

திருவிருத்தம்

இத்திவ்யப்பிரபந்தம்—மயர்வறமநிலை மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுள் தலைவரும் ப்ரபந்த ஐகூடஸ்தருமான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு திவ்யப்பிரபந்தங்களுள் முதற்பிரபந்தம். திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்ற நான்கு பிரபந்தங் களும் நம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளாம். இந்நான்கும் முறையே நான்கு வேதங் களின் ஸாரமாம். நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமாகிய இயற்பாவில் இது ஐந்தாவதாகும். ருக்வேதஸாரமாமாம்.

இப்பிரபந்தத்திற்குத் திருவிருத்தமென்று திருநாமமாயிற்று என்னென்னில்; இந்நூலில் ஆழ்வார் தமது அன்பு மிகுதி முதலிய செய்திகளை எம்பெருமான் முன்னிலையில் விண்ணப்பஞ் செய்கையால் இதற்கு இத்திருநாமமாயிற்று. வடமொழியிலுள்ள (வ்ருத்தம்) என்னுஞ்சொல் விருத்தமெனத் திரிந்தது. பல பொருள்களையுடைய இச்சொல் இங்கே 'செய்தி' என்னும் பொருள் கொண்டது. ஆழ்வார் தமது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமானை நோக்கி 'தேவரீரை அனுபவிக்கைக்கு விரோதியான தேஹஸம்பந்தத்தைப் போக்கியருளவேணும்' என்று ஸம்ஸாரஸம்பந்த நிவ்ருத்தியை அபேக்ஷிக்கும் முகத்தால் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில் இருப்பு தமக்கு மிகவும் அஸஹ்யமாயிருக்கிற செய்தியையும் எம்பெருமானுடைய தீயாறு பவத்திலேயே தமக்குக் காதல்கின்றத் செய்தியையும் சொல்லுகிறதாயிற்று இப்பிரபந்தம். 'திரு' என்னுஞ் சொல் வடமொழியிலே 'ஸ்ரீ' என்பதுபோல, தமிழிலே, மேன்மையுடைய எப் பொருள்கட்கும் விசேஷணபதமாகி அவற்றிற்கு முன்னே மகிமைப்பொருளைக் காட்டிவரும். விருத்தமென்னுஞ்சொல் செய்தியைச் சொல்லுவதாயினும், காரியவாகுபெயராய், செய்தியைக் கூறும் நூலை உணர்த்துகின்றதின்கு.

"இந்நின்ற கீர்மையினியாமுறுமை—அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்—மெய்ந்நின்ற கேட்டருளாய்" என்று தம்முடைய செய்தியைக் கூறுவதாகவே தொடங்கும் ஸ்வாஸ்யத்தை நோக்கியே நம் பூருவாசாரியர்கள் இதற்குத் திருவிருத்தமென்று திருநாமஞ் சாற்றினசென்க.

அந்தாதித்தொடையாக அமைந்த நூறு பாசுரங்களையுடையதான இப்பிரபந்தம் முதற் பாசுரமும் கடைப் பாசுரமும் நீங்கலாக மற்றைய தொண்ணூற்றெட்டுப் பாசுரங்களினும் அகப் பொருளிலக்கணத் துறைவகைகள் அமையப்பெற்றுள்ளது. வெளிப்படைய் பொருளென்னும் அப்யாபதேசமும், உள்ளுறை பொருளென்னும் ஸ்வாபதேசமும் ஆகிய இருவகைப் பொருளு முள்ளது. சொற் செறிவு, பொருட்பொறிவு, ஆழ்ந்த கருத்து, தொனிப்பொருள், கற்பனை யலங்காரம் முதலிய சிறப்புக்களால் ஒப்புயர்வின்றி விளங்குவது. தன்னைக் கற்பார்க்குப் பிறவித்தயாறத்து அந்தரில்பேரின்பமளிக்கவல்லது. எம்பெருமானை அகப்பொருள் நெறியால் அநுபவிக்குந் திறத்திற்கு வழிகாட்டியாயுள்ளது.

ஆழ்வார்களோ பக்திரஸத்தையே மேற்கொண்டவர்கள். இவர்களது திவ்யப்பிரபந்தங் களோ ஞானநூல்கள். ச்ருங்கார ரஸத்தையே பிரதானமாகக்கொண்ட கிளவித்துறைகளை ஞானநூலாகிய இதனிற் கூறுவது ஏதுக்கு? என்று சிலர் சங்கிப்பர்; மருந்துண்ண மாட்டாத வர்களை மருந்தை வெல்லக்கட்டியினால் பூசி உண்பிப்பதுபோல, சிற்றின்பம்கூறும் வகையால் பேரின்பத்தைக் காட்டி நாட்டுகின்றாராழ்வார் என்று கற்றுணர்ந்த பெரியோர் கூறுவர். ஆழ்வார்களுக்கு பக்திரஸமே ச்ருங்காரரஸமாகப் பரிணமிக்கின்றதென்று கொள்க.

இப்பிரபந்தம் அந்தாதித் தொடையாற் பாடப்பட்ட நூலாதலால், சொற்றொடர்கிலை பொருட்டொடர்கிலை என்னும் இருவகையுள் சொல்தொடர் நிலையாம். இதன் பாசுரங்கள், பொருளில் ஒன்றையொன்று தொடர்ந்து நின்றல் தோன்றப் பூருவாசாரியர்கள் அவதாரிகை யிட்டு வியாக்கியானமருளி யிருக்கின்றமையால் இது பொருட்டொடர் நிலையுமாம். "பொரு ளினுஞ் சொல்லினு மிருவகை தொடர்கிலை" என்னும் தண்டியலங்காரச் சூத்திரத்தின் உரையில் "இரண்டென்னுது வகையென்ற மின்கயான் மூன்றாவது-பொருளினுஞ் சொல்லினுந்

தொடர்தலுமுன் டெனக் கொள்க" என்றது காண்க. ஆகவே இப்பிரபந்தம் சொற்பொருட் டொடர்ச்சி. இதில் தொடக்கப் பாசாத்தில் "பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பு மிங்கின்ற நீர்மை யினியா முறுமை.....அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே" என்ற பிரகிருதி ஸம்பந்த கிவ்ருத்தியைப் பிரார்த்தித்து, (முடிவில்) நிகமசப் பாசாத்திலும் "மாறன் விண்ணப்பஞ்செய்த சொல்வார் தொடையலிந்தாறும் வல்லாமுந்தார் பிறப்பாம் பொல்லா வருகினை மாய வன்சேற்றன்னல் பொய்நிலத்தே" என்ற பிரகிருதி ஸம்பந்த கிவ்ருத்தியையே இப்பிரபந்தம் கற்றார்க்குப் பலனாக அருளிச் செய்த தலைக்கட்டியிருப்பத னால், இப்பிரபந்தம் முழுக்கூத்வத்தையும் முக்தியையும் உண்டாக்குவதற்கு ஏற்றதாம்.

தனியன் உரை

கருவிருத்தக் குழித்தபின் காமக் கடுங்குழிவிழ்ந்து
ஒரு விருத்தம் புக்குமுலுறுவர்!, உயிரின் பொருள்கட்
கொருவிருத்தம் புகுதாமல் குருகையர்கோனுரைத்த
திருவிருத்தத் தோரடிகற்றிரீர் திருநாட்டகத்தே.

ஒரு விருத்தம் குழி	கர்ப்பமாகிற வட்டமான குழியை	உயிரின் பொருள் கட்டு	(உங்களுடைய) உயிர் அடை தற்குரிய பயன்களுக்கு
பத்தபின்	{ விட்டபின்பு [கர்ப்பத்தில் கின்றும் வெளிப்பட்டுப் பிறந்த பின்பு]	ஒரு விருத்தம் புகுதாமல்	{ இடையூறு சிறிதும் கேரிடாத படி
காமம் கடு குழி விழ்ந்து	{ சிற்றின் பவதுபவமாகிய கொடிய குழியிலே விழ்ந்து	குருகையர் கோன் உரைத்த திருவிருத்தத்து ஓர் அடி கற்று	{ திருக்குருகடிலுன்னார்க்குத் தலைவரான கம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த திருவிருத்த மென்னும் தாலிக் ஒரு பாதத்தை அப் பணித் து உணர்ந்து
ஒரு விருத்தம் புக்கு	{ ஒப்பற்ற [மிக்க] கிழத் தனத்தை யடைந்து	திருநாடு அகத்தே இரீர்	{ பாமபதத்தில் வாழ்ந்திருப் பிராக.
உழுலுறுவர்	{ அலைந்து கொண்டிருக்கும் ஜனங்களே!		

* * * — மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து இறந்து ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் அலைகின்ற ஜனங்களை நோக்கி 'இனி உங்களை அந்தத் துக்கம் தொடராமல் நீங்கள் மோகஸுஸாம்ராஜ்யம் பெற்று சித்யாநந்தம் அநுபவிக்க விரும்புகிறீர்களாகில் கம்மாழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவிருத்தமென்னுந் திவ்யப்பாதத்தில் ஓடிப்பயிர்வது கற்றுக் கொள்ளுங்கள்' என்ற உபதேசிக்கிறார்.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சாணம்.

திருவிருத்தம்

[பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய உரையுடன் கூடியது.]

பொய்க்கின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்பும்*
இக்கின்ற கீர்மை யினியா முருமை* உயிரனிப்பான்
எக்கின்ற யோனியுமாய்ப் பிறத்தாய்! இமையோர் தகைவா!
மெய்க்கின்று கேட்டருளாய்*அடியேன்செய்யும் விண்ணப்பமே.

(4)

உயிர் அளிப்பான் { எக் கரப் பிராணிகளையும்
எதிர்த்தயோனியும் { ராஜித்தருள்வதற்காக
ஆய் { பவதைப் பட்ட மெப்புக
கித்தாய் { களையுமுடையனாய்
திருவவதரித்தவனே !
திருவயோர் தலைவா ! தேவர்களுக்கும் தலைவனே,
பொய் கின்ற { பொய்யம்மை கிலை பெற்ற
குரனமும் { அறிவும்
பொக்கை ஒழுக்கும் { தீவகடத்தையும்
அழுக்கு உடம்பும் { அதைத்தக்கனோடு கூடின
சீரமும்
(ஆசிய துவற்றோடு கூடி)

இதின் நேர்மை { இவ்வண்ணமான இயல்பை
[குறப்புத் துன்பத்தை]

இனி யாம் { இனிமேல் நான்கள் அடை
உருமை { மாதங்க.

அடியைச் செய்
யும் மெய் விண்
ணப்பம் { (உனது) அடியவனாகிய யான்
சொல்லும் உண்மையான
விஜ்ஞாபகத்தை

கின்று கேட்டரு { கின்று நீ கேட்டருள
ளாய் } கேணும்.

***—ஆழ்வார் தம்முடைய ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான—எம்பெருமானை நோக்கி 'ஸ்வாமி!, அடியேனுடைய ஸம்ஸாரபந்தம் தொடர்ந்துவராமல் இவ்வளவோடு அற்றுப் போகமாறு தேவரீர் அருள்செய்யவேணுமென்று அடியேன் வணக்கத்துடன் சொல்லிக் கொள்ளும் வார்த்தையை, நீ திருச்செவி சார்த்தியருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்கிறார்களே.

இதில் "இனியாமுருமை" என்றவிடத்து, யாம், என்று பன்மையாகவும் முடிவில் 'அடியேன்' என்று ஒருமையாகவும் பிரயோகித்திருப்பதன் உட்கருத்தைக் கண்டுணரவேண்டும். இப்போது தேவரீர் முன்னிலையில் நின்று விண்ணப்பம் செய்பவன் அடியேன் ஒருவனேயாகிலும், என்னொருவனுடைய அகர்த்தத்தைப் பரிஹரித்துக் கொள்வதற்காகமாதிரியும் அடியேன் விண்ணப்பம் பண்ணுகிறேனல்லேன் ; அடியேனுடன்கூட இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில் தவள்கின்ற மற்றும் பல ஸம்ஸாரிகளின் அகர்த்தமும் நீங்கவேணும் என்று அனைவர்க்கும் பிரதிபித்யாய் அடியேன் விண்ணப்பஞ்செய்கிறேன் என்பது உட்கருத்து. "பராகர்த்தம் செஞ்சிலே படுகையாலே நாட்டுக்காகத் தாம் மன்றாடுகிறார்" என்பர் பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை.

இந்த ஸம்ஸாரநிலத்தின் ஸம்பவிக்ஷக்கூடிய மூன்று விஷயங்களை முதலடியிலுள்ளிச்செய்திருர். பொய்வின்ற ஞானமாவது—தத்துவஞானத்திற்கு எதிர்த்தடையான கிபரீதஞானம். புண்ய பாபங்களுண்டு, பாலோகமுண்டு, நச்வானுண்டு என்று உணர்வது தத்துவஞானம்; இவைபொன்றமின்றியென மாறுகக் கொள்வது கிபரீதஞானம். அதனே இங்குப் பொய்வின்றஞானமெனப்படுகின்றது.

பொல்லாவொழுக்கு—“யானேயே யென்னுடைமையும் நீயே” என்கிற அநுஸந்தானத்திற்கு மாறாக அறங்கார மமகாரங்கள் கொண்டு அவற்றுக்கு ஏற்றபடி நடக்கும் நடத்தைகள் பொல்லாவொழுக்காம். விபரீதஞானத்திற்கும் பொல்லாத ஒழுக்கத்திற்கும் காரணம் அசுத்தமான தேஜஸ்தின் ஸம்பந்தமேயாதலால் காரியங்களை முற்கூறிக் காணத்தைப் பிற்கூறிற்று.

“இங்கின்ற கீர்மை இனியாழுருமை” என்றது—பிறப்புநீக்கி மோகமும் பெறும்படியாக
என்றவாறு, மீளாவுலகமாகிய பரமபதத்தைபடைந்த உயிர்க்கு மீண்டு மற்றொரு பிறப்பை

பெடுத்தல் இல்லையென்பது 'இனி உருமை' என்பதில் விளங்கும். உருமை என்னும் இவ்வெதிர்மறை கிணையெச்சம் 'அடியேன் செய்யும்' என்பதிலாவது 'கேட்டருளாய்' என்பதிலாவது அவ்வயிக்கும்.

இமையோர் தலைவா—அயர்வது மமார்களதிபதியே! என்றவாறு. தென்னத்திபூரான பேருளாளப் பெருமாளுக்கு தேவாஜிராஜன் என்று திருநாமமாதலாக் அவ்வெம்பெருமானை உளப்படுத்தி சரமப்பந்தமாகிய திருவாய் மொழியின் முதற்பாசரத்தில் 'அயர்வது மமார்களதிபதி' என்று அருளிச் செய்ததுபோல, ப்ரதம ப்ரபந்தமாகிய இப்பிரபந்தத்தின் முதற்பாசரத்திலும் அப்பெருமானையே உளப்படுத்தி 'இமையோர் தலைவா!' என விளிக்கிறான் என்று பெரியோர் பணிக்கும்படி. திருநாட்டிலே நித்யமுக்தர்களை அடிமைகொண்டு அழைத்தருளியிருக்குமிருப்பிலே அடியோல்களையும் அடிமைகொண்டருள வேணுமென்னும் கிருப்பம் உன்றோறு.

"மெய்க்கின்று கேட்டருளாய்" என்றவிடத்துள்ள 'மெய்' என்பதை மேலே விண்ணப்பத்திற்கு விசேஷணமாக்கி 'மெய்விண்ணப்பம்' கின்று கேட்டருளாய்' என உரைக்கப்பட்டது. இனி, உள்ளபடியே அவ்வயித்து உரைத்தலுமாம்; மெய்கின்று—திருமேனியைக் காட்டி உண்மையாக நேர்மின்று என்கை. அங்குமிங்கும் பதறி ஓடிப்போய்விடப் பாராமல் கிடைத்த கின்று என்விண்ணப்பத்தை முடியக் கேட்டருள் என்கிறார். பெருமான் திருவிதிப் புறப்பாடுகளில் வேதபாராயணம் கேட்க கிற்பதில்லை; அருளிச்செயல் இயல் கேட்க கிற்பதுண்டு; ஆழ்வார் இங்கனே 'கின்று கேட்டருளாய்' என்று பிரார்த்தித்ததனுள்ளே இது—என்று ரஸிகர்களின் ஈனோக்தி.

'அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பத்தைக் கேட்டருளிக் கோரிக்கையைப் பூர்த்திசெய்ய வேணும்' என்னுமல் விண்ணப்பத்தைச் செவிதாழ்த்துக் கேட்டருள்வதையே வேண்டினர்; எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் பட்டால் போதுமானது; காரியனித்தி தன்னடையே ஆகும் என்பது கருத்து. 'கேட்டு அருளாய்' என்று பிரித்து இவ்விண்ணப்பத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பின்பு அருள்செய்யவேணும் என்று பொருளல்ல; கேட்கையாகிற அருளிச்செய்ய வேணு மென்கை. 'வந்தருள்' 'அழுதுசெய்தருள்' என்னுமிடங்களிற்போல. (க)

செழுநீர் தடத்துக் கயல்மிளிர்ந்தா லொப்ப* சேயரிக்கண்
அழுநீர் துளும்ப வமைருகின்றன*வாழியரே
முழுநீர் முகில் வண்ணன் கண்ணன் விண்ணுட்டவர் முதுவராம்
தொழுநீர் நினையடிக்கே* அன்புதுட்டிய துழ்குமுற்கே. (உ)

முழுநீர் முகில், வண்ணன் கண்ணன்	{ கிறைந்த நீரையுடைய காள மேகம்போன்ற கிறத்தை யுடையவனான எம்பெருமா னுடைய	செழுநீர் தடத்து கயல் மிளிர்ந்தால் ஒப்ப	{ மிக்க நீரையுடைய ஒரு தடா கத்தில் கயல்மீன் பிறழ்க்தாற்போல
முதுவர் ஆம் விண்ணாட்டவர் தொழுநீர் இணை அடிக்கே	{ (யாவார்க்கும் முற்பட்ட வ ரான ராமபதத்து கித்ய ஸூரிகள் வணங்குந் தன் மையையுடைய திருவடி யிணைகளில்	சே அரி கண் அழுநீர் துளும்ப அமைருகின்றன வாழி	{ சிவந்த ரேகைகளை யுடைய கண்கள் (நாயகனுடைய பிரிவை ஆத் ருமையால்) புலம்பின நீர் ததும்ப தடுமாறுகின்றன; இந்த அன்பு கிடை என்றைக் கும் கிடைத்து, கிற்கவேணும், (அரோ—அசை.)
அன்பு துட்டிய குழ் குழற்கு	{ தனது அன்பைச் செலுத்தின அடர்ந்த கூந்தலையுடைய பெண்மகளுக்கு, -		

* * *—கீழ்ப்பாசரம் ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலருளிச் செய்தது. அத்தன்மை கீழ்க் பெண்ணிலைமை பெய்திப் பேசும் பாசரம் இது. நாயகாவஸ்தையைபடைத்த மேகம் பேச்சுக்களில், தாய் பாசரம் தலைவி பாசரம் தோழி பாசரம் என மூன்றுவகைகள் உண்டு. இப்பாட்டு தோழி பாசரமாய்ச் செல்லுகிறது. தலைவி வேறுபாடுகண்ட தோழி வியந்துரைத்தல். காயகிக்கு உண்டான வலகூண்டத்தைத் தோழியானவள் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டுப் பேசுகிறாள்.

முதற்பாட்டில் 'இமையோர் தலைவர்' என்ற எம்பெருமானுடைய உத்தம புருஷத் தன்மையை அநுஸந்திக்கையாலே அப்பொழுதே அவனைக் கிட்டவேண்டும்படியான ஆசை கிளர்ந்து, அங்ஙனம் அவனைக் கிட்டப்பெறுமையாலே ஆழ்வார் ஆற்றாமை அதிகரித்துத் தளர்ந்தார்; அத்தளர்ச்சியாலே தாமான தன்மை யழிந்து ஆண் பெண்ணும்படியான நிலைமை தோன்றி ஒரு பிராட்டி நிலையடைந்தார். ஆழ்வார் என்னும் திருநாமத்தையிழந்து 'பராங் குச நாயகி' என்ற பெயர் பெறலாயிற்று. தமக்குண்டான அன்பு நிலைமையைத் தம்வாயாற் சொல்லிக்கொள்வதிற்காட்டிலும் வேற்றவையாலே விளக்குதல் அழகியதாகத் தோன்றினமை யால் தோழி சொல்லுமாபோலே, சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்.

எம்பெருமானாகிய நாயகனைப்புணர்ந்து, புணர்ச்சிக்கு அடுத்தபடியாகப் பிரிவு உண்டா வது இயல்வாதலால் அப்படியே பிரிந்து, அப்பிரிவை ஆற்றாதவளான நாயகியினுடைய நிலைமை வேறுபட்டிருப்பதைக் கண்டு வியப்புற்ற தோழியின் வார்த்தைபோல் இப்பாகாரம் வெளிப்பட்டிருந்தாலும், எம்பெருமான் திருவடிகளில் ஆழ்வார்க்கு உண்டான அன்புமிகுதி யாலாகிய கண்கலக்கத்தைக் கண்டு 'பகவத்விஷயத்தில் இப்படியும் ஒரு அபிவிவேசம் உண்டா வதே!' என்று வியப்புற்ற நண்பர்களின் வார்த்தையாக இது கொள்ளத்தக்கது. ஆழ்வாரது ஞானக்கண்ணுக்கு எம்பெருமான் ஒருகால் இலக்கானபொழுது அவனை உடனே சேவிரும் பிய இவரை அப்பெருமான் அப்போதே சேர்த்துக்கொள்ளாது மறைய, அதனாலுண்டான துயரமே ஆழ்வார்க்குப் பிரிவாற்றாமையாவது.

பின்னடிகளை முந்துற அந்வயித்துக்கொண்டு பிறகு முன்னடிகளை அந்வயித்துக் கொள் வது. கழுத்தளவும் கடல் நீரை முகந்துகொண்டு கிளர்ந்த காளமேகத்தோடொத்த திருநிறத் தையுடையவனான எம்பெருமானுடைய நித்யஸூரி ஸேவ்யமான பாதாசினத்தங்களிலே அன்பு மிகுந்துள்ள இப்பராங்குச நாயகிக்கு நாயகனைப் பிரிந்த வருத்தத்தினால் கண்கள் நீர்ததும்ப நிற்கும் நிலைமையைக் கண்டால், பெரிய கடல்போலே யிருப்பதொரு தடாகத்திலே அதன் பரப்பெல்லாம் விம்மும்படி மிளிர்ந்ததொரு கயலானது அத்தடாகம் முழுதும் குழம்பும்படி இடம் வலங்கொள்ளுமா போலே யிருக்கின்றதென்கை. கண்களுக்குக் கயலும், கண்ணீர்ப் பெருக்குக்குச் செழுநீர்த்தடாகமும் உவமை.

வாழியரோ—அழுகைநிலைமையைச் சொல்லுகிற இவ்விடத்தில் வாழ்த்துக்கூற அவகாச மேதென்னில், பகவத் விஷயத்தில் அன்பு மிகுதியினால் கண்ணுங்கண்ணீருமாயிருக்கும் நிலைமை அன்பர்கட்குச் சிறந்த கண்காட்சியாதலால் "இந்த நிலைமை பாம்போக்யமா யிருக்கின்றது! இது மாறாமல் என்றும் நிலைத்திருக்கவேணும்" என்று பல்லாண்டு பாடுவது ஏற்கும். "வான் பொன்னிப் பேரூறபோல் வருங் கண்ணீர்கொண்டு அரங்கன் கோயில் திருமுற்றம் சேறு செய் தொண்டர் சேவடிச் செழுஞ்சேறு என் சென்னிக் கணிவனே" என்றும் "கண்டிடக் கூடுமேல் அதுகாணுங் கண்பயனுவதே" என்றுமுள்ள குலசேகரப் பெருமாள் பூரிஸூக்திகள் காண்க. வாழி—இந்த விரஹவருத்தம் நீங்கி வாழவேணுமென்றுரைக்கவுமாம்.

'விண்ணாட்டவர் மூதுவராம்' என்றது—மூதுவராம் விண்ணாட்டவர் என மாறி அந்வ யிப்பதால், மொழிமாற்றுப் பொருள்கோள். கீழ்ப்பாட்டில் 'இமையோர்' என்றதுபோலவே இப்பாட்டிலும் 'விண்ணாட்டவர்' என்பது சுவர்க்கத்திலுள்ள தேவர்களைக் குரியாது எல்லாவுல கங்களினும் மேலான பரமபதத்திலுள்ளாரைக் குறித்தது. 'மூதுவராம்' என்ற அடைமொழி யினால், இவ்வுலகத்திலிருந்து பரமபதஞ்சேர்ந்த முக்தரன்றிப் பரமபதத்திலேயே என்றும் நிலைத் துள்ள அநந்த கருட கிஷ்கவேஸைர் முதலிய நித்யஸூரிகள் கூறப்பட்டாராவர்.

'தோழநீர்' என்பதில் 'நீர்மை' என்னும் பண்பு ஈறுபோயிற்று. நீர்மையாவது ஸ்வபா வம். நித்யஸூரிகளால் தொழப்படுவதையே ஸ்வபாவமாகவுடைய திருவடிகளென்றவாறு. "இணையடிக்கே அன்புவைத்த" என்னது "அன்புகூட்டிய" என்கையாலே ஆழ்வாரது அன்பு. எம்பெருமானது திருவடிகளுக்கு அலங்காரமென்று தோற்றும். "ஆர்வமென்பதோர் பூ" என் றார் பெரியாழ்வாரும். "இணை யடிக்கே அன்பு சூட்டிய சூழ்துழற்கே" என்ற சொற்போக் கால்—எம்பெருமான் திருவடிகள் ஆழ்வார் திருமுடிக்கு அலங்கார மென்னுமிடமும் தோற் றும். "கோலமாமென்சென்னிக்கு உன்கமலமன்ன குரைகழலே" என்றார் திருவாய்மொழியில்.

'சூழ்துழல்' என்பது சூழ்ந்த கூந்தலைபுடையவள் என்று பொருள் படுதலால், வினைத் தொகையன்மொழி.

சித்யஸூரிகள் சிவனாவலிக்கும் திருவடியிணையைத் தமது திருமுடியால் தாங்கியிருக்கின்ற இவ்வாழ்வார் எம்பெருமானைப் பிரிந்து வருந்திக் கண்ணீர் கைகளாலிறைப்பிற்கு மிகநிலைமை பாம்போக்யமா யிருக்கின்றது என்று அன்பர் வெளியிடும்பாவனையாக ஆழ்வார்தமது சீரிவாற்றாமையை வெளியிட்டாராயிற்று. (உ)

குழற்கோவலர் மடப்பாவையும் மண் மகளூர் திருவும்*

நிழற் போல்வனர்கண்டு நிற்குங்கொல் மீளுங்கொல்?* தண்ணந்துழாய்

அழற் போலெஞ் சக்கரத்தண்ணல் விண்ணோர்தொழக்கடவும்

தழற்போற்சினத்த* அப்புள்ளின்பின் போன தனிநெஞ்சமே. (ங)

தண் அம் துழாய்	{ குளிர்த்த அழகிய திருத் துழாயை யுடையதும்	தனி நெஞ்சம்	{ (எனது) தனிப்பட்ட மனமானது
அழல் போல் அடும் சக்கரத்து	{ (அஸ்ர ராக்ஷ ஸர்களை) நெருப்புப்போல் அழிக்கிற திருவாழியை யுடையது மான	குழல் கோவலர்	{ புல்லாக்குழலை யுடையரான இடையரது
அண்ணல்	எம்பெருமான்	மடம் பாவையும்	{ குணவதியான மகளாகிய நப்பின்னைப் பிராட்டியும்
விண்ணோர் தொழ கடவும்	{ மேலுலகத்தவர் வணங்கும் படி ஏறிநடத்துகிற	மண் மகளும் திருவும்	{ பூமிப் பிராட்டியும் பெரிய பிராட்டியும்
தழல் போல் சினத்த அ - புள் ளின் பின் போன	{ (பகைவாநிறத்தில்) நெருப்புப்போன்ற கடுங்கோபத்தை யுடைய அக்கருடாழ்வானது பின்னே சென்ற	நிழல் போல்வனர்	{ (எம்பெருமானுக்கு) நிழல் போலேயிருக்க அவர்களை
		கண்டு நிற்கும் கொல்	{ பார்த்துக்கொண்டு (அவ்விடத்தை விடாதே) நிற்குமோ?, திரும்பிவருமோ?
		மீளும் கொல்	

***—நாயகனுடைய பிரிவுக்கு ஆற்றாத நாயகி நெஞ்சுழிந்து உரைக்கும் பாசரம் இது. கீழ்ப்பாட்டில், தன்னுடைய வேறுபாடான நிலைமையைக்கண்டு வியந்துரைத்த தோழியை நோக்கி 'அவன் பக்கல்போன என்னெஞ்சு மீண்டுவருமோ? வாராதேபோய் விடுமோ?' என்கிறுளென்க.

எம்பெருமான் ஆழ்வார்க்கு ஸேவை ஸாதிக்கும்பொருட்டுக் கருடன்மேலேறி வந்து ஸேவைஸாதித்துவிட்டுத் திரும்பியெழுந்தருளினன்; 'இக்கருடனுடைய பாக்கியமே பாக்கியம்; எம்பெருமானுடைய காட்சி நமக்குக் கனவினுங் கிடைப்பது அரிதாயிருக்கின்றது; இக்கருடன் இரவுபகலென்றை லெப்போதும் இப்பெருமானைச் சுமந்துதிரிகிறானே! இப்பரம பாகவதனுடைய பாக்கியம் விலக்ஷணமானது!' என்று ஆழ்வார் கருதினர்; உடனே இவருடைய திருவுள்ளம் அக்கருடன் பின்னேபோயிற்று, அவன் புருந்த பாம்பதத்தளவும் நெஞ்சம்போயிற்று; போனவிடத்திலே, பெரிய பிராட்டியார் பூமிப்பிராட்டியார் நப்பின்னைப் பிராட்டியார் என்னும் தேவிமார் மூவரும் எம்பெருமானுக்கு நிழல்போலே இருக்கும்படியைக் கண்டால் அச்சேர்த்தியழகை அனுபவிப்பதை விட்டிட்டு மீண்டுவரத்தோன்றுமோ? தோன்றுவது அருமை; அச்சேர்த்தியழகைக் கண்டுகொண்டு அவ்விடத்திலேயே சிந்துவீடுமோ, அன்றி, 'நம்முதலாளியினிடம் நாம்போய்ச் சேர்ந்துவிடுவோம்' என்று கொண்டு திரும்பிவந்திடுமோ? என்று ஸம்சயிக்கிறபடி.

'அப்புள்ளின்பின் போன தனிநெஞ்சம்' என்றவிதனை ஆழ்ந்து நோக்குங்கால் ஒரு சிரிய உள்ளுறைபொருள் தோற்றும்; கருடன் வேதஸ்வரூபியாதலால், சிறந்த பிரமாணமாகிய வேதத்தைத் தமது திருவுள்ளம் அறுஸரிக்கின்றது என்பது தெரிவிக்கப்பட்டதாம். 'தழல் போல் சினத்த அப்புள்' என்று பகைவரை அழிக்கவல்ல பராக்ரமங்கூறுதலால் அவ்வேதப்ரமாணம் புறமதங்களை யழிக்கவல்லதென்பது கூறிற்றும். 'சக்கரத்தண்ணல் கடவுட்புள்' என்றதனால் அப்பிரமாணம் ஸர்வேச்வராதீநமென்பது விளங்கும். 'விண்ணோர் தொழக் கடவுட்புள்' என்றதனால் அந்தப் பிரமாணபலத்தாலே தேவர்கள் யாவரும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்படுவொன்பது பெறப்படும்.

கண்டு நிற்குங்கொல் மீளுங்கொல்—'கொல்' இரண்டும் ஸந்தேஹத்தில் வந்தவை. இத்தேவிமார்கள் எம்பெருமானை விட்டு நீங்காதிருப்பதேபோல நமக்கும் சித்யயோகம் கிடைக்க

குமோ? அன்றி, இன்னமும் மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறக்கும்படியாகவே நேருமோ? என்று ஆழ்வார் கவல்கின்றனரென்க.
ஆழ்வார், தமது திருவுள்ளம் வேதங்களிலே பிரவேசித்து அந்தப் பிரமாணமூலமாகத் திருமாலை யநுபவிக்கத் தொடங்கிற்று என்றும், இவ்வநுபவம் மாறிப்போய்கிடமோ அன்றி மாறாது வித்யமாயிருக்குமோ என்று தமக்கு ஸந்தேஹமுள்ளது என்றும் இப்பாட்டா லருளிச் செய்தாராயிற்று. ... .. (ந)

தனிநெஞ்சம் முன்னவர் புள்ளே கவர்ந்தது* தண்ணந்துழாய்க்
கிளிநெஞ்ச மிங்குக்கவர்வதி யாமிலம்* நீடுவே
முனிவஞ்சப் பேய்ச்சி முலை சுவைத்தான் முடிதுதுழாய்ப்
பனிநஞ்ச மாருதமே!* எம்மதாவி பனிப்பியல்வே?.

(மு)

தனி நெஞ்சம்	{ (என்றோடு) உறவற்று நீ கிம(என்) மனம் முழுவதை யும்	முனி வஞ்சம் பேய்ச்சி	{ கோபிக்குந் தன்மையுள்ள வஞ்சகையை யுடைய பேய் மகளான பூதனையினுடைய
முன்	முன்னமே	முலை	(விஷந்தடவின) முலையை
அவர் புள்ளே	{ அப்பெருமானுடைய கருடப் பறவையே	சுவைத்தான்	{ (பசையற) உருசி பார்த்து உண்ட கண்ணிரா னுடைய
கவர்ந்தது	{ (பிறர்க்கு மிச்சமில்லாதபடி) கவர்ந்து கொண்டு போயிற்று,	முடி குடு துழாய்	{ திருமுடியில் குடப் பட்ட திருத்துழாயினது
தண் அம் துழாய்க்கு	(ஆதலால், { (அப்பெருமானுடைய) குளிர்ந்த அழகிய திருத் துழாய்க்கு	பனி நஞ்சம் மாருதமே	{ குளிர்ச்சியை யுடையவிஷம் போன்ற காந்தமே!
கவர்வது	{ கவர்ந்து கொண்டு போவ தற்கு உரியதான	நீ நடுவே	நீ இடையிலே (புகுந்து)
நெஞ்சம்	வேறொரு நெஞ்சை	எம்மது ஆனி பனிப்பு	{ (ஏற்கெனவே நோவு பட் புகுக்கிற) எம்முடைய உயிரை மேலும் நடுக்கச் செய்வது
இனி இங்கு யாம்	{ இனி இவ்விடத்தில் யாம்	இயல்வே.	{ (உனக்குத் தக்க) இயற் கையோ? [தகாது.]
இலம்	{ உடையோ மல்லோம்; (அப்படி யிருக்க.)		

* * *—நாயகனைப்பிரிந்து ஆற்றாத நாயகி வாடைக்கு வருந்திக்கூறும் பாசாயிது பிரிந்துபோன நாயகன்பின்னே தன் மனம் போய்கிட, அதனைவிழந்த நாயகி, அந்த நாயக னுடைய திருத்துழாய் மாலைமீது தனக்கு உண்டான சுடுபாட்டால் தளர்ந்து நிற்கும் பொழுது அத்திருத்துழாயின் ஸம்பந்தத்தையுடைய காற்று வந்து வீசி வருத்தப்படுத்த; அதனை ஸஹித் திருக்கமாட்டாமல் 'நெஞ்சை யிழந்து வருந்துகிற எம்மை நீயும் வந்து பகைவர்போல வருத்து தல் தகாது' என்று அக்காற்றைக்குறித்துக் கூறுகின்றாள்.

கீழ்ப்பாட்டில் "அப்புள்ளின் பின்போன தனி நெஞ்சமே" என்று பிரமாண பூர்வமாக அம்பெருமான் பக்கவிலே தம் மனம் சென்றமையை அருளிச்செய்தார். அப்படி அப்பெரு மான் பின்னே சென்ற தமது மனத்திற்கு இவ்வுலகத்திலுள்ள போக்ய பதார்த்தங்களொன் றும் ப்ரியமாகவல்லாமல் ஹிம்ஸையாகவேயிருக்கும் படியை இதனால் தெரிவிக்கிறு ரென்றுணர்க.

தனிநெஞ்சம் முன்னவர்புள்ளே கவர்ந்தது—"அப்புள்ளின் பின்போன தனி நெஞ்சமே" என்று கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன விஷயம் திடம் என்பது தோன்ற அவ்விஷயமே மீண்டும் அநுவதிக்கப்படுகின்றது. அம்பெருமானை யறிவதற்குச் சிறந்த பிரமாணமாகிய வேதத்தின் வழியிலேயே என்மனம் ஊன் நின்றுவிட்டது என்கை. தண்ணந்துழாய்க்கு இனி நெஞ்ச மிங்குக் கவர்வது யாமிலம்—திருத்துழாய் எப்படி பசுரூபசுகென்று மனத்தைக் கவர்வதா யிருக்கின்றதோ அப்படி மனத்தைக் கவாவல்ல மாயென்னும் பிரகிருதியே இங்குத் 'தண்ணந்துழாய்' என்ற சொல்லால் குறிக்கப்பட்டதாகும். வேதப்பிரமாண மூலமாக எம் பெருமானிடத்துச் சென்ற என்மனத்தை 'இனிப் பிரகிருதி ஆக்கிரமித்துக்கொள்ள இயலாது' என்றபடி.

ஆழ்வார் எம்பெருமானைப்பிரிந்து வருந்தியிருக்கும் பொழுது எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தமுள்ள வந்துக்கொல்லாம் உத்தீபகமாயிருக்குமாதலால் 'அந்தேரி ஏற்கெனவே புன்பட்டிருக்கிற என்னைத் திருத்துழாயும் புண்படுத்தவேணுமோ? திருத்துழாய்க் காற்று இப்போது ஏதாக்கு விசுகின்றது!; அவனும் நானும் கூடியிருக்கும்போதன்றோ இது போக்யமாவது; இப்போது வருத்தத்திற்கே ஹேதவாகின்றதே!' என்று திருத்துழையைக் குறித்தே சொல்லுகிறாராகவுமாம். ஸம்சலேஷ காலத்தில் இன்பந்தரும் பொருள்யாவும் விசலேஷகாலத்தில் துன்பந்தருதலால் திருத்துழாய்க்கும் அதனோடு ஸம்பந்தப்பட்ட காற்றுக்கும் அஞ்சுவது பொருந்தம்.

கவர்வது + யாம், கவர்வதியாம்; "யுவ்வரினிய்யாம்" என்பது நன்னூல்.

பேய்ச்சி முலை சுவைத்த வாலாறு:—பூரீகிருஷ்ணனைப்பெற்ற தாயான தேவகியினது உடன்பிறந்தவனாய் அக்கண்ணபிரானுக்கு மாமனாகிய கம்ஸன், தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகிபுத்திரன் ஒளித்த வளர்தலையறிந்து, அக்குழந்தையை நாடியுணர்ந்து கொல்லும் பொருட்டுப் பல அசுரர்களை யேவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த க்ருஷ்ணசிசுவை யெடுத்தத் தனது நஞ்சுதீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்ல முயல பகவானான குழந்தை அவ்வாக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்தப் பாலுண்ணுகிற பாவனையிலே அவளையினையும் உறிஞ்சி, அவள் பேரினைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்பு களின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தனன் என்பதாம்.

இவ்வாலாற்றை இவ்விடத்தில் அநுசந்தித்து அப்படிப்பட்டவன் முடிசூடு துழாய்ப்பனி நஞ்சு மாருதமே! என்று விளிப்பதன் கருத்துயாதெனில்; வஞ்சகம் செய்யவந்தவர்களின் உயிரைமாய்ப்பதே திருத்துழாய்மார்பனுடைய காரியம்; நீ அப்படியல்லாமல் அன்புபூண்டவர்களின் உயிரையும் மாய்க்கின்றாயே! இது தருமோ? என்றவாறு.

எம்மதாலி பனிப்பியல்வே!—நெஞ்சு எம்மைவிட்டு அவர் பக்கலிலே போனாப்போனே உயிரும் போய்விடலாம்; அவ்வளவுக்குத் துணியில்லாதது இந்தப் பாழும் உயிர்-என்பது தோன்ற 'எம்மது ஆவி' என்கிறார் போலும். பனிப்பு இயல்வே!—எல்லாருடைய தாபத்தையும் தணிப்பதற்கு உரிய நீயோ நெஞ்சிழந்தாரை இப்படுகொலை செய்வதற்கு ஏற்பட்டாய்? இது உனக்குத் தகாது என்றவாறு. பனிப்பு=பு விசுகிபெற்ற தொழிற் பெயர். கூற்று ஏகாரம் எதிர்மறை. இயல்வு அன்று என்றவாறு.

இப்பாட்டில், எம்பெருமானை யுத்தேசித்து முதலடியில் 'அவர்' என்று பன்மையாகக் கூறி மூன்றாமடியில் 'முலை சுவைத்தான்' என்று ஒருமையாகக்கூறினது வழுவாகாதோ? எனின்; ஆகாது. வழுவமைதியாம்: ஒருமைப் பன்மை மயக்கம். எம்பெருமானைப்பிரிந்து போனபடியைக் கருதிக் கோபம் தோற்றுமாறு முதலில் 'அவர்' என்று உயர்த்திக் கூறினான்; அப்பெருமான் முன்புசெய்த [பூதநா நிரைநமாகிற] உபகாரத்தைக் கருதிக் கோபம் தணிந்து மூன்றாமடியில் 'சுவைத்தான்' என இயல்பாக ஒருமையாற் கூறினான் என்க. (ச)

பனிப்பியல்வாக வுடைய தண்வாடை* இக்கால நிவ்வுர்ப்
பனிப்பியல் வெல்லாந்தவிர்ந் தெரிவிசும்* அந்தண்ணந்துழாய்ப்
பனிப்புயல் சோருந் தடங்கண்ணி மாமைத்திறத்துக் கோலாம்?
பனிப்புயல்வண்ணன்* செங்கோலோருநான்று தடாவியதே. (ரு)

பனிப்பு இயல்வு	{ குளிரச் செய்வதையே இயற்	எரி விசும்	வெப்பத்தை விசுகின்றது;
ஆக உடைய	{ கைத் தொழிலாகவுடைய		(இவ்விதமாக)
தண் வாடை	குளிர்ந்த காற்றானது	பனி புயல்	{ குளிர்ந்த கா ள் மெ க ம்
இ காலம்	இப்போது மாத்திரம்	வண்ணன்	{ போ ன் தன்மையை
இ ஊர்	இவ்விடத்தில் மாத்திரம்		{ யுடைய எம்பெருமானது
பனிப்பு இயல்வு	{ குளிரச்செய்வ தாகிய (தண்	செங்கோல்	{ (என்றும் மாருத) கட்டளை
எல்லாம் தவிர்ந்து	னுடைய) இயற்கையை	ஒரு நான்று	{ இவ்வொருகாலத்தில்கோண
	முழுதம் விட்டு	தடாவியது	{ ளாய்ப் போனது,

அம் தண்ணம் தழாய்	{ அழகிய குளிரந்த (அவனது, திருத்தழாயின் விஷயமாக (ஆசைப் பட்டு)	தட கண்ணி	{ பெரிய கண்களை யுடைய இவளது
பனி புயல் சோரும்	{ மழைதுளித்தலை யுடைய மேகம்போல நீர் சொரிதற	மாமை நிறத்து கொல்லும்	{ மேனி நிறத்தை யழிப்பதற் கோ போலும்-1.

***—வாடைக்கு வருந்தி, மாமைபிழந்த நாயகியின் நிலைமையைக் கண்டு தோழி இரங்கித் கூறும் பாசரம் இது. எல்லாருடையவும் எவ்வகையான தாபங்களையும் தணிப்பதையே இயற்கையாகவுடைய மந்தமாருதமானது இப்பொழுது இவ்வூரில் இவளை எரிக்கின்றது; எரிப்பது நெருப்பின் தன்மையேயன்றிக் காற்றின் தன்மையன்று; குளிரப் பண்ணுவதையே இயற்கையாகவுடைய காற்றுக்கு இப்படி நிலைமை மாறுபட்டதற்கு என்ன காரணமிருக்கும்! இவளது நிறத்தை அழிக்கவேணும் என்று கருதிய எம்பெருமான் தனது செங்கோன்மையை மாறுபடுத்தி வாடையை வேறுபடுத்தி அனுப்பியிருக்கிறான் போலும்!; இன்ன இன்ன வஸ்துக்கள் இன்ன இன்ன தன்மையை யுடையனவா யிருக்கவேண்டும் என்று ஆதியிலே எம்பெருமான் ஒரு வரம்பு கட்டிவைத்திருக்கிறான்; அதன்படியே குளிர்ச்சியைத் தன்மையாக யுடைத்தா யிருக்கக் கடவதான காற்று இப்போது எரித்தலைத் தன்மையாகக்கொண்ட தென்னில், எம்பெருமான் தான் செய்திருந்த வ்யவஸ்தையைத் தானே மாறுபடுத்தி யிருக்க வேண்டும்; 'மந்தமாருதம் பராங்குச நாயகிக்குத் தாபத்தை உண்டாக்கக்கடவது' என்று ஸங்கல்பித் தன்ன போலும்! என்று தோழி இரங்குகின்றாள்.

எம்பெருமானைச் சேர்வதற்குக் காலவிளம்பம் பொருமல் விரைகின்ற ஆழ்வார் தமக்கு இவ்வுலகப் பொருள்யாவும் வெறுப்பு விளைக்கின்றன என்று ஸ்ரீமதூகவிபோல்வார் சொல்லும் பாவனையாக ஆழ்வார் தமது நிலைமையை வெளியிட்டுக் கொள்ளுரென்பது இதற்கு உள்நுறை பொருளாக உணரத்தக்கது. இவ்வுலகத்தவரான பிராகிருதர்கட்கு இன்பந்தரும் பொருள்கள் ஆழ்வார்க்குத் துன்பத் தருவனவாகத் தோற்றுதல் முன்னிரண்டடிகளிற் குறிப்பிடப்பட்டது. இங்குள்ள எல்லாரையும் ஸுகப்படுத்துகின்ற சப்தாதி விஷயங்கள் திருக்குருகூரில் இவ்வாழ்வார்க்கு மாத்திரம் வெறுப்புக்கு இலக்காயிருக்கின்றன என்றவாறு.

'தண்வாடை' என்றாவது, 'பனிப்பியல்வாக வுடையவாடை' என்றாவது சொன்னால் போதுமே, இரண்டு விஷேணங்களு மிட்டது ஏன்? எனில்; தொழிற்பண்பையும் குணப்பண்பையும் கருதியென்க. பஞ்சபூதங்களுள் ஒன்றாகிய காற்று மற்றொன்றாகிய அக்கியின் தன்மையை அடைந்த இந்த அநீதி மற்றெப்போதுமில்லை, மற்றெவ்விடத்துமில்லை; அவனைப் பிரிந்திருக்கிற இக்காலத்திலே, பிரிந்துதனியிருக்கிற இவ்வூரிலே—என்பது தோன்ற 'இக்காலமீவ்வூர்' என்றது. அவ்வாடை முன்பு இவளுக்கே இனியதாயிருந்த தென்பது தெரிய 'இக்காலம்' எனப்பட்டது. இப்பராங்குச நாயகியின் ஆற்றாமையைக் கண்ட ஊராரையும் வாடை தபித்தலால் 'இவ்வூர், எனப்பட்டது. கருடாழ்வானைக் கொண்டு நெஞ்சைக் கவர்ந்து போனான் 'வாடையை யனுப்பி மேனி நிறத்தைக் கவர்ந்து போகக்கருதி வாடையைக் கொடியதாகுமாறு சங்கற்பித்து ஏகியிருக்கக்கூடும் என்பது தோன்ற 'மாமைத்திறத்துக்கோலாம்' என்றது.

புயல்வண்ணன்—மேகம்போற் கரியவடிவத்தையும், அதுபோலத் தாபந்தீர்த்துப் பாத்யபகார மேதீர்பாராமல் உகவுகிறதன்மைக் குணத்தையும் உடையவரென்று பேர் பெற்றிருக்கும் பெருமான் இப்பொழுது விருத்த ஸங்கல்பஞ் செய்துகொண்டு வருத்தத் தொடங்கினானே! என்று சொல்லவேண்டி 'இப்போது வருத்துகின்ற இப்பெருமானுடைய இயற்கை இன்னது; என்று குறித்தாள். புயல்வண்ணனா யிருந்துவைத்து இப்படி இவன் வருத்துகின்றானே! காற்றின் ஸ்வபாவத்தை மாத்திரம் மாற்றினால்லன்; தன் ஸ்வபாவத்தையும் மாற்றிக் கொண்டானே! என்கை.

"நெடுங்கடல் நிற்பதும் ஞாயிற்றுக்காய்வதும் நின்றலும் கால், ஒடுங்கிநடப்பதும் தண்கார் பொழிவதும் உழிதனில், சுடுகனல்பற்றிச் சுடாதே யிருப்பதும் தும்பைபுனைந்து, அடுக்கன் லாழி, அரங்கேசர் தந்திருவானையினே" [திருவாய்க்கத்துமாலை-15.] என்றபடி உலகத்தில் ஸ்ருஷ்டிப் பொருள்களையாவும் புடை பெயர்தல் எம்பெருமானது கட்டளைப்படியே யாதலால், இங்கு வாடையின் குணம் மாற்றினதை எம்பெருமானது ஆஜ்ஞை கோணுதலினாலாகியதெனக் குறித்

தாள். 'ஒரு நானறு தடாவியதே'—எம்பெருமானுடையசெங்கோன்மை ஒருநாளும் நிலைகுலைவ
கன்று; அப்படிப்பட்டது இவள் கிறத்தையழிப்பதற்காக இவ்வொருபொழுது நிலைகுலைந்தது.

இதனைத் தோழிபாசாமாகக் கொள்வதன்றியே தாய் பாசாமாகக் கொள்வதுமுண்டு.

'தண்ணம்' என்பதில் அம்—பண்புப்பெயர் விசுவசுமாம், சாரியையுமாம். தடாவியது—
கோணிற்று; தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் உரியியலில்(23) "தடவென்கிளவி. ஓகோட்டமுஞ்
செய்யும்" என்றதனால் 'தட' என்னும் உரிச்சொல் வளைவையும் உணர்த்துவதாதலால் அதனடி
யாகவே 'தடாவியது' என்றசொல் பிறந்த தென்னலாம் ... .. (ரு)

ஓ கோட்டமும் செய்யும்—கோணல் என்னும் பொருளையும் உணர்த்தும் என்றபடி.

தடாவியவம்பும் முரிந்தசிலைகளும் போகவிட்டு*

கடாயின கொண்டோல்கும் வல்லியதேனும்*அசுரர் மங்கக்

கடாவியவேகப் பறவையின்பாகன் மதனசெங்கோல்

நடாவிய கூற்றங்கண்டிர்* உயிர்காமின்கள் ஞாலத்துள்ளே.

(சு)

இது	இவ்வடிவானது,	வேகம்	விரைவையுடைய
தடாவிய	வளைந்த	பறவை	{ பக்திராஜனாகிய வர்ணனத்
அம்பும்	பாணங்களையும்		{ துக்கு
முரிந்த	ஒடிந்த	இன் பாகன்	{ இனிய பாகனாகிய எம்பெரு
சிலைகளும்	விற்களையும்	மதனன்	{ மானது (ஸம்பந்தம் பெற்ற)
போகவிட்டு	கொள்ளாமல் ஒழித்து	செங்கோல்	மன்மதனுடைய
கடாயின கொண்டு	{ உபயோகிக்கத் தக்க அம்பு	நடாவிய	ஆளுகையை
ஒல்கும்	{ களையும் விற்களையும் ஏந்தி	கூற்றம்	நடத்துகிற
	துவண்டு நடக்கிற	ஞாலத் துள்ளே	யமனாயிருக்கும்;
வல்லி ஏனும்	{ ஒரு பூக்கொடி போன்ற	கண்டிர்	{ இந்நில வுலகத்திலே
	{ பெண்வடிவமா யிருந்ததா		{ (இவ்வழகிய வடிவத்தைப்)
	யினும்,		{ பார்த்தவர்களே!
அசுரர் மங்க	அசுரர்கள் அழியும்படி	உயிர் காமின்கள்	{ (உங்களது) உயிரைக் காத்
கடாவிய	ஏறி நடத்தப்படுகிற		{ துக் கொள்ளுங்கள்.

***—ஐஞாநஸாதனங்களால், சிறந்து அமைதியோடிருக்கிற ஆழ்வாருடைய பார
வத்தைக் கண்ட அன்பரான பாகவதர் திருவுள்ள முகந்து உலகத்தாரை நோக்கி 'இவ்
வாழ்வார் தம்மையடுக்கிற ஸம்ஸாரிகளை இவ்விருள் தருமானூலப் பிறப்பு நீக்கி முக்த
ராகச் செய்ய வல்லவர்; நீங்கள் ஸம்ஸாரத்திலேயே நிலைத்திருக்க விரும்புவீராயின், ஊரும்
நாடு முலகமும் தம்மைப் போலே ஆக்க வல்ல இவர்க்கு வசப்படாமல் தப்பிப் பிழையுங்கள்'
என்று ஆழ்வார் தமது மஹிமையை வியந்துகூறும் பாகவதர் பாசாமாக உள்ளுறை பொருள்
மைந்த இப்பாட்டு—ஒரு நாயகியின் அழகிய வடிவத்தைக் கண்டு அதனிடத்து ஈடுபட்ட நாய
கன் உலகத்தாரை நோக்கி 'இவ்வடிவம் மேலெழுப்பார்ப்பதற்கு ஒரு மெல்லியல் வடிவமாகத்
தோன்றினாலும் உண்மையில் மன்மதனுடைய ஆஜ்ஞையைமுழுவதும் தவறாமல் செலுத்துகிற
ஒரு ம்ருத்யுவாகும்; இந்த உலகத்திலே ப்ரஸித்தனை ம்ருத்யுவைத் தப்பினாலும் தப்பலாம்,
இந்த ம்ருத்யுவைத் தப்புவதில் அரிது; இது கண்டவர்களுயிரைத் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளுந்
தன்மையுடையதாதலால் உங்களையிரை இதன் பக்கல் இழக்காமல் நீங்கள் குறிக்கொண்டு
காத்துக்கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்லும் பாசாமாக அமைக்கப்பட்டது. முற்கூறிய
ஸ்வாபதேசார்த்தத்தில், தலைமகள்—ஆழ்வார்; தலைமகன்—பாகவதர்.

கீழ் எம்பெருமானைத் தலைமகனாகக் கூறிவந்தவர் இங்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தலை
மகனாகக் கொள்ளவேண்டும்படி பாசாமருளிச் செய்யலாமோ? எனின்; கிளவித்தலைமகன்
என்றும் பாட்டுடைத் தலைமகன் என்றும் இரண்டு தலைமகன் அமைவதுண்டு; (இது இறை
யனாகப்பொருளுரையாலும் விளங்கும்.) ஆழ்வார் எம்பெருமான் பக்கவிற்போல அவனது
ஸம்பந்தம் பெற்ற அடியார்களிடத்திலும் மிக்க பக்தி கொண்டு அவர்களையும் தமக்குத் தலைவ
ராகக்கொள்ளுந் தருதியுடையவரென்பது. "மாயப்பிராண்டியார்கள் குழாங்களை—உடன்
கூடுவதென்று கொலோ" இத்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகளில் விளங்குதலால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்
கிளவித் தலைமகனாகக் கொள்ளலாம். எம்பெருமான் எப்போதும் பாட்டுடைத் தலைமகன்.

“தடாலியவம்பும் முரிந்த சிலைகளும் போகலிட்டுக் கடாயின கோண்டு ஒல்கும் வல்லி இதேனும்”—வல்லி என்றது பெண்மகளைச் சொன்னபடி. இங்கு, பாங்குசநாயகியைச் சொன்னவாறு. கொள்கொம்பை ஆதாமாகப் பற்றியல்லது தானே நிலைத்திருக்க மாட்டாத கொடிபோல ஆழ்வார் எம்பெருமானைப் பற்றியல்லது தரியாது பரவசப்பட்டிருப்பதென்பது இதனால் வெளியாகும். உபயோகமற்ற அம்புகளையும் சிலைகளையும் நீக்கி நல்ல அம்புகளையும் சிலைகளையும் கொண்டதாகச் சொல்லுகிறவிறகு உட்கருத்து யாதெனில்; பிராகிருதர்களுடைய மாறுபடும் இயல்புடைத்தான அறிவேன்ன உபாயமென்ன இவற்றிற்காட்டிலும். ஆழ்வாருடைய நிலைத்த ஞானசாதனங்களுக்கு உள்ள மேன்மை கூறியவாறு. இதுவே பின்னடிகளில் விவரிக்கப்படுகிறது: [அசுரர்மங்க இதயாதி.] கொடுத்தன்மையுடைய மதாந்தரஸ்தர்களை அசுரர் என்கிறது. அவர்கள் நிலை கெடும்படி உபயோகிக்கப்படுகிற சிறந்த பிரமாணமான வேதத்துக்குத் தலைவனான எம்பெருமான் திறத்தின் மிகுந்த காதலையுண்டாக்கி முக்திபெறுவித்த அந்நால் ஊழ்வினைத் தொடர்ச்சிக்கு ஒரு யமனாகவுள்ளவர் ஆழ்வார் என்கை.

கண்டிர்! உயிர்காமின்கள் ஞாலத்துள்ளே—உலகத்தில் ஆழ்வாரை ஸேவிக்கப்பெற்றவர்களில் அவரும் ஸ்வதந்தராயிருக்கமுடியாது; எல்லாரும் அந்நாயர்ஹு சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தைப் பெற்றவர்களாவர்; அப்படியாக்ருவதற்காகவே இவாறு திருவவதாரம்; அப்படி ஸ்வரூபம் பெறாமல் கித்யஸம்ஸாரிகளாகவே உழலவேண்டி உங்களுக்கு உங்களுக்கு உரியதாகவே வைத்துக்கொள்ளக் கருதுவீர்களாயின் இவருடைய கடாசுத்தத்துக்கு இலக்காகாதபடி ஒழிந்து போங்கள் என்றவாறு. ஸ்வரூபதேசத்தில் ஞானமென்று கொள்ளப்படுகிற கண்ணுக்கு, குறிதவறாது எய்யும் அம்பை உவமை கூறியதனால், இவாறு ஞானம் பாம்பொருளைத் தவறுதுபற்றுந்தன்மையது எனக்குறித்தபடியாம். வில்லானது அம்பைசெலுத்துங் கருவி யாதலால் ஸ்வரூபதேசத்தில் அது ஞானசாதனங்களைக் குறிக்கும். ஞானமாகிய அம்புக்கு வளைவாவது கஷ்யாந்தரங்களிற் செல்லுதல். ஞானசாதனங்களாகிய விற்களுக்கு ஒடிவாவது ஒருகால் தவறிப்போதல். இங்ஙனங் கெடுதலில்லாது நிலைபெற்ற ஞானசாதனங்களை யுடையதென்பதுதோன்ற ‘கடாயின கோண்டு’ என்றது. ‘கண்டி ருயிர்காமின்கள் ஞாலத்துள்ளே’ என்றது—ஆழ்வாரை ஸேவிக்கவே ஸம்ஸாரம் அடியற்றப்போம் என்றவாறு.

இனி அந்நாயபதேசப்பொருளில் சில விவரணங்கள் செய்வோம் ;—இந்த நாயகியானவள் மன்மதனுடைய ஆணையை உலகத்தில் தவறுது நடத்தும்பொருட்டு நல்ல அம்புகளையும் சிலைகளையும் கொண்டாள்; மற்ற ஸ்திரீகளின் கண்புருவங்களினது அழகிற்காட்டிலும் இவருடைய கண்புருவங்களின் அழகு சிறந்தது: மன்மதனது அம்பும் சிலையும் வளைந்தொழியக் கூடியன என்று கருதி அவற்றையொழித்துத் தன் கண்புருவங்களையே தக்க அம்பு சிலைகளாகக்கொண்டு உலாவுபவள் இவள். (மன்மதனது ஐந்து புஷ்ப பாணங்களிலும் ஒரு கருப்பு வில்லிலும் இவளது இரு கண்பார்வையும் இருபுருவங்களும் வேட்கையை விளைவிப்பதில் சிறப்புடையன என்பது தொனிக்க இங்ஙனே கூறப்பட்டது)

கண்ணபிரானது மனைவியும் திருமகளின் திருவவதாரமுமான ருக்மிணிப்பிராட்டியிடம் மன்மதன் பாத்யும்கனென்னுங் சூராரணசத் தோன்றினு என்பதுபற்றி மன்மதன் திருமளின் மகனாதலால் ‘பறவையின் பாகன் மதனன்’ எனப்பட்டது. (தொக்கி கின்ற ஆறும் வேற்றுமையுருபின் பொருள்—பிறகுபுதாபாவரூப ஸம்பந்தமாம்.) உலகத்துப் பொருள்களெல்லாகற்றையும் எம்பெருமானோடு ஒருவகையான ஸம்பந்தமுடையன வென்றல்லது சொல்வதற்காக அன்பு மிகுதியால், வேட்கைகளைத்த வறுத்துபவனான மன்மதனையும் அவனது ஸம்பந்தத்தோன்றக் கூறுகிறபடி. மன்மதனுக்குச் சேனையெனப்படுகிற மாதர்களுள் சிறந்தவளான இவள் அவனது சேனைத்தலைவியாய் ஆன்காக்குச்சென்று மரணபரியந்தமான காமவேதனையை உயிர்களுக்கு உண்டாக்கி இங்ஙனம் மன்மதனுணையைச் செலுத்துபவனென்பது தோன்ற ‘மதன செங்கோல் நடாலிய கூற்றம்’ என்றது. “மீன்சேர் சூழாமனைய மேகையும் வெம்முடையு கூற்றம் கூற்றம், ஊஞ்சே ருயிருய்யக் கொண்டோடிப் போயின்களுகத்தோம்” என்றும், “இக்கொடியை யின்றான் போதும், கொள்வாணுகுக்கோர் கூற்றின் றுளம்மலோ கொடியவாரே” என்றுள்ள சிலைசெத்தாமணிச் செய்யுள்கள் இங்கு விளைவுக்கு வரும்.

‘கடாலிய’ என்பது ‘கடாயின’ என்று விகாரப்பட்டது: இதுபெயரெச்சமன்று, பெயர். மதனன் + செங்கோல், மதன செங்கோல். நடாலிய—‘கடலிய’ என்பதன் விகாரம்; வு—இறவீனை விசுதி.

இப்பாட்டால்—ஆழ்வார், நான் ஸம்ஸாரிகளை வாரிப் பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டு போக வந்திருக்கிறேன்; இக்காரியத்திற்காக எம்பெருமானும் சில அவதாரங்கள் செய்து என்னினும் அவனுடைய ஸாதனங்கள் தவறிப்போயின; என்னுடைய ஸாதனங்கள் அங்ஙனம் தவறிப்போகமாட்டா; எனது நோக்குக்குத் தப்பிப் பிழைக்க விருப்பமுடையீர்! தப்புகள்; மற்றையோரைத் தவறாது திருத்திப்பணிகொள்வேன்—என்றாயிற்று. ... (சு)

ஞாலம் பனிப்பச் செறித்து * நன்னிரிட்டுக் கால்சிறைத்து

லேவல்லேறு பொராகின்ற வானமிது * திருமால்

கோலஞ்சுமந்து பிரிந்தார்கொடுமை குழறுதன்பூங்

காலங்கோலோ வறியேன் * வினையாட்டியேன் காண்கின்றவே. (எ)

ஞாலம் பனிப்ப

செறித்து

நல் நீர் இட்டு

கால் சிறைத்து

லேவல் வல் ஏறு

பொராகின்ற

வானம் இது

திருமால்

உலகம் நடுங்கும்படி.

கம்மில்தாம் நெருங்கி

{ (தம் உடம்பின்) நீரை நன்
ருக வெளிச்சிந்தி

{ கால்களால் தரையைக் கீறிக்
கொண்டு

கரியவலிய எருதுகள்

போர் செய்யப்பெற்ற

ஆகாசமாகும் இது;

எம்பெருமானுடைய

கோலம் சுமந்து

பிரிந்தார் கொடுமை

குழறு

தன் பூ காலம்

கொல் ஓ

வினையாட்டியேன்

காண்கின்ற

அறியேன்

வடிவத்தை யுடையதாய்

{ பிரிந்துபோன நாயகனது

{ கொடுத்தன்மையைக் கூறு

{ கிற

{ குளிர்ந்த அழகிய கார்காலந்

{ தானோ?

தீவினையுடைய நான்

காண்கின்றவற்றை

{ இன்னதென்று அறிகிறே

{ வில்லை.

***—“காலமயக்கு” என்னுந் துறையில் அமைந்ததாம் இப்பாசரம். இத்துறைதானே திருக்கோவையாரில் ‘காலமறைத் துறைத்தல்’ என வழங்கப் பெற்றுள்ளது. நாயகியோடு கூடியிருந்த நாயகன் ஒரு காரியப் பாடாகத் தேசாந்தாஞ்செல்லவேண்டி ‘மாதே! நான் இப்போது புறப்பட்டுப்போய்க் கார்காலத்திலே திரும்பிவருகின்றேன்’ என்று சொல்லிக் காலம் குறித்துப் பிரிந்து சென்று அக்கார்காலம் வந்தவளிலும் தான் வராதிருக்க, ‘அந்தோ! நாயகன் குறிப்பிட்ட காலம் வந்துவிட்டதே!, இவ்வளவிலும் அவன் வந்திலனே!’ என்று கார் காலவரையையும் காதலன் வராமையையும் நோக்கி வருந்துகின்ற தலைவியைத் தோழியானவள் ‘நங்காய்! நீ ஏன் வினே வருந்துகின்றாய்? மெய்யே கார்காலம் வந்தாலன்றோ காதலன் வந்திடுவான்; அவன் சொல்லிப்போன கார்காலம்வரவில்லை; கார்காலமன்றாகில் இதோ மழை பெய்கின்றதே; இஃது என்? என்று கேட்பாய்; வானத்தில் நெருங்கி நீர் சொரிபவை மேகங் களல்ல; ஒன்றோடொன்று போர்செய்கிற கறுத்த எருதுகளைக்கண்டு மேகமாக மயங்குகின் ருயத்தனை; அவை கரிய காளைகளேயன்றி மேகங்களல்ல; பெய்கின்றது மழைநீரன்று; அக் காளைகளின் வியர்வை நீரும் சிறுநீரும் பெருகுவதைக் கண்டு மழைநீராக மயங்குகின்றாயத் தனை’ என்று தலைவியை ஒருவாறு ஆற்றவேண்டிக் காலத்தை மயக்கிக் கூறுகின்றாள் தோழி.

இப்படி பொய்யுரை கூறுவது பாவமாகாதோ வெனில்; ஆகாது; “பொய்ய்ம்மையும் வாய்மையிடத்த, புரைநீர்ந்த நன்மை பயக்குமெனின்” என்பது திருக்குறள்; பெருந்தீங்கை யாயினும் மாணத்தையாயினும் அடைய நின்றதோர் உயிர் ஒரு பொய்யுரையால் அத்துன்பத்தி னின்ற நீங்கி இன்பமடைவதாயிருந்தால் அது பொய்ய்ம்மைக்குற்றத்தின்பாற் படாதென்க. இங்குப் பிரிவாற்றாமையால் தலைமகளுக்கு உண்டாகும் அபாயத்தைப் புனைந்துரையால் ஒழித்த வாறுகாண்க. இங்ஙனம் தோழி பொய் சொல்லிகிட்டாலும் தலைமகளுக்கு உண்மைதெரி யாதோ? ‘எப்படியாவது நம்மை ஆற்றாதற்காகக் கற்பனைவகையால் முழுப்பொய் கூறுகின் ருள்’ என்று நினைத்துக்கொள்ள மாட்டாளோ? என்னில்; அவ்விதமாக அவள் நினைத்துக் கொள்ளாமக்காக்கவே, உடனே ‘தண்பூங்காவங் கோலோவறியேன்’ [மெய்யே இது கார்காலத் தானோ என்னவோ அறியேன்] என்று தானும் ஐயப்படுவதாகச் சொல்லி முடிக்கிறாள்.

‘இது கார்காலமன்று, என்று நினைந்தேஹமாகச் சொன்னால் தானே தலைவிக்கு ஆறுதல் உண்டாகும்; முதலில் காலத்தை மயக்கிச் சொல்லி, உடனே ‘அக்கார்காலந்தானோ இது!’ என்றும் சொல்லிவைத்தால் தலைவிக்கு வருத்தமேயன்றோ மிகும்; ஆறுதல் உண்டாகாதே யெனின்; ‘நமது தோழி இரண்டுவகையாகவுஞ் சொல்லுகிறாள்; அவள் பொய்சொல்லுகிற வளாகில் ‘இது கார்காலமன்று’ என்று கண்டிப்பாய்ச் சொல்லிவிடலாம்? அப்படி சொல்லா

மல் ஸந்தேஹமாகச் சொல்லியிருப்பதால் அவளும் நிச்சயிக்கமுடியாதபடி யிருக்கிறதுபோலும்; இதைநாமே ஆராய்ந்து பார்த்து நிச்சயிப்போம்' என்று தலைகீழினைத்து 'இது நீலவல்லேறு பொராவின்ற வானமா? தண் பூங்காலமா? என்று ஆராயத் தொடங்குவன்; இந்த ஆராய்ச்சியில் சிறிது பொழுது ஆயிரியிருந்திடுவன், என்பது தோழியின் கருத்தாகலாம்.

திருமால்கோலஞ்சுமந்திருப்பதும் பிரிந்தார்கொடுமையைக் குழறுவதுமாகிய தண்பூங்காலங்கொலோ! அறியேன் என்கிறான். கார்காலத்து மேகமானது—விளங்குகின்ற மின்னலாலும் கறுத்த சிறத்தாலும் திருமகளை மார்பிற்கொண்ட கரிய திருகிறமுடைய பூமஹாவிஷ்ணுவைப் போலுதலால் 'திருமால் கோலஞ்சுமந்து' எனப்பட்டது. மேகம் கர்ஜிப்பதானது—பிரிந்துபோய் இக்காலத்திலும்வாராத தலைவருடைய கொடுமையைஞாபகமுட்டி வருத்ததலால் 'பிரிந்தார் கொடுமைகுழறு' எனப்பட்டது. 'இம்மாரிகாலத்திலும் வந்து அணையாதே தனிக் கிடை கிடக்கின்ற தலைவர் மிகக் கொடியவர்!' என்று கோஷம்போடுவதுபோலிருக்கின்ற தாம் மேகம் முழங்குவது. தலைவருடைய கொடுமையாவது—சொன்னபடியவாராத குற்றம். 'தண் பூங்காலம்' என்று அடைமொழிகள் கொடுத்துக் கூறினது 'அக்காலம் கலவிக்கு உரியது' என்பதைக் காட்டாவாம். 'தண்பூங்காலமன்று' என்னுமல் 'தண்பூங்காலங்கொலோ!' என்றது—'தலைவர் இருக்குமூரிலும் இக்கார்காலமே யாகுமாதலால் உன்னைப் போலே அவரும் பிரியில் ஆயிரியிருக்கமாட்டாதவராய் விரைந்து வந்திடுவர், வருந்தாதே' என்று ஆற்றுகிறபடியுமாம்.

தோழியானவன் தன்னை 'வினையாட்டியேன்' என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறான்; நீ இப்படி வருத்தப்பட்டாநிற்க உன்னைக் கண்டுகொண்டிருக்கும்படியான பாவத்தைப் பண்ணினேனே நான்! என்று தன்னை சிந்தித்துக் கொள்கிறான். 'அவன் வாராமல் நீ வருத்துவதற்குக் காரணம் அவனுடைய கொடுமையுமன்று, காலமுமன்று, கால்கிற என்னுடைய பாவமே கான், என்கிறான் போலும். வினையாட்டியேன்—வினையைபான்பவன்; வினையைபாட யவனென்றபடி. வினையென்பது கல்வினை தீவினைகட்டுப் பொதுவான சொல்லாயினும் ஸந்தர்ப்பத்தால் தீவினையைக் குறிக்கும்.

'ஞாலம் பணிப்ப' என்பதை 'செறித்து' என்பதோடு அந்விதித்தால், 'உலகத்தவர் கண்டு மடுக்கமடையுமப்படி பாஸ்பாம் நெருங்கி' என்று பொருளாம்; 'நன்னீரிட்டு' என்பதோடு அந்விதித்தால், ஞாலம்—பூமிமுழுவதும், பணிப்ப—ணையும்படியாக, நன்றாக நீரைச் சொரிந்து என்று பொருளாம். நீர்—வியர்வைநீரும் மூத்திரநீரும். எருதுகள் கோபத்தோடு போர்செய்யப்போது கால் சதைத்தல் இயல்பு. பொராவின்ற வானமீது—பூமியின் இடம் போதாமல் ஆகாயத்திலே பிணங்குகின்றன கான் என்கிறான். 'இப்படியும் ஸம்பவிக்குமோ!' என்று சிறிது ஆலோசிக்கட்டும்; அதில் சிறிதுபோது ஆறுதலாக இருக்கட்டும் என்று கருத்துப்போலும்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப்பொருள் பலவகையாகக் கூறுவார்கள். ஆளவந்தார் தமது ஸ்தோத்திரத்தில் "அகிலேகநாததிங்முனே பஹுதா ஸந்தததுக்கவரஹிணி—பகவத் பவதார்த்திகே" என்றருளிச் செய்கிறார். ஸம்ஸாரத்தைக் கார்காலத்து நாளாக ரூபிக்கிறார். அது எப்படி யிருக்குமென்றால், மேகங்களால் மூடப்பட்டு இருள்கிறதென்று திசைகள் தோன்றப் பெருமலிருக்கும்; ஸம்ஸாரமும் அஜ்ஞாநமாகிற மேகத்தினாலே இருள்மூடி நல்வழி தீவழி தெரியப்பெறாமலிருக்கும். இன்னமும் இடைவிடாது நீர்ப்பெருக்கையுடையதாயிருக்கும் மழைநான்; ஸம்ஸாரமும் "தண்ணாநார்முதுவலிப்ப நல்லுற்றார் கரைந்தேங்க, என்னாநாத ஆயர்வினைக்கு மிவைபெனை வலகியற்கை" என்றபடி பலவகைப்பட்ட துக்கங்களாகிற நீர்த்தாளைகளை வர்ஷிப்பாநிற்கும். ஆக இவ்வகைகளாலே மழைநாளென்று சொல்லத்தக்க ஸம்ஸாரத்தைக் கண்டு ஆழ்வார் வருந்தினார்; தன்பம் அதிகப்பட்டவுடனே இன்பம் உண்டாகுமென்று சாஸ்திர முள்ளதனாலும், 'ஸம்ஸாரம் மேலிட்டு மலியுமளவில் நான் அவசியம் வந்து முகங்காட்டுவேன்' என்று எம்பெருமானாரும் வாயோலை செய்துகொடுத்திருப்பதனாலும் இப்படிப்பட்ட நிலைமையிலும் எம்பெருமான் வந்து உதவியருளவில்லையே! என்று வருந்தினார் ஆழ்வார். அவ்வருத்தத்தை ஏதோ சில விபாஜோக்திகளினால் அன்பர் அகற்றிவினைக்கின்றனர் என்பதை வெளியிடுவதாம் இப்பாசரம். இனி இக்கருத்துக்களைக்கே பிரத்யேகம் பதப்பொருள்களை ஊகித்துக் கொள்க.

முதலடியில் 'செறுத்த' என்றும் பாடமுண்டு. பொராவின்ற வானம்—பெயரெச்சம் இடைப்பெயர் கொண்டது. போர் செய்வதற்கிடமான வானமென்கை. குழறுதல்—அவ்யக்தமாகக் கூறுதல். (எ)

காண்கின்றனகளுங் கேட்கின்றனகளுங் காணில் * இங்நாள்
பாண்குன்றநாடர் பயில்கின்றன * இதேல்லாமறிந்தோம்
மாண்குன்றமேந்தி தன்மாமலை வேங்கடத் தும்பர்நம்பும்
சேன்குன்றஞ்சேன்று * பொருள்படைப்பான்கற்ற தின்னானவே. (அ)

குன்றம் நாடர்	{ மலைகளை யுடைத்தான நாட்	மாண் குன்றம்	{ மாட்சிமை தங்கிய கோவர்த்
இ நாள்	{ கெஞ்சுத் தலைவான நாயகர்	ஏந்தி	{ தன கிரியை இளைப்பென்றி
பயில்கின்றன	{ இன்னறையதினத்தில்		{ பெருத்த கண்ணாரொடை
காண்கின்றன	{ பலவாறுக நடத்துகின்றவை	தன் மா மலை	{ குளிரந்த சிறந்த திருவேங்கட
களும்	{ யான	வேங்கடத்து	{ மலையின்
கேட்கின்றன களும்	{ காணப்படுகிற செய்கை	உம்பர் நம்பும்	{ மேலுடைத்தாரால் விரும்பப்
காணில்	{ களும்	சேன் குன்றம்	{ படுகிற உயர்ந்த சிகரத்தை
பாண்	{ கேட்கப்படுகிற சொற்களும்	சென்று	{ போய் அடைந்து
இது எல்லாம்	{ ஆராய்ந்து பார்க்கு மிடத்து	பொருள் படைப்	{ (அங்குப்) பொருளிடும்
	{ வெளியுபசார மாத்திரமாம்;	பான்	{ பொருட்டு
	{ இந்த மிக்க உபசாரமெல்	கற்ற	{ (புதிதாக) அப்பளித்த
	{ லாம்,—	திண்ணனவு	{ வலிமையின் செயல்(என்று)
		அறிந்தோம்	{ தெரிந்து கொண்டோம்.

***—தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிதலைக் குறும்பாலறிந்த தலைவி தோழிக்குக் கூறல் இது. தேசாந்தரஞ் சென்று பொருள் சம்பாதிப்பதற்காக நாயகியைப் பிரிந்து செல்லுதல் பொருள்வயிற் பிரிவாம். (பொருள்வயின்—பொருள் நிமித்தமான என்றபடி.)

இங்கே ஒரு சங்கை பிறப்பதுண்டு;—எல்லாவற்றாலும் பரி பூரணமான ஒரு உத்தம புருஷனையே தலைவனாக நாட்டி நூலுரைப்பர் கவிகள்; அத்தலைவன் பொருள் சம்பாதிக்கும் பொருட்டு நாயகியைப் பிரிந்து தேசாந்தரம் செல்லப்பார்க்கிறுனெனில், அவன் ஏழை என்று ஏற்படுமே; அன்னவன் தலைவனுயிருக்கத்தகாதே என்று சங்கிக்க இடமுண்டு. இதற்குக் கேண்மின்: பொருளில்லாதவனாய்ப் பொருளீட்டுதற்காகப் பிரிகிறுனென்பதில்லை; தனதுமுது சூவரால் படைக்கப்பட்ட பலவகைப்பொருள்கள் கிரம்பப் பெற்றள்ளவனே; அப்பொருள் கொண்டுதயைப்பது ஆண்மைத் தன்மையன்று என்றுகருதித் தனது ஸ்வயார்ஜிதமாய்ப் படைத்த பொருள் கொண்டு வழங்கி வாழ்வதற்குப் பிரியும் பிரிவு இது—என்றுணர்க. தேவகாரியமும் பித்ருகாரியமும் ஸ்வயார்ஜிதமான பொருள்கொண்டு செய்தாலன்றிப் பயன்படா; நாயப் பொருளாற் செய்யுமது தேவர்களையும் பித்ருக்களையும் இன்புறுத்தாதாம். ஆதலால் அவர்களையும் இன்புறுத்தவேண்டிப் பிரிவது ஏழைமையைக் காட்டாதென்க.

செல்லும்கிறைந்த தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரிதற்குக் காரணங் கூறுகின்ற திருக் கோவையாருவாகாரர்—'பொருள் வயிற் பிரிதலென்பது—சூவர்களால் படைக்கப் பட்ட பொருள் கொண்டு இல்லறஞ்செய்தால் அதனால் வரும்பயன் அவர்க்கு ஆம் அத்துணையல்லது தமக்கு ஆகாமையால் தமது பொருள்கொண்டு இல்லறஞ்செய்தற்குப் பொருள்தேடப் பிரியா நின்றன' என்றதற்கான்க.

நாயகன் நாயகியைப் பிரிந்து செல்ல நினைக்கும்போது அந்த நினைவை வாய்விட்டுச் சொல்லாமல் மறுபடியும் தான் திரும்பி வருமளவும் அவன் நினைத்த ஆயிரங்க்கும் பொருட்டு அவனிடத்தில் சில பணிவான செய்கைகளைச் செய்வதும் சில பணிவான சொற்களைச் சொல்லு வதும் வழக்கம். அதாவது—அடுத்தடுத்து அனைத்துக்கொள்ளுதல், ஒபாது முத்தமிடுதல், காண்ப்பிடித்தல், கையைப்பிடித்தல், குழைநிடுதல், அஞ்ஞலிசெய்தல், 'உன்னிடமிடமி ஒரு கொடியப் பொழுதுப் பிரியேன், பிரிந்தாலும் தரிக்கமாட்டேன்' என்று செல்லுதல் முதலியனவாம். இவ்விதமாகவே, பொருளீட்டுதற்பொருட்டுத் தலைமகனைப் பிரியக்கருதிய தலைமகன் தலை மகளிடத்திலே விலகாணமான சில, செய்கைகளைச் செய்ததும் சில வார்த்தைகளைச் சொல்லு தலும் செய்ய, அது நோக்கித் தலைமகன் 'இதற்கு முன்பு இவர் இப்படிப்பட்ட செய்கைகள்

செய்ததில்லை, இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளும் சொன்னதில்லை; இப்பொழுது புதிதாகவே இவை கேர்கின்றன: இவற்றை ஆராய்ந்து பார்க்கில் இவை புறப்பூச்சாகத் தோன்றுகின்றன. இங்ஙனம் வரம்புகடந்த விதமாக இவர் செய்வதற்கும் சொல்வதற்கும் ஒரு கருத்து இருக்கவேண்டும்; அது எதுவாக இருக்கக்கூடுமென்றால், பொருள் சம்பாதிக்கும்பொருட்டு கம்மைப் பிரிந்துபோக நினைத்ததாயிருக்கவேண்டும்; பிரிந்துபோக நினைத்திராவிட இப்படிப்பட்ட புதிய செய்கைகளைச் செய்யவும் புதியவார்த்தைகளைச் சொல்லவும் நேரமாட்டாது என்று நிச்சயித்து அந்த நிச்சயத்தை நாயகி வாய்விட்டுச் சொல்லும் பாசுரமாயிது.

இப்படிப்பட்ட வெறும் உபசாரச்செயல்களை இன்று செய்யக் கரண்கையாலே இவர் அரியபெரிய ஒரு மலைக்குச்சென்று பொருள் தேடலுற்ற ஊக்கத்தைக் காட்டினவாயினர்; பிரிவுக்கு அறிகுறியாகவே இவை செய்கின்றனர் என்றாலாயிற்று. பொருளின் பொருட்டுப் பிரியக்கருதிய இம்மனக்கொடுமை இவர்க்கு இயற்கைக் குணமன்று, எவ்விடத்தோ புதிதாகக்கற்றுவந்த செயற்கைக்குணமென்பதைக்காட்ட 'கற்ற நிண்ணனவு' என்றது. முன் பெல்லாம் நாயகன் தன்னோடுகி 'என் செல்வச்சிறுமியே! எனக்கு நீயே பொருள், உன்னை விட்டுப்பெறவேண்டும் பேறு எனக்கு வேறுண்டோ?' என்று உபசாரமாகக் கூறினவை இப்பொழுது பொருள் சம்பாதிக்கச்செல்ல நினைத்ததனால் பொய்யாகிற தன்மையை 'பொருள் படைப்பான் கற்றநிண்ணனவே' என்றதனால் கூறிப் பரிஹஸித்தபடி.

'இங்ஙான்' என்றதனால்—முன்பு இப்படி வரம்புகடந்த செயல்களில்லாமை விளங்கும். 'பயில்கின்றன' என்றதனால்—ஒருகால் செய்ததையே மீண்டும் பலகால் செய்வதும், ஒருகால் சொன்னதையே மீண்டும் பலகால் சொல்லுவதும் தோன்றும், 'பாண்குன்றநாடர்' என்ற விடத்து, 'பாண்' என்பதைத் தனி முற்றாக நிறுத்தியுரைப்பதும் குன்றத்திற்கு அடைமொழியாகியுரைப்பதும் உண்டு; முதற் பக்கத்தில், பாண்—பாணருடைய தொழில் என்றபடி. சங்கீதம்பாடிப் புகழ்வேவார்க்குப் பாணரென்று பெயர்; 'குடுகுடுபாண்டிகள்' என்று வருகிற பாட்டுக்காரரைக் கொள்ளலாம். அவர்கள் உடுக்கையைக் குறுக்கிக்கொண்டு 'தொப்பை தள்ளுது தொப்பை தள்ளுது' என்றிவை முதலாக மனப்பூர்வமாகவன்றி வெளிக்குச் சொல்லும் புகழுரைபோல, இங்கு, பொய்யாகச் செய்யும் உபசாரத்தைக் குறித்ததாம். இப்போது தலைவர் செய்யும் செய்கைகளும் சொல்லும் வார்த்தைகளும் வேஷங்கட்டியாடுகிறாற்போலுள்ளனவேயன்றி உண்மையான அன்பு தூண்டச் செய்பவையல்ல என்றவாறு. இனி இரண்டாம் பக்கத்தில், 'பாண்குன்றம்—(வண்டிகளின்) இசைப்பாட்டையுடைய மலை என்றும். மலைகள் கிரம்பிய நாட்டுக்குத் தலைவனாயிருப்பது நாயகனுக்குச் சிறப்பாதலால் 'குன்றநாடர்' எனப்பட்டது. ஸ்வாபதேசத்தில் தலைமகனான எம்பெருமானும் திருவத்தியாமலை திருவேன்கடமலை திருமாலிருஞ் சோலைமலை திருமெய்யமலை முதலிய திருமலைகள் விளங்கப் பெற்ற நாட்டுக்குத் தலைவனென்பது உணர்த்தக்கூறு. கல்நெஞ்சர் என்னவேண்டிக் குன்றநாட்டுள்ளுள் போலும்.

'மாண்குன்ற மேந்தி தண்மாமலை வேங்கடத்து' என்றதனால்—ஒருமலையை மேலெடுத்தும் ஒரு மலையின்மேல் தின்றும் ஸம்போசிதமாக உயிர்களைக் காத்தருள்வன் எம்பெருமான் என்றதாம்.

குன்றமேந்தி' என்பதில், 'எந்தி' என்றது விளைபெச்சமன்று; 'இ' என்னும் கருத்தாய் பொருள் கிசுதிபெற்ற பெயர்ச்சொல்; ஆனதுபற்றியே 'எந்தித்தன்' என இட்டிக்கயில்கை உயர்திணைப் பெயரின் முன் வலி இயல்பு.

உம்பர்நம்பும் வேங்கடத்துச் சேன்குன்றம்—எல்லாவுலகங்களுக்கும் மேற்பட்டதான பாம்பதத்திலுள்ள கித்யஸூரிகளும் விரும்பி விரைந்து வந்து தொழுவதற்கு ஸம்பமாய்ப்படி உயர்ந்ததும் சிறந்ததுமாயுள்ள திருமலைச்சிகரம் என்றபடி. பாம்பதத்தில் தாங்கள் அநுபவிக்கிற பரவ் குணத்தைக் காட்டிலும் திருமலையில் எம்பெருமான் அநுபவிப்பிக்கிற ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யகுணம் சிறந்ததென்று அவ்வுள்ளார் இவ்விடத்தை விரும்புவனென்க. 'மலையேறி எலிபிடிக்கவேண்டி என்னைப் பிரிந்துபோகக் கருதுகின்றீரோ?' என்ற பரிஹாஸமும் இதில் தோனிக்கும். இப்பாசாரம் தோழியை நோக்கிக் கூறியதாகவுமாய், தலைவனை நோக்கியே முன் னிலைப்படர்க்கையாகக் கூறியதாகவுமாய்; தலைமகன் பொருள்வயிற்றிரிவறிந்த தோழி தலைவனை நோக்கிக் கூறியதாகவுமாய்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானுடைய பிரிவை ஆற்றாது வருந்தியிருந்த நிலையிலே தம்மை ஆற்ற வித்த அன்புடைய பாகவதர்கள் பின்பு பரம்பொருளைத்தேடிப் பெறும்பொருட்டுத் திவ்ய தேச யாத்ரையில் அபேகைநயுடையாய்த் திருவேங்கடத்துக்குச் செல்லத்தொடங்கியதை அறிந்த ஆழ்வார் அவர்களின் பிரிவை ஆற்றாமையால் அருளிச்செய்த வார்த்தை இது என்ன வாம் ஸ்வாபதேசத்தில், ஆழ்வாரைப் பிரிந்து போகலுற்ற பாகவதர் இவாநுமதிபெற்று விடைகொள்ளவேண்டி இவர்பக்களிலே பலவாறு பணிந்து வணக்கத்தோடு சில வார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, 'இது இவர்கள் பிரிவுக்கு அடியாம்' என்று அறிந்து, பொறுத்தருளாமல் 'இவர்கள் பணிவுகளெல்லாம் பாணர்செயல்போல வெளிக்காட்டாகவுள்ளன; இதன் அபிப் ராயம் அறிந்தோம்' என்பது முன்னடிகளில் உறையும். இப்பாகவதர் "வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்விர்காள்" என்கிறபடியே திருமலையை இடமாகக்கொண்டு வாழ நினைத்தவர்க ளாதலால் இவர்களைக் குன்றநாட றென்கிறது.* குன்றமேந்திக் குளிர்மழை காத்தவன் சென்றுசேர் திருவேங்கடமாமலையிலே நிகரிமார் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் உயர்ந்த சிவ ரத்தைச் சென்று சேர்ந்து அங்கு வைத்தமாநிதியாம் மதுசூதனனைப் பெறுதற்குத் துணிந்த துணியே இது என்பன பின்னடிகள்.

பாகவதரோடு கூடியிருக்கும் இருப்பொழிய வேறு எம்பெருமானுகந்தருளின திவ்ய தேசத்துக்குப் போககினைப்பதம் தவறு என்று பாகவத ஸஹவாஸத்தின் சிறப்பு இப்பாட் டால் வெளியிடப்பட்ட தென்றறிக.

...

...

....

(அ)

தின்பூஞ் சுடர்நுதி நேயிஞ்செல்வர் * விண்ணுடனைய
வண்பூ மணிவல்லி யாரேபிரிபவர்தாம் * இவையோ
கண்பூங் கமலங் கருஞ்சுடராடி வெண்புத்தரும்பி
வண்பூங்குவளை * மடமான் விழக்கின்ற மாயிதழே.

(சு)

திண்	வலிய	இவையோ கண்	{ இவளது கண்கள் கண் க ளாக மாத்திரமிருக்கின்ற னவோ?
கூ	அழகிய	கூ கமலம்	{ தாமரை மலர்களாய்
சுடர்	ஒளியுள்ள	வண் பூ குவளை	{ அழகிய செக்கழு நீர் மலர் கருமாய்
நுதி	கூர்மையை யுடைத்தான	மா இதழ்	{ பெரிய இதழ்களை யுடைய வையாய்
நேயி	திருவாழியை யுடைய	கரு சுடர் ஆடி	{ கரிய (அஞ்சனத்தின்) ஒளி யை அணிந்து
அம் செல்வர்	{ அழகிய எல்லா ஐசுவரியங் களையுமுடைய எம்பெரு மானது	வெண் முத்து	{ (நம்மைப் பிரிதலாற்றாமையா லுண்டான கண்ணீராவிற) வெளுத்த முத்துக்கள தோன்றப்பெற்று
விண் நாடு அனைய	பாமபதத்தை பெரித்த	அருமபி	{ மடப்பதையுடைய மா ன் போல நோக்குகின்றன.
வண் மணி பூ	{ அழகிய சிறந்த பூங்கொடி போன்றவளை	மடமான் விழக் கின்ற	
வல்லி			
யாரே பிரிபவர் தாம்	எவர்தாம் பிரிய வல்லவர்?		
[எவரும் பிரிய வல்லராக்னர்;]			
(ஏனெனில்;)			

*** —நாயகன் நாயகியை விட்டுப் பிரியவொண்ணாமையைக் கூறும் பாசரம் இது. கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்னபடி, நாயகன் பிரியப் போகிறானென்பதைக் குறிப்பாலறிந்த நாயகி கூடியிருக்குமந் கிளைமயிலும் இனி நேரும் பிரிவை நோக்கி ஆற்றமாட்டாமல், பிரிந்த பின்பு உண்டாகவேண்டிய வருத்தத்தை அப்போதே அடைந்திட, அவ்வெழிப்பும் வேறுபாட்டையுங் கண்டு தரியமாட்டாத நாயகனுடைய உட்கோளான வார்த்தையென்க.

கையுந் திருவாழியஞ்சேர்ந்த சேர்த்தியாலுண்டாகும் அழகையுடைய எம்பெருமா னுடைய பாமபதம்போலச் சேர்ந்தவர் மீளவொண்ணாதபடி எல்லையிலாத ஆனந்தத்தைத் தா வல்லவளாய்க் கொடிபோன்ற இந்த நாயகியை யார்தாம் பிரிந்துபோகக்கூடும்; மணிதர்க்கு உர்ய விவேகமுடையார் பிரியமாட்டார். ஏனென்னில்; இவளையுடைய கண்ணழகக் கண் டால் இதைவிட்டுப் பிரிந்துபோக யார்க்கேனும் மனம் வருமோ? இவளது கண்கள் மற்றைய யோருடைய கண்கள்போல ஸாமாந்யமாக இருக்கின்றனவோ? செல்வரி சிதறுதலில்

செந்தாமரைப் பூவையொத்தம், கடைச்சிவப்பில் செங்கழுநீர் மலையொத்தம், (அல்லது கருகிறத்தில் கருநெய்தல் மலையொத்தம்) நான் பிரிந்துபோக முடியாதபடி அழியாத கோக்கி என்னைக் கவருந்தன்னமயில் மடமாண் விழியையொத்தம் மேல்இமை கீழ்இமை கனில் பெரிய இதழ்களை யொத்தம் விளங்குகின்ற கண்கள் எனது பிரிவை நினைத்த மாதிரத்திலும் முத்தரும்பினுற்போலே கண்ணீர் பெருகப் பெறுகின்றனவே! இப்படிப் பட்ட நிலைமையை இடைவிடாது கண்டுகொண்டிருப்பதேயன்றே கண் படைத்ததற்குப் பலன்; அப்பலனைப் பெறுது பிரிந்துபோக அறிவுடையார் நினைப்பரோ? என்றதாயிற்று.

திருவாழியாழ்வான் ஆடிதகோடியில் அந்நயித்துப் பகைவர்க்குக் கொடுமைபுரிதல் பற்றித் 'திண்' என்னும் அடைமொழியும், ஆபாணகோடியில் அந்நயித்து அன்பர்க்கு இன்பம் விளைததல்பற்றி 'பூ' என்னும் அடைமொழியும் அவனுக்கு இடப்பட்டன. 'வண்பூ மணிவல்லி' என்கிறது ஆழ்வார் தம்மை. ஆசார்யற்றருதயத்தில் இரண்டாம் பிரகாசனத்தில்— "விதையை தாயாகப் பெற்றது" இக்கயாதி சூர்ணிகையில் "மணிவல்லிப் பேச்சுவந்தேறியன்று" என்றருளிச் செய்தது காண்க.

'மாயிதழே' என்ற சிறந்த அதரத்தின் தன்மையை வியந்ததாகவும் உரைக்கலாம். அன்றி, 'சிறந்த அகரத்தையுடையாய்!' என வினியாகக்கொண்டு முரைக்கலாம். அப் போதி, வல்லி என்றது முன்னிலைப் படர்க்கையாம்.

கீழ்ப்பாட்டில் பிரிய நினைத்த பாகவதர்களை நீங்கமாட்டாமல் வருந்திய ஆழ்வாரது தன்மையையும் ஞானமிகுதியையும் கண்டு பிரிய மாட்டாமல் அப்பாகவதர் கூறும் வார்த்தை இதற்கு ஸ்வாபதேசார்த்தமாகும். ஆழியஞ்செல்வனான எம்பெருமானுடைய பாமபதம் போல அந்தமில் பேரின்பம் தருகின்றவராய், "கோவ்தேடியோடுங் கொழுந்ததேபோன் றதே மால்தேடியோடும் மனம்" என்கிறபடியே ஒரு கொள்கொம்பையே, அளாவிற்குங் கொடிபோலப் பாரதந்திரியமே வடிவாயிருப்பவரான இவ்வாழ்வாரை ஞானிகள் விட்டுப் பிரிய நினைப்பார்களோ? என்கிறது முன்னடிகளால். [இவையோ கண்?] இவருடைய ஞானம் மற்ற உலகத்தாருடைய ஞானம்போல்வதோ? அன்று; இது பாமலக்ஷணம்.

[பூங்கமலங் கருஞ்சுடராடி.] இவருடைய ஞானம் செந்தாமரை சிறத்தவளான பெரிய பிராட்டியையும் அஞ்சன வண்ணனான எம்பெருமானையும் லக்ஷியமாகக் கொண்டு தன்மயமா யுள்ளது என்கை. [வெண்முத்தரும்பி.] இவருடைய ஞானம் சுத்தஸத்வ குணமயமானது. எம்பெருமானே யனுபவித்தலால் ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகப் பெற்றது என்றமாம்.

'யாரே' என்றதில், 'யார்' என்ற வினா எதிர்மறை குறித்தது; ஏகாரம் வாக்கியாலங் காரம். முத்து—முத்துப்போன்ற கண்ணீரைச் சொல்லுதலால் உவமையாகு பெயர். 'மான் விழிக்கின்ற' என்றது—மான்போல் விழிக்கின்ற என்று பொருள்படுதலால் உவமைத் தொகை. விழிக்கின்ற—அன்சாரியை பெருத பலகின்பால் முற்று; விழிக்கின்றன என்ற படி. 'மாயிதழ்' என்பதில் மா என்பது உரிச்சொல்லாதலால் அதன்முன் யகரத்தோன்றிற்று. "இடைபுரி வடசொலினியம்பிய கொளாதவும்" (நன்னூல்) என்ற புணரியல்களுக்குப் புற னடைச் சூத்திரம் காண்க.

...

...

...

...

(க)

மாயோன் வடதிருவேங்கடநாட * வல்லிக்கோடிகாள்
நோயோ வுரைக்கிலங் கேட்கின்றீ ருரையீர் * நுமது
வாயோ வதுவன்றி வல்லியேனுங் கிளியுமேளும்
ஆயோ வடுக்தோன்டையோ * அறையோ விதறிவரிதே.

(கஉ)

மாயோன்	{ ஆச்சரியமான குணசேஷடி	நோய் ஓ உரைக்கி	{ (என்னுடைய) காதல்
வடதிருவேங்கடம்	{ தங்களை யுடையனான எம்	லும் கேட்கின்றி	{ நோமையோ (நீங்கள்
நாட	{ பெருமானது	ரே	{ தாமாக அறியாவிட்டாலும்)
வல்லி கொடிகாள்	{ வடதிருவேங்கட மலை மைய		{ நான் சொன்னாலும் கேட்க
	{ இடமாக வுடைய		{ சிறிதில்லை;
	{ பூக்கொடியோன்ற இளம்	நுமது	{ உங்களுடைய
	{ பெண்களே!	வாயோ	{ வாயின் அழகோ?

அது அன்றி அதவல்லாமல்
வல்லியேனாயேனும் கொடிய தீவினையை புடைய
கீழ்பும் என்கும் நானும் கீளியும் தனரும்
ஆயோ படியான
தொண்டையோ (உக்களது) 'ஆயோ' என்
கிற சொல்லோ?
கோவைக்கனிபோற் சிவந்த
உக்களது அதரமோ?

அமே (என்னை) உயிர்க் கொலை
செய்யா நிற்கும்;
இவற்றில் இன்னது என்னை
வருத்து மென்பது அறிய
அரிதா யிருக்கின்றது;
நீங்கள் சொல்லுங்கள்;
[அழைப்போ—இது முறைபிட்டுக்
கூறும் வார்த்தை.]

* * *—கொண்டித்திறையில் இப்பாசாரம்—'மதியுடம்படுத்தலுற்ற தலைவன் குறைபுற
வரைத்தல்' எனப்படும். நாயகன் நாயகியோடே ஏதோ வெரு விதமாகக் கூடிப் பிரிந்தான் ;
பிரிந்தபின் பு மறுபடியும் அவனைக்கூட வேண்டி அவளது தோழியினிடஞ் சென்று தனது
குறையையறிவித்தும் சிறைவேறப் பெறுதலுற இனி என்ன செய்வதென்று ஆலோசித்
திருந்தான் ; இருக்கையில், நாயகியும் தோழியும் ஒன்றுகூடிப் புனங்காத்திருக்கிற மையம்
நேரப்பட்டதனால் அவருகிற் சென்று நின்று புதியவன்போலச் சிலவார்த்தைகளைக் கூறித்
தன் குறையையறிவித்தத் தோழியை மதியுடம்படுத்துகிறான். மதியுடம்படுத்தல் என்பதும்,
மதியுடன்படுத்தல் என்பதும் ஒன்றே. அஃதாவது என்னெனினில் ; நாயகி வேறுபட்டிருப்
பதையும் நாயகனாகிய தனது செய்கையையும் தோழியானவள் நோக்கி இவற்றுக்குக் காரண
மென்னோவென்று கவலைப்பட்டிருக்கையில், நாயகன் தன்னுடைய கருத்தை அறிவிப்பதனாலே
இவற்றின் உண்மைக்காரணம் இன்னதென்று தோழி தெரிந்து கொள்ளும்படி செய்வதேயாம்.
(மதியை உடன்படுத்தல்—மதியுடம்படுத்தல். மதியாவது கருத்து. தோழியின் கருத்தைத்
தனது கருத்தோடு ஒரு வழிப்படச் செய்தல் என்றபடி.)

முதலடியில் 'வல்லிக்கோடிகாள் !' எனப் பன்மையாக விளித்ததனால் தோழியும் தலை
யும் கூடியிருக்குமிருப்பிலே சொல்லும் பாசாரம் இது என்பது விளங்கும். மேலே "வல்லியை
யேனும் கீளியுமென்கும் ஆயோ" என்றதனால், புனங்காத்திருக்கு மிருப்பிலே சொல்லும்
பாசாரம் இது என்பது விளங்கும். ['ஆயோ'] கீளி முதலிய பறவைகள் வந்து தானியக்கதிர்
களைக் கவராதபடி அவற்றை வெருட்டுவதாக ஆயலிடுகிற சொல் 'ஆயோ' என்பது; அதவோ?
என்று வினவுகிறபடி.

இங்கே ஒரு சிறிய சங்கை. உதிக்கக்கூடும்;—புனங்காத்திருப்பதாவது—தினை கம்பு
சோளம் முதலிய தானியங்கள் விளைகிற சேஷத்திரைக்களைக் காவல் செய்திருப்பதாம். இப்
படிப்பட்ட தொழிலில் நாயகி அமர்ந்திருக்கிறாளென்றால் இஃது அவளுடைய மேன்மைக்குக்
குறையன்றோ? பல தோழிமார் புடைசூழ்ந்து குற்றேவல் செய்ய வீற்றிருக்குமிருப்பாகக்
கூறிச் சிறப்பித்துச் சொல்ல வேண்டியிருக்க, அங்ஙனங் கூறாது தினைப்புனங்காத்திருக்கிற
எனக் கூறதல் தாழ்வன்றோ? அன்றியும், பற்பலதூராயிரம் கூர்வேலிளையர் புடைசூழத்
தேரேறி வேட்டையாடு மிபல்வினனான நாயகன் இப்படித் தனியனாய்வந்து குறையிரந்தா
னென்பதும் அவனுக்குத் தாழ்வன்றோ? என்று.—இது தாழ்வு ஆகாது. நாயகிக்குச் சொல்லப்
படுகிற புனங்காத்தல் ஜீவனத்தொழிலன்று ; பற்பல விளையாட்டினால் இதுவுமோர் விளையாட்
டாகும் ; நாயகனைக் குறிவிடத்தில் தனித்துக்கூடவேண்டு மென்னங் கருத்தினாலும் புனங்காத்
தல் கூடும். நாயகன் நாயகியோடு கூடுதற்குத் தனியனாய் வருதலும், வேட்கை மீதுட்ப்
பெற்றுத் தோழியாற் கூடவேணுமென்னங் கருத்தினால் குறையிரப்பதும் நாயகனுக்குத் தாழ்வு
ஆகாது. இவ் விஷயம் தஞ்சைவாரணன்கோவை யுரையில் விரியக் காணத்தகும். "எளியளாய்ப்
புனங் காத்தாளாமல்லள் ; எளியனாய்க் குறையுற்றிரந்தா னாமல்லள்."

வல்லியென்பதும் கொடியென்பதும் ஒரு பொருட் சொல்லாயிருக்க, வல்லிக் கொடி.
காள்! என்பது கூறியது கூறலாகாதோ? எனின், ஆகாது; கொடியென்றது பெயர்மாதிரியாய்ப்
பெண்டிரை உணர்த்தும்; வல்லியென்பது உவமைச் சொல். தோழியையும் கொடியென்று
ஒப்பச்சொல்லி விளிக்கவாமோ? எனின் ; நாயகியைக் கூடுவதற்குத் துணையாய் நின்று உதவுந்
தன்மையைக் கருதி அங்ஙன விளித்ததென்க. 'திருவேங்கட நாடவல்லிக் கொடிகாள்!' என்றாலே
போதுமே ; 'வட, என்னும் விசேஷணம் எதுக்கு? தென் திருவேங்கடமொன்றிருந்தா
லன்றோ வாசி தோற்ற வடதிருவேங்கடமென்ன வேணும் என்னில்; இது இனம் சிலக்கவந்த
அடைமொழியன்று, இயற்கைவிளக்கவந்த அடைமொழி யென்க. வேங்கடம் எவ்விடத்

துள்ள தென்றால் வடக்கிலுள்ளதென வேண்டுமிதே. தமிழ்நாட்டுக்கு வடக்கெல்லையாதல் தோன்றக் கூறியதுமாம். ஆக, முதலடியால் திருமலையில் புனங்காக்கின்ற வாயடியும் தோழியையும் வாயகன் விளித்தானாயிற்று.

விளித்து, மேற்சொல்லுகிற வார்த்தை ஏதென்னில்; காதல் நோயில் தான் அகப்பட்டு வருந்துவதைக் குறிப்பிடும் வார்த்தையாம். எனது பிரிவால் நீங்கள் நோவுபடுகிறீர்களே; நோவு படுகிறவன் நானாயிருக்கிறேன், நோவுபடுவேனை நீங்கள் வினவுவதென்று முண்டோ? இல்லை; நான் படும் நோயை நானே சொல்லிக்கொண்டாலும் அந்தோ! காது கொடுத்துக் கேட்கின்றீ ரில்லையே! எனது நோயை நீங்கள் பரிஹரிக்கவேண்டா; காதுகொடுத்துக் கேட்பதே போதமே என்கிறது இரண்டாமடியால்.

‘கேட்கின்றிலீர்’ என்றதனால், கேட்பது மாத்திரத்தையும் தான் பயனாகக் கருதினமை தோன்றும். [கேட்கின்றிலீர் உரையீர்.] “கேளாதவர்களைச் சொல்லீர் என்கிறது ஆசையின் யிருதி யிருந்தபடி” என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸங்கதி. திண்ப்புணங் காப்பவர் கிளி முதலிய பறவைகளை வெருட்டும் பொருட்டு வாய்திறந்து ஆயலிடுகிற குரலொலி யைக் கேட்டும் அவர் வாயினழகைக் கண்டும் தான் ஈடுபட்டதைப் பின்னடிகளில் வெளியிடு கிறபடி:

கிளியும் எள்கும் ஆயோ!—இவர்கள் கூறும் ஆயோவென்கிற சொல்லைக் கேட்டுக் கிளி கள் அஞ்சிப் பின் செல்கின்றன வென்க. கிளிகள் தாம் கொஞ்சிக் கூறுஞ் சொல்லும் இவர்களது குரலொலிக்கு ஈடாகாதென்று அவை தாம் நானுதலும் தோன்றும். “கிளி யும் வேள்கும்” என்ற பாடமு முண்டு. இவர்களுடைய சொல்லுக்குத் தோற்றிருப்பது தனக்கும் கிளிக்கும் பொதுத்தன்மையாதல் பற்றி ‘வல்லிணையேனுங் கிளியும் எள்கும்’ என்று சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட காதல் நோயில் தான் அகப்பட்டு வருந்துவதை ‘வல்லிணையேன்’ என்ற சொல்லால் காட்டுகிறபடி. நான் வருத்தப்படுவது என்ருது தெரிகிறதே யன்றி இன்ன காரணத்தால் வருத்தப்படுகிறேன் மென்பது எனக் குத் தெரியவில்லை. காரியம் தெரிகிறதே யொழியக் காரணம் தெரியவில்லை. இன்னது காரணமென்பதை நீங்கள் சொல்லுங்கள் என்கை. ‘இச்செல்வச் சிறுயியைப் பிரிந்தத னால் வருந்துகிறாய்’ என்று தோழியின் வாக்கினால் வெளி வரவேணுமென்று எதிர்பார்ப்பவனாத வால் அக் காரணத்தைத் தான் வெளியிட்டிலன். இது ஒருவகைச் சமத்கார வாக்கு. ‘நுமது’ என்றதை ஆயோ, தோண்டையோ என்றவற்றோடுங் கூட்டுக. மாயன் என்பது மாயோன் என னகாவிற்று அயல் அகரம் ஓவாயிற்று. நாட—நாடு என்பதன் மேற்பிறந்த குறிப்புப் பெய ரெச்சம்.

‘அறையோ’ என்றது முறையிதெனக் குறிப்பிடுஞ் சொல்; இவர்களது வார்த்தையைக் கேட்கையில் கிருப்பத்தால் முறைபட்ட சொல் என்றாவது, நோயின் காரணமறிய வொண்ணா மையால் முறையிட்டுக் கூறும்வார்த்தை யென்றாவது கொள்ளலாம்.

ஸ்வாபதேசத்தில்—ஆழ்வாரைப் பிரியமாட்டாத அன்பரான பாகவதர் அவரது அவ யவ வினக்கத்திலும் அருளிச்செய்யும் வாய் மொழிகளிலும் ஈடுபட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தை இது என்று கொள்க. [மாயோன் வட திருவேங்கட நாட வல்லிக்கொடிகாள்!] அற்புகனூன எம்பொருமான் லோக ஸம்ஸ்கிருதர்த்தமாகப் பாமபதத்தை விட்டுத் திருமலையில் வந்து நிற்கிற நீர்மையை காடுகின்றவரும் கொடிபோல் பாரதந்திரிய ஸ்வரூபத்தையுடையவருமான ஆழ் வாரோ! என்று ஆழ்வாரை விளித்தவாறு. பஹுவசகம் கௌவந்தோற்ற. [நோயா வுரைக ிலும் கேட்கின்றிலீர்.] உம்மிடத்து அன்பு யிருதியால் நாங்கள் படும்பாட்டை விண்ணப்பஞ் செய்தாலும் (உமது பாவசத்தால்) கேட்கின்றீர்களே. [நுமது வாயோ இதயாதி.] உம் முடைய திருமுக மண்டல மலர்ச்சியோ? அதுவல்லாமல், உம்மைப் பிரிந்துபோக முடியாதபடி கட்டுகிற வலிய பாசபந்தத்தையுடைய யாமும் பைங்கிளிவண்ணனான எம்பெருமானும் ஈடு படும்படியான உமது சொற்போக்கோ? அப்படிப்பட்ட சொற்களைக் கூறும் வாயிதழ்களோ? (அல்லது குரலோசையோ?) எம்மை கெழிச் செய்யும். இவை தனித்தனியே வருந்தச்செய்யுந் தன்மையனவாதலால் இவற்றில் எம்மை வருத்துவது இன்னதென்று பகுத்தறிதல் அரிது; நீர் தாமே இதனை நிச்சயித்துச் சொல்லீர் என்றதாயிற்று. ... .. (10)

அரியன யாமின்று காண்கின்றன * கண்ணன் விண்ணனையாய் !
பெரியன காதம் பொருட்கோ பிரிவேன * ஞாலமேய்தற்
குரியன வொன்றும்தம் பைப்பொன்றுமேந்தி யோரோடுடங்கைப்
பெரியன கேன்டைக்குலம் * இவையோ வந்து பேர்கின்றவே. (கக)

யாம் இன்று காண் கின்றன		(அவ்வளவிலே)	
அரியன	நாம் இப்பொழுது பார்க்க கின்றவை	ஞாலம் எய்தற்கு உரியன	எல்லாவுலகங்களையும் தம் வசப்படுத்திக் கொள்ளக் கூடியவையாயும்
	(உலகத்திலே வேறு எங்கும் பார்ப்பதற்கு) அருமை யானவை ;	ஓரோ குடங்கை பெரியன	தனித்தனி ஒரு அகங்கை யவ்வளவு பெரியவையாயு
கண்ணன் விண் அனையாய்	எம்பெருமானுடைய பரம பதம்போல அளவற்ற இன்பம் தருபவனே !	கேன்டை குலம் இவை	முள்ள கேன்டை மீன்க ளின் இனமான இக்கண்கள்
	அதிகதூரங்களான பலகாதம் களில் (அவரவர்கள்) பிரிந்து போவதானது	ஒள் முத்தம் ஓட பொன்னும் எந்தி	(பிரிவாற்றாமையால் வந்த கண்ணீர்த் துளிகளாகிய) அழகிய முத்துக்களையும் (பசலை நிறமாகிய) பசும் பொன்னையும் கொண்டு
பெரியன காதம் பிரிவு	பொருள் சம்பாதிப்பதற் காகவோ ?	வந்து பேர்கின்ற	(என்முன்னே) வந்து உலாவு கின்றன ;
பொருட்கோ	என்று யான் (பொதுப்படையாக உலக நிகழ்ச்சியைப் பற்றிக்) கேட்க.	ஓ	இது என்ன வியப்பு !

***—காதலன் நம்மைப் பிரிந்துபோகப் போகிறானென்றுணர்ந்த காதலி அப்பிரிவுக்கு ஆற்றாது வேறுபாடடைய, அதனைக்கண்ட காதலன் உரைக்கும் பாசாயிது. கீழ் எட்டாம் பாட்டில், நாயகன் பொருள் சம்பாதிப்பதற்காகத் தேசாந்தரம் செல்ல நினைத்திருந்தபடியை நாயகியானவள் குறிப்பாலறிந்து கூறியிருக்கிறாள். அது நிற்க, பொருள்படைப்பதற்காக நாயகியைப் பிரிந்து போகவேணுமென்றெண்ணிய நாயகன், அவளோடு சொல்லாமல் சடக்கெனப் பிரிந்தாலும், அல்லது, 'தேசாந்தரம் போகப்போகிறேன்' என்று சடக்கெனப் பிரிவைத் தெரிவித்தாலும் அவள் மரணபர்பந்தமான கஷ்டத்தை யடைந்திடுவெனக்கருதி, அவள் ஆற்றாது கொஞ்சங்கொஞ்சமாகப் பிரிவைத் தெரிவிக்கத்தொடங்கி, லோகாபிராமமாகப் பல பிரஸ்தாவங்கள் பண்ணுமடைவிலே 'உலகத்திலே பொருள் சம்பாதிப்பதற்காகப் பிரிந்து தேசாந்தரம் போகிறதென்கிற ஒரு விஷயம் உண்டு' எனப் பொதுப்படையான ஒரு ப்ரஸ்தாவம் எடுத்துக்கூற, அவள் அது கேட்டவுடன், 'இப்போது இவர் இவ்விஷயம் பிரஸ்தாவித்தது வேறுமனல்ல: இது லோகாபிராம வார்த்தைகளிற் சேர்ந்ததல்ல; நம்மைப் பிரிந்து போவதற்காகவே இது அவதாரிகையாகக் கூறின கூற்றாயிருக்க வேண்டும்' என நினைத்து, பிரிவு உண்டாய்விட்டதாகவே நினைத்து வருத்திப் பிரிவாற்றாமையாலுண்டாகும் பசப்பென்கிற நிறவேறு பாட்டையடைந்து கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருக்க, அதைக்கண்ட நாயகன், நாம் பிரிந்துபோவதாகச் சொல்லாதிருக்கவும் வெறும் வார்த்தையிலே நமது உட்கருத்தைத் தெரிந்துகொண்ட இவளுடைய நிலைமை இப்படியாயிற்றே! என்று ஆங்சரியப்பட்டுத் தோழியை நோக்கிக் கூறியது என்றாவது நெஞ்சை நோக்கிக் கூறியது என்றாவது கொள்க.

இதுவரையில் நான் உலகத்தில் எத்தனையோ ஆச்சரியங்கள் கண்டிருக்கிறேன்; ஆனால் இன்று காணும் ஆச்சரியம் என்றைக்குங் காணமுடியாது என்ற அடங்காவிப்படுத்தோற்ற, பாசாந் தொடங்கும்போதே 'அரியன யாமின்றுகாண்கின்றன' என்கிறான் தலைமகன். மேல்முழுதும் அவ்வாச்சரியமே விவரிக்கப்படுகின்றன. ஸாமாந்யமாக உலகநிகழ்ச்சியை நான் பிரஸ்தாவித்த மாதிரத்திலும் இவள், தன்னைப் பிரிவதற்காகவே நான் இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறதாகவும் அதற்குமேல் பிரிவும் நேர்ந்துவிட்டதாகவும் நினைத்து விராஷணமான விகாரத்தை அடைந்திட்டாளே, இதனின் மிக்க ஆச்சரியமுண்டோ என்கை.

'உன்னை நான் பிரிந்துபோக ஒருகாலும் முடியாது' என்பது விளங்க 'கண்ணன் விண்ணனையாய்!' என்று நாயகியை நான் விளித்துச் சொல்லியிருக்கவும் இவள் பிரிவைச் சங்கித்தாளே! என்று உள்குழைகின்றமையறிக. எம்பெருமானுடைய பரம பதத்தையடைந்த

வர்கள் அதனைவிட்டுப் பிரியவொண்ணாததுபோல இவனை மடைந்தவர் பிரியவொண்ணாமென சொன்னபடி.

பெரியனகாதம் பொருட்கோ பிரிவு என—‘பொருட்கோ’ என்றவிடத்து ‘ஒ’ என்பதற்கு வினாவாகவுங் கொள்ளலாம், தெரி நிலையாகவுங்கொள்ளலாம். ‘உலகத்தில் காதலர் காதலிகளை விட்டுப் பிரிந்து தவிப்பாந்தாங்கட்டுச் செல்லுகின்றனரோ, இதுபொருள் சம்பாதிப்பதற்காகப்போகிற போக்கோ?’, என்று தான் நாயகியைக் கேள்விகேட்டதாகவுங் கொள்ளலாம்; பொருள் படைப்பதற்காகத்தான் அவரவர்கள் தவிப்பாந்தாங்கட்டுச் செல்லுகின்றனர் என்று உலக நிகழ்ச்சியை எடுத்துக் கூறினதாகவுங் கொள்ளலாம்.

ஞாலமெய்தற்குரியன—உலக முழுவதையும் நிலையாகப் பெறுதற்கு உரியவை என்று முரைக்கலாம்; உலகமெல்லாம் ஆசைப்படுவதற்கு உரியவை என்றமாம். ஒண்முத்தும் பைம் பொன்னுமேந்தி—கண்ணீர்ப்பெருக்கு முத்தாகவும், பசுளைநிறம் பொன்னாகவும் கூறப்பட்டன வென்க. எனவே, ஆகுபெயர். பசுளைநிறம் பொன்னிறமா யிருக்குமென்ப. “பொன்னுலாம் பயலை பூத்தனமென்தோள்” என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசாமுங்கான்க. பசுளைநிறத்தைப்பற்றிக் குறுந்தொகையில் ஒரு செய்யுளுண்டு; அதாவது—“ஊருண்கேணி யுண்டுறைத் தொக்க பாசியற்றே பசுலை, காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்தலானே” (399) என்பதாம்; இதன் பொருள்:—ஊரிலுள்ள ஜனங்களாலே நீருண்ணப்பெறுகிற கேணியிலுள்ளே படர்ந்துகிடக்கும் பாசிபோன்றது பசுளைநிறம்; தண்ணீரில் நாம் கைவைத்தோமாகில் கைபட்ட விடங்களில் பாசியீங்கும்; கையை எடுத்துவிட்டோமாகில் அவ்விடமெல்லாம் பாசி மூடிக்கொள்ளும்; அதுபோல, கைவனுடைய கைபடுமிடங்களில் பசுளைநிறம் நீங்கும்; அனைத்த கைநெகிழ்த்தவாறே அப்பசுலை நிறம் படரும்; ஆதலால் பாசிபோன்றது பசுளைநிறம் என்றபடி. (தொடுவுழித்தொடுவுழி—தொட்டவிடங்கள் தோறும். விடுவுழி விடுவுழி—விட்ட விடங்கள் தோறும். பரத்தலான்—வியாபிக்கிறபடியினாலே.)

‘கெண்டைக்குலம்போன்ற கண்கள்’ என்னவேண்டுமிடத்து உபமேயத்தைச் சொல்லாமலே உபமானத்தைமாத்நிரம் சொன்னது முற்றுவமை. குளிர்ச்சியாலும் மிளிர்ச்சியாலும் ஒடுதலாலும் மதமதப்பாலும் கண்கள் கெண்டை மீன்போலும். கெண்டைக் குலமென்றதைக் குலக்கெண்டையென மாற்றியிசைத்து, உயர்ந்த சாதிக் கெண்டைமீன் எனவுமாம். இவையோ—ஒ—வியப்பிடைச்சொல். பொருளீட்டுதற்காகப் பிரிந்துபோவதைக் கூறத்தொடங்கினான் முன், பரந்த கண்கள் உலகை விலைபெறத்தக்கவையாய்ச் சிறந்த முத்தையும் பொன்னையும் எந்திவந்து எதிர்த்தின்று ‘நீ பொருட்காகப் பிரிந்துபோகவேண்டா; முத்தும் பொன்னுமாகிய இப் பொருள்கள் உனக்கு உரியவையே காண்’ என்று கூறுகின்றன போன்றன என்பதற்குத் தோன்றும். பிரிவை நினைத்தமாத்நிரத்தில் கண்ணீரும் நிறவேறுபாடுமாயிருந்த இருப்பும் புதியதாக ஒரு முத்தனியையும் பொன்னனியையும் அணிந்தாற்போலத் தனக்கு ஒரு அழகு விளைந்ததென்பது தோன்ற ‘ஒண்முத்தும் பைம் பொன்னு மேந்தி’ என்றொன்னவுமாம்.

குடங்கை—‘நட’ என்பது போலக் ‘குட’ வென்பதும் வளைவை உணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்லாதலால் ‘வளைந்த கை’ எனப்பொருள்பட்டுச் சேங்கையைக் குறிக்கும். குடக்கைமென வலியிகாது குடங்கைமென மெலியிக்கதற்குக் காரணம் உரிச்சொற் புணர்ச்சியாதலே. “இடையுரி வடசொலி னியம்பிய கொளாதவும்” (கன்னால்) இத்யாதி. கண்ணுக்குக் குடங்கை உலகையாதல் ஆக்குதியில் என்க. ஓரோ—ஒ—அசை. பேர்கின்ற—வினைமுற்று; அன்சாரியை பெறவில்லை.

ஸவாபதேசம்:—ஆழ்வாரைப் பிரிந்து திவ்யதேச யாத்திரை போகக்கருதிய பாகவதா தமது பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாதபடியான அவருடைய ஞானவிசேஷத்தைக் கண்டு கூறுதலாம். [அரியன யாமின்று காண்கின்றன] இவருடைய ஞானவிசேஷம் வேறு எவ்விடத்திலும் காணமுடியாது. [கண்ணன் விண்ணனையாம்!] எம்பெருமானுடைய பரம்பதம்போல அளவற்ற மஹிமையையும் அந்தமில் பேரின்பமளித்தலையும் பிரகிருதிஸம்பந்த மில்லாமையையும் என்றும் வேறுபாடில்லாத இயல்பையும் உடையவரே! என்று ஆழ்வாரை விளித்தபடி. [பெரியன காதம் பொருட்கோ பிரிவென] பரம்பொருளாகிய எம்பெருமானை வேகிக்கும்பொருட்டு நெடுந்தூரம் திவ்யதேச யாத்திரை செல்லுதலுண்டு என்று யாம் ப்ரஸ்தாவம் செய்தவளவிலே. [ஞாலம் எய்தற்குரியன,] எல்லா வுலகங்களையும் வேண்டிய வேண்டியவாறு பெறுதற்கு உரியவையும். (அல்லது) உலகத்தையெல்லாம் வசப்

படுத்த வல்லவையும். “உலக மென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” என்பவாதலால் விசேஷ ஞானமுடைய வைஷ்ணவர்களெல்லோரும் அநுபவிக்கத்தக்கவை என்னவுமாம். [ஒன்முத் தும் பைம்பொன்னு மேந்தி] சுத்தஸத்வகுணத்தையும் ஒளிமயமான எம்பெருமான் வடி வத்தையும் தன்னுட் கொண்டவையும். [ஒரோ குடங்கைப்பெரியன்] கைகளால் மொன் டெடுத்து அநுபவிக்கும்படி அன்பர்க்கு எளியவையும். (அல்லது கைவசப்பட்டவையும்.) [கெண்டைக்குலம்] எம்பெருமானது மதஸ்யாவதாரத்திலே இறங்கி ஈடுபட்டுத் தம்மயமான வையும் ஆகிய [இவை] ஆழ்வாரது ஞானத்தின் வதைகள், [வந்து பேர்கின்ற] பாவில்து (பிரிய வொண்ணாதபடி) ஆசையை மூட்டுகின்றன.—ஓ—இவை என்ன வியப்பு. பிரிவென்று ஒன்று உலகத்தில் உண்டென்னுமளவில் பூகைவண்ணவர்களின் பிரிவு தமக்கு ஒருகால் நேர்ந் திடுமோவென்று வெருவும்படி ஆழ்வார்க்கு அவர்கள் விஷயத்திலுள்ள பிரிவாற்றாமை இப்பாட்டால் விளங்கிற்றும். ... .. (கக)

பேர்கின்றது மணிமாமை பிறங்கியள்ளற்பயலை*

ஊர்கின்றது கங்கு லுழிகளே *இதெல்லா மினவே

நர்கின்ற சக்கரத்தெம்பெருமான் கண்ணன் தண்ணந்துழாய்

சார்கின்ற நன்னெஞ்சினர் *தந்து போன தனிவளமே.

(கஉ)

மணி மாமை	(எனது) அழகிய நிறமானது	எம்பெருமான்	{ எனது தலைவனான கண்ணன்
பேர்கின்றது	விதாரப்படா நின்றது ;	கண்ணன்	{ பிரானது
பிறங்கி அள்ளல்	{ விளங்கி அடர்தலை யுடைய பயலை {	தண் அம் துழாய்	{ குளிர்ந்த அழகிய திருத்தழாயிலே
ஊர்கின்றது	மேன்மேல் பரவாநின்றது ;	சார்கின்ற	ஆசைப்பட்டுச் செல்கிற
கங்குல்	இராப்போது	நல் கொஞ்சினர்	(எனது) நல்மனம்,
ஊழிகளே	{ அனேக சுறவங்களாக நின்றது ;	தந்து போன	{ (தான் செல்கிற போது எனக்குக்) கொடுத்தவிட்டுச் சென்ற
இது எல்லாம் இனவே	{ இத்தன்மையுள்ள இவை மெல்லாம்,	தனி வளமே	ஒப்பற்ற செல்வங்களாம்.
நர்கின்ற சக்கரத்து	{ (கொடியாரை) அறுத்திடுகிற திருவாழியை யுடைய		

***—நாயகன் பிரியப்பெற்ற நாயகி தன் ஆற்றாமைகூறி கொஞ்சொடு கலாய்த்தல். அன்றியே, பாங்கியை கோக்கித் தலைமகள் தன் ஆற்றாமையைச் சொல்லுதி ஞானாவது மாம். மாதர்க்கு இளமைப் பருவத்திலுள்ள ஒளிபெற்ற நிறம் மாமை எனப்படும். தனது மேனிகிறத்தைத் தானே ‘மணிமாமை’ என்று புகழ்ந்து கூறுதல் தற்புகழ்ச்சி யாகாதோ வெனின், ஆகாது ; கன்கிறத்தை அவன் புகழும் விதத்தாலே சொல்லுவதென்க. நாயகனைப் பிரிந்ததனாலே என்னுடைய மேனி நிறம் மாறிப்போயிற்றென்றவாறு.

பிறங்கி அள்ளல் பயலை ஊர்கின்றது—பசலைநிறமானது அடர்ந்துகொண்டு மேன்மே லும் பரவத்தொடங்கிற்று என்கை. (பசலைநிறத்தைப் பற்றி கீழ்ப்பாட்டினுரையிற் காண்க.) ‘அள்ளல் பயலை’ என்று பசலை வண்டலிநித் தன்மையைக் குறிக்குமென்றும் கூறு வர். கங்குல் ஊழிகளே—நாயகனோடு கூடியிருக்கும் காலத்தில் ஒரு கொடிப் பொழுதாகக் கழிகிற இரவு பிரிவுகாலத்தில் கல்கோடிகாலமாக நீள்கின்ற படியைக் கூறியவாறு. ‘இதெல்லா மினவே, என்றதனால், அன்றில் தென்றல் திங்கள் கடல் சூயில் முதலியவை வருத்துவனவாதலுங் கொள்ளப்படும்.

நர்கின்றசக்கரத் தேம்பெருமான்—ஆசரித விரோதிகளான அஸுராக்ஷஸர்களை அறுத் திடுகிற திருவாழியையுடைய பெருமான் எம்பெருமான் என்றும், கையுந்திருவாழியுஞ் சேர்ந்த சேர்த்தியினாலாகிய அழகைக்காட்டி என்னை வருத்துவின்ற பெருமான் என்றும் உரைக்கலாம். “பிரதிகூலரை ஆண்மையாலே கொல்லும்; அநுகூலரை அழகாலே கொல்லும்” என்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான வாக்கிபத்தின் சுவை காண்க.

கண்ணன் துழாய் சார்கின்ற நெஞ்சு—‘அவனுடைய ஸம்பந்தம் பெற்ற திருத்தழாயோடேயாவது கமக்கு ஸம்பந்தம் கிடைத்ததே!’ என்று! இதனை ஒரு பெரும்பேராகக் கருதி ஈடுபட்ட நெஞ்சு என்க. ‘சார்கின்ற’ என்றதனால்—கிடைக்கும் கிடையாது என்று ஆராயாது.

பதறிநிழந்தமை தோன்றும். நல்நெஞ்சு = உடையவளாகிய தன்னை வருந்தவிட்டு நாயகனிடஞ் சென்ற மிக்க வேட்கையையுடைய நெஞ்சு என்றவாறு. அஃறிணைப் பொருளாகவும் ஒருமைப் பாலாகவுமுள்ள நெஞ்சை 'நெஞ்சினர்' என்று உயர்திணையாகவும் பன்மைப்பாலாகவும் கூறியது கோபத்தினாலென்க; திணைபால் வழுவமைதி; மகிழ்ச்சியினால் நிறப்பித்துச் சொல்லு கிறு சொன்னவாமாம்.

தந்துபோன தனிவளமே = மாயையிழந்தது முதலியவற்றை 'வளம்' என்றது விபரீத வசூலினை. ஒரு ஏழையை நோக்கி 'அவர் பெரிய பணக்காரர்' என்றால் அஃது எதிர்மறையிலக்கணையால் வறுமையைக் கூட்டுதல் போல. மேனிகிறம் மாறப்பெற்றதும் பசலை நிறம் படரப்பெற்றதும் இரவு நீட்டிக்கப் பெற்றதும் வருந்திக்கிடப்பதேதான் பெற்ற பாக்கியம் என்று உலகவழக்கு நடையில் உரைக்கிறபடி. இப்படிப்பட்ட செல்வம் எனக்கன்றி வேறு யார்க்கும் கிடைப்பரிது என்பது தோன்றத் 'தனிவளம்' எனப்பட்டது.

ஆழ்வார்தாம் தமது அகக்கண்ணால் எம்பெருமானைக் கண்டு வைத்தும் சேர்ப்பெருது நெஞ்சிழந்து தனித்து வருந்தபவராய்த் தமது ஆற்றாமையைக் கூறுதல் இதற்கு உள்ளுறை பொருளாம். எம்பெருமான் கையுள் திருவாழியுமாய்த் தோளுந் தோன்மாலையுமாய் ஸேவையுரை திக்கிற கிணமையிலே ஸேதிக்கப் பெறவேணும் என்று ஆசைப்பட்டு அது கிடையாமையாலே, 'ஒரு பகலாயிரமுழியாலோ' என்று வருந்தவும், 'சங்குவில்வான் தண்டு சக்கரக்கையற்கு..... கொக்கலர் தண்ணந்துழாய் முடியாணுக்கு, என்மங்கைபிழந்தது மாயைநிறமே' என்று கிலே சிக்கவும் நேர்ந்தது என்றாராயிற்று.

(கஉ)

தனிவளர் செங்கோல் நடாவு * தழல்வாயரசவியப்
பனிவளர் செங்கோ லிருள்வீற் றிருந்தது * பார்முழுதும்
துனிவளர் காதல் துழாயைத் துழாவுதண் வாதைதடிந்
தினிவளை காப்பவ ரார்? * எனை யூழிக வீர்வனவே.

(கஉ)

தனி வளர்	{ ஒப்பில்லாமல் வளருந்தன் மையுள்ள	துழாயை	{ (தலை வன து) திருத்துழாய் மாலையை
செங்கோல்	{ (தனது ஒளியாகிய) அரசாட் சியை	துழாவு	அனைந்துவருகிற
நடாவு	{ (எங்கும் தடையின் நிச்) செலுத்துகிற	தண் வாடை	குளிர்ந்த காற்றை
தழல் வாய் அரசு	{ வெப்பம் வாய்ந்த ஸூர்ய னாகிய அரசன்	தடிந்து	தண்டித்து [அழித்து]
அவிய	ஒழிய	வளை	{ (சீரவாற்றாமையால் மெலிந்த எனது கைகளினின்று கழன்று விழுத்தொடங்கின) வளைகளை
பனி வளர் செங் கோல் இருள்	{ (ஜனங்களுக்கு) நெக்கத்தைச் செய்கிற ஆட்சியையுடைய இருளாகிய சிற்றரசு	காப்பவர்	{ கழல்வொட்டாது தடுத்துப் பாதுகாப்பவர்
பார் முழுதும் வீற்றிருந்தது	பூமி முழுதும் அரசு வீற்றிருந்தது;	ஆர்	யானார்? [எவருமில்லை.]
இனி	இனிமேல்,	ஊழிகள்	{ கற்பவடிவங்கொண்ட இராத் திகள்
துனி வளர் காதல்	{ துன்பத்தை அதிகப்படுத்து கிற என் ஆசைக்கு இலக் கான	எனை	என்னை
		ஈர்வன	பிளக்குந்தன்மை யுடையன.

***—நாயகனைப் பிரிந்த ஆற்றமாட்டாத நாயகி இருளுக்கும் வாடைக்கும் கஷ்டப் பட்டுக் கூறும் பாசாம் இது. செவிவாய் நன் முதலிய இங்கிரியங்களானவை பகலில் பலபல வேறுவகைப்பட்ட பொருள்களை நாடியிருக்கக் கூடுமாதலால் நாயகனுடைய பிரிவை ஒருவிதமாக ஆற்றி நிற்கலாம்; இரவில் அப்படியல்லாமல் எல்லாப்பொருளும் அடங்க, இத்திரியங்க ளோடு மனம் நாயகனுகிற ஒரு பொருளையே நாடுதலாலும் கலவிக்கு உரியகாலமாதலாலும் அவ்விரப்பொழுதில் ஆற்றமாட்டாது வருந்ததல் இயல்பு. இப்பாங்குசநாயகியும் அங் றுனே வருந்துகிறுளென்க.

உலகில், போசன் செங்கோல் செலுத்தா சிற்றுமளவில் சிற்றரசர்கள் தலையெடுக்க மாட்டார்கள்; போசன் தலையெடுத்தால் உடனே சிற்றரசர்கள் தலையிரித்தாடத் தொடங்கு

வர்கள்; அது போல, தன் ஒளியிலே சந்திரன் நகரத்திரம் விளக்கு முதலிய எல்லாவொளி களும் இருந்த விடம் தெரியாதபடி மறைந்திடுமாறு தனிச் செங்கோல் செலுத்தமவனு னுரியனாகிய போசன் தலை சாய்ந்தவாறே இருளாகிய சிற்றாசு தான் தலை விரித்தாடத் தொடங்கிற்று என்கிறான் முன்னடிகளால். ஸூர்யனுடைய உஷ்ணநிரணமும் அரசனுடைய பிரதாபமும் ஆகிய இரண்டு 'தழல்வாய்' என்றதனால் பெறப்படும். ஸூர்யாஸ்தமநத்தைச் சொல்லவேண்டில் 'சூரியன் மறைய' என்னலாமே; அங்ஙனஞ் சொல்லாது 'அவிய; என் றது—மீண்டும் ஸூர்யோதயம் ஆகக்காணாமல் இராப்பொழுதே நெடுகுவதாகத் தோன்றத் தால் ஸூர்யன் அழிந்தான் போலும் எனக்கருதி.

எல்லாரையும் மகிழ்வித்து அரசாட்சி புரிவதைச் செங்கோல் செலுத்தலாகச் சொல்வ துண்டு; வருத்தத்தை வளர்க்கிற நிலைமையையுடைய இருளின் ஆட்சியைச் செங்கோல் என்ன லாமோ? எனின்; விபரீதலக்ஷணையாகச் சொல்கிற தென்க. பிரிந்தாரை வருத்து வதாகிற கொலைத்தொழிலே இருளின் செங்கோல் என்கிறது. பார்முழுதும் வீற்றிருந்தது— உலகமுழுவதையும் தனக்குள்ளேயாக்கிக்கொண்டு, தன்னை யெதிர்ப்பாரில்லாமையால் தன் பெருமை தோற்றம்படி யிருக்கின்றதென்க. ஸூர்யன் அரசாண்ட இடம்முழுவதும் இருளுக்கு வீற்றிருப்பதற்கு மாத்திரமே இடமாயிற்று' என்ற விஷேர்த்தம் கூறுதலுமுண்டு. ஆதிதயன் எப்போது அஸ்தமிக்கப் போகிறுனென்ற எதிர்பார்த்திருக்க இருள் அவன் அஸ்த மித்தவாறே நாடெங்கும் பரவி விரிவிகளை நலியத் தொடங்கிற்று என்றதாயிற்று.

இப்படி இருள் ஒருபுறம் கொலை செய்யா நிற்க, மற்றொருபுறத்திலே திருத்துழாய்க் காற்று வந்துவிசிக் கொலைசெய்யாநின்றதே! இதனைத் தண்டித்து நம்மை நோக்கிக்கொள்வது எங்ஙனேயோ? என்று வருந்துகிறான் பின்னடிகளில்.

முன்பு கூடியிருந்தகாலத்து இத் திருத்துழாய்க்காற்று குளிர்ச்சியாக விசி இன்பஞ் செய்த நிலையைக் கருதித் 'தண்வாடை' என்றது. அன்ற, விபரீதலக்ஷணையால் வெவ் வரடையைத் தண்வாடையெனக்கூறி வெறுக்கின்றுள்ளென்றமாம். வடநிசையிலிருந்து வந்து விசைக் காற்றுக்கு வாடையென்று பெயர் என்றிருந்தாலும், சிறப்புப் பெயர் பொதுப் பொருளை யுணர்த்தும் முறைமையில் இங்கு வாடையென்னுஞ்சொல் காற்றுமாத்திரத்தை உணர்த்துவதாயிற்று. தடிந்து—வெட்டி; காற்றைவெட்டுதல் கூடுமோ? உருவமில்லாத பொருளன்றோ காற்று எனின்; அது செய்யுந்தயர் பொறுக்க வொண்ணாமையால் கோபம் தோற்றச் சொல்லுகிற வார்த்தையென்க. இனி—காப்பவனான நாயகனும் பிரிந்துபோய், ஹிம்ஸிப்பதான இராப்பொழுதும் வந்த பின்பு என்றபடி. வளைகாப்பவரார்?—விஹத் தாலே ஈர்க்குப்போல மெலிந்துபோன உடம்பைப் பழையபடியே புஷ்டியாகச் செய்ய வல்லாரார்? என்கை. உடல் இளைத்துப்போனால் கைவளைகள் கழன்றொழியும்; உடல் இளைப்பதற்குக் காரணம் நாயகனுடைய பிரிவு. அப்பிரிவு நீங்கிப் புணர்ச்சியுண்டானால் உடம்பு நிலைநின்று வளைகளும் தங்கும்; ஆகவே 'வளைகாப்பவரார்?' என்றது—புணர்ச்சியை யுண்டாக்கித் தருவாரார்? என்றபடி.

எனையுழிகளீர்வன—'என்னை' என்பது 'எனை' எனத் தொக்கியிருப்பதாகக்கொண்டு உரைக்கப்பட்டது. அன்றியே, 'எத்தனை' என்பதன் மருஉவாகக்கொண்டு எத்தனை கற்பங்கள் வருத்தவன? என்பதாகவுங் கொள்ளலாம். ஓரிரவையே பல கற்பங்களாகக் குறித்தவாறு. சுற்றடியில் 'எனவளைகாப்பவரார்?' என்றும் பாடமுண்டாம். அப்போது, என—என்னு டைய என்றபடி.

ஸர்வேச்வரனுடைய பிரிவுக்கு ஆற்றமாட்டாமல் அறிவுகுலைந்து மோஹம் தலை யெடுத்துத் தளர்ச்சிபிறந்து தஞ்சம் தேடும்படியான தமது நிலைமையை ஆழ்வார் அருளிச் செய்தல் இதற்கு ஸ்வாபதேசப் பொருளாம். [தனிவளர்செங்கோல் நடாவு தழல்வா யாக அவிய] இருளையொழிப்பதும் வெவ்விதமும் தடையற்றதும் ஒப்பிலாததுமான கதிரவனொளி போல, மதாந்தரங்களை யொழிக்க வல்லதும் அதனால் பிரதாபம் மிக்கதும் எம்பெருமான் கட டையை எங்கும் தடையற நடத்துவதும் அதனால் ஒப்பில்லாததுமான விவேகமும் சூலையும் படியாக. [பணிவளர்செங்கோலிருள் வீற்றிருந்தது.] வருத்தத்தை வளர்ச்செய்கிற பெருமையை யுடையமோஹாந்தகாமானது பாவிவிட்டது. இனிமேல், [துனிவளர் காதல் துழாயைத் துழாவுதண்வாடை தடிந்து] பிரிந்தநிலையில் துன்பமாய் முடிவதான எனது அன்புமிகுதிக்கு விஷயமான எம்பெருமானுடைய போக்பதையை நினைப்பூட்டி விரைவை யுண்டாக்கிக்

கொண்டு நடக்கிற இவ்வுலகத்துப்பொருளை விலக்கி, [வளைகாப்பவர் ஆர்?] மறந்தும் புறந் தொழாதபடி எனக்குள்ள அடிமைக் குணத்தை நீங்காமற் பாதுகாப்பவர் ஆர்? வளையென் பது, வாழ்கிற பெண்களுக்கு மங்களவாழ்க்கைக்கு உரிய அறிஞரியாதலால் அது ஸ்வாபதே சத்தில் எம்பெருமானது ஸம்பந்தத்துக்கு அறிஞரியான அடிமையைய உணர்த்தும். [எனை யுழிகளீர்வனவே.] 'கூனிக்கொள்ளுங்கால மின்னங்குறுகாதோ?' என்று விரைகின்ற எனக்கு இக்காலகிளம்பம் அஸத்யமா யிருக்கின்ற தென்றவாறு. ... (கங்)

நர்வனவேலு மஞ்சேலும்.* உயிர்மேல் மிளிர்ந்தவையோ
பேர்வனவோ வல்ல தெய்வநல் வேட்கனை * பேரொளியே
சோர்வன கலச்சுடர்விடு மேலியம்மான் விசம்பூர்
தேர்வன* தெய்வமன்விர கண்ணே விச்செழுங்கயலே. (கசு)

நர்வன வேலும்	{ (பலகையப்) மீளப் பன	சோர்வன	காம வெளிபிடுவன :
	{ வான, வேலைகள் போலவும்	நீலம்	நீலமணிச் சிறுடைய
அம் சேலும்	{ அழகிய சேல்மீன்கள் போல	சுடர்	ஒளியை
	{ வும் உள்ளனவான	விடு	விசுக்கின்ற
இவை	இவை	மேனி	திருமேனியையுடையவன
உயிர் மேல்	{ (எனது) உயிரை வசப்படுத்	அம்மான்	எம்பெருமானது
மிளிர்ந்து	{ தும் பொருட்டு அதன் மேற்	ஊர் விசம்பு	திருநாடாகிய பாம்பதத்தை
	{ பாய்ந்து	தேர்வன	{ (தனக்கு ஒப்பாகத்) தேந்ந்
பேர்வனவோ அல்ல	{ (அதைவிட்டு) நீங்குவன		{ தன்மையுடையன ;
	{ அல்ல ;		{ கொழுத்த கயல் மீன்க
தெய்வம்	தெய்வத்தன்மையையுடைய	இ செழு கயல்	{ கொன்று சொல்லத் தக்க
நல்	அழகிய		{ இவை
வேள்	மன்மதனுடைய	தெய்வம் அன்னீர்	{ (மோஷினியென்னும்) பெண்
கனை	அம்புகளினுடைய		{ தெய்வத்தையொத்த உமது
பேர் ஒளியே	சிறந்த ஒளியையே	கண்ணே	கண்களோ ?

***—நாயகன் நாயகியினது தன்மையைக் கொண்டாடிக் கூறுதலாகி 'நலம்பாராட்டு' என்பது இப்பாட்டுக்குத் துறை யென்றற்க. நாயகனுனவன நாயகியோடே புணர்ந்து பிரி கிற மையத்திலே மூன்றுகாரணங்களினால் நாயகியின் அழகைக் கொண்டாடுவது வழக்கம்; உண்மையில் அவளழகில் தான் ஈடுபட்டிருப்பது முதற்காரணம்; பிரிந்தகாலத்தில் இக் கொண்டாட்டம் தன்னுடைய தரிப்புக்கு உறப்பாயிருக்குமென்பது இரண்டாக்காரணம்; 'இவர் நம்மைப் பிரிந்து நெடும்போது உயிர் தரிக்கமாட்டார்; கடுக வந்திடுவர்' என்று நாயகி தெரிந்துகொண்டு ஆறியிருக்க வேணுமென்பது மூன்றாக்காரணம்

நாயகியின் கண்ணழகி லீடுபட்டுப் பேசும் பாசுமிது. ஆர்மையான நுனியாலே எதிரிகளை யழிக்கும் வேல்போலக் கூர்மையான நோக்கத்தால் என்னை வருத்தகின்றன இக் கண்கள் என்பது தோன்ற 'நர்வனவேலும்' எனப்பட்டது. மீன்போல மடப்பமும் பிறழ்ச் சிபுங்கொண்டுள்ளன என்பது தோன்ற 'அம் சேலும்' எனப்பட்டது. 'வேல்போலவும் என்னவேண்டியது உவமைவருபு தொக்கியிருக்கின்றதென்க. இலக்குத்தப்பாது மர்மத்திலே பட்டுவிடாமல் தைத்து உயிரைக்கவரும் அம்புபோல இவையும் உயிர்நிலையிலே பட்டு அதனைக் கவராமல் கிடுவதில்லை யென்பது தோன்ற 'உயிர்மேல்மிளிர்ந்து இவையோ பேர்வனவோவல்ல' எனப்பட்டது. அறித்தியமாய் நாசமடையுந் தன்மையதான உடம்பை அழியச் செய்வதுமாதிரி ரமே யல்லாமல் நித்யமாய் அழியாததன்மையதான உயிரையும் அழியச்செய்யத் தொடங்கின மையும் தோன்றும். பேர்வனவோ அல்ல—பறிக்கக்கூடியனவாக இல்லை என்றபடி. மன் மதனுடைய பஞ்சபாணங்கள் செய்யுந்தொழில்களையெல்லாம் இவ்விரண்டுந் தாமே செய்வன வென்பது 'தெய்வநல் வேட்கனைப் பேரொளியே சோர்வன' என்றதன் கருத்து. ஒபாத சித் தையை விளைத்தல், சிறத்தை வேறுபடுத்தல் முதலியன மன்மதபாணங்களின் தொழில்கள்; இவற்றையே நாயகியின் கண்களும் செய்கின்றனவென்க.

நீலச்சுடர்விடு மேனியம்மான் விசம்பூர்தேர்வன = தம்மை ஒருகால் அநுபவித்தவர்கள் மறபடியும் திரும்பமுடியாமையில் ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ஒத்திருக்கின்றனவாம் கண்கள். இந்த லீலா விபூதியை வசப்படுத்திக்கொண்டவனாகில் த்ருப்பிபெருமல் கிதயவிபூதியாகிய பாம பதத்தையும் வசப்படுத்திக்கொள்ளத் தேடுபன்றவை என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'விசம்பூர்தேர்வன' என்பதற்குப் 'பாமபதத்தைத் தேடுகின்றவை' என்று பொருளாவதுபோல, 'பாமபதத்தினால் தேடப்படுகின்றவை' என்றும் பொருளாகுமாதலால், 'பாமபதத்தில் அளவு கடந்த இன்பமநுபசிக்கும் கிதயமுத்தராலும் ஆசைப்பட்டு நாடுதற்குத் தகுந்தவை' என்றமாம்.

தேய்வமன்னீர கண்ணே = கம்பின்னை கியாக்கியானத்தை நோக்குங்கால் இவ்விடத்தில், ஒலிவடிவில் சேவற்படாது அழகது வடிவில் மாத்திரம் சேவர்ப்படும் இருவகைப்பாட்பேதங்கள் கொள்ள வேணும். கம்பின்னையிடு; — "தெய்வங்களினுடைய ஸ்வராவதையுடையனவாயுள்ளன என்னுதல்; அன்றிக்கே, தெய்வமானானன்று இவர்கள் தங்களுக்குப்போகவிடும் க்ருத ஸ்வராவைகளான உங்களுடைய என்னவாயிருக்கன." என்று. இங்குச் சொன்ன இரண்டு பொருள்களுள் முகற்பொருளுக்கு 'அநீர' = என்று (தங்கலப்) பாடம் ஆகும்; இரண்டாவது பொருளுக்கு 'அன்னீர' என்ற (மன்னகரப்) பாடமாகும். தெய்வமநீர = திவ்யமென்று சொல்லத்தக்க அப்படிப்பட்ட நீர்மை [கன்மை] யையுடையனவென்க. அன்னீர = 'அன்' என்னும் உயரபிடைச் சொல்லடியாய்ப்பிறந்த 'அன்னீர்' என்றும் முன்னிலைப் பன்மைக் குறிப்பு வினயா லணையும் பெயரின ஆறும் வேற்றமை கிரி. அ — ஆறணுநபு. அசையென்றும் கொள்ளலாம்.

ஆழ்வாருடைய ஞானவிளக்கத்தைக்கண்டு கொண்டாடுகிற பாகவதர் வார்த்தை இதற்கு உன்னுதற் பொருள். இப்பாட்டுக்கு ஸ்வரபதேசத்தில் தலைமகன் — ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [சர்வன வேலும் அஞ்சேலும்] இவர்க ஞானத்தின் கூர்மையும் நீர்மையும் புறசபயிகளைத்தோற்கடித்து ஸ்வரபதர்களை உகப்பிக்குத்தன்மையுஞ் சொன்னபடி. [உயிர்மேல் மிளிர்ந்து இவையோ பேர்வன வோவல்ல] இவருடைய ஞானம சேகநர் யாகரிடத்தும் பூர்ணமான அருளைத் தவறாமல் கொண்டிள்ளமையைச் சொன்னபடி. [தேய்வமல் வேட்கனைப் பேரோளியே சோர்வன] மன் மதபாணங்களாகிய புஷ்பங்கள் எப்படி ஸுகுமாரமாயிருக்கின்றனவோ அப்படி இவருடைய ஞானமும் ஸுகுமாரமாயிருக்கின்ற தென்கை. மூட்டு ஞான மன்றென்கை. [நீலச்சுடர் விடு மேனியம்மான் விசம்பூர்தேர்வன] 'இருள் தருமாஞ்சலத்த னினிப்பிறவி யானவேண்டேன்' என்று இவ்விபூதியை வெறுத்து கிதயவிபூதியை வாழ்ச்சியைத் தேடுவதே இவாது ஞானத்துக் குத் தொழிலென்கை. [இச்சேழுங்கயலை] எம்பெருமானுடைய மதஸ்யாவதாரம் முதலியவற்றில் ஆழ்ந்த தர்மமாயிற்றது இவருடைய ஞானமென்க. 'தேய்வமன்னீ (நீ) கண்ணே' என்றது சேவரீர் லோகவிசக்ஷணாயிருப்பது போலவே தேவரீருடைய ஞானமும் லோகவிசக்ஷணமா யிருக்கின்ற தென்றவாடி. இங்ஙன இவருடைய ஞானவைபவத்தைக் கண்ட அன்ப ருடைய பாசாமாயிருக்கிறது இது. ... .. (கச)

கயலோ நுமகன்களென்று களிறுவினவி நிற்கி*

அயலோ அறிவினு மீதென்ன வார்த்தை! * கடல்கவர்ந்த

பயலோடுமாங் கொண்டவண்ணன் புனவேங்கடத் தேம்மோடும்

பயலோளிலீர்* கொல்லைக்கின்ற நாளும் பலபலவே.

(கரு)

களிறு வினவி	{ யானை (இங்குவரக் கண்ட துண்டோ? என்று) கேட்கத் தொடங்கி	பயலோடு உலாம்	{ மழையோடு மந்தமாகச் சஞ்சரிப்பதுமான
கயலோ நும கன்கள என்று நிற்கி;	{ 'உங்கள் கண்கள் கயல் மீன்கள் நாமோ?' என்று (எங்கள் கண்களைக் கொண்டாடிக்) கால் போராமல் நிற்கி;	கொண்டல்	{ காளமேகம் போன்ற (குளிர்ந்த) திருநிறத்தை யுடையனான எம்பெருமானது
அயலோர் அறிவினும் அயலார் அறிந்தாலும்	{ இது என்ன பொருந்தாத வார்த்தை;	புனம் வேங்கடத்து	{ (பல) கொல்லைகளை யுடைய திருவேங்கடமையினையே
சது என்ன	{ கடல் நீரை முழுதுங் கொள்ளை கொண்டதும்	கொல்லை காக்கின்ற நாளும் பல பல	{ (நாககன்) கொல்லை காத்து வருகிற மிகப்பல நாள்களினொன்றிலும்
கடல் கவர்ந்த	{	எம்மோடும் பயலோ டிலீர்	{ எங்களோடு (நீர்) பாகமுடை யிரல்லீர்.

* * *—புனத்திடைக் களிற் று வினவவந் து கண்ணழகைக் கொண்டாடின நாயகனைக் குறித்துத் தோழி கருத்தறிந்து உரைத்த பாசாமிது. இங்குப் பரம போக்யமான பெரியவாச் சான்பின்னை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் சில அறியத்தக்கன;—“இயற்கையிலே கலந்து பிரிந்த தலைமகள் இரண்டாக் கூட்டத்துக்காகப் புனத்திலே வந்து கிட்டக்கடவதாகக் குறிவாளிட்டுப் போய்க் காலா திக்ரமம் பிறந்து பின்பு அங்கேசென்று கிட்டினவன் இவர்களைக்கண்டு கலங்கி அஸங்கத பாஷணம் பண்ண, அவர்களும் அக்தைக்கொண்டு, இவர் வருவதாகப் போனபடிச் சூழ் வந்தபடிக்கும் இப்போது ஆற்றுமை தோற்றப் பேசுகிற பேச்சுக்கும் ஒரு சேர்த்தி கண்டிலோமென்று சிரித்துக் கொண்டாடுகிறார்கள். இவன்தான் வினாகையாலே என்றும் ஆனை வேட்டைக்குப் போய் பழக்கத்தாலே ஆனை வேட்டையை வினவிக் கொண்டு செல்லக்கடவதாக நினைக்கிறான். பிடியையிழந்ததொரு களிற் று தன் ஆற்றுமையாலே அமணனைப்பட்டுத் திரியுமாபோலே இவர்களை யிழந்து தான் ஆற்றுமையோடே திரிகிறபடியை அந்யாபதேசத் தாலே ஆவிஷ்சரிக்கிறான்.” என்ற.

கார்த்தர்வ விவாஹ முறையில் நாயகியோடு புணர்ந்து, தெய்வம் பிரிக்கப் பிரிந்தநாயகன் முன் ஸங்கேதத்தின்படி நாயகியுந் தோழியும் நினைப்புனக்காக் கற்ற வியாஜத்தாலே தன் வரவை எதிர் பார்த்திருக்குங் கொல்லைப்புறத்தே கால தாமதமாகச் சென்று நின்று, ‘நாம் தாமதித்து வந்தோமே, இவர்களுடைய மனம் கிளங்கொண்டு வேறுபட்டிருக்கக் கூடும்கொல்! இப்போது இவர்களுடைய அன்பு எவ்வாற்றிருக்கின்ற தென்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ளாமல் பழய அன்பு வார்த்தைகளைச் சொல்லுதல் தகாது, ஆகவே அந்யபாமான ஸாதாரண வார்தைகளைப் பிரஸ்தாவித்து அவற்றுக்கு இவர்கள் கூறும் மறுமொழிகளால் இவர்களது அன்பு நிலைமையை அறிந்துகொண்டு பின்னர் நாம் அன்பு வார்த்தைகளைச் சொல்லத் தொடங்கலாம்’ என்றெண்ணிக் களிற் றுவினுவத் தொடங்கினான்; அதாவது என்னென்ன; திருக்கோவல யாரில் இது வேழம் வினாதலென்று உரையப்பட்டுள்ளது. “வேழம் வினாதலென்பது—குறை கூறத் தவரியாவின்ற தலைமகள் என குறையின்னதென்று இவளுக்க னெளிப்படக் கூறு வேறாயின் இவள் மறுக்கவும்கூடுமென உட்கொண்டு என்குறை இன்னதென்று இவள் தானே உணருமளவும் கார்த்த மொழியாற் சில சொல்லிப் பின் குறையுறவதே காரியமென, வேட்டை கருதிச் சென்றானாக, அவ்விருவருழைச் சென்று நின்று தன்காதல் தோன்ற ‘இவ் விடத்தொரு மதயாரின் வாககண்டரோ?’ என வேழம் வினாவாதிற்றல்” என்பது திருக்கோவலயாரூரை வாககியம்.

நாயகியையும் தோழியையும் கண்ட நாயகன் யானே வேட்டைகடத்து நியங்கினானை மஹாவிரானாகையாலே ஏதோ வேட்டைக்காகத் தான் காட்டிடத்தே வந்ததாயவும், அங்கு ஒரு யானை தன் பிடியைத் துறந்து ஓடிச் சென்றதாகவும், அதனைத் தேடிக்கொண்டு தான் வருவதாகவும் பாவனைகாட்டி ‘இங்குனே ஒரு மதயானைவாக் கண்டதண்டோ?’ என்று அப் புனங்காப்பவரை நோக்கிக் கேட்பதே களிற் றுவினுவத் என்றும் வேழம்வினாதல் என்றும் கூறப் படும். (இங்குனே கலைமான் வினாதல் வழிவினாதல் பதிவினாதல் பெயர்வினாதல் முதலிய வினாக் களுமுண்டு. காதலியோடு பேசக்கருதும் காதலன் ‘தீர்த்தம் கிடைக்குமோ?, சுண்ணாம்பு சிறிது அகப்படுமோ?’ என்று சில அபேஷைகளை வியாஜமாகக் கொண்ட புருந்து வார்த்தை சொல்லவும் கருத்தறிந்து கொள்ளவும் இடம்பெறுதல் உலக வியற்கையிலும் காணத்தக்கது)

நாயகன்தான் பேசுதற்கு வியாஜமாகச் சிலவற்றை வினுவத் தொடங்கினாலும் நாயகியின் கண்ணழகில் ஏற்கனவே கடுபட்டவனாகையாலும், இப்போது அக்கண்ணழகு பா வசமாக்குகிறபடியாலும் அதனைக் கொண்டாடுகிற முகத்தால் தன் ஆற்றுமையைத் தெரிவிக்கும் வார்த்தைகளும் இவன் வாயில் ஊட்ட வெளிவந்து விட்டன; ‘இவை கண்களோ? கயல்களோ?’ என்றாற்போலச் சில வார்த்தைகளையுஞ் சொல்லிவிட்டான்; இவற்றுல் அவனது கருத்தைக் குறிப்பாவறிந்த தோழி அவனது ஆசையை மறுப்பதாகப் பிறர் நினைக்கும் படியாகப் பேசித் தலைவியின் ஆற்றுமையையுந் குறிப்பா லுணர்த்துகிறான் இப்பாட்டில். அன்புமிசுத் தோற்றும் விதமாகவும் அன்பை மறுத்துரைக்கும் விதமாகவும் இப்பாசாத் திற் சொற்போக்கு அமைந்திருக்கு மழகு அறியத்தக்கது.

[கயலோ நும கண்களென்று களிற் று வினவி நீற்றீர்] இதை இரண்டுபடியாக யோஜிக்க வேணும்; ‘களிற் றுவினவிக் கயலோ நும கண்களென்று நீற்றீர்’—தீர் யானையைப்பற்றிக், கேட்க வந்தவராயின் அந்தக் கேள்வியோடு நில்லாமல் எமது கண்ணழகைப் பற்றியும் பேச

கின்றீரே, [அயலோ ரறியிலும்தேன்னவார்த்தை] அஸங்கதமான இவ்வார்த்தை அக்கம்பக் கத்தி லுள்ளாருடையசெவியில் பட்டால் என்ன நினைப்பார்கள்? 'இவர்களுக்கு ஏதோ ஸம் பந்தமுண்டு போலும்' என்று நினைத்துக் குடியைக் கெடுத்திடுவார்களே!; இப்படிப்பட்ட அஸங்கதமான பேச்சை நிறுத்தும் என்பதாக மேலெழுந்த அபிப்பிராயம். இனி, அன்பு தோற்றச்சொல்லு மபிப்பிராயத்திற்கிணங்க இரண்டாவது யோஜனைகாண்மின்;— [கயலோ நும கண்களென்று களிதுவினவி நிற்பீர், அயலோரறியிலும் தென்ன வார்த்தை!] 'நும கண்கள் கயலோ?' என்று எங்கள் கண்ணழகிடுபட்டுப் பேசினீர்; உமது உகப்புக்குப் பரம ஸந்தோஷமடைந்தோம்; அதற்கு மேலே யாணையப்பற்றியும் கேட்டீரே, அது எதுக்கு? நம் கண்ணழகில் சுடுபட்டே வந்திருக்கிறீர் என்று நாங்கள் எண்ணி மகிழ வொண்ணாமலும், 'வேறு வேட்டைக்காரியமாக வந்திருக்கிறார் போலும்' என்றெண்ணி வருந் தும்படியாகவும் களிதுவினவி நிற்பது தகுமோ? நமது அன்பை அயலோர் அறியிலும் அறிக; அதனால் நம் குடி என்ன கெட்டுப்போகும்? [தேன்ன வார்த்தை] வந்த காரியத்தைவிட்டுக் களிதுவினவிதல் ஒரு வார்த்தையோ? என்பது உட்கருத்து. இங்கு 'அயலோர்' என்றதனால் —'நாங்கள் உமக்கு உரியோம், நீங்கள் எமக்கு உரியீர்' என்கிற கருத்து வெளியிடப்பட் டதாகும். நாங்கள் உமக்கு அயலார் அல்லோம், அயலார் வேறுஉள் என்றவாறு.

[புனவேங்கடத்து எம்மோடு பயலோவிலீர்] \$ பயல் என்று பாகமாய் எங்களோடு உமக்குக் கூட்டுப்பயிரில்லையே என்றபடி;

ஆகலால் புதியராய்வந்த நீர் கூட்டுப்பயிர் பார்ப்பவர் போல இங்கு எம்முடன் நெடும் பொழுது யின் பேச்சுப்பேசி நிற்பதைகாது. [கொல்லை காக்கின்ற நானும் பல பலவே] நாங்கள் புனங்காப்பது நேற்று இன்று அல்ல; பல வருஷகாலமாகத் தினந்தோறும் புனங்காத்து வருகி றோம்; இப் புதுமையை ஒரு நாளுங்கண்டதில்லை; நெடுநாள் கூட்டுப்பழக்கமுடையவர்போல நீர்இங்குப் பேசி நிற்பதைகாது, கடக்கச் செல்லும்—என்பதாக மேலெழுந்த அபிப்பிராயம். உமது வருகையை எதிர்பார்த்து நாங்கள் கொல்லை காத்தலென்று ஒரு வியாஜம்வைத்து நெடு நாளாகக் காத்திருக்க நீர் இன்றளவும் வந்திலீரே; எம்மோடு கூட்டுறவு கொள்வதில் ஆசை வைத்திலீரே என்பதாக உட்கருத்துக் காண்க. [பயலோ இலீர்] நெடுநாள் பழகினாலும் கண்டறி யாதனபோல என்றும் புதியன வாயுள்ளன உமது அழகுடைமை முதலியன என்றவாறுமாம். தோழியானவள் இங்ஙனங்கூறித் தலைமகளின் காத்தலைத் தலைமகனுக்குக் குறிப்பித்தபடி....கரு

பலபலவழிகளாயிடும் * அன்றியோர் நாழிகையைப்

பலபல கூறிட்ட கூறுபிடும் * கண்ணன் விண்ணையாய் !

பலபலா என்பர்கூடிலும் நீங்கிலும் யாமெலிதும்

பலபல சூழலுடைத்து* அம்ம! வாழியிப் பாயருளே.

(கசு)

கண்ணன் விண் அணையாய்	{ எம்பெருமானுடைய பரம பதம் போல மிகப் பிரிய மானவளே !	அன்பர்	நாயகர்
		பல பல நாள் கூடி லும்	{ பல பல நாள் கூடி நின்று லும்
பல பல ஊழிகள் ஆயிடும்	{ (நாயகலாபம் பிரிந்த நிலையில் இருப்பொழுது) மிகப் பல கற்பங்களாகா கிற்கும் ;	(காலம் மிகச் சுருக்குதலால்)	
அன்றி	அதுவல்லாமல்	யாம் மெலிதும்	யாம் வருந்துகிறோம் ;
(நாயகரோடு கூடியிருக்கும் நிலையில் இந்தப் பொழுதுதானே)		(ஆதலால்)	
ஓர் நாழிகையை பல பல கூறு இட்டகூறு ஆயிடும்	{ ஒரு நாழிகையைப் பல பல பகுப்புக்களாகிய கூறு களில் ஒரு கூறுக ஆகா கிற்கும் ;	(அன்பர் பல பல நாள்) நீங்கிலும்	{ (நாயகர் பல பல நாள்) நீக்கி நின்றாலும்
		(காலம் மிக வளர்தலால்)	
		யாம் மெலிதும்	யாம் மிக வருந்துகிறோம் ;
		(ஆதலால்)	
		இ பாய் இருள்	இந்தப் பாரந்திருப்பொழுது

\$ 'பாடியும் சிற்றளும் பள்ளமா பயலெனல்' என்ற சிங்கலந்தை நிகண்டினால் பயலென் பதற்குப் பாகமென்றும் பொருளுண்மை யறிக. 'பயலோ இலீர்' என்றும் சிலர் ஒதுவர் ; அப்பாடத் துக்கு—பழக்க முடையிரல்லீர்' என்று பொருள் ; பயில்—முதலிலைத் தொழிற்பெயர்; புதியரான நீர் பழகினார்போல இங்கு நிற்பது தகுதியன்று என்றவாறு.

<p>பல பல குழல் உடைத்த</p>	<p>சிறுமைக்கும் பல உபாய முடையதாய்ப் பெருமைக் கும் பல உபாயமுடையதா யிரா சின்றது;</p>	<p>அம்ம வாழி</p>	<p>எந்த நிலையிலும் வருத்த கிற இவ்விருட்பொழுது அந்தோ! வாழ்க.</p>
-------------------------------	--	------------------	---

***—நாயகனோடு கூடியிருந்து பிறகு நிதிவசத்தாற் பிரிந்த நாயகி அப்பிரிவை ஆற்ற மாட்டாதாளாய், நாயகனில்லாமல் இராய் பொழுதைக் கழிக்க முடியாதிருக்கிறபடியைத் தோழிக்குச் சொல்லுகிறாள். ஒருநாளும் விச்சேஷமில்லாத ஸம்ச்சேஷத்திலே தனக்கு ஆய்வுள்ளமையை இதனால் வெளியிடுகிறாள். இங்ஙனன்றியே, ஸம்ச்சேஷம் நடத்தின்பு நாயகியை நோக்கித் தோழியானவள் அக் கலவிக்கழ்ச்சியின் தன்மையைப்பற்றிக் கேட்க, 'பிரிந்திருக்கும்போது காலம் நெடுகுவதுபோல, கூடியிருக்கும்போது காலம் குறுகும்படி என்னே!' என்று கலவியிலேயே காலக்கழிவது தெரியாது கழிந்த இன்பச் சிறப்பைக் கூறினாள் நாயகி என்றுங் கொள்ளலாம்.

'நீங்கில் ஊழியாயிடும்; கூடிவ் நாழிகைக் கூறாயிடும்' என்று மாறிச் சென்ற அந் வயிப்பதால், எதிர்பிரிவிறப் பொருள்கோள்; மொழிமாற்று பிரிவிற, மயக்க பிரிவிற பென்பதும் இது. நாயக நாயகிகள் பரப்பாய் கூடியிருக்கும்போது நீண்ட காலங்களெல்லாம் ஒரு நொடிப்பொழுதுபோல் விளையிற் கழிந்திருந்தாலும், பிரிந்திருக்கும்போது அற்பகாலமும் நெடுகித் தோற்றத்தாலும் ஒவ்வொருவருடைய அனுபவத்திலும் காணத்தக்கதாய்.

அன்பர் நீங்கில் பலபல ஐழிகளாயிடும் = நாயகரைப் பிரிந்து விற்குங்காலம் பல அவாந்தர கல்பத்தையுடைத்தான பல மஹா கல்பங்கள் போலே நீண்டு தோற்றுகின்றது என்பதை. (ஊரெல்லாந்துஞ்சி' என்னுந் திருவாய் மொழியை இங்கே நினைப்பது.) அன்பர் கூடிவ் ஓர்நாழிகையைப் பலபல கூறிட்ட கூறாயிடும் = நாயகனோடு கூடியிருக்குங் காலம் மிகச் சிறிய பொழுதார்க்க் கழிந்த விடுகின்றது; ஒரு நாழிகையைப் பலபல கூறுகளாகப் பகுத்துக் கொண்டே வந்தால் கலை காஷ்டை விமலம் முதலியவற்றால் இனிக் கூறிட வொண்ணாதென்றும்படி கூர் சிறிய கால அளவு தேறமே; அந்த கூணம்போல் கழிந்து விடுகின்றதாய் ஸம்ச்சேஷகாலம்.

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தில் எம்பெருமான் பிராட்டியோடு புணர்ந்து அவனை உகப் பிக்கும் பரிசு சொல்லுகிறவளாகில், (44) ஆம்சுலோகத்தில், "சுண்ணுவத் கூழித்த பாரதி காலயா" என்றிட்ட விசேஷணம் இங்கு நோக்கத்தகும்; பிரமணுடைய ஆபுட் பிரமாண காலத் திற்குப் பரம் என்று பெயர்; அதில் பாதியளவான காலத்திற்குப் 'பரார்த்தம்' என்று பெயர்; இப்படிப்பட்ட மிகப் பெரிய பெரிய காலங்களெல்லாம் சிறிய நொடிப் பொழுதுபோல் கழி கின்றனவாய் பகவத் கீடையிலே, "—அவிதித கதயாமா ராத்ரிவே வ்யரம்ஸீத்" என்று உத்தர ராம சரித நாடகத்திற் சொன்னதையும் ஒரு போலிபாக இங்கு ஸ்மரிப்பது. ஆச்சரியமாகவினா ஸங்களை யறுபவிக்கத் தொடங்கினிட்டால் பங்கோடி நூறுபிரம்ஸம்வதஸ்ரங்களும் அவளிலேயா கக் கழிந்துபோயிற்றே.

அன்பர் கூடிலும் நீங்கிலும் யாம் மெலிதும் = கூடியிருக்குங்காலம் ஒரு கூணமாய்க் கழிந்து போகிறதேயென்று வருத்தம்; பிரிந்திருக்குங் காலம் பலபல காளாரத்ரியாய் நெடுகு கின்றதே யென்று வருத்தம். ஸம்ச்சேஷமானது விச்சேஷத்தை அடுத்ததுடைத்தன்றி பிராந்த லாலும் அந்த ஸம்ச்சேஷ காலந்தான் அதிஸ்வல்பமாகக் கழிதலாலும் அந்தோ! ஸம்ச்சேஷத் தையும் விரும்ப யோக்கதை யில்லையாயிற்றே! என்று வருந்துகிறாள். மெலிதும் = "தும" விருதி கால முணர்த்தாது தன்மையுணர்த்திற்று.

இப்பாயிருள் பலபல குழலுடைத்து = இராய்பொழுதின் ஸாமர்த்தியத்தை என் சொல்ல வேன்! கலவியில் குறுகக்கற்றது, பிரிவில் நெடுகக்கற்றது. குழல்—குழ்ச்சி; பிரசு. அம்ம— இடைச்சொல் (அவ்வமயம்); வியப்பும் வருத்தமுந்தோன்றும். வாழி—மிக்கவெறுப்பினால் நிந் திக்க வேண்டுமிடத்தில் விபரீத லக்ஷணையாக 'வாழி' பென்கிறது.

இதற்கு உள்ளுறை பொருளாவது:— பாகவதரைக் கூடிய நிலையில் அதிஸ்வல்பமும் அவர்களைப்பிரிந்த நிலையில் அநி மஹத்துமாகிற காலத்தினால் இருவகையிலும் தாம் படுகிற தளர்ச்சியை ஆழ்வார் தமது அன்பர்க்குக் கூறுவதாய். 'இப்பாயிருள்' என்றது— மோஹந்த காத்ததைச் செய்வதான காலம் என்றபடி. கண்ணன் விண்ணையாய்— காலபரிணாம மில்லாத பரமபதம்போலுள்ளீர் நீங்கள் எனக் கொண்டாடியபடி. 'அம்மவாழி' என்றது—தான் நினைத்த வடிவு கொள்ளவல்ல காலத்தின் தன்மையை வியந்து நொந்தபடி. ... (கக.)

இருள்விரிந்தாலன்ன மாநீர்த் திரைகோண்டு வாழியரோ*
 இருள்விரிந்தாரன்பர் தேர்வழி தூரல் * அரவணமேல்
 இருள்விரிலைக் கருநாயிறு சுடர்கால்வதுபோல்
 இருள்விரிசோதி * பெருமா னுறையு மேற்கடலே !

(கள்)

இருள் விரி	இருளை வெளியுமிழ்கிற	வாழி	வாழ்வாயாக ;
நீலம்	நீலரத்தினம் போன்ற	இருள் விரிந்தால்	} இருள் பரம்பிறை போன்ற
கரு	கருமை கிறமுடைய	அன்ன	
கூடியிறு	ஸூர்ய மண்டலமொன்று	மாநீர் திரை	} கறுத்த நீரையுடைய அலைகளால்
சுடர் கால்வதுபோல்	ஒளி வீசுவது போல,	கொண்டு	
இருள் விரி சோதி	{ கருமை கிறம் மிக்க ஒளியையுடைய திருமால்	இருள் பிரிந்தார்	{ இருளிலே என்னை விட்டுப் பிரிந்துசென்ற நாயகருடையதேர்போன வழியை அழியா தொழிவையாக.
பொருள்		அன்பர் தேர் வழி	
அரவ அணைமேல்	சேஷ சபனத்தின்மேல்	தூரல்	
உறையும்	நிதயவாணம் செய்யப்பெற்ற		
எறி கடலே	அலைவீசுகிற கடலே !		

***—தலைவி கடலைநோக்கித் தேர்வழி தூரல் என்னும் துறை இது. இத்துறை திருக்கோவையாயில் 'தேர்வழி நோக்கிக் கடலொடுகூறல்' என்று கூறப்பட்டது. "உள்ளுமுருகி உரோமஞ்சிலிர்ப்ப வுடையவனாட், கொள்ளுமவரிலொர் கூட்டந்தந்தான் குனிக்கும் புலியூர், விள்ளும் பரிசு சென்றார் வியன் தேர்வழிதூரல் கண்டாய், புள்ளந் திரையும் பொரச் சங்க மார்க்கும் பொருகடலே !" (185) என்ற திருக்கோவையாரைக் காண்க. களவுமுறையால் நாயகியைப் புணர்ந்துகின்ற நாயகன் உதனால் ஊரெங்கும் பழி பாவுதலையறிந்த அப்பழி தூற்றல் அடங்குமாறு அவளைச் சில நாள் பிரிந்திருக்கக் கருதி அதனை நாயகிக்குக் கூறாமல் தான் பிரிவதை அவளறிந்தால் வருந்துவனென்று அவளறிபாத படியும் ஊரார் அறியாதபடியும் அவள் முகங்காண்கின்றபொழுது தான் போக மாட்டாமையாலும் இருளிலே பிரிந்து செல்ல, பின்பு அப் பிரிவையறிந்து ஆற்றாது வருந்துகின்ற நாயகி அவளது தேர்ச்சக்கரம் சென்ற அடையாளத்தை நோக்கி அவன் திரும்பி வருமளவும் அதனைப் தனது உயிர்க்குப் பற்றுக் கோடாகப் பாவித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், அங்ஙனம் பிரிந்திருந்து இரங்குமிடம், கடற்கரையாகிய நெய்தல் சிலமாதலாலே அத்தேர்க்கா லடையாளத்தைக் கடலின் அலை வீசி வந்து அழிக்கப்புக, அழிக்கிடாதே பென்று அதனை வணங்கி வேண்டிக் கொள்வதாயிது.

முன்பு பூராமபிரான் வநவாஸயாததிகா புறப்பட்டபொழுது உடன்சென்ற அயோத்தி நகரத்துச் சனங்கள் அறியவொண்ணாதபடி இரவிலே தேரேறிச் சென்றாற்போலச் சென்றனனும் இந்த நாயகனும், தேர்க்கால் வழியையும் மறைத்துச்சென்றான் இராமபிரான்; அங்ஙனம் மறைத்துப் போகாமல் தெரியும்படி போனதே இவ்விடத்திற்கு வாகி. கடலே! இருளிற் பிரிந்தவரான அன்பருடைய தேர்வழியை இருள் விரிந்தாற்போன்ற மாநீர்த் திரை களைக்கொண்டு, [தூரல்] மறைத்திடாதே பென்று கைகூப்பி யாடுகின்றான். தேர்வழி தூராமல் தனக்கு உதவும்பொருட்டு 'வாழியரோ' என வாழ்த்துகின்றான் கடலே! உனது தலைவனை பெருமான் எப்பொழுதும் உன்னிடமிடப் பிரியாது உன்னிடத்தே வரணம்பண்ணுதலால் பிரிவுத் துயரறியாது களித்துக் கிளர்ந்துள்ளாய் நீ என்ற கருத்துப்படப் பின்னடிகள் அமைந்தன.

கடலிலுறையும் எம்பெருமானை ஒன்றரையடிகளால் வருணிக்கிறது. உலகத்திலுள்ள பொருள்களுள் ஒன்றும் பெருமானுக்கு ஒப்பாகாதென்பது தோன்ற மூன்றாமடியில் அந் தோபமை [இவ் பொருளுவமை] கூறப்படுகின்றது. எம்பெருமானது திருமேனியின் மிக்க ஒளியும் கரிய திருகிறமும்பற்றி வந்ததாம் இவ்வுவமை. நீலரத்தனம்போன்ற கரியகிறமுடைய ஸூர்ய மண்டலமொன்று ஒளி வீசுவதுபோல் கருகிறம்மிக்க ஒளியையுடைய திருமால் என் னிருள். "ஓர் கருநாயிறு, அந்தமில்லாக் கதிர்பாப்பி அவர்ந்ததொக்குமம்மான்" என்பர் திரு வாய்மொழியிலும். இருள்விரி, நீலம், கரு என்ற மூன்றையும் ஒருபொருட் பன்மொழியாகக் கொள்ளலுமாம்? மிகவுங் கரிய ஸூர்யன் என்றபடி.

'திரைகொண்டு தேர்வழிதூரல் வாழியரோ' என்னுது வாக்கியத்தினிடையில் 'வாழி யரோ' என்றது—திரைக் கடலாகையாலே காரியஞ் சொல்லுமளவுங் கேளாத அலைக்கைகளால் தேர்வழியை அழிக்கும்படியைக்கண்டு நடுவிலே சாணம் புக்கவாறு.

அன்பர் பதலில் பிரிந்து சென்றாராகில் அவர் ஆற்றாமையால் தளர்ந்து செல்லும் நிலை யைக் கண்டு கொண்டிருந்து அதனைச் சிந்தித்தாயினும் உயிர் தரிக்கலாம்; அவ்வளவில்லாத படி இருளிற் செல்லுகையால் இத்தேர்க்கா லடையாளத்தைப்பற்றி வேறு தஞ்சமுடையே னல்லேன் என்பது தோன்ற 'இருள் பிரிந்தாரன்பர்' என்றான். சேர்தற்கு உரிய காலத்திலே பிரிந்து போனார் அத்தோ! என்று என்னவாமாம்.

இங்கே பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்மின்:—'பதலில் பிரிந்து போனாராகில் ஆற்றாமையால் நடக்கமாட்டா சொழிபெறபடியும் அவர் முகத்தி லுண்டான குளிர்த்திவையும் ஸ்மிதத்தையுங்கண்டு தரித்திருக்கலாய்த்து; அவர் தமும் பத லில் போகில் இவனைக் கண்டுவைத்துக் கால்கடை தாராதென்று இருளிலே போனார்: எங்க ளும் போனாரும் மீண்டுவந்து சேருங்காலத்திலே போனார்; பதார்த்த தர்சனங்களாலே ஆறி யிருக்கவொண்ணுக் காலத்திலே போனார்; ஸம்போக காலத்திலே போனார்;'

தேர்வழி—தேர்ச்சக்கரம் போன அடையாளமுள்ள வழி. தூரல்—தூராதே; எதிர் மறை யேவலொருமை.

இதற்கு ஸ்வரூபதேசப்பொருள்:—அன்பரான பாகவதரைப் பிரிந்து வருந்துகிற நிலை யில் அவர்கள் பக்கம் தமது மனோபதத்தை இடைவிடாது செலுத்தி அதனை லும் ஒருவாறு ஆற்றியிருக்கா ஆழ்வார் அம் மனோபதப்போக்கை இடையிற் சூலையாதொழிப வேணுமென்று ஸம்ஸாரமாகிற கடலை நோக்கிப் பிரார்த்தித்துக் கூறுவதாம். ஸம்ஸாரத்தை அனைவரும் கட லென்றது—பல துன்பங்களை மேனமேலத்தக் அகப்பட்டவ ராழ்த்திடும்படி பாவச் தன்மை யதாதலாலும் அளத்தற்கரிய பாப்புடைமையாலு மென்க. ஸம்ஸாரம் எம்பெருமானுடைய லீலாவிபூதி யென்பதைக் குறிக்கும் பின்னிணைப்பு. எம்பெருமா னடியார்கள் பக்கம் எந் பட்ட தமக்குத் தீங்கு செய்கிடாமல் பொருட்டு, ஸம்ஸாரத்துக்கு உன்ன பாகவதஸம்பக் தத்தை யெடுத்துக்காட்டி உறவு கொண்டாடியபடி. இருள் பிரிந்தாலென்ன மாரீர்த்தியை கொண்டு—மோஹாங்காரப் பெருக்கை உண்பெண்ணுபெற பல ஸம்ஸாரக் கவலைகளாகிற அலைகளால் இருள் பிரிந்தாரன்பர் தேர்வழிதூரல்—இருள் தருமாஞாலமான இவ்வுலகத்திலே எம்மைவிட்டுப் பிரிந்துசென்ற ஆப்த பத்துக்களான பாகவதர் விஷயத்தில் யான் செலுத்தி ற மனோபதநெறியைக் சூலத்திடாதே என்று வேண்டியபடி. தமக்கு இத்தீங்கு செய்யா மல் உதவும் பொருட்டு வாழி யென்றார்.

வாழி, அரோ—அகை. வாழிய என்னும் வியங்கோள் ஈற்றாயிர் மெய்கெட்டுவாழி என நின்றது. வாழியரோ என்பதில் வாழியர் என்பதை ரகர மெய்யிற்று வியங்கோ ளெனக் கொண்டு ஓகாரத்தை அகை யென்னவாமாம். ... (கா)

கடல்கொண்டெழுந்தது வானம்* அவ்வானத்தை யன்றிச்சென்று
கடல்கொண்டொழிந்த வதலுலிது* கண்ணை மண்ணும் விண்ணும்
கடல்கொண்டெழுந்த வக்கூலங்கோலோ? புயற் காலங்கோலோ?
கடல்கொண்ட கண்ணீர்* அருவி செய்யாகிற்குங் காரிகையே.* (கஅ)

கடல்கொண்ட	கடலளவினதான	இது	இந்த நிலை, உண்டாயிற்று;
கண்ணீர் அருவி	கண்ணீர் யென்னத்தை	கண்ணன் மண்	எம்பெருமானுடைய உடை
செய்யாகிற்கும்	சொரிந்து நிறுகிற	னும் விண்ணும்	டையான மண்ணுலகத்தினத
காரிகையே	அழகிய நங்காய்!,		யும் விண்ணுலகத்தையும்
வானம்	ஆகாயமானது		
கடல்கொண்டு	கடலைக் கவர்ந்து கொண்டு	கடல் கொண்டு	பிரளய சமுத்திரம் தன்னுள்
எழுந்தது	கிளம்பியது;	எழுந்த அகாலம்	ஆகிக்கொண்டு மேற்
கடல்	அக்கடல்தான்	சொல்லு	கிளர்ந்த அந்தக் கற்பாந்த
அன்றி	(அவ்வானம் தன்னைக்		காலந்தானோ?
	கொள்கை கொண்ட ஆகா		(அன்றி)
	சத்தின் மீது) கோபித்து		
அவானத்தை	ஆகாயத்தைப் போய்க்	புயல் காலம்	மழைக் காலத்தானோ?
சென்று கொண்டு	கவர்ந்து கொண்டு விட்ட	கொல்லு	(அறியேன்.)
ஒழிந்த அதனால்	தனால்		

*** — இப்பாட்டின் துறைவகையில் ஆறுவர்களுள் அபிராபய பேதமுண்டு; கீழ் ஏழாம்பாட்டைப் போல இதனையும் காலமயக்குத் துறை யென்னவாமென்பது நம்பின்னை பெரிய வாச்சான் பின்னாளின் திருவுள்ளம். கார்காலங்கண்டழிந்த தலைவியின் ஆற்றாமைகண்டு தோழி இரங்கல் என்பது வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயரது கொள்கை. அதாவது— கார்காலத்திலே மீண்டு வருவேனென்று காலங்குறித்துப் பிரிந்தசென்ற நாயகன் அக்காலம் வந்தும் தான் வாராததால் நாயகியானவள் காலத்தை நோக்கி ஆற்றாதுவருந்த, தோழி அது கண்டு இரங்கிக் கூறியது என்பதாம்.

“கலந்துபிரிந்த தலைமகன் கார்காலத்தைக் குறித்தும் போனாலும் அக்காலமும் வந்த இவன் வாராதோழிய, அத்தாலே ஆற்றாமை மீ தூர்ந்து நோவுபடுகிற பிராட்டியைக்கண்ட தோழியானவள் அவன் வருமளவும் இவளை ஐயப்பிக்கக்கூடாகக் காலத்தை மயக்கி ஆச்வஸிப்பிக்கிறாளா யிருக்கிறது” என்பது நம்பின்னை யீடு. அழகிய மணவாளச்சீயருடைய இது கால மயக்கமன்று’ என்று மறுத்துக் கூறப்பட்டிருப்பினும் அது ஸ்வதந்தரப்படி யென்று மறுக்கத்தக்கது. காலமயக்கத்தையென்றே கொள்வது பொருந்தும். இதில் ‘புயற்காலங் கொலோ’ என்று சொல்லி யிருத்தலால், காலந்தெளிந்த பாங்கி இரங்கி யுரைத்த பாசாமென்று கொள்ள வேணாமென்பது சீயர் கருத்து; கீழே காலமயக்காக வந்த ஏழாம் பாட்டிலும் “திருமால் கோலஞ் சுமந்து பிரிந்தார் கொடுமை குழறு தண் பூங்காலங்கொலோ வறியேன்” என்றிருக்கின்றது; இங்கும் அங்ஙனே யிருப்பது அதுசிதமன்று.

நாயகியோடு கூடியிருந்த நாயகன் ஒரு காரியப்பாடாகத் தேசாந்தாஞ் செல்லவேண்டி மாதே! நான் இப்போது புறப்பட்டுப்போய்க் கார்காலத்திலே திரும்பி வருகின்றேன்’ என்று சொல்லிக் காலங்குறித்துப் பிரிந்து சென்று அக்கார்காலம் வந்தவளிலும் தான் வாராதிருக்க ‘அந்தோ! நாயகன் குறிப்பிட்டகாலம் வந்த விட்டதே! இவ்வளவிலும் அவன் வந்திலனே!’ என்று கார்கால வரையையும் காதலன் வாராமையையும் நோக்கி வருந்துகின்ற தலைவியைத் தோழி யானவள் ‘நங்காய்! நீ ஏன் வினே வருந்துகின்றாய்? மெய்யே கார்காலம் வந்தாலன்றோ காதலன் வந்திடுவான்; அவன் சொல்லிப்போன கார்காலம் வரவில்லை; பின்னை இது என் னென்று கேட்கிறாயோ, சொல்லுவேன் கேள்; ஆகாய[மேக]மானது கடலைத் தரையளவாகப் பருகி ஜலஜந்துக்களைத் துடிக்கவிட்டுப் போயிற்று; அதனைக் கண்ட கடலானது ‘பெரியதொரு தித்துவமாகிய நம்மை மதியாதே நம் பிராணிகளையும் நோவுபட விட்டு நம் உடைமையை இப்ப டியோ கொள்ளுகொண்டு போவது ஆகாசம்!’ என்று சிற்றங் கொண்டு அவ்வானத்தோடே போர் செய்யத்தொடங்கி யிருக்கின்றது! ஆகவே கடலும் வானமும் தம்மிலே கலந்து போர் செய்யுங்காலமிதுவன்றி நாயகன் சொல்லிப்போன வர்ஷாகாலம் வந்திலது; என்று தலைவியை ஒருவாறு ஆற்ற வேண்டின தோழி காலத்தை மயக்கி கூறி உடனே இங்ஙனம் நாம் பொய் சொல்லிவிட்டாலும் தலைமகளுக்கு உண்மை தெரியாமற் போமோ? எப்படியாவது நம்மை ஆற்றாதற்காகக் கற்பனை வகையில் முழுப்பொய் கூறுகின்றான் என்று நினைத்துக் கொள்வாள் என்றெண்ணி அப்படி அவள் நினைத்துக் கொள்ளாமக்காகவே தானும் ஐயப்படுவதுபோல் பின்னடிகள் கூறுகின்றான். எல்லாப் பொருள்களையும் முடிக்கவந்தானா? தெரிகிறதில்லை! என்கிறான்.

‘இது கார்காலமன்று’ என்று நிஸ்ஸந்தேஹமாகச் சொன்னால் தானே தலைவிக்கும் ஆறுதல் உண்டாகும்; முதலில் காலத்தை மயக்கிச் சொல்லி, உடனே ‘அக் கார்காலத் தானே இது!’ என்றும் சொல்லி வைத்தால் தலைவிக்கு வருத்தமேயன்றோ மிகும்; ஆறுதல் உண்டா காதே யெனின்; ‘நமது தோழி இரண்டு வகையாகவுஞ் சொல்லுகிறாள்; அவன் பொய் சொல்லுகிறவளாகில் ‘இதுகார்காலமன்று; என்று துணிந்து சொல்லிவிடலாம்; அங்ஙனே சொல்லாமல் ஸந்தேஹமாகச் சொல்லி யிருப்பதால் அவளும் நிச்சயிக்க முடியாதபடி யிருக் கின்றது போலும்; இதை நாமே ஆராய்ந்த பார்த்து நிச்சயிப்போம்’ என்று தலைவி நினைத்து ‘இது கடலுக்கும் வானத்துக்கு முண்டான ஸ்பர்த்தையா? புயற்காலமா?’ என்று ஆராயத் தொடங்குவாள்; இந்த ஆராய்ச்சியில் சிறிது பொழுது ஆறியிருந்திடுவாள், அதற்குள் நாயகனும் வந்திடுவான் என்பது தோழியின் கருத்தாகலாம்.

காரிகை— அழகு; அதனை யுடையவளுக்கு ஆகுபெயர்.

எம்பெருமான் தன்னோடு ஸம்பந்த முடையாரா ஒருநாளும் கைவிடான்; உரிய காலத் திலே கைக்கொள்வான்; இது காலமன்று; அவன் திருவுள்ளத்திற் கொண்டிருக்குங் காலம்.

பாப்தயாமளவும் ஆறியிருக்க வேணுமென்று ஆழ்வாரை அன்பர் ஆற்றதல் இதற்கு உள்ளுறை பொருள்.

முதலடியில், அன்றி—உடன்பட்டுத் தெரிநிலை வினையெச்சம்; கோபங்கொண்டு என்று பொருள். அன்றதல்—கோபித்தலாதலை “அன்றிய வாணனாயிற் தோளுந்தணிய” என்னுமிடத்துங் காண்க. ... (கஅ)

காரிகையார் நிறைகாப்பவர் யாரேன்று * கார்கொண்டின்னே
மாரி கையேறி யறையிடுங்கிலத்தும் * வாழியரோ
சாரிகைப்புள்ள ரந்தண்ணக் துழாயிறை கூயருளார் -
சேரி கையேறும் * பழியாய்வினைந்ததென் சின்மொழிக்கே. (கக)

காரிகையார் நிறை காப்பவர் யார் என்று	‘ஸ்திரீகளுள் (எம்முன், அடக் கத்தை அழியாமற் பாது காத்துக்கொள்ள வல்லவர் யாவருள்ளார்?’ என்று கருதிச்செருக்கி	அம் தண்ணம் துழாய்	{ அழகிய குளிர்ந்த (தமது) திருத்துழாயை
மாரி கார்கொண்டு இன்னே	மேகங்கள் கருமை நிறங்கொண்டு இவ்வாறு	கூய் இறை அருளார்	{ (இவளை) அழைத்து (இவளுக்கு) சுச்சிறிதும் கொடுத்தருளு கிறுநிலை ; (ஆகவே)
கை ஏறி	{ ஒழுங்காக (வானத்தின்மீது) ஏறி நின்றது	என் சில் மொழிக்கு	{ சில பேச்சுக்களையுடைய என் மகளான இவளுக்கு
அறையிடும் காலத்தும் அறைகூவுகிற காலத்திலும்	வினாந்த நடைமையுடைய	சேரி கை ஏறும்பழி ஆய் வினைந்தது	{ (அவர் பக்கல்கொண்ட காதல்தான்) இவ்வூர் முழு வதும் பரவும் பழியாய்ப பலித்தது.
சாரிகை புள்ளர்	{ கருடப் பறவையைய வாழைமமாக வுடையரான இத்தலைவர்	வாழியரோ	{ இவன் இத் துன்பம் நீக்கி வாழ்ந்திகே.

***—செவிலித்தாய் பழிக்கு இரங்கல் என்பது துறை. இன்ன காலத்திலே வருகிறேனென்று சொல்லிப் பிரிந்துபோன நாயகன் வாக்குத் தவறினதற்கு ஆற்றாத தலைவிக்கு நிகழும் பழிக்குச் செவிலித்தாய் இரங்குகின்றாளென்க.

அழகிய மணவாளச் சீயருரையில் ‘பாங்கி பழிக்கிரங்கின பாகரம்’ என்று இது தோழி பேச்சாகக் கொள்ளப்பட்டிருந்தாலும், நம்பின்னை பெரியவாச்சான் பின்னை முதலான ருடைய வியாக்கியானங்களில் தாய் பாசுரமாகக் கொள்ளப்பட்டிருத்தலாலும், என் சின் மொழிக்கு’ என்று தனது உடையமையாதல் தோன்றக் கூறியுள்ள ஒளசுத்யத்தினாலும் இப் புாட்டைத் தாய்வார்த்தை யென்றே கொள்ளுதல் பொருந்தும். பெரும்பாலும் தாய் வார்த்தை ‘என் மகள்’ என்ற வாய்பாடு தோன்றவும் தோழிவார்த்தை அவ்வாய்பாடு தோன்றும் வரும். இது இவ்விருவர் வார்த்தைக்கும் எளிதில் வேறு பாடறியத்தக்க துட்பங்களுள் ஒன்றும்.

மேகங்கள் கர்ஜிப்பதை நோக்குங்கால், ‘எங்கள் முன்னே ஸ்திரீகள் ஆரேனும் தங்கள் அடக்கத்தைக் காத்துக்கொள்ள வல்லாருண்டோ? ஆருமில்லை’ என்று வீரவாதம் செய்வ தொக்குமென்கிறாள் முன்னடிகளில். கார்காலத்தில் நாண் மட மச்சம் முதலிய பெண்டிர்க் குரிய குணங்களை எவரும் பாதுகாத்துக்கொள்ள முடியாமல் பதறுதல் ஸம்பாதிதமாதலால் மேகமுழக்கத்தை இங்ஙனே உத்ப்ரேஷித்தல் பொருந்துமென்க. நிறையாவது—மனத்தில் அடக்கத்தக்கவற்றை வாய்விடாமல் அடக்குதல்; நாணம் முதலிய பெண்மைக் குண நிறையு மாம். யார்? என்ற வினா—எவரும் இவர் என எதிர்மறைப்பொருள் குறிக்கும். கார்கொண்டு என்பதற்கு—கோபங்கொண்டு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். “கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள்” என்பது தொல்காப்பியம். கார்—கருமை என்னும் பண்பின் சுகாரம்.

‘கார் மாரி கொண்டு கையேறி’ என மாற்றி, மேகங்கள் மழையைக் கொண்டு அணிந்து ஏறி என்று முரைக்கலாம். கையேறுதல்—படையணி வகுத்தாற் போல வரிசைப்பட்டு நிற்

றல். அறையிடுதல்—அறை கூவுதல், பலாத்காரமாகச்சண்டைக்கு அழைத்தல். சண்டையில் தான் வெற்றிபெற்றதாகக் கோவித்தலுமாம். மேகத்தின் கர்ஜனையையே அறைகூவுதலாகக் கற்பித்தது.

காற்றுக்கு ஏற்றபடி மிகவும் விரைந்து வருவதான மேகத்தின் வருகைக்கு ஏற்பத் தலைமகன் நடந்துவர வல்லனோவெனின், மிக விரைந்த நடையையுடைய கருடனை வாஹனமாக வுடையராதலால் இவர்க்கு எவ்வளவு தூரத்திலிருந்து வர வேண்டுமென்றாலும் வர முடியாமை யில்லை பென்பதுதோன்ற 'சாரிகைப்புள்ளர், என்றது. சாரிகை—விரைந்த நடையும் வட்டமிட்ட நடையுமாம். துழாய்அருளார்—இவன் ஆனந்திக்குமாறு கலிகி தந்திடாராயினும் இவன் ஆறி யிருந்து வாழ்தற் பொருட்டுத் தமது ஸம்பந்தம்பெற்ற திருத்துழாய்தன்னையும் தருகிறார்களேயே பென்றவாறு. உயிர் தரு மூலிகைபோலப் போனவையினையும் மீட்கவல்லது திருத்துழாய் என்பது தோன்ற அதனைத் தண்ணீர் துழாய்—என விசேஷித்துக் கூறினது. கூயருளார்—திருத் துழாய் தாராவிடினும் அன்போடு அழைப்பது தானும் அரிதாயிருந்த தென்கை.

என்சின்மொழிக்குச் சேரி கை யேறும் பழியாய் விளைந்தது—எம்பெருமான் திருத்துழாய் தாராவிடில் இவட்கு வரும் பழியாவது என்னெனின்; இங்கிலையிலும் வந்தில என்ன இவன் மேல் விழுந்து ஆசைப்படுகிறுளென்றும், அவனிடத்த ஈடுபட்ட இவனுக்கு இவ்வளவும் வேணுமென்றும், மிக்க இளமையிலே இவன் இங்ஙன மாயினுளென்றும், இப்படியும் ஒரு துடிப்பு உண்டோ என்றும் இவை முதலாகப் பல படியாலும் தத்தமக்குத் தோன்றினவாறெல்லாம் பேசுவன்.

சின்மொழி—சில மொழிகளையுடையவன்; (பண்புத்தொகையன்மொழி.) நாலு வார்த்தைகளைச் சேர்த்துச் சொல்லத் திறமை போராமல் குதளைச் சொற்களையுடையளாய் இளம் பருவத்தளானவன் என்றவாறு. செயல் முழுதும் அற்றுச் சில சொல் மாத்திரமே மிச்சமாக வுள்ளவன் என்று முகாப்ப.

பகவதநுபவத்திற்கு உரிய காலத்தை நோக்கி ஈடுபட்ட ஆழ்வார்க்கு அப்பகவான் விரைந்து அருள் செய்யாது விளம்பிக்க, அதனால் அவர் படும்பாட்டைக் கண்டு அறிவுடையார் கூறுதல் இதற்கு ஸ்வாபதேசம். (சாரிகையார் நிறை காப்பவர் யாரென்று) ஸ்திரீ போலப் பரதந்திரான இவாறு ஆறியிருக்கும் நிலையை அழியாது காத்திடுவார் உண்டோ வென்று (கார்கொண்டு இன்னே மாரிகையேறி அறையிடுங்காலத்தும்) எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத் தையும் குண மழையையும் கிளைப்பூட்டிக்கொண்டு காலம் நேர்ந்து விரைவை யுண்டாக்கவும். (சாரிகைப் புள்ளர் அந்தண்ணந்துழாய் இறை கூயருளார்) அழகிய சிறந்த வாஹனத்தை யுடைய (அல்லது) தவறாத பிரமாண முடைய எம்பெருமான் ஆனைக்கு அருள் செய்தாற் போலே விரைவ வந்து கம்பிரமான தனது திருமிடற் றோசையால் இவரை யழைத்து அருளை இவர்க்குச் சிறிதும் செய்தருளு கின்றிலன். (என் சின்மொழிக்கு) சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும் சொல்லழகுடையவராய் எங்கள் விருப்பத்திற்கு உரியவரான இவர்க்கு. (சேரிகை யேறும் பழியாய் விளைந்தது) (தமது அன்பு) உலகத்திலுள்ள ஸாத்விக ஜநங்களெல்லாம் இரவீ கிக் கையெடுத்துக் கூப்பிடும்படி பழிப்பாய்ப் பரிணமித்தது என்கை. எம்பெருமான் ஈசுகனா யிருக்கையில் எத்தனை வ்யஸநம் வந்தாலும் பொறுத்திராமல் தானே தன்காரியம் தலைக்கட்டிக் கொள்வதாக விரைதல் குற்றத்திற் கிடமாம் என்பது தோன்றும். இவ்விடத்து நம்பிள்ளையிடு: —“இப்போது இவர் பழியென்கிறது பகவத் ப்ராவண்யத்தையிறே. அதைப் பழி பென்பா னென்னென்னினில், -அத்தலையாலே வரக்கண்டிருக்குமத்தனை யொழிய இத்தலையாலே பெற ப்ரவர்த்திக்குமது பழியாயிருக்கு மிறே. ஆனபின்பு பழியென்னத் தட்டில்லையிறே” (கக)

சின்மொழி நோயோ கழிபெருங் தெய்வம் - இந் நோயினதென்

நின்மொழி கேட்கு மிளந்தெய்வ மன்றிது - வேல ! நில்

என்மொழி கேண்மினென் னம்மனைமீர் ! உலகேழுமுண்டான்

சொன்மொழி * மாலையந் தண்ணீர் துழாய்கொண்டு துட்டுமினே.

(உய)

சில் மொழி	{ சில பேச்சுக்களே பேசுவல்ல இவனுடைய நோயோ வென்றால்	{ கழி பெரு தெய்வம்	{ மிகப் பெரிய தெய்வமான எம்பெருமான் விஷயமாக உண்டானது;
நோயோ			

இ நோய் இனது என்று இல் மொழிகேட்கும் இள தெய்வம் அன்று இது	இந்த நோய் இப்படிப்பட்ட தென்று வரையறுத்து இல் லாத மொழிகளைப் படைத் துச் சொல்லக் கேட்கத்தக்க கூடாத்தெய்வத்தின் விஷய மாக வந்ததன்று இது; வெறியாட்டாளனே! நீ விலகி கிற்பாயாக; எனது தாய்மார்தானே! (இவள் தன்மையை உண் மையாக அறிந்த) எனது வார்த்தையைக்கேளுங்கள்;	எழு உலகும் உண்டான் சொல் மொழி கொண்டு மாலை அம் தண்ணம் தூழாய் குட்டு மின்	எல்லாவிலைக்களையும் (பிரளயம் கொள்ளாதபடி) திருவயிற்றிற்கொண்டு காத் தருளிய பெருமானது, (திருநாமத்தைச் சொல்லு தலைச் செய்துகொண்டு (அவனது) மாணியாகவுள்ள அழகிய குளிர்ந்த திருத் தூழையை (இவளுக்குச்) குட்டுங்கள்.
---	--	---	---

***—இப்பாட்டுக்குத் துறை வெறிலிலக்கு. ஈஹஸ்யமாக நாயகியைப் புணர்ந்த நாயகன் பின்பு அவனைப் பிரகாசமாகவே விவாஹம் செய்து கொள்ளும் பொருட்டுப் பொருள் திரட்டி வருதற்காக அவனைப் பிரிந்து சென்று வரவு குறித்த காலத்தில் வாராது விளம்பிக்க, அங்கிலையிற் பிரிவாற்றாது மிகவருந்திய நாயகியைச் செவிலித்தாய்மார் எதிர்ப்பட்டு அவளது வடிவு வேறுபாட்டை நோக்கி 'இவள் இங்ஙனம் மெலிதற்குக் காரணம் என்னே?' என்று கவலைப்பட்டிக் கேட்டுவிச்சிையைக் குறிக்கேட்க, அவளும் தன் மரபின்படி ஆராய்ந்து 'இவளுக்கு முருகக் கடவுள் ஆவேசித்த தொழியப் பிறிதொன்று மில்லை' என்று சொல்ல, அது கேட்ட செவிலித்தாயர் உடனே வெறியாட்டாளனை அழைப்பித்து அவனைக்கொண்டு ஆவேசமாடுவிக்க முயல, அதற்கு நாயகி மிக வருந்தாநிற்க, அச்சமயத்தில் அவளது துன்பத்தின் உண்மைக் காரணமுணர்ந்த தோழி வேலனையும் செவிலியரையும் நோக்கிச் சிலகூறி வெறிலிலக்குவதா மிது.

திருவாய் மொழியிலும் "தீர்ப்பாணையாமினி" என்று தொடங்குகிற வெறிலிலக்குப் பதிகத்தில், "திசைகின்றதே யிவள் நோய் இது மிக்க பெருந் தெய்வம்; இசைப்பின்றிரீ யணங் காடு மிளந்தெய்வ மன்றிது, திசைப்பின்றியே சங்கு சக்கர மென்றிவள் கேட்க நீர், இசைக் கிற்றீ ராகில் நன்றேயிற் பெறுமிது காண்மினே," "இதுகாண்மி னன்னைமீர் இக்கட்டு விச்சி சொற்கொண்டு நீர் எதுவானுஞ் செய்து அங்கோர் கள்ளு மிறைச்சியுந் துவேல்மின், மது வார் தூழாய்முடி மாயப் பிரான் கழல் வாழ்த்தினுல், அதுவே யிவளுற்ற நோய்க்கும் அருமருந் தாகுமே" என்றருளிச்செய்க பாசரங்கள் இங்கு அறியத்தக்கன.

'இந்த நங்கைக்கு இப்போது நோர்ந்துள்ள நோயானது இவர்கள் நினைக்கிறபடி கூடாத்த தெய்வ மடியாக வந்த தன்று; பாஸ்மாத் பரணு எம்பெருமானிடத்தில் அபிவிருத்தியாக உண்டான நோய் இது' என்று தோழி தெளிந்து சொல்லச் செய்தேயும் வேலன் வாயில் வந்தபடி பிதற்றிக் கொண்டு ஆடுவது ஓயாதிருக்க, அவனைக் கூப்போக்தியாலே நிறுத்தி, தாய் மாலை நோக்கி 'நீங்கள் இங்ஙனே கலங்குவது உசித மன்று; உங்களை விட நான் மிகச்சிறிய வனே யாயினும் இப்போது என்பேச்சைச் சிறிது ஆதரியுங்கள்; இந்த விபரீத முயற்சிகளை யொழித்திட்டு உலகமுண்ட பெருவாயனுடைய திருநாமங்களை இவள் செவிப்படுமாறு சொல் லுங்கள்; அவனது திருத்தூழாய்ப் பிரசாதத்தைக் கொணர்ந்து கொடுங்கள், இதுவே இவளு டைய நோய்க்குப் பரிஹாரமாகச் செய்யத்தக்கது—என்றாளாயிற்று.

சின்மொழி—நிம்மிய வார்த்தைகளைச் சொல்லவும் மாட்டாத இளமையை யுடையவள், மிதபாஷிணி, மழலைச்சொல் மிழற்றுபவள். குளிர்ந்த மொழிகளை யுடையவ ளென்று மாம். நோயோ—ஓ—இரக்கம், நோயின் முதிர்ச்சிக்கு வருந்தியபடி. பாதேவதையான எம் பெருமானுக்கும் கூடாத்த தேவதைகளுக்குமுள்ள பர்வத பரமானுவளவான வாசி தோன்ற 'கழி பெருந் தெய்வம், என்றும் 'இளந்தெய்வம்' என்றும் சொல்லிற்று. "நோய் கழி பெருந் தெய்வம்" என்றது—இந்தநோய் பாதேவதை விஷயமாக வுண்டானது என்றபடி. "இளந் தெய்வ மன்றிது" என்றதும்—கூடாத்த தேவதாந்தர விஷயமாக வுண்டானதன்று என்றபடி.

இன்மொழி கேட்கு மிளந்தெய்வம்—அர்த்த மில்லாத ஸ்தோத்ர வாக்கியங்களைக் கேட்டு ஆரந்திக்கற கூடாத்த தேவதை; தனக்கு இல்லாத பெருமையை இருப்பதாகச் சொல்

நீ கட்டுவிச்சி—குறி சொல்லும் குறத்தி.

லிக் கவி பாடுகிறவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிற அற்ப தெய்வம். இங்கே பெரியவாச் சான் பிள்ளை ஸ்ரீ ஸூக்தி காண்மின் :— “அரத்த ருஹிதமான மொழி கேட்கும் இளந்தெய்வம் அன்று இது; தனக்கு இல்லாததை உண்டாகச் சொல்லப்படுக்கால் கேட்டுக் கொண்டாடுத் தெய்வமன்று இது; கைக்கூலி கொடுத்துக் கவி பாடுவதற்குக் கொள்ளும் தேவதைகளன்று.” என்று.

வேலென்றது வெறியாடுமவனை; அவன் முருகக் கடவுளது வேலைத் தனக்கு அடையாளமாக ஏந்திக்கொண்டுமின்று ஆடுதலால் வேலெனெனப்படுவான். ‘வேன்மகன்’ என்றும் வழங்கும். வேல நில நீ—இந்தத் திருமாளிகை தேவதாந்தரபார்ப்பும் திருமாளிகையன்று காண், ஒடிப்போ என்று வெருட்டியபடி. “கூராராழி வெண்சங்கேந்தி” என்கிறபடியே திருக்கையுந் திருவாழி திருச்சங்குமாக ஸேவை ஸாதிக்க வேண்டிய இத்திரு மாளிகையில் நீ கையும் வேலுமாக வந்து நிற்பதே பாவீ! ஒழிந்துபோ” என்கிறான்.

உலககேழு முண்டான் என்பது—லோக ஸம்ஸ்க்ஷணத்தில் எம்பெருமானுக்கு உள்ள ஆதாதையும் அற்புத சக்தியையுங் குறிக்கும். இவளுடைய நோயைப் பரிஹரிப்பதற்கு, உலகமுழுவதற்கும் வந்த நோயைப் பரிஹரித்த பெருமானது திருநாமந்தானே தக்கதென்ற வாறு. “ஒருங்காகவே உலகேழும் விழுங்கியுமிழ்ந் திட்ட, பெருந்தேவன் பேர் சொல்லுகிற்கில் இவனைப் பெறுதிரே” என்பர் திருவாய்மொழியிலும். இந்த நோய் தீர்வதற்கு எம்பெருமானது திருநாமம் தக்கமந்திரமும், அவனது பாஸாதமான திருத்துழாய் பசுமருந்துமாய் என்க. சூட்டுமின் என்றதனால் அந்த ஸஞ்ஜீவி மூலிகைதான் உட்கொள்ளக் கடவதன்றியே தலைமேற்கொண்டு என்கு மதிக்கக் கடவதென்று தோன்றும். நோயாளிகட்கு உட்செலுத்துவ தொரு மருந்தும் மேலிற் பூசுவதொரு மருந்தும் உபயோகிப்பதுபோல எம்பெருமானது திருநாமங்களை அவள் செவிவழியே உள்ளே புகும்படி உச்சரித்த, மேலுக்கு அவன் அணிந்து கொண்ட திருத்துழாய் மாலைபைக் கொணர்ந்து சூட்டுங்கோ னென்று பரிஹாரம் கூறினான் யிற்று.

வேல! நில நீ; உலககேழு முண்டான் சொல்மொழி; என் அம்மனைமீர்! என்மொழி கேண்மின்; மாலைபந் தண்ணந்துழாய் கொண்டு சூட்டுமின் என்றிங்ஙனே அந்வயித்துப் பொருள் கொள்ளவு முரியதே. இவ்வந்வயத்தில், மொழி—ஏவலொருமை வினைமுற்று; உலகேழு முண்டானுடைய சொற்களை [திருநாமங்களைச்] சொல்லு என்றபடி; உனது வெறியாடலை நிறுத்திப் பகவந்தாம ஸங்கீர்த்தகம் பண்ணு என்று வேலனைக் கட்டளையிடுகிறபடி.

கழிபெரு—ஒரு பொருட் பன்மொழி; மிகவும் பெரிய என்கை. கழி—மிருதியுணர்த்தும் உரிச்சொல். இனது—‘இன்னது’ என்பதன் தொகுத்தல். இன்மொழி—பண்புத்தொகை. உலகு ஏழ்—கீழேழும் மேலேழும்.

பகவத் ஸம்சுலேஷத்தைப் பெறாமல் வருந்துகிற ஆழ்வரது துயரத்தைத் தீர்ப்பதற்காக அவர் பக்கலுள்ள பரிவாறுண்டான கலக்கத்தினால், எம்பெருமான் உபாபார்தாங்களினால் அடையத் தக்கவனல்லன் என்பதை மறந்து தேவதாந்தர பஜனத்தாலாவது ஆற்றாமையைத் தணிப்பிக்கலாமோ வென்று பார்த்து அது தொடங்கிய ஞானிகளைக் குறித்து, ஆழ்வரது தன்மையையறிந்த அன்பர்கள் விலக்கிக்கூறும் வார்த்தை இதற்கு உள்ளுறை பொருள். (சின்மொழி) இவர் பிறாது நன்மைக்காகப் பேசுவதேயன்றி ஸ்வகார்பார்த்தமாக மிக்ருப் பேச அறியாதவரென்றபடி. (நோய்) எம்பெருமானை அநுபவிக்கவேண்டு மென்னும் ஆசையாகிய பக்தியின் மிகுதியாலான ஆற்றாமையைச் சொன்னபடி. (உரு)

தூட்டு நன்மாலைகள் தூயனவேந்தி * விண்ணோர்குள் நன்னீ
ராட்டியந்துபந் தராநிற்கவே யங்கு * ஓர் மாயையினால்
நட்டிய வெண்ணைய் தொடுவுண்ணப் போந்திமிலேற்று வன்குன்
கோட்டிடையாடினை கூத்து * அடலாயர்தங் கொம்பினுக்கே.

அங்கு	{ பாமபதமாகிற அவ்விபூதி	தூயன சூட்டு நல் மாலைகள் ஏந்தி	{ பரிசுத் தமானவை யாய்
விண்ணோர்கள்	{ மில்,		{ (உனக்குச்) சூட்டத் தக்க
நல் நீர் ஆட்டி	{ நித்யஸூரிகள்		{ அழகிய மாலைகளைக் கை
	{ நன்றாகத் திருமஞ்சனம்		{ களில் ஏந்திக்கொண்டு
	{ ஸமர்ப்பித்து		{ நின்று

அம் தூபம்	{ அழகிய தூபத்தை ஸமர்ப் தராதற்கு { பித்துக் கொண்டு நிற்க, (அந்த தூபத்தினால் திருமுக மண்டலம் மறைந்திருக்கும் கடினத்திலே)	அடல் ஆயர்தம் கொம்பினுக்கு	{ வலிமையையுடைய இடை யாது குலத்திற் பிறந்த பூக் கொம்புபோன்ற மகளான நப்பின்னையை மணற் செய்துகொள்வதற்காக
ஓர் மாயை யினால்	{ (உனது) ஒப் பற் ற மாய வகையினால்	இமில்	முசுப்பையுடைய
சட்டிய வெண் ணைய் தொடு	{ (இங்குத் திருவாய்ப் பாடியி லுள்ளார் நான்தோறும்	ஏறு	(ஏழு) ஏறுதகளினுடைய
உண்ண போந்து	{ கடைந்து) சேர்த்த வெண் ணையை எடுத்து அமுது செய்ய விரும்பிவந்து	வல் கூன் கோட்டிடை	{ வலியவனைந்த கொம்புகளின் நடுவிலே
		கூத்து ஆடினை	கூத்தாடியருளினாய்.

***— இப் பிரபந்தத்தில் முதற்பாட்டும் கடைப்பாட்டும் தவிர மற்றைத் தொண்ணூற்
றெட்டுப் பாசுரங்களும் அகப்பொருள்துறையிலே அமைந்தனவென்று கொள்ளவேண்டுமென்
பது சிலருடைய கொள்கை. ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலே அருளிச்செய்வதாக நிர்வஹிக்
கக்கூடிய பாசுரங்களுக்குக் கிளவித்துறை கூறவேண்டியது அவசியமன்று என்பது பூருவா
சாரியர்களின் திருவுள்ளம். இப்பாட்டு ஆழ்வார் தாமான தன்மையில் கிருஷ்ணாவதார சேஷடி
தத்தில் ஈடுபட்டு அருளிச் செய்வதாயிருக்கையாலே துறையென்றும் கூறுதே மம்பிள்ளை முத
லான ஆசிரியர்கள் வியாக்கியானித்தருளினார். அவ்வழியே பற்றி உரைப்போமிங்கு.

முன்னிரண்டடிகளில் பாதுவத்தையும் பின்னிரண்டடிகளில் ஸௌலப்யத்தையும் பா
ராட்டிக் கூறுகின்றார். பாம்பதத்திலே நித்ய ஸூரிகள் திருவாராதனம் ஸமர்ப்பிக்க விருக்கும்
நிலைமையில் ஸ்நானாஸநமும் அலங்காராஸநமும் ஸமர்ப்பித்து (அதாவது, திருமஞ்சனம் ஸமர்ப்
பித்துத் திருமாலசாத்தி)த் தூபம் ஸமர்ப்பிக்குமளவில் அப்புகையினால் திருமுக மண்டலம்
மறையுமே, அந்த அவஸ்தையில் வெண்ணெய்முதை நினைத்துத் திருவாய்ப் பாடியிலெழுந்தருளி
நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக எழுதுகளை யடர்த்து அவனை மணந்து கொண்டனை; பிரானே!
உன் சக்தி விசேஷத்தை என்சொல்ல வல்லோம்! என்று ஈடுபட்டு அருளிச்செய்தாராயிற்று.

புகைநிழலில் ஒளித்து வருவார்போல அங்கு நின்று இங்கு வந்தமை தோன்ற “அந்
தூபந்தா நிற்கவே யங்கு ஓர் மாயையினுற் போந்து” எனப்பட்டது. கோட்டிடைக் கூத்
தாடினை—அவ்வெழுதுகளின் செருக்கையடக்கும் பொருட்டு மிக்க தைரியத்தோடு அவற்றின்
கொம்புகளினிடையே புருந்து வினாந்து தொழில் செய்தமையைச் சொன்னவாறு.

திருவாராதனத்தின் உறுப்பான ஸ்நானாஸநமும் அலங்காராஸநமும் நித்ய விபூதியில்
நடந்தன வென்றும் போஜ்யாஸநமும் சயநாஸநமும் லீலாவிபூதியில் நடந்தன வென்றும் இங்
குக் கூறியதனால் இரண்டும் அவனுக்கு வேறுபாடின்றி ஒரு நிகராக உரியவை பென்பது
ஐளங்கும். தர்மியின் ஐக்கியம் சொல்லப்பட்டவாறு.

ஓர் மாயையினால்—பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தைச் சொன்னபடி. ‘மாயா’ என்னும்
வடசொல்லுக்கு உள்ள பல பொருள்களில் ஞான மென்பதும் ஒரு பொருளாகும்; ஸங்கல்ப
ரூபமான ஞானத்தை சொன்னபடி* ஸம்பவாமி ஆத்ம மாய்யா (பகவத்கீதை) என்ற விடத்
தும் இப்பொருள் காண்க. அன்றியே, மாயையினால்—மாயவகையினால் என்றமாம். ஈட்டிய
வெண்ணெய்—திருவாய்ப்பாடியில் மனைகள்தோறும் திரட்டிவைத்த வெண்ணெய். தொடு
உண்ணை—களையினால் உண்ணை: “மாயை தொடு பட்டிமை வஞ்சனையாகும்” [பிங்கலத்தை—
பண்பிற்செயலிற்பகுதிவகை- 135.] என்றது காண்க. அடலாயர்—பிரபலரான இடையர்
என்றபடி. கொம்பு—உவமையாகுபெயர்; வஞ்சிக்கொம்புபோல் துவண்ட இடையைய
யுடையவென்று மாதர்க்கு வாசகம். ஆடினை—முன்னிலையிறந்தகால வினைமுற்று.

சிலருடைய கொள்கைப்படி இப் பாசுரத்திற்கும் அகப்பொருள்துறை கூற வேண்டில்
‘ஏறுகோள் கூறி வரைவுகடாதல்’ என்னலாம். அதாவது—முல்லைநிலத்துத் தலைமகளைக் கள
வொழுக்கத்தாற்கூடி நின்ற தலைமகனை நோக்கித் தோழி ‘இனி நீ இவள் குலத்துக்கு உரிய
மாபின்படி வெளிப்படையாக வினாந்து வந்து ஏறு தழுவி இவளை விவாஹம் செய்து கொள்
வாயாக’ என்று வற்புறுத்திக் கூறுதல். முன்பு நப்பின்னையை வரைதற்பொருட்டு நீ ஏறு
தழுவினாயென இது கூறியதனால், தோழி தலைவனை ‘இப்பொழுது ஏறுதழுவி இவளை வரைந்து

கொள்வாயாக' எனக்குறிப்பால் ஏறுகோள் கூறி வரைவு கடாயினவாறு.[ஏறுகோள் கூறி—
எருதுகளின் வலியை அடக்குமாறு சொல்லி, வரைவு கடாதல்—விவாஹம் செய்து கொள்
ளச் சொல்லுதல்.] ஆகவே இது தோழியின் பாசுமாதக் கொள்ளலாகும். அன்றியே, நாயகி
யின் பாசுமாதவுங் கொள்ளலாம். ... (2க

கொம்பார் தழைகை சிறுநானேறிவினம்* வேட்டைகொண்டாட்டு

அம்பார் களிறு வினவுவ தையர்* புள்ளுருங்கள்வர்

தம்பாரகத் தென்றுமாடாதன தம்மீற் கூடாதன

வம்பார் வினாச்சொல்லவோ * எம்மைவைத்ததீவ் வான்புனத்தே? (22)

ஆயுர் கை	இப்பெரியவருடைய கையிலுள்ளது	(இவரது செயல்களும் சொற்களும்)
கொம்பு ஆர் தழை	{ மாக்கினைபிற் பொருந்திய தழையாகும்;	{ புள்ளுருங்கள்வர் தம் பார் அகத்து என்றும் கூடாதன
சிறு நான் எறிவு இலம்	{ (இவர் கையில் வில் இல்லா மையால்) சிறிய நாணியை (கைவிரலில்) தெறித்துஒலி செய்தலைக் கேட்டிலோம்;	{ கருடப் பறவையை ஏறி நடத்துகிற மாயவரான திரு- மாலினது உரிய பொருளா- கிய இவ்வுலகத்தில் எக்- காலத்திலும் நடவாதனவும் தமக்குள் ஒன்றோடொன்று பொருத்தமில்லாதன வுமாக- வுள்ளன :
கொண்டாட்டு	{ (இவர் தமக்கு) பரியமாக வெளிக்காட்டுவது	{ வம்பு ஆர் வினா சொல்லவோ
வேட்டை	{ (இவர் நம்மை நோக்கிக் கேட்பது	{ எம்மை நம்மை
வினவுவது	{ (எம்மப்பிட்ட) அம் பொரு பொருந்திய யானையாம்;	{ இவ்வான் புனத்தே வைத்தது
அம்பு ஆர் களிறு		{ இந்தப் பெரிய கொல்லை யிலே (மேது முதுஞாவர் காவல்) வைத்தது?

* * *— காந்தருவ விவாஹ முறைமையினால் நாயகியைப் புணர்ந்து பிரிந்த நாயகன்
பின்பு தோழியின் மூலமாக நாயகியைச் சேரவிரும்பி அத்தோழியைத் தனியேகண்டு தன்
கருத்தைவெளிப்படையாக விரையக்கூறி வேண்டிக்கொள்ளாமல் குறிப்பாகக் கூறக்கருதி
நாயகியும் தோழியும் தினைப்புனங்காத்து நின்றவிடத்துத் தழையுங் கண்ணியுமாகிய கையுறை
களை ஏந்திக் கொண்டு சென்று அவர்களை நோக்கி வேட்டைக்கு வந்தவன் போல 'எனது அம்
போடு ஒரு மதயானை இவ்விடத்து வாக்கண்ட துண்டோ?' என்று வினாவ, அந்த நாயகனது
தன்மையைப் பரிஹஸித்துத் தோழி நாயகியோடு கூறியது இது.

இந்தப் பெரியவரோ வென்னில், மாக்கினைபில் நின்றும் பறிக்கப்பட்ட தழையைக்
கையிலே கொண்டு வந்து நிற்கின்றார்; ஏதோ வேட்டை கிமித்தமாக இப்புனத்தயலே போந்த-
தாகச்சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்; தாம் ஒரு யானையின்மேல் அம்பு எய்ததாகவும் அவ்வம்
புடனே அவ்யானை ஓடிப்போந்ததாகவுஞ் சொல்லி 'அவ்யானை இங்குவரக் கண்டார்களோ?'
என்றார்; இவர் மெய்யே வேட்டைக்கு வந்தவராயின் கையில் வில் இராதோ? நாணியைக்
கைவிரலால் தெறித்து ஒலிசெய்ய மாட்டாரோ? அஃதொன்றுமில்லையே; ஆகையாலே இவ-
ருடைய வாய்மொழிக்கும் செயலுக்கும் யாதொரு பொருத்தமும் காணோம்; சேராச் சேர்த்-
தியான இச்சொற் செயல்கள் இந்த லீலா விபூதியிலில்லை; கையில் தழைக்கும் வேட்டைக்கும்
என்ன ஸம்பந்தம்? இப்படிப்பட்ட வம்பு வினாக்களுக்கு மறுமொழி கூறவோ எம்மை எங்கள்
பெரியோர் இங்கே புனங்காக்க வைத்திட்டது!" என்று பரிஹாஸத் தோற்றக் கூறியவாறு.

இவன் குறஞ்சி கிலத்து நாயகியாதலாலும், தழையையுங் கண்ணியையுங் கையுறை
யாகக் கொண்டு கொடுத்துக் காணுதல் இவளது குலமுறைமை யாதலாலும், தான் கொண்டு
செல்லுந் தழையை அவர் ஏற்றுக்கொள்வாராயின் அது தன்னை அவர் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு
அறிகுறியாகு மென்று (நாயகன்) நினைத்திருப்பதனாலும் இவன் கையில் தழையைக்கொண்டு
சென்று நென்றுணர்க. அன்றியும், மாக்கொம்பிலிருந்து பறிக்கப்பட்ட தழை வாட்டத்தோடு
கூடியிருக்குமாதலால் நாயகியைக் கூடாமையால் தனக்கு உண்டாயிருக்கிற வாட்டத்தைக்
குறிப்பிடுதற்கு ஒரு கருவியாகவும் தழை கைக்கொண்டு சென்றனென்னலாம். தோழி
யானவள் அத் தன்மையில் கருத்துன்றிக் 'கொம்பார் தழை கை' என்றதனால்— இத்தழைதான்

இவர் கைப்பட்டதனால் தனிர்ச்சி பெற்றது; நாயகிக்கு இத்தன்மை கிகழ்கிறதில்லையே! என்று இரங்கியபடி.

“சிறுகாணெறிவிலம்” என்பதற்கு—இப்பொழுது கையில் வில் இல்லாமையே யன்றி முன்பு வில் காணெறிந்த தழும்புக்கூடக் கண்டிலோ மென்றும், சிறிய நாண் எறிப்படுவ தான வில்லைக் கண்டிலோம் என்றும் உரைப்பர். இரண்டாம் உரைக்கு, ‘சிறுகாணெறிவு’ என்பது வில்லுக்குத் தொழிலாகு பெயராம். [வேட்டை கொண்டாட்டு.] வேட்டை பென்பது வெளி வியாஜ மாதிரியே; நாயகியின் பக்கல் வேட்கை கிஞ்சியே இவர் வந்தது என்றவாறு. [அம்பார் களிறு வினவுவது.] 1. “பண்ணுற்ற தேன்மொழிப்பாவை நல்லீர்! ஓர் பகழி மூழ் கப், புண்ணுற்றமாவொன்று போந்த துண்டோறும் புனத்தயலே?” 2. “மண்பட்ட கோடும் மதம்பட்டவாயும் வடிக்கணைதோய், புண்பட்ட மேனியுமாய் வந்ததோ வொரு போர்க்களிறே” என்றார் பிறரும். இங்ஙனம் வினாவுதலால்—‘இவள் கண்ணுக்கு இலக்காய் நான் படுகிறபாடு என்றார் பிறரும். இங்ஙனம் வினாவுதலால்—‘இவள் கண்ணுக்கு இலக்காய் நான் படுகிறபாடு அம்பு தைத்து ஊடுருவுங்களிற்றின் நிலைமை போன்றது காண்’ எனக் குறிப்பித்தானாம்.

‘நீ இங்கேவந்தது ஏதாக்கு?’ என்ன, ‘வேட்டைக்காக வந்தேன்’ என்றான்; ‘ஆயின் வில் எங்கே?’ என்ன, தழையைக் காட்டினான்; ‘வில் இல்லாவிடினும் அம்பாவது உண்டோ?’ என்ன, ‘அம்பு ஆனையிலே பட்டுப்போயிற்று’ என்றான்; இங்ஙனம் பல புனைந்துரைகளை வேட்கை மிகுதியால் நாணமின்றிக் கூறினவனது பணியை ‘ஐயர்’ என்ற உயர் சொல்லாற் குறித்து நகைபாடியபடி.

இலம்—இல்லோம்; தன்மைப்பன்மை பெதிர்மறைக்குறிப்பு முற்று. வேட்டை—வேடு என்னுங் குற்றியலுகாம் தன்னொற்றிரட்டி ஐகாரச் சாரியை பெற்றது. கொண்டாட்டு—கொண்டாடுதல்; முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்.

[புள்ளுருங் கள்வர் தம் பாகத்து என்று மாடாதன.] உயிர்களை அவையறியாமல் தானே உரிமை கொள்பவர் என்பது ‘கள்வர்’ என்றதற்குப் பொருளாகும். சோரச் சேர்த்தி யான இச்சொற் செயல்கள் இந்த மண்ணுலகத்தில் எங்குங் கண்டதில்லை; அந்த யின்னுல கத்தில் ஒருகால் உண்டோ என்னவோ அறியோம் என்கை. தம்மில் கூடாதன—கையில் பொருத்தமுமில்லை பென்கை. இப்படி பொய்கலந்தவையா யிருப்பினும் அவன் கேட்குங் கேள்விகள் தமக்குப் புதியனவாய் வியப்பு விளைத்தல் தோன்ற ‘வம்பார் வினா’ என்றான். வம் பார்வினாச் சொல்லவோ’ என்பதற்கு—யின் கேள்விகள் கேட்கப்படுதற்கோ என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். வம்பார்வினா—இதுவரையிலுங் கேட்டறியாத வார்த்தைகள். ‘எம்மை வைத்தது இவ்வான் புனத்தே’ என்றதனால்—நாங்கள் எங்கள் பெரியோர்க்குப் பாதந்திரப் பட்டவர்கள்; ஸ்வதந்த்நாகளல்லோம்; ஆதலால், அப் பெரியோரையடுத்துப் பலரும் அறிய விவாஹஞ் செய்துகொள்ளுதல் முறைமை என்பது ஸூசிப்பித்தபடியாகும்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப்பொருள்:—எம்பெருமானுக்கு உகப்பாயிருக்கிற இவ் வாழ்வார் பக்கலிலே நம்முடைய சில கேள்விகளைக் கேட்போமென்று வந்த கல்விச் செருக் குடையாரை நோக்கி ‘இவர்களது சொற்செயல்கள் ஒன்றோடொன்று ஒற்றுமையின்றிப் பரஸ்பர விருத்தங்கள்’ என்று ஆழ்வாரோடு கூறுதலாம். கோம்பார் தழைகை—ஐம்புலவாசை யாகிய தனிர்களை இவர்கள் கைவிட்டதில்லை; சிறுகாணெறிவிலம்—ப்ரணவமஹா மக்தாமாகிய வில்லின் உச்சாரணமாகிய காணெறியும் இவர்களிடத்து இல்லை. “வேட்டைகொண்டாட்டு— ஸம்ஸாரமாகிய காட்டிலுள்ள காமக்ரோதாதிகளான கொடிய விலங்குகளைத் தொலைக்கத் தொடங்கிவிட்டோம் நாங்கள் என்கிற கொண்டாட்டம் மாதிரியே இவர்களுக்கு உள்ளது. அம்பார் களிறு வினவுவது—கல்வியறிவாகிய அம்பால் தாம் எய்யா சிற்கையில் தமது இந்திரிய மாகிய யானை சப்தாதிவிஷயங்களாகிய காட்டில் விரைந்தோடிற்றென்று அதனைப் பிண்டொ டர்ந்து தூத்துவதே இவர்கள் செயல். ஐயர்—இவர்களது அறிவின் பெருமிதத்தை இகழ்ந்த படி. [புள்ளுருங்கள்வரித்யாதி.] வேதமாகிய பிரபலப் பிரமாணத்தை எங்கும் பரவச் செய்ப படி. வஹம் யாவருமறியாமல் மறைந்து நின்று எல்லாப் பொருளையும் பாதுகாப்பவனுமான எம் பெருமானுடைய உலகத்தில் ஒரு காலத்திலும் இல்லாதவையும் ஒன்றோடொன்று ஒற்றுமைப்

படாதவையுமாகிய புதிய இவர்கள் வீண்கேள்விகளுக்கு உத்தரஞ் சொல்லுதற்கோ எம்பெருமான் அடிமைகளாகிய எங்களை இந்தலீலாவிழாதிடில் கியமித்துவைத்தது என்க. தத்துவஞானமும் பிரபத்திமார்க்கமுமில்லாமல் போலிமார்க்கத்தாற் செருக்குடைய கற்றோரைச் சீர்திருத்தும் பொருட்டு இங்ஙனம் கூறியவாறு. ... (உஉ)

புனமோ? புனத்தயலே வழிபோகு மருவினையேன்
மனமோ? * மகளிர்! நுங்காவல் சொல்லீர் * புண்டரீகத்தங்கேழ்
வனமோ ரனையகண்ணுன் கண்ணன் வானுடமருந்தெய்வத்
தினமோ ரனையிர்களாய்—இவையோ நும் மியல்வுகளே? (உங)

மகளிர்	பெண்களே !,	கண்ணன்	கண்ணிரானது
நும் காவல்	{ உங்கள் தாவலுக்கு உரிய பொருள்	வான் நாடு	பரமபதத்திலே
புனமோ	இந்தத் தினைப்புனமோ? (அல்லது)	அமரும்	வாஸம் பண்ணுகிற
புனத்த அயலே	{ இப்புனத்தினருகிலே வழிச் செல்லுகிற பாலியேனான என்னுடைய நெஞ்சமோ?;	தெய்வத்து இனம்	நித்யஸூரி வர்க்கத்தை
வழிபோகும் அரு வினையேன் மனமோ		ஓர் அனையிர்கள் ஆய்	ஒருபுடை ஒத்தவர்களாய்
சொல்லீர்	சொல்லுங்கள் ;	நும்	{ நீங்கள் கொண்டிருக்கின்ற தன்மைகள்
புண்டரீகத்து அம் கேழ் வனம் ஓர் அனைய கண்ணுன்	{ செந்தாமரைமலரின் அழகிய ஒளியையுடைய காட்டை ஒரு புடை யொத்திருக்கின்ற திருக் கண்களை புடைமயவனாகிய	இவையோ	{ அயலார் மனத்தைத் கொள்ளை கொள்ளுதல் முதலிய இச்செய்கைகளாகத் தருமோ?

***—கொல்லையைக் காத்துக்கொண்டிருக்கும் நாயகியையும் தோழியையுங்கண்டு நாயகன் தான் குறை வேண்டுதலைக் கூறிய துறை இது. தன் மனம் இவர்களுக்கு வசப்பட்டதைக் கூறின குறிப்பால், தன் கருத்தைப் புலப்படுத்துகின்றவாறு. நீங்கள் புனத்தை விட்டு நீங்காதது போல என் மனத்தைவிட்டு நீங்குகிறீரில்லை யென்றும், புனம்போலே என் மனமும் உங்கள் பாதுகாப்புக்கு உட்பட்டுக் கிடக்கிறதென்றும் கருத்துத்தோன்ற 'பெண்காள்! உங்களைப்பெரியோர் இங்கேவைத்தது புனத்தைக்காக்கவோ? அன்றி என் மனத்தை யுங் காக்கவோ?; புனக்காவலோடு நில்லாமல் என்மனக்காவலிலும் வியாபரிப்பது உங்கட்குத் தகுதியன்று என்கிறான். அவர்களழகத் தான் காணும் பொருட்டும் தன் முகத்தை அவர்கள் பார்க்கும் பொருட்டும் இவர்களுள்ள விடத்தின் ஸம்பத்தில் இவன்றான் தடுமாறித் திரிந்தமை தோன்றப் 'புனத்தயலே வழிபோகுமருவினையேன்' என்கிறான். அருவினையேன் = அகப்பட்டால் தப்பமாட்டாது வருந்தாதற்குக் காரணமான முற்பிறப்புத் தீவினையையுடையேன் என்றவாறு. மகளிர்—பெண்களுக்கு உரிய எல்லா நல்லிலக்கணமும் அமைந்தவர்கள்; அண்மைவிளி. 'புனமோ' 'மனமோ' என்றவிடங்களில் ஓகாரங்கள்—வினா.

[புண்டரீகத்தித்யாதி.] திருக்கண்ணின் சிறப்பு முழுவதற்கும் தாமரை உவமையாதற்குப் போதாத பெருமைவாய்ந்த புண்டரீகாஷ்டலுடையதான திருநாட்டிலுறையும் நித்யஸூரிவர்க்கமும் உங்கள் சிறப்புமுழுவதற்கும் எல்லாப்படியாலும் உவமையாதற்குப் போதாத பெருமை வாய்ந்துள்ளவர்களான உங்கட்கு அயலார் மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளுதல் முதலிய இச்செய்கைகள் தகுதியுடையனவல்ல என்கை.

பாகவதா ஆழ்வார்பக்கலிலே தமது நெஞ்ச துவக்குண்டபடியைச் சொல்லுதல் இதற்கு உள்ளுறைபொருள். உமது எல்லைக்கு உட்பட்ட இடமோ? அவ்விடத்தினருகிலே வழிச்செல்லுகிற உய்மிடத்துப் பாசபந்தமுடைய எங்கள்மனமோ? பரதந்திரான உமது பாதுகாப்புக்கு உரியது, சொல்லும்; கண்ணமுருமிக்கவனும் ஸர்வஸூலபனுமான எம்பெருமானது பரமபதத்தில் வலிக்கிற நித்யஸூரிவர்க்கத்தோடு ஒருபுடை ஒப்புமை சொல்லும்படி "விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியர்" என்றவாறு அவர்களினுஞ் சிறந்துள்ளவராய் நீர் செய்யுஞ் செயல்கள் உபாயாந்தரப்பராய் வேறுவழிச் செல்வோரையும் உம்வழிப்படுத்திச் சீர்திருத்தி

யருளு யிவைபோ? என வியந்தவாறு. ஆழ்வாரொருவர் எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பு * அயர்வறுமமார்களுள்ளாரும் திசை இருந்தாற்போலே யிருக்குமாதலால் 'தேய்வத்து இனம் ஓரணியீர்களாய்' என்றது. 'அணியீர்களாய்' என்பதன்பின் 'உள்ள' எனவொரு வினைபைக் கூட்டிக் கொள்ளுதலும், (அல்லது) 'ஆய்' என்பதை 'ஆய' என்பதன் தொகுத்தலாகக் கொள்ளுதலும் பொருந்தும். புண்டரீகம்—வடசொல். ... .. (உரு)

இயல்வாயின வஞ்சநோய்கோன் னொவும் * ஓரோருடங்கைக்
கயல்பாய்வன பெருநீர்க்கண்கள் தம்மோடும் * குன்றமோன்றல்
புயல்வாயின நிரைகாத்த புள்ளூர்தி கள்ளுருந்துழாய்க்
கோயல்வாய்மலர்மேல் * மனத்தோடென்னுங்கோ ளெங்கோல்வளைக்கே? (உரு)

இயல்வு ஆயின	இயற்கையானதும்	இனம் நிரைகாத்த	{ பசுக்கூட்டங்களைப் பாது
வஞ்சம்	பிறாறியாதபடியுள்ளதுமான		{ காத்தருளினவனும்
கோய்	காதல் நோயை	புன் ஊர்தி	{ கருடவாஹனனுமான
கொண்டு	உடையவைவாய்		{ கண்ணபிரானது
உலாவும்	{ (ஆற்றுமை மிகுதியால் எங் கும்) பார்த்து பார்க்கிற	கன் ஊரும் துழாய்	{ தேன் பெருகும் திருத்துழாயி னுடைய
ஓரோ ரு ட ங் கை க	ஒவ்வொன்று ஒவ்வொரு	கோயல் வாய்	{ பறிக்கப்படுதல் பொருந்தின
கயல் பாய்வன	அகங்கையளவாகவுள்	மலர் மேல்	{ பூசின்மேல் (ஆசைப்பட்டுச் சென்ற)
பெருநீர் கண்கள்	ளவையும் கயல்மீன்போலப்	மனத்தோடு	மனத்தோடும்
தம்மோடும்	பிறழ்வனவுமாகிய மிக்க	எம் கோல் வளைக்கு	{ அழகிய வளைமல்களையுடைய எமது மகளுக்கு
புயல் வாய்	நீர்ப்பெருக்கை யுடைய	என் ஆம் கொல்	{ (இன்னும்) என்ன நிலைமை நேருமோ?
குன்றம் ஒன்றல்	கண்களுடனும்		
	{ (முன்பு) பெருமழை பெய்த காலத்து		
	கோவர்த்தன மலையினால்		

* * *—பிரிவாற்றாத தலைமகளின் எடுபாட்டைக் கண்ட செவிலித்தாய் இரங்கிக் கூறு தல் இது. எனது மகள் கண்கலக்க முற்றாள்; நெஞ்சம் அழியப் பெற்றாள்; இவ்வளவுக்கு மேலும் இனி ஏதாய்முடியுமோ வென அஞ்சியுரைக்கின்றாள். இம்மகளது கண்களோ வென்னில், ஸ்வாபாக்கமாயும் பிறர் தெரிந்துகொள்ளி வொண்ணாகபடி யிருப்பதாயுமுள்ள காதல்நோயை யுடையவைவாய் ஆற்றுமை மிகுதியால் எங்கும் பார்த்துபார்க்கின்றவையாய் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு அகங்கையளவாக உள்ளவையாய், கயல்மீன்போலப் பிறழ்வன வாய் மிக்க நீர்ப்பெருக்கை யுடையனவாயிருக்கின்றன; இவளது மனமோவென்னில், * குன்றமேந்திக் குளிர் மழைகாத்தவனும் கருடவாஹனுமான கண்ணபிரானது தேன்பெரு னூர் திருத்துழாய் மலரின் மேல் ஆசைப்பட்டுச் சென்றது; இனிமேலும் என்ன நிலைமை நேருமோ? என்று கவல்கின்றாளாயிற்று. 'இயல்வாயின வஞ்ச நோய் கொண்டுலாவு மெங் கோல் வளைக்கு' என்று அந்வித்தலுமாம். உடம்புமெனிலால் கைவளை கழலும்படியான நிலைமை நேருமோவென்று வளைக்குக் கவலைப்பட்டமை தோன்ற 'கோல்வளைக்கு' எனப்பட் டது. அழகிய வளையல்களையுடைய இவளுக்கு என்றபடி. 'கோலம்' என்ற சொல் 'கோல்' என விகாரப்பட்டது; 'நீல்' என்பதுபோல.

"வாயிற் பல்லு மெழுந்தில மயிரும் முடி கூடிற்றில .....மாயன் மாமணி வண் ணன்மே லிவண் மாலுறுகின்றாளே" என்னும்படி இவள் மிக்க இளைமை தொடங்கிக் கண்ண பிரானிடம் காதல் கொண்டமை தோன்ற "இயல்வாயின நோய்" என்றாள். இப்பிரயந்தத் தின் அறுபதாம் பாசாமுங்காண்க. 'வஞ்ச நோய்' என்பதற்கு—நாயகன் பிரிந்து சென்று வாராது வஞ்சித்ததனால்வாய் வருத்தமென்று முரைக்கலாம். அன்றி, வஞ்ச நோய் கொள்ளு தல் --பிறரைப் பார்வையழகால் வசப்படுத்தி வருத்தந் தன்மையைக் கொள்ளுதலுமாம். கண்களின் பருத்து நீண்ட வடிவத்துக்குக் கயல் உவமை. 'கயல் பெரு நீர் பாய்வு அள கண் கள்' என்று அந்வித்து, கயல் மீன் மிக்க நீர்ப்பெருக்கிலே பாய்தல் போலக் கண்ணீர் வெள் ளத்திற் புரளுகிற கண்கள் என்று உரைத்தலுமொன்று.

புயல்வாய்—வாய்—ஏழனுருபு: மழை பெய்த காலத்திலே என்க. புள்ளுர்திகோல்வளை—பண்புத்தொகை யன்மொழிகள். ஊப்படுவது ஊர்தி.

கோயல்—தொழிற் பெயர்; கொய்தல் என்றபடி. கொய்தல் வாய்ந்தமலர் என்றது—கொய்யப்பட்ட மலர் என்றபடி.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொருள்:—எம்பெருமானைச் சேர்ப் பெறாது வருந்துகிற ஆழ்வாராது தன்மையை நோக்கின ஞானிகளின் வார்த்தை இது. இயல்வாயின—செயற்கை யாகவுன்றி “அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்க ணன்பு செய்வித்து அறியா மாமாயத்தடி யேனை வைத்தாயால்” என்னும்படி இயற்கையாக வுள்ளதாம்; வஞ்சம்—தன்னாலன்றிப் பிறரால் வறியப்படாததுமான, கோய்—ஆற்றாமைத்துயரை விளைக்கிற பக்தியிருதியை, கொண்டு—உடையவையாய் உலாவும்—ஒரு நிலை நிலலாமல் தடுமாறுகிற, ஒரோ குடங்கைக் கயல் பாய்வன பெருநீர்க் கண்கள்தம்மோடும்—அகங்கைகளால் மொண்டு எடுத்து அநுபவிக்கும்படி அழகிய நிலைமையையுடையவையாய் ஆற்றாமையாலாகிய கண்ணீர் வெள்ளத்திலே அலைபடுகிற ஞான வகைகளோடும் கண்களோடும், குன்றமோன்றால் X மனத்தோடு-சாணாகத ரக்ஷணத்தின் பொருட்டு அருந்தொழில் செய்பவனும் பசுபராயமான ப்ராணிகளைப் பாதுகாப்பவனும் மிக்க விரைவையுடையவனுமான எம்பெருமானது மிக இனிய திருத்துழாய் மாலையழகை அநுபவிப்பதில் ஆழ்ந்த மனத்தோடும் (கூடிய) எம்கோல்வளைக்கு—எமக்கு மிக இஷ்டமான இவர்க்கு, என் ஆம் கோல்—இன்னும் யாது நிலைமை நேர்ந்திடுமோ? ... .. (உச)

எங்கோல்வளை முதலாக் கண்ணன் மண்ணும்விண்ணும் மளிக்கும்*

செங்கோல் வளைவு விளைவிக்குமால் * திறல்சேரமரர்

தங்கோனுடைய தங்கோன் உம்பரெல்லாயவர்க்குந்தங்கோன்

நங்கோனுக்க்குத் துழாய் * என் செய்யாத்நிநானிலத்தே?

(உரு)

திறல் சேர்	வலிமை பொருந்திய	எம் கோல்வளை	{ எமது (கையிலுள்ள) அழகிய
அமரர் தம்	தேவர்களுள்லார்க்கும்	முதல் ஆ	{ வளை நிமித்தமாக
கோனுடைய	{ தலைவனுன பிரம தேவனுக்	கண்ணன் மண்	{ அப்பெருமானது உபய விபூ
தம் கோன்	கும்	ணும் விண்ணும்	{ தியையும் பாதுகாக்கிற
உம்பர் எல்லாயவர்க்	தலைவனு மிருப்பவனும்	அளிக்கும் செங்	{ தட்டில்லாத தட்டினையின்
கும் தம் கோன்	{ பாம்பதத்திலுள்ள நி த் ய	கோல் வளைவு	{ நேர்மைக்கும் ஒருகோடுதலை
நம் கோன்	{ ஸூரிகளெல்லோர்க்கும்	விளைவிக்கும்	{ உண்டாக்கா நின்றது;
உகக்கும்	{ தலைவனுமிருப்பவனும்	இனி	{ இகங்கமான அன்பு,
துழாய்	{ (இவ்வுலகத்திலுள்ள) நமக்	நானிலத்து	{ இவ்வுலகத்தில்
	கும் தலைவனுமாகிய எம்	என்	{ (அந்தத் திருத்துழாய்) வேறு
	பெருமான்	செய்யாது	{ எத்தகைத்தான் செய்ய
	விரும்பித் தரித்துள்ள		{ மாட்டாது.
	திருத்துழாயானது		

***—தலைமகனது தாரில் நடுபட்ட தலைவி ஆற்றாது கூறல் இது. முன்பு ஸம்சலேஷித் திருந்த ஸமயத்தில் தலைமகனுடைய தேஹத்தின் ஸ்பர்சத்தினால் இன்பம் தந்த திருத்துழாயானது, விசலேஷ நிலைமையில் அவ்வின்பத்தை ஞாபகப்படுத்தி ஆற்றாமையை அதிகரிக்கச் செய்து அதனால் உடம்பு மெலிந்து கைவளைகள் சுழன்று விழப்பண்ணிற்று; இதனால், பசுபாதமில்லாமல் எல்லாவுயிர்களையும் பாதுகாத்தருள்கின்ற எம்பெருமானது செங்கோன்மைக்கும் ஒரு குறையை உண்டாக்குகின்றது; (அதாவது-என்னைப் பாதுகாவாமையாகிய குறை.) இன்னும் என்ன பாடு படுத்துமோ? என்று தலைவி இரங்குகின்றாள். இப்பாசரத்தைத் தாய் வார்த்தையாகக் கொண்டால் 'எங்கோல்வளை முதலா என்பதற்கு-அழகிய வளையையுடைய எமது மகள் நிமித்தமாக என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். அதுவும் ஒக்கும். இனி, தலைவனுன கண்ணபிரான்தானே (பிரிந்து போய் மீண்டு வாராது உபேக்ஷிப்பதால்) எம் கோல்வளை காரணமாக உபய விபூதி ரக்ஷகமான தன் செங்கோலுக்கு ஒரு வளைவை உண்டாக்கிக் கொள்ளுகிறாள்; இதற்குமேல், அவனது பரிவாரமான திருத்துழாய்தான் என் செய்ய மாட்டாது? என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அவன் உபேக்ஷித்தமாத்நிரத்திலே இது அழிக்கு

மென்று கருத்து. என்னுடைய வளை நிமித்தமாக இவனே அழிக்கத் தொடங்கினால் வேறு
ரகிப்பார் ஆர்? என்க.

"தோளினை மேலும் நன் மார்பின் மேலும் சுடர்முடி மேலும், தாளினை மேலும்
புனைத்த தண்ணந்துழா யுடையம்மாள்" என்றபடி திருத்தழாய் எம்பெருமானுக்கு மிகவும்
ப்ரியமாதலால் 'நங்கோனுக்கஞ் துழாய்' எனப்பட்டது.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வரபதேசார்த்தம்:—எம்பெருமானுடைய போக்யதையிலே யீடுபட்ட
ஆழ்வார் அந்த போக்யதாபாகர்ஷம் தமக்கு ஆற்றாமையை மிகுவித்து வருத்துவதாதலைக்
கூறுவதாம்.

எல்லாயவர் என்பதில், 'எல்லாம்'—பருதி; மகரம் கெட்டது; ய்—எழுத்துப் பேறு;
அ—சாரியை; வ்—சந்தி; ஊர்—விருதி: எல்லாரும் என்றபடி. நானிலம்—பண்புத் தொகை
யன்மொழி; முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்கிற நால்வகை நிலங்களுடைய
தெனப் பூமிக்குக் காரணப் பெயர்.

முதலடியில், 'விண்ணுமளிக்கும்' எனச் சந்தியாக வேண்டுமிடத்து 'விண்ணும்மளிக்கும்'
என மகாவொற்று மிக்கது விரித்தல் விகாரம்; தனை தட்டாமைக்காக. ... (2-ந)

நானிலம் வாய்க்கொண்டு நன்னீரறமென்று கோதுகொண்ட*
வேனிலஞ் செல்வன் கவைத்துமிழ்பாலை * கடந்தபோன்றே!
காவிலந்தோய்ந்து விண்ணோதொழும் கண்ணன்வெஃகாவதம்பூந்
தேனினஞ்சோலை யப்பாலது * எப்பாலைக்குஞ் சேமத்ததே.

(2-சு)

நால் நிலம்	{ முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்னும்) நால் வகை நிலங்களையும்	விண்ணோர்	மேலுலகத்தோர் யாவரும்
வாய் கொண்டு	{ (தன் கிரணமு க த் தா லே) வாயிற் பெய்துகொண்டு	கால்கிலம்	{ (கிலந்தோய்தலில்லாத தமது) கால்கள் கிலத்தில் படையும்
நல் நீர் அற மென்று	{ ஸாரமான நீர்ப்பசை அறும் படி மென்று	தோய்ந்து தொழும்	{ படி இங்குவந்து கிலித்து நின்று வணங்கும் படியான
கோது	{ ஸாரமான பா க ம் இது கொண்ட வென்று அறிந்த	கண்ணன் வெஃகா	{ கண்ணிரோனது நிவ்பதேச மான திருவெஃகாவானது
வேனில் அம்	{ வெப்பத்தைத் தனக் குச் செல்வமாகவுடைய ன்-ஓர்	உது	அடுத்துள்ளது;
செல்வன்	{ உருசி பார்த்து வெறுத்துக் கழித்த	அம் பூ தேன்	{ அழகிய பூவையும் தேனையு முடைய
கவைத்து உமிழ்	{ பாலை நிலத்தை தாண்டிவந்த	இள சோலை	இளமை மாருத சோலையானது
பாலை	{ உருசி பார்த்து வெறுத்துக் கழித்த	அப்பாலது	அவ்விடத்துள்ளது;
கடந்த	{ பாலை நிலத்தை தாண்டிவந்த	எப்பாலைக்கும்	{ (அது நமது) எல்லாத் தன் பங்களுக்கும் (மாறாய்) இன் பந்தருவதோரிடமாம்.
பொன்றே	{ உருசி பார்த்து வெறுத்துக் கழித்த	சேமத்தது	

***—நகர் காட்டல் என்பது இப்பாட்டுக்குத் துறை. நாயகன் நாயகியை உடன்
கொண்டு இடைவழிப் பாலை கடந்து தன் ஊர்க்குப் போகும்போது அவளுக்கு வழி நடை
யினைப்புத் துன்பம் தோன்றாதிருக்கும் பொருட்டு அவளை நோக்கி 'அதோ தெரிகிற அப்
பெரிய நகர் காண் நம்முடைய நகராவது' என்று தனது நகரைக் காட்டி ஸாமீபம் தோன்
றக் கூறுதல் நகர் காட்டலாம். "புணர்ந்து உடன் போன தலைமகன், நடந்து இளைத்த தலை
மகியைக் குறித்து இடந்தலைப்பெய்தமை சொன்ன பாசாரம்" என்பது அழகிய மணவாள சேய
ருரைவாக்கியம். நாயகனும் நாயகியும் தாம் ஒருவர்க்கொருவர் தனிநிழலாயிருக்கையாலே
இவர்களுக்கு இந்நிலத்தின் கொடுமையாலுண்டாகு மிளைப்பு இல்லையேயாகிலும் பொழுது
போக்குக்காக நாயகன் நாயகியை நோக்கி இங்ஙனங் கூறினதென்றலுமுண்டு. நாயகே! நம்
முடைய வழி நடையில் தைவாதீனமாய்ப் பாலை நிலம் தாண்டியாயிற்று; அது இனித்தாண்ட
வேண்டியதாயிருந்தால் வெகு கஷ்டப்பட வேண்டியதாகும்; நல்ல காலமாய் அதைத் தாண்டி
கிட்டோம்; இனி நமது நகர் சமீபத்திலுள்ளதே காண் என்கிறான். ஸூரியனானவன் நால்
வகை நிலங்களையும் தன் கிரண முகத்தாலே வாயிற் பெய்துகொண்டு ஸாரமான நீர்ப்பசை

அறம்படி நன்றாக மென்று அஸாரத்தை உமிழ்ந்த பாகமே பாலை நிலமாகும்; அதனைத் தாண்டி யாயிற்று.

நானிலம் வாய்க்கொண்டு—நால்வகை நிலங்களாவன—முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்பன; காடும் காடு சார்ந்த இடமும் முல்லையாம், மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி யாம்; நாடும் நாடுசார்ந்த இடமும் மருதமாம்; கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நெய்தலாம். இவை தவிர, பாலை நிலம் என்று தனியே ஒரு நிலமுண்டென்பது சிலாறு கொள்கை. அது நீரும் கிழலுமில்லாத கொடு நிலம். கீழ்ச் சொன்ன நால்வகை நிலங்களும் தம் தம் தன்மை கெட்ட விடத்தே பாலைபாமென்கிற கொள்கை இங்குக் கொள்ளப்பட்டதாகும். "நானிலம் வாய்க்கொண்டு நன்னீரற மென்று கோது கொண்ட வேனிலஞ் செல்வன் சுவைத்துமிழ்பாலை" என்றதனால், இயற்கையில் பாலைக்குத் தனியே நிலநிலைமையும் நால்வகை நிலங்களும் தந்தம் தன்மை திரிந்து பாலைபாதலமாகிய உண்மை விளங்குமன்றோ. சிலப்பதிகாரத்தில் (காடு காண் காதை 60—66.) "கோத் தொழிலாளரோடு கொற்றவன் கோடி, வேத்தியவிழந்த விய னிலம் போல, வேனிற் கிழவனொடு வெங்கதிர் வேந்தன், தானலந்திருகத் தன்மையிற் குன்றி, முல்லையுள் குறிஞ்சியு முறைமையிற்றிரிந்து, நல்லியல் பிழந்து நடுங்கு தயருறுத்துப், பாலை பென்பதோர் படிவங்கொள்ளும்" என்றது காண்க. இங்கே நம்பிள்ளை யீடுங்காண்க:— "நிலந்தான் நாலென்பாரும் அஞ்சென்பாரும் யிருக்கும்; ஐந்தென்கிறவர்கள் பாலைநிலத்தை யும் தன்னிலை ஒன்றுக்கிச் சொல்லுவார்கள். நாலென்றவர்கள் இப்பாலை நிலந்தான் மற்றை நாலிலும் உண்டென்கிறார்கள்; அதாகிறது—நீரும் கிழலுமில்லாத விடம் பாலைபா மத்தனை யிறே." என்று.

பாலை நிலத்திற்கு அஸாதாரண லக்ஷணம் நீரில்லாமையே என்பது நன்னீரற மென்று என்றதனால் விளக்கப்பட்டது. ஸூரியன் தன் கிரணங்களால் பூமியிலுள்ள நீரைக் கவர் கின்றானென்பது "நானிலம் வாய்க்கொண்டு நன்னீரறமென்று" என்றதனால் காட்டப்பட்டது. நால்வகை நிலத்துள்ளும் பாலைநிலம் அஸார மென்பதும், இன்பத்திற் கன்றிப் பிரிதல் துன்பத் திற்கு உரியதாகிய இதன் கொடுமை 'கோதுகொண்ட' என்றதனாலும் 'மென்று சுவைத்துமிழ்' என்றதனாலும் குறிக்கப்பட்டதாம். இந் நிலத்துக்கு உரிய காலமாகிய நடுப்பகலும் இள வேனில் முதுவேனில்களும் 'வேனில்' என்றதனால் குறிக்கப்பட்டன. இதற்குத் தெய்வம் ஸூரிய னென்பது 'வேனிலஞ் செல்வன்' என்றதனால் தெரிவிக்கப்பட்டது. 'வேனிலஞ் செல்வன் சுவைத்துமிழ் பாலை' என்றதனால் உஷ்ண கிரணங்களை இயல்பிலுடைய ஸூரியனும் வெறுக்கும் படியுள்ளது பாலைபின் கொடுமை என்பது தோன்றும். "நன்னீரறமென்று கோதுகொண்ட வேனிலஞ் செல்வன்" என்றபின் மீண்டும் 'சுவைத்து' என்றது—சிறிதும் நீரில்லாதபடி பசை யறப்பருகினமை தோன்றுதற்கு. பாலை—நீரும் கிழலுமில்லாத வறுநிலம். வடமொழியில் மரு காந்தார மெனப்படும்.

பாலைகடந்த பொன்னே!—இப்படிப்பட்ட கொடிய அந்நிலத்தைக் காலால் நடந்து கடந்துவந்து மிக வருந்தவேண்டிய நிலையிலும் நாயகனைப் பிரியாது அவனுடன் வருதலையே ஓர்ப்பமாகக் கருதி, எரிகிற நெருப்பில் ஓடவைத்த பொன்போல ஒளி விடுகிற தன்மையைக் கூறி விளித்தபடி. பொன்—உவமையாகு பெயர்; திருமகள் போன்றவளே! என்றதாகவு மாம். [கால்நிலந்தோய்ந்து விண்ணோர் தோழங் கண்ணன் வெஃகா உது] தேவர்கட்கு இந்நில வுலகத்தில் கால்தோயாமையே இயல்பு; அதுமாதிக் கால் நிலந்தோய்வதென்று கூறினது அவ் வுல கத்தினும் இத்தியல் தேசத்துக்குள்ள மறுமையைக் காட்ட. நிலத்தில் கால் தோய்வவரான மண்ணுலகத்தோரும் கால் பொருந்துதற்கு அரிய பாலைபின் வெப்பத்தைத் தணிக்கவல்லதான திருவெஃகா கால்நிலந் தோயாதவரான விண்ணுலகத்தோரும் கால் பொருந்தும்படியானதென நயங் காண்க. அன்பு மிகுதியால் இடம்பாராது கால் தோய்வர்.

திருவெஃகாவில் எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமான் * பத்துடையடியவர்க் கெளிமை யால் டீ கணி கண்ணர் சொற்கேட்ட திருமழிசைப் பிரான் சொன்னபடி தான் செய்து 'சொன்ன வண்ணஞ் செய்த பெருமாள்' என்றும் 'யதோக்தகாரீ' என்றும் திருநாமம் பெற்றமை தோன்ற ஸௌலப்யத்தைக் குறிக்க 'கண்ணன்' என்னும் திருநாமத்தாற் குறித்தது. வெஃகா—தூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் தொண்டை நாட்டில் காஞ்சீபுரமென்கிற பெருமாள்

§ இவ்வாறாற்றின் விவரணம் திருமழிசையாழ்வார் வைபவத்திற் காணத்தக்கது.

கோவிலிலுள்ளதொரு திவ்யதேசம். இத்தலத் தெம்பெருமான், பிரமன் செய்த வேள்வியை அழிக்கவந்த வேகவதி நதியைத் தடுக்கும் பொருட்டு அதற்கு அணையாகக் குறுக்கிற் பள்ளி கொண்டவனாதலால் அப்பிராணுக்கு வடமொழியில் 'வேகாஸேது' எனத் திருநாமம்; அது தமிழில் வேகவணை பென்று மொழி பெயர்ந்தது; அது பின் (நாகவணை பென்பது நாகணை பென விகாரப்படுதல்போல) 'வேகணை' என விகாரப்பட்டு அது பின்னர் வெண்கணை பெனத் திரிந்து, தானியாகு பெயராய்த் தலத்தைக் குறித்து, அது பின்பு 'வெண்கா' என மருவி வழங்கிற் றென்ப. ஆழ்வார்களுட் சிறந்த இந்த நம்மாழ்வார் நமது முதல் திவ்யப்பரந்தமாகிய இத்திருவிருத்தத்தில் திருவேங்கடம், திருவெண்கா, திருவரங்கம் என்ற மூன்று திருப்பதிகளை மாத்திரமே மங்களாசாஸனஞ் செய்தமை பற்றி அம்முன்றும் 'கோயில், திருமலை, பெருமாள் கோயில்' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுமென்பர் பெரியோர்.

உது—மிகவும் தூரத்திலும் மிகவும் ஸம்பந்தமு மல்லாமல் நடுத்தாமாகவுள்ளது. உகாச் சுட்டடியாய் பிறந்த பெயர். இளஞ் சோலை—எப்பொழுதும் இளவேனிலாகிய வஸந்த காலமாகவே செழித்துத் தோற்றுகிற சோலை; இது கூறினது தாபந்தணிதற்குத் தக்க இடமென்று காட்ட. நல்ல குறிஞ்சி நிலத்திலே கூடி அரிய பாலைநிலத்தைக் கடந்து இனிய மருத நிலம் புருகிறோமென்று காட்டியபடி. 'எப் பாலைக்கும்' என்பதில் பாலை என்பது இலக்கணையாய் துன்பத்தைக் குறித்தது; பான்மை என்னும் பண்புப் பெயர் மை விசுதி போய் ஐவிசுதி பெற்றுப் பாலைபென நின்றதெனக் கொண்டு 'எந்த நிலைமைக்கும்' என வரைத்தலுமாம். 'எப் பாலைக்குஞ் சேமத்ததே' என்றவிடத்து நம்பிள்ளை யிடு;—“எல்லாப் பாலை நிலங்களால், வந்த வெம்மையையும் போக்கி நமக்கு ரக்ஷகமுமான தேசங்காண் அது (வெண்கா); இந்தப் பாலை நிலமேயன்றிக்கே இன்னமுஞ் சில பாலைவனமும் கடக்கலாங்காண் இந்நில முண்டாக்

அப்பாலது—அவ்விடத்திலுள்ளது என்றபடி. (பால்-இடம்.) அன்றியே, திருவெண்காவுக்கு அப்பாலுள்ள [அருகிலுள்ள] திருத்தண்கா என்னுந் திருப்பதியைத் திருவுள்ளம் பற்றி 'அம்பூந்தேனிலஞ் சோலை அப்பாலது' என்றருளிச் செய்ததாகவுங் கொள்ளலாம். (திருத்தண்கா....விளக்கொளி பெம்பெருமான் ஸங்கிதி; வடமொழியில் ஹிமோபவந மெனப்படும்.) பாலைவனத்து நடந்துசெல்கிற ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்க்கு விச்வாமித்ர மஹாமுனிவன் உபதேசித்த பலை அதிபலை என்னும் மந்திர வித்தைகள்போல இத்தலைவன் வார்த்தை தலைவிக்குத் தாபந்தணிக்கு மென்க.

ஆழ்வார் கொடிய ஸம்ஸார மார்க்கத்தைக் கழித்த தன்மையையும் எம்பெருமானு கந்தருளின நிலத்தின் பரம போக்யதையையும் அவர்க்குப் பாகவதர் எடுத்துக் கூறி அவராற் றுமையைத் தவிர்த்தல் இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசமாகும். முன் இரண்டடி—ஒளிவடிவான எம்பெருமான் பலவகை நிலைகளையும் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு ஆராய்ந்து அவற்றில் அஸார மென்று கழித்ததும் பசையற்றதும் வெப்பம் மிக்கதுமான ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து மிக்க ஒளி பெற்றவரே! என்று ஆழ்வாரைப் பாகவதர் விளித்தபடி. பின் இரண்டடி...மீளாவுலகத்தவ ரான சித்திய ஸூரிகளும் மீண்டு வந்து வளிக்கும்படியான மஹிமையுள்ள அர்ச்சாவதா ஸ்தலம் அதிஸம்பமாய் மிக இனிமை தருவதாய் எவ்வகைத் துன்பமும் தவிர்ப்பதாய் சேஷமங் காமான புகலிடமாய் உள்ளது என்றபடி.

சேமம்...சேஷமென்ற வட சொல் விகாரம்

...

...

(உச)

சேமஞ்செங் கோளருளே—சேறுவாரு நட்பாகுவரென்று
ஏமம்பெற வையஞ்சொல்லும் மெய்யே—பண்டெல்லமறைகூய்
யாமங்கடோ ரேரிவிசு கங்கண்ண னந்தண்ணந்துழாய்த்
தாமம்புனைய—அவ்வாடை யீதோவந்து தண்ணென்றதே.

(உஎ)

சேம் கோன்	{ (எல்லாப் பொருள்களுக்கும்) கேரில் தலைவனான எம் பெருமானது திருவருளே	சேறுவாரும் நட்பு	{ பிரதிகூலரும் அதுகூலாவர் ஆகுவர் என்று ஏமம் பெற உறுதி பொருந்த வையம் சொல்லும் உலகத்தோர் கூறுகிற மெய்யே { உண்மை மொழியின் படியே,—
சேமம்		{ நம்மை பாதுகாப்பது (என்று கொள்ள),	

வண்ணி எல்லாம் அறை கூய் யாமங்கள் தோறு எரி வீசும்	{ முன்பெல்லாம் [பிரிந்திருந்த காலத்துப்] பகைத்து எதிர் வந்து சண்டைக்கு அழைத்து இரவுகள் தோறும் அக்நிஜ்வாலையை (எம்மேல்) வீசுந்தன்மை யுள்ள	அவாடை நம் கண்ணன் அம் தண்ணம் துழாய் தாமம் புனைய சுதோ வந்து தண்ணென்றது	அந்தக் காற்றினது, நமது தலைவனான எம்பெரு மானது அழகிய குளிர்ந்த திருத்தழாய் மாலைமைய (யாம்பெற்று) ததரித்ததனால் இதோவந்து (இப்பொழுது) குளிர்ச்சியா யிருக்கின்றது.
--	---	---	---

***...நாயகனான ஸர்வேச்வரனுடைய திருத்தழாய் மாலைமையத் தரிக்கப் பெறுகையாலே இதற்கு முன்பு துன்பஞ் செய்துகொண்டிருந்த வாடை இப்போது தணிந்த படியை நாயகி உட்கொண்டுரைத்த பாசாம் இது. பிரிவை ஆற்றமாட்டாமல் மிகவருந்துகின்ற நாயகியை ஒருவாறு தேற்றுவிக்க விரும்பின நாயகன் இரவிடத்து ஸம்சுலேஷித்ததாகத் தோற்று வித்தது என்னவுமாம்.

எவ்வளவு துன்பங்கள் அடர்ந்தாலும் அவற்றுக்குச் சலியாமல் 'எம்பெருமானது திரு வருளே நம்மைப் பாதுகாப்பது' என்று உறுதிகொண்டிருந்தால் பகைவரும் நண்பராவர் என்று உலகத்திற் பெரியோர் கூறுவதண்டு; அது இப்போது மெய்யாயிற்று; எங்ஙனே யென்னில்; வாடையானது முன்பெல்லாம் பகைத்து எதிர் வந்து போருக்கு அழைத்து இரவுகள் தோறும் அக்நிஜ்வாலையை எம்மேல் வீசுந்தன்மையுடையதாயிருந்தது; இப்போது நமது நாயகனுடைய அழகிய குளிர்ந்த திருத்தழாய் மாலைமைய யாம் பெற்றுத் தரித்ததனால் அவ் வாடை தானே இதோ வந்து குளிர்ச்சி செய்யாநின்றது காண்மின் என்ற—தலைவிதார் பெற்று மகிழ்ந்தமை சொல்லுகிறது.

இயற்கையாக இனிமை தருமவையான வாடை, சந்திரன் முதலிய பொருள்கள் விரை காலத்தில் உத்தீபநங்களாய், ஸம்சுலேஷ காலத்தில் ஸந்தோஷகாங்களாய் இருக்குந்தன்மை இத னால் உணர்த்தப்பட்ட தென்க.

ஸர்வேச்வரனுடைய குணவிசேஷங்களை அநுஸந்தித்து அதனால் ஒருவாறு ஆற்றாமை தணிந்த ஆழ்வார், முன்பு அப்பெருமானை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு இடைவிடாது வருத்தி வந்த இவ்வுலகத்துப் பொருள் இப்பொழுது இனியதாகிற தன்மையைக் கூறுதல் இதற்கு உள்ளுறை பொருள். எம்பெருமானுடைய கருணையே ஈக்ஷகமானால் அவனுக்கு அடங்கிய அலைவரும் அதுகூலிப்பவென்று நம்புதலுண்டாம்படி. உயர்ந்தோர் சொல்லும் ஸத்யவாக்கின் படியே முன்பு பிரிவாற்றாத நிலையில் வலியவந்து எதிர்ப்பட்டு எப்பொழுதும் தாபஹேதுவாய் நின்ற லௌகிகபதார்த்தம்—எம்பெருமானது ப்ராஸாதத்தைப் பெற்றவளவிலே அதுகூலித்து ஆற்றாமை தணிப்பதாயிற்று என்ற விதனால்—பகவதஸம்பந்தத்தை யிட்டுப் பார்க்குமளவில் லௌகிகபதார்த்தங்களும் உத்தேச்யமாகு மென்றதாம்.

ஆசார்யஹருதயத்தில் இரண்டாம் ப்ரகரணத்தின் முடிவான சூர்ணிகையில்—
“பந்து கழல் பாவை குழமணன் யாழ் தென்றல் மதியம்மீசில் சாந்தம் பூணகில் சிற்றிசை
தூதை முதலாவன” என்று தொடங்கி “மதியமென்னில் விட்டகலவும் ததியமென்னில்
இகழ் வறவும் முனிவது மிக்கால மீதோ வென்னப்படும் பொங்குகம் புலனில் போக்யாதி
ஸமுஹம்” என்றதும் அவ்விடத்து வியாக்கியான வாக்கியங்களும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்
தக்கன.

தண்ணந்துழாய் வளைகொள்வது யாமிழப்போம்—நடுவே
வண்ணந்துழாவி யோர்வாடை யுலாவும்—வள்வாயலகால்
புண்ணந்துழாமே பொருகீர்த் திருவரங்கா ! வருளாய்
எண்ணந் துழாவமிடத்து—உளவோ பண்டுமின்னன்னவே?

(உஅ)

வன் வாய் அலகால் புள் நந்து உழாமே பொரு	{ உர்மைமயான வாயின் நுனி நீர் யினால் பறவைகள் (தன்னிடத்துள்ள) சம் கைக்கொத்ததாபடி அலைமோதுகிற	நீர் திரு அரங்கா தண்ணம் துழாய்	காவிரிகீர் குழந்த { பூர் ரங்க மென்னுந் திருப் பதியை யுடையவனே! { குளிர்ந்த அழகிய (உனது) திருத்தழாயானது
---	--	---	---

வளை கொள்வது	{ (எ ம து) கைவளைகளைக் கொள்ளை கொள்ளா நின்றது	வண்ணம் துழாவி உலாவும்	{ (எமது) மாமை நிறக்லத(க் கவர்தம் பொருட்டு)த் தடவித் தேடிக்கொண்டு னஞ்சரிக்கத் தொடங்கு கின்றது;
யாம்	(உன்பக்கல் ஈடுபட்ட) நாம்		
இழப்போம்	{ வளையை இழக்கிறோம்; (இப் படியிருக்க)	அருளாய்	{ (அதற்கு யாம் மாமை விழக் காதபடி) வந்து சேர்ந்தருள வேணும்;
ஓர் வாடை	{ (எ ம க் கு ம் தன க் கு ம் யாதொரு ஸம்பந்தமு மில் லாத) ஒரு காற்றானது	எண்ணம் துழாவும் இடத்து	{ மனம் தடுமாறு மளவிலும்
கடுவே	இடைமிறை பிரவேசித்து	பண்டும் இன்னன்ன உளவோ	{ முன்பும் இப்படிப்பட்ட [எம் நிலைமைகள் போன்ற] நிலை மைகள் (வேறு எங்கேனும்) உள்ளனவோ?

***—கீழ்ப்பாகாத்தில் தோற்றவித்த ஸம்சலேஷம் கனவின் காட்சிபோன்றதாத லால் ஷ்ணிகமாயிற்று; பழைய விச்சலேஷவ்யஸநமே தோன்றிற்று. ஆகவே, நாயகனைப் பிரிந்த நாயகி வாடைக்கு வருந்தியிங்கும் பாசுரத்தாலே ஆழ்வார் தமது க்லேசத்தை வெளியிடுகிறார். ஆற்றாமையிருதியால் தலைவனை எதிரில் நிற்கிறுப்போலப் பாவித்து முன் னிலைப்படுத்திக் கூறியது இது. அன்றி, உருவெளிப்பாட்டில் கண்ட தலைவனை நோக்கி யுரைத் ததுமாம். உன்னோடு நேரில் ஸம்பந்தம் பெற்ற திருத்துழாயானது விச்சலேஷகாலத்தில் ஸம்ச லேஷத்தை நினைப்பூட்டி, மிகவும் வருத்தப்படுத்தி உடலினைக்கச் செய்வதும் அதற்கு ஆற்றாது நாம்மெலிந்து வளையிழப்பதும் யுக்தமாயிருக்கலாம்; அதுவன்றி, “*பிரேஷாஸ்மாத் வாத: பவதே* வாயுவானவன் எம்பெருமானிடத்து அஞ்சிக்கொண்டு (அவனது கட்டளைக்கு உட்படிந்து) விசுகின்றான்” என்ற உபநிஷத்தின்படியே இயல்பில் உனக்கு அஞ்சிடக்குந் தன்மையான காற்று உனது ஸம்பந்தம்பெற்ற நம்மை ஸமயம் பார்த்து வருத்திக் கொள்ளை கொள்ளத் தொடங்குவது தகுதியோ? காற்று என்னை நலிய என்ன பார்ப்தியுண்டு! அங்ஙனம் ஆகாத படி எம்மைக் காத்திடவேண்டும்; உன்பக்கல் அன்புவைத்தவர்களில் எம்மைப்போல வருந்திய வரும் உன்னால் உபேக்ஷிக்கப்பட்டவரும் இதுவரையிலும் எங்கும் எவருமில்லையே யென்கிறான். திருத்துழாயானது என்னை எவ்வளவு வேணுமானாலும் *துன்பப்படுத்தட்டும், அதற்கு நான் உடன்பட்டிருக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன் என்றது அதில் நோக்குடையதல்ல; ‘காற்று என்னை ஹிம்ஸிப்பதானது ஒருபடியாலும் யுக்தமன்று, என்று வற்புறுத்திக் கூறுவதில் நோக் குடைத்து. ஒருபுறத்தில் திருத்துழாய் நலியவும் மற்றொருபுறத்தில் வாடை வந்துவிசி நலியவும் இப்படி இரண்டு ஹிம்ஸகவஸ்துக்களுக்கு ஈடுகொடுக்க என்னலாகவில்லையே! இந்த ஹிம்ஸை க்கு அவகாச மின்றியே ஸம்சலேஷத்தைத் தந்தருளாய் என்றவாறு.

விரலிகளை வருத்துவதில் துணைவேண்டாமல் அஸஹாய சூரமான வாடை யென்பாள் ‘ஓர்வாடை’ என்கிறாள். ‘உலாவும்’ என்றதனால் கம்பீரமான செருக்குகடை தோன்றும். “வள்வாயலகால் புள் நந்துழாமே பொருகீர்த் திருவாங்கா!” என்ற வினியால்—உனது நாட்டுக்கு உறுப்பான தண்ணீரும் தன்னையடைந்த பொருளை எதிரி கவராதபடி திரைக்கை யாற் பொருது காத்திடுகின்றதே; உனக்குமாதிரம் அது இயல்பாகாதோ? அடுத்தாண் டாக்ஷிக்குந்தன்மை அசேதநத்துக்கே இருக்கும்போது பாமசேதநனை உனக்கு அது மிகவும் இருக்கவேண்டாவோ? எனக் குறிப்பித்தபடி, காவிரி நீர் அலைமோதுவது இயற்கையாயினும் தன்னிடத்து உள்ள நத்தைகளைப் பறவைகள் கூர்மையான வாயலகால் கொத்தாமைக்காக அலை மோதுவதாக வருணித்தது சமத்காரம். உழாமே—மே விசுதிபெற்ற எதிர்மறை வினையெச்சம். உழுதல்—கொத்திக் கிளறதல்.

அருளாய்—‘செய்யாய்’ என்னும் வாய்பாட்டுச்சொல் உடன்பாடு எதிர்மறை இரண் டுக்கும் பொதுவாதலால், ‘நீ அருளவேணும்’ என்கிற பொருள்போல ‘நீ அருளுகிறாயில்லை’ என்கிற பொருளும் கொள்ளவரியதே.

எம்பெருமானைச் சோதனிலையில் அவனது இனிமையும் இவ்வுலகத்துப் பொருளும் அவனை நினைப்பூட்டுவனவாய்த் தம்மை வருத்தும் நிலைமையை ஆழ்வார் அப்பெருமானை முன் னிலைப் படுத்திக் கூறுதல் இதற்கு உள்ளுறைபொருள். [தண்ணந்துழாய்வளை கொள்வது

யாமிழப்போம்] குளிர்ந்த தன்மையையும் அழகிய குணத்தையுமுடைய உனது போக்யதை எமது அந்நியர்ஹசேஷத்வத்தைக் கவர்த்து கொள்ளட்டும்; அதனை இந்த போக்யதைக்கு நாம் இழப்போமாக. அதாவதறி, [ஓர்வாடைநடுவே வண்ணந்துழாலிலாவும்] உன்கட்டளையை அதுஸரித்து நடக்கக்கடவதான லௌகிக பதார்த்தம் எமது உருவத்தை மாற்றலுற்றது; [புள் நந்து வள்வாயலகால் உழாமே பொருள் நீர் திருவாங்கா] வஞ்சனையுள்ள மாயை சத்தமான ஆத்மாவைக் கொடிய ஊழ்வினைமூலமாக வருத்தாதபடி தடுத்துக்காக்கிற குணத்தையுடைய பூரங்கநாதனே! [அருளாய்] அதுபோல எம்மிடத்தும் கருணைசெய்வாயாக. [எண்ணம் துழாவுமிடத்து பண்டும் இன்னன்ன உளவோ?] துன்பத்தால் மனந்தடுமாறுகிற நிலையிலும் இப்படி இரங்காதிருக்கும் ஸ்வபாவம் முன்பும் உண்டோ? இல்லையென்றபடி, ஸ்ரீ ஜானகிப் பிரட்டி, த்ரௌபதி, கஜேந்திராழ்வான், ப்ரஹ்லாதன், கிபீஷணன், காகன் தொடக்கமான அளவற்ற அடியார்களிடத்தெல்லாம் இப்படிப்பட்ட உபேக்ஷை கண்டதில்லையே; எனக்கே இங்ஙனமாயிற்று என்றாரென்க.

இன்னன்ன=இன்ன அன்ன என்பதன் தொகுத்தல்; இவை போல்பவை என்றபடி. 'எண்ணந்துழாவுமிடத்து' என்பதற்கு—மனத்தினால் ஆராய்ந்து நோக்குமிடத்து என்று பொருள்கொள்ளவுங்கூடும். உனது குணங்களை ஆராய்ந்து பார்த்தால் இப்படிப்பட்ட உபேக்ஷை வேறெவ்விடத்திலுங் கண்டதில்லை; பாகியேனுக்கே இங்ஙனமாயிற்று என்கை. ... .. (உஅ)

இன்னன்ன துதேம்மை யாளற்றப்பட்டிரந்தா ளிவளென்று*

அன்னன்ன சோல்லாப் பேடையோடும் போய்வரும் * லீழுண்ட

மின்னன்னமேனிப் பெருமானுல கிற்பெண்தாது செல்லா

அன்னன்ன நீர்மைகோலோ? குடிச்சீர்மையி ளன்னங்களே. (உஅ)

குடிச்சீர்மை	{ உயர்குடிப் பிறப்பால் வரும்	பேடையோடும்	{ (தமக்கு இனிய) பெண் பற
இல்	{ சிறப்பு இல்லாத	போய் வரும்	{ வைகளுடனே (மந்தக தி
அன்னங்கள்	{ இவ்வன்னப் பறவைகள்		{ யாக மகிழ்ச்சியோடு) உலா
(என்ன செய்கின்றனவென்றால்)			{ ஷித் திரிகின்றன;
இவள்	{ 'இப்பரங்குசு நாயகியான		{ (இதற்குக் காரணம்;-)
ஆள் அற்றம்	{ வள்	நீலம் உண்ட	நீலகிறத்தை யுட்கொண்ட
பட்டு	{ (வேறு தனக்கு) ஆளில்லா	மின் அன்ன	மின்னல் போன்ற
இன்னன்ன தாது	{ மமநால்	மேனி	திருமேனியை யுடைய
எம்மை	{ இப்படிப்பட்ட தாதாக	பெருமான்	எம்பெருமானுடையதான
	{ நம்மை	உலகில்	உலகத்தில்
இரந்தாள் என்று	{ குறைகூறி வணக்கத்தோடு	பெண் தாது	{ பெண் களுக்காகத் தூது
	{ வேண்டிக் கொண்டாள்	செல்லா	{ செல்வதில்லாத
	{ என்றெண்ணி	அன்னன்ன நீர்மை	{ அப்படிப்பட்ட தன்மையை
அன்னன்ன	{ அப்படிப்பட்ட தாதுமொழி	கோலோ	{ யுடைமையோ?
சொல்லா	{ களை(த் தலை வ னி ட ன்		
	{ சென்று) சொல்லாமல்		

***—நாயகியானவள் அன்னப்பறவையை வெறுத்துரைக்கும் பாசரம் இது. தான் தனது நாயகன் விஷயத்திலே தூது செல்லுமாறு அபேக்ஷிக்கச் செய்தேயும் அதசெய்யாதே தன் பேடையோடு உல்லாஸமாக உலாவித்திரிகிற அன்னங்களைக் குறித்து வெறுத்துரைக்கின் றாள். இத்துறை திருக்கோவையாரில் 'அன்ன மோடழிதல்' எனப்படும். "உலகமெல்லாம் துயிலாநின்ற இந்நிலைமைக்கண்ணும் யான் துயிலாமைக்குக் காரணமாகிய என் வருத்தத்தைச் சென்று அவர்க்குச் சொல்லாது தான் தன் சேவலைப் பொருந்திக் கவற்சியின்றித் துயிலா நின்றது என அன்னத்தோடு அழிந்து கூறு நின்றல்" என்பது அவ்விடத்து உரை.

ஸாஷாத் புருஷோத்தமனாகிய ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலே தூது செல்வதானது தாழ்ந்த இடத்துக்குத் தூது செல்வது போல் இகழ்த்தக்கதன்றியே மிகக் கொண்டாடத் தக்கதென்பது தோன்ற 'இன்னன்ன தாது' என்று சொல்லப்பட்டது. எம்பெருமானிடத் திலே ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகச் செல்ல விரும்ப வேண்டியது ப்ராப்தம்; அஃது இல்லையா

யினும் பிறர்க்குத் தூது செல்லும் விபாஜமாகவாவது போக நேர்ந்தால் பாம்பாக்கியமென்று கொண்டு போகலாமே; விரைந்து தூது போவதற்கு உரிய சிறகமைதி முதலிய கருவிகளிற் குறையில்லாமை நோக்கியன்றோ இந்த அன்னப் பறவைகளை நான் தூது செல்லப் பிரார்த்திப்பது; எம்மாலாகாதென்று அசக்தி கூறி மறுக்கும்படியான ஜந்துவையோ நான் பிரார்த்திப்பது; நவவியாகாண பண்டிதனான அனுமான் போல்வாரை விடுதற்கு ஏற்ற தூது நமக்குக் கிடைத்ததே! என்றும் இவை நினைக்கின்றன வில்லை; போகாமலும் வாராமலும் இங்கேயே தங்குகின்றனவா யிருந்தாலும் குற்றமில்லை; தம் காரியத்திற்காக இனத்தோடு உல்லாசமாக அங்குமிங்கும் போய் வருகின்றன; அங்கனஞ் செல்லும்பொழுது எம் காரியத்தையுஞ் செய்யலாமே; அதுவுமில்லையே; 'தன் பெண்மையும் பாராது, நாம் பறவை பெண்பதும் நோக்காது கம்மைப் பிரார்த்திக்கின்றாளுே, இவனுக்குச் சிறிது காரியஞ் செய்வோம்' என்று இரங்குகின்றனவில்லை; வேறு ஆனைச் சுட்டிக்காட்டிவிட்டு விலகச் சந்தர்ப்பமில்லாதபடி ஆளற்றிருக்கும் நிலைமையையும் நோக்குகின்றன வில்லையே!—என வருந்துகின்றாள் பாங்குசநாயகி.

தன்னுடைய பிரார்த்தனையிலும் ஒரு குறையில்லை; அன்னப் பறவைகளின் சக்தியிலும் ஒரு குறையில்லை; அப்படி யிருந்தும் இவை தூது செல்ல முற்படாமைக்கு என்ன காரணமிருக்கக் கூடும்! என்று ஆராய்ந்து பார்த்தாள்; பண்டை யிதிஹாஸங்களில் அனுமன் தூது, கண்ணன் தூது, நளன் தூது முதலிய வாலாறுகளில் ஆண்கள் பொருட்டாகவே தூது செல்லுதல் மாபாகக் காண்கையாலே பெண் பிறந்தார்க்குத் தூது செல்லத்தகா தென்று கருதினவோ? என்கிறாள் பின்னடிகளில். தன் கருத்தின்படி நடவாததால் 'குடிச்சீர்மையிலன்னங்கள்' எனக் குலத்தையு முட்படப் பழிக்கின்றாள். 1. "நலத்தின் கண் நாரின்மை தோன்றின் அலனைக், குலத்தின் கண் ஐயப்படும்" என்றபடி உயர்குடிப் பிறந்தார்க்கு இயல்பாகிய இன்சொல், இகழாமை, உபகாரம் முதலிய நற்குணங்களில்லாதவளவில் குலக்குறை சொல்லப்படுமாதலால் இவற்றினிடத்து அவையில்லாமை பற்றிக் குடிச்சீர்மையில்லாத அன்னங்களென்றது. எம்பெருமானது திருமேனியிலுள்ள கருமை நிறத்தையும் திவ்விய வொளியையும் பற்றி 'நீலமுண்ட மின்னன்ன மேனிப் பெருமான்' என்றது. 'மின் உண்ட நீலமன்ன மேனி' என மாற்றி அந்லயித்து, மின்னற் கொடியை நடுவிலே கொண்ட நீலமேகத்தை பொத்த திருமேனியெனக் கூறினாள், மின்னல்—திருமார்பிலுள்ள நாச்சியாருக்கும், மேகம்—திருமேனிக்கும் உவமையாம்.

1. திருக்குறள் குடிமை—8.

ஸ்வாபதேசத்தில் 'தூது' என்பது ஆசார்ய விஷயத்தை யென்பர். எம்பெருமானைச் சோப்பெறாத ஆழ்வார் தம்முடைய ஆற்றாமைகளை ஒருவர் முகமாக அவனுக்கு அறிவிக்க நினைத்துத் தாம் வேண்டிய விடத்திலும் ஒருவரும் தஞ்சாதவர் நேரிடாமல் அவரவர் தம் தம் காரியத்திலே ஊன்றியிருக்க, ஆழ்வார் வெறுத்துக் கூறும் வார்த்தை இதற்கு உள்ளுறை பொருள். ஹம்ஸமானது வெண்ணிறமுள்ளது; பகடிகளுட் சிறந்தது; பாலையும் நீரையும் பருத்து நீரைப் பொழித்துப் பாலையுட்கொள்ளுந் தன்மையது; இதுபோல ஸத்வகுண பரிபூர்ணனாய் மற்றையோரினும் மேம்பட்டு விலகாணனாய் ஸாராஸாங்களைப் பருத்துணர்ந்து அஸாரத்தைத் தள்ளி ஸாரத்தை காஹிக்கும் இயல்புடையனான நல்லாசிரியன் விவகரிதன்.

இரண்டாமடியில், சொல்லா...சொல்லாமல் என்றபடி; ஈறுகெட்ட எதிர்மறைகினை பெச்சம். ... .. (உக)

அன்னஞ்செல்வீரும் வண்டானஞ்செல்வீருந் தொழுதிருந்தேன்*
முன்னஞ் செல்வீர்கள் மறவேன்மீனே * கண்ணன் வைகுந்தனே
டென்னெஞ்சினுரைக் கண்டாலென்னைச் சோல்லியவரிடைநீர்
இன்னஞ்செல்வீரோ? * இதுவோ? தகவேன்றிசைமின்களே.

(ஊ)

அன்னம்	(வானத்திற் பறந்து) செல்லு	கண்ணன்	திருஷ்ணுவதாரஞ் செய்தரு
செல்லீரும்	கிற அன்னப்பறவைகளா	வைகுந்தனோடு	ளினவனும் பரமபதத்தக்
வண்டானம்	(அப்படியே) செல்பவர்களா	என் நெஞ்சினரை	குத் தலைவனுமாகிய பெரு
செல்லீரும்	கிய வண்டானக் குருகு	கண்டால்	மானுடன்
தொழுது இரந்தேன்	ளாகிய உக்களையும்	என்னை சொல்லி	(முன்பு போயிருக்கிற) எனது
(என்னவென்று எனில் ;)	யான் வணங்கிப் பிரார்த்தித்	அவரிடை நீர் இன்	மனத்தை (அங்கு நீங்கள்)
முன்னம் செல்	கின்றேன் ;	னம் சொல்லீரோ	பார்த்தால்
வீர்கள் மறவேன்	உங்களுள் முன்னே செல்ப	இதத்தகவோ	(அதற்கு நீங்கள்) என்னைக்
மினோ	வர்கள் (என் வேண்டி	என்று இசைமின்கள் என்று சொல்லுங்கள்.	குறிப்பிட்டதச் சொல்லி
	கோளை) மறவா தொழிவீ		அவரிடத்த நீர் இன்னமும்
	ராக ;		போய்ச்சேராதிருக்கிறீரோ?
			இது தகுதியோ?

***—நாயகனைப் பிரிந்த நாயகி அன்னங்களையும் வண்டானங்களையும் தூது வேண்டு கின்றாள். எம்பெருமானிடம் தூது செல்லப் பிரார்த்திப்பதன்று ; தன்னை யகன்று நாயகன் பின்சென்ற நெஞ்சின் பக்கல் தூது விடுவதாம். நெஞ்சானது தன்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்றதாகவும் அதற்குத் தூது விடுவதாகவுஞ் சொல்லுகிறவிது ஒருவகையான சமதகா மாகும். தலைவனிடத்திலேயே நெஞ்சு நன்றாகப் பதிந்துவிட்டது என்பது இதனால் விளங்கும். “நீரிருக்க மடமங்கை மீர் ! கிளிகள் தாமிருக்க மதுகா மெலாம் நிறைந்திருக்க மடவன்ன முன்ன கிரையாயிருக்க வுரையாமல் யான், ஆரிருக்கிலு மென்னெஞ்ச மல்லதொரு வஞ்ச மற்ற துணையிலலை யென்றுதாத்தினோடு தூது விட்ட பிழையாரிடத்துரை செய்தாமறவேன் சீரிருக்கு மறை முடிவு தேடரிய திருவாங்கரை வணங்கியே திருத்தழாய்தரில் விரும்பியே கொடு திரும்பியே வருதலின்றியே, வாரிருக்கு முலை மலர் மடந்தையுறை மாப்பிலே பெரிய தோளிலே மயங்கியின்புற முயங்கி யென்னையு மறந்த தன்னையு மறந்ததே” என்ற திருவாங்கக் கலம்பகச் செய்யுள் இங்கு ஸ்மிரிக்கத்தக்கது.

வண்டானம் என்பது நாயகியில் ஒரு சாதி ; அன்னப் பறவைகளும் வண்டானங்களும் இயற்கையாக வானத்திற் பறந்து திரிந்து கொண்டிருந்தன ; வானத்திற் பறப்பவை யெல் லாம் எம்பெருமானைத் தொழுவதற்கு விண்ணுலகம் நோக்கிச் செல்லுகின்றன என்பது இவ் வாழ்வாரது நினைவு போலும் ; அதனால், ஓ பறவைகள் ! உங்களைத் தலைபால் வணங்கி வேண்டிக் கொள்கின்றேன் ; நீங்கள் மிக விளைந்து செல்லுகின்றீர்கள் ; உங்களில் முந்தற முன்னம் விண்ணுலகத்துச் சென்று சேருமவர் எனது வேண்டுகோளை மறந்திடாமல் நிறை வேற்ற வேணும் ; அது யாதெனில் ; என்னுடைய நெஞ்சினர் பூந்வைகுண்டநாதனை இங்கே எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வருவதாகவோ அல்லது ஏதேனும் ப்ராஸாதம் பெற்று வருவ தாகவோ நித்யவிபூதிக்குச் சென்றார் ; இன்னமும் மீண்டுவரக் காணோம் ; நான் இவ்விடத் திலே இவ்வுலகத்தவரால் உபேகஷிக்கப்பட்டு அவஸ்தவாகப் புனியம் பொந்தின் கீழே கிடந் தேனாகிலும் அங்குச் சென்ற என்னெஞ்சினர் அங்குள்ளாரால் கௌரவிக்கப் பெற்றுச் சீரிய சிங்காசனத்திலமர்ந்து ‘பரோக் ; ஸ்வாமி பரோக் !’ அருளப்பாடு நம்மாழ்வார் நெஞ்சினர்’ என்று திருப்பரியட்டமும் சாத்தப்பெற்று மேனணிப்புத் தோற்ற வீற்றிருப்பார் ; எம்பெரு மானுடைய அந்தாங்க ஸந்திதானத்திலே யிருப்பார் ; கண்டவாறே அவர் இன்னாரென்று நீங் கள் கண்டுணரப் பெறலாம் ; கண்டு ‘ஓய் ! நீர் குருகூர்ச் சடகோபனென்னும் பாரங்குச நாயகியின் நெஞ்சினரன்றோ ?’ என்று அவர்க்கு என்னை ஞாபகமூட்டி, ‘உம்மை அவர் இங்கே யனுப்பி எத்தனை நாளாயிற்று ; இன்னமும் இவ்விடத்திலேயே இருக்கிறீர் ; வந்த காரி யத்தை இரண்டத் தொன்று பார்த்துக் கொண்டு மீண்டு செல்லாதே இங்ஙனே தாமதித் திருப்பது தகுதியோ ? அந்தாங்க மென்று அவர் உம்மைத் தூதுனுப்பினதற்கு இதிலோ தக்கசெயல் ?’ என்று உறைக்கச் சொல்லுங்கோள்” என்கிறாள்.

“மறவேன்மினோ” என்கையாலே, இதற்கு முன்பு இப்படியே சில பறவைகளிடத்தத் தாம் சொல்லியனுப்பினமையும் அவை மறந்தொழிந்தமையும் தொனிக்கும். “இவள் பிரகிரு தியை யறியும் நாயகன் மறந்தான் ; அவன் கைப்பின்னே போன நெஞ்சம் மறந்தது ; இனி யார்தான் மறவாதார் !” என்பது நம்பிள்ளையீடு. மறப்பது உங்களுக்கு இயற்கை யல்லா விடினும் அவ்விடத்துச் சேர்க்கையால் மறக்க நேரும் ; அது வேண்டா என்றவாறு.

‘கண்ணன்’ என்றது ஸௌலப்ப வாசகம். வைகுந்தன் என்றது பரத்வ வாசகம். “கண்ணன் ஸ்வரூந்தனோடு என் நெஞ்சினுரைக் கண்டால்” என்றதனால் தனது ஸௌலப்பத்தை முன்னம் காட்டி என் மனதைக் கவர்ந்துகொண்டு தனது பரத்வத்தால் என்னை இன்றளவும் வந்து கலவாது நிற்பவனிடத்து என் மனம் வீணே சென்று சேர்ந்து அலைகிறது என்பதாக விளங்கும். தலைமகனிடத்துத் தனக்கு உள்ள கௌரவத்தினால் அவனைப் பற்றிச் சென்ற மனத்தை ‘நெஞ்சினார்’ என்று உயர்த்திக் கூறினான்.

பாமபத நிலயனான எம்பெருமானைக் காணிலும் காணலாம்; அவனைத் தான் சேர்ந்த பலத்தாற் செருக்கி நிற்பதும் அவனது அந்தாங்க பரிவாரங்களுள் தானு மொன்றாய்விட்டது மான நெஞ்சைக் காணுதலிது என்பது தோன்ற ‘வைகுந்தனோடு நெஞ்சினுரைக் கண்டால்’ என்றான்.

என்னைச்சொல்லி—அந்த நெஞ்சுக்கு உடையவள் நானென்பதையும், எனது உடைமை அது வென்பதையும், எனக்கு அது இன்றியமையாத தென்பதையும், யான் தனித்துள்ள தன்மையையும் தோன்றச் சொல்லி; எனவே, இவற்றையெல்லாம் நெஞ்சம் மறந்திருக்கின்றமை தோன்றும். புருஷோத்தமனாகிய சிறந்த நாயகனைத் தான் கூடியதனாலாகிய மேன்மைபற்றித் தன்னைப் பிறர் உயர்த்திச் சொல்லும் வகையால் ‘அவர்’ என்றது. [அவரிடை நீர் இன்னஞ் சொல்லீரோ?] ஓ நெஞ்சினாரே! நீர்வருகிற பொழுதே ஆற்றாமை மிக்க அவரிடத்து அவருக்கு அந்த:காணமான நீர் அவர் துயரையறிந்து தீர்த்திடாமல் நாயகன் பொருட்டே யன்றி உம்பொருட்டும் அவர் தூதுகிடும்படி இன்னமும் போகா திருக்கலாமோ வென்று சொல்லுங்கோள்.

பறந்து செல்லும் பறவைகளுள் இன்னது முன்பு செல்லுமென்று அறியாமையால் ‘செல்வீர்கள்’ என்றும் ‘மறவேன்மினோ’ என்றும் ‘இசைமின்கள்’ என்றும் பன்மையாற் கூறினான். சீவக சிந்தாமணியில் (காந்தருவதத்தைபாரிவம்பகம். 2-53.) “தனிக்கயத்துழக்கி வென்றிர் நையலைச் சார்மின்” என்ற விடத்து நச்சினார்க்கினியர் “துணிய லாகாமையின் பன்மையாற் கூறினான்” என்றமையால் இன்னாரென்று நிச்சயம் தோன்றாத விடத்துப் பன்மையாற் கூறுதல் இலக்கணமா மென்றுணர்க. அன்றி, முன்னே முன்னே செல்பவ ரெல்லாம் கண்டு சொல்லுங்கள் என்பதாகவுங் கொள்ளலாம்; பலரும் பழித்துக்கூறினால் ஒருகால திரும்பிவரக்கூடுமென்று கருத்து. இங்ஙனம் பலவற்றையும் ஏககாலத்தில் தூது விடுதலால், ஒன்றை முன்பு தூதுகிட்டு அதுபோய்க் காரியம் பார்த்து வருமளவும் பொழுது போக்கி ஆறியிருக்கமாட்டாமை தோன்றும். அபிவிவேசத்தின் முதிர்ச்சி யிருக்கிறபடி.

ஆழ்வார், தம்மை எம்பெருமான் பக்கல் சேர்த்தற்கு உரிய ஆசாரியராகச் சிலரை வரித்து அவர்களைநோக்கிச் சொல்லும் வார்த்தை இதற்கு உள்ளுறை பொருள். அவர்களிற் சிறந்தாரை அன்னமென்றும் குறிது தாழ்ந்தாரை வண்டானமென்றுங் குறித்தது. ‘செல்வீர்’ என்றதனால் அவர்கள் எம்பெருமானது திவ்ய தேசத்தை நோக்கிப் பிரயாணப்பட்டமை தோன்றும்.

எம்பெருமானே இடைவிடாது நினைத்திருக்கையினும் அவனைச் சேர்ந்து அநுபவித்து ஆநந்திக்கப் பெருமையாலுண்டான ஆற்றாமைத் துயரினும் அவனை மறந்திருப்பதே நன்று என்று அன்பு மிகுதியால் ஒரு வெறுப்புக்கொண்டு நெஞ்சை மீட்கப் பார்க்கிறாரென்க...(நு)

இசைமின்கள்துதென் றிசைத்தா லிசையிலம்—என்தலைமேல்
அசைமின்க ளென்று லசையுங்கொலாம்?—அம்பொன் மாமணிகள்
திசைமின் மிளிருந் திருவேங்கடத்துவன் தாட்சீமயம்
நிசை—மின்மிளிரிய போவான் வழிக்கொண்ட மேகங்களே.

(நுக)

அம் பொன் மா மணிகள் திசை	அழகிய பொன்னும் சிறந்த ரத்னங்களும் திக்குகள்தோறும்	வல் தான் சிமயம் நிசை	{ வலிய அடிவாரத்தையுடைய சிகரத்தின் மேலே [சிகரத்தை நோக்கி].
மின் மிளிரும் திருவேங்கடத்து	{ மின்னலைபோல ஒளி வீசப் பெற்ற திருவேங்கட மலையினது	மின் மிளிரிய போவான் வழிகொண்ட	{ மின்னல்கள் விளங்கச் செல் லும் பொருட்டு பிரயாணப்பட்ட

மேகங்கள்	மேகங்களானவை—	என் தலைமேல்	நீங்கள் என் தலையின்மேல்
தூது	(நீங்கள் எமக்காகத்) தூது	அசையின்கள்	பொருந்துங்கள் என்று
இசையின்கள்	க்கு இசைந்து சென்று	என்றால்	வேண்டினால்
என்று இசைத்	சொல்லுங்கள் என்று		
தால்	சொல்லி வேண்டினால்		
இசையிலம்	(அதற்கு உடனே) உடன்	அசையும் கொல்	(அவை அங்குச்) செல்லக்
	பட்டுச் செல்லக் காண்டி	ஆம்	கூடுமோ?
	ருமில்லை;		

***—தூதுபோகச் சொன்னவிடத்தும் போகாத் மேகங்களைக் குறித்துத் தலை இரங்கிப் பேசும் பாசரம் இது. திருவேங்கடமலையின்மேற் சென்று சேரும்பொருட்டுப் பிரயாணப்பட்ட மேகங்களை நோக்கித் தலைமகள் 'என்னைப்பிரிந்து அங்குச் சென்று வளிக் கின்ற எனது தலைமகனுக்கு என் நிலைமையைச் சொல்லுமாறு நீங்கள் எனக்குத் தூதாக வேணும்' என்று வேண்ட, அதற்கு அவை உடன்படக் காணாமையால் மீண்டும் அவற்றை நோக்கி 'அவனுள்ளிடத்தேறச் செல்லும் பாக்கியமுடைய நீங்கள் அங்ஙனஞ் செல்லமாட் டாத எனது தலையின்மேல் உங்கள் பாதத்தை வைத்தாவது செல்லுங்கள்' என்றுபிரார்த்திக்க, திருமலைத்தலைமேற்சென்று தங்குவதற்குத் தவரைப்படுகின்ற அவை இவள் தலைமேல் தங்கிநிற்ப தற்கும் இசைதல் அரிதாயிருந்த தன்மையைக் குறித்துத்தலைவி இரங்குகின்றா ளென்னவாமாம்.

கீழ்ப்பாட்டில் அன்னங்களையும் வண்டானங்களையும் தூது வேண்டியவள் அவை அங்ஙனம் தூதுசெல்லக் காணாமையால் 'இப்பறவைகள்தாம் தம் தம் காரியத்திலேயே கருத்து டையன வாதலால் நம் காரியத்தைச் செய்தனவிலலை' என்று கருதி மேகங்களை நோக்கி 'எப் பொழுதும் கைம்மாறு கருதாமல் பிறர்க்கு உதவிசெய்வதையே இயல்பாகவுடைய இவை நம் காரியம் செய்யத்தக்கன' என்று துணிந்து அம்மேகங்களை வேண்ட, அவையும் இவள் காரி யஞ் செய்யாமையால் மிக இரங்குகின்றா ளென்க. இங்ஙனம் பலவாற கூறி அலற்றதற்குப் பயன் யாதெனில்; மூடியிருந்து வேவதோர் கொள்கலம் மூடி நிறந்தவிடத்த ஆகியெழுந்த முன்னின்ற வெப்பம் நீங்கினாற்போல, ஆற்றாமையால் உள்ளே மிக்கு நின்ற தாபத்தை வாய் விட்டு வெளியிட அது சிறிதளவு குறைதலேயாம்.

இவ்விடத்திற் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்திகள் பாம்போக்ய மாக அநுஸந்திக்கவேண்டியவை:—"கீழ் லீலமுண்ட மின்னன்ன மேனிப் பெருமானாலு, என்று பாம்பதத்தே தூதுவிட்டான்; அது பாபக்தி பாஜஞாந பாம்பக்தி யுக்தரானார்க் கல்லது புகவொண்ணாத தேச மாகையாலே அவதாரங்களிலே தூதுவிடப் பார்த்தான்; அது வும் ஸமகாலத்தி லுள்ளார்க்காய்ப் பின்னையிலையாகையாலே பிற்பட்டாருக்கும் அநுபவிக்க லாம்படி ஸுலபமான திருமலையிலே திருவேங்கட முடையான் திருவடிகளிலே மேகத்தைத் தூதாக விடுகிறான். திருமலைநோக்கிப் போகிற மேகங்களை! என்னுடைய தூதவாக்கியங் களைக் கொண்டுபோய்ச் சொல்லுங்கோ என்னால் சொல்லுகிறிலிகோள்; திருமலைக்குப் போகிற பாக்கிலே பேசாதே போகிறவற்றைக்கண்டு, சொல்ல மாட்டி கோளாகில் உங்கள் திருவடிகளை என் தலைமேலே வையுங்கோஎன்றால் வைப்புதிகோளோ? திருமலைக்குப் போவா ருடைய திருவடிகள் உத்தேச்யமாயிறே யிருப்பது. திருமலைக்குப் போகிறவர்களைத் தலையிலே வைக்கக் கிடைக்குமோ? திருவடியை [ஹனுமானை]ப் பிராட்டிஇங்கே ஓரிராத் தங்கிப்போக வேணு மென்று அருளிச்செய்ய, ஒண்ணாது என்று அவனும் மறுத்துப் போனப்போலே போகா நின்றன." என்று.

ரத்னங்கள் ஒளியிசுகின்ற திருவேங்கட மலைக்குப் போவதாகப் புறப்பட்ட இம்மே கங்கள் 'நீங்கள் எனக்காகத் திருமலையப்பன் பக்கல் தூது செல்லவேணும்' என்று நான் வாய்வார்த்தை மாத்திரத்தால் வேண்டியதற்கு உடன்படுகின்றனவிலலை; அவற்றின் கால் எனது சி:ஸ்ஸில் படும்படி சாணாகதி செய்தால் அதற்கு இசைந்து ஒருகால் உடன்பட்டுச் செல்லுமோ என்பது கருத்து. வானத்திற் பறந்து செல்லுகின்ற அன்னம் முதலிய பறவை களைப் பாம்பத நாதனிடம் செல்வனவாக நினைத்ததுபோலவே மேலே ஊர்கின்ற மேகங்களை யும் திருவேங்கடமுடையான் பக்கல் செல்வனவாக நினைத்தமை யுணர்க. யாரோனும் எங் கேனும் வழிநடந்து சென்றாலும் திவ்விய தேசங்களுக்கு யாத்நிரை செல்வதாகவே நினைப்பது ஆழ்வாரது தொழிலாம். "வருவார் செல்வார் வண்பரிசாரத்திருந்த, என் திருவாழ் மார்பற்கு

என் திறம் சொல்லார் செய்வதென் ?” என்பர் திருவாய்மொழியிலும் ; வழியிலே ஸ்வகார்ய பார்களாய்ச் செல்பவர்க ளெல்லாரும் திருவண்பரிசார மென்னுந் திருப்பதிக்குச் செல்வ தாகவன்றோ பாவனை நிகழ்ந்தது.

தூதுவிடுதற்கு உரியதைத் தன் தலைமேல் அடிவைத்துச் செல்லுமாறு வேண்டிதலை 1.— “எங்கான் லகங் கழிவாய் இனாதேர்ந்திங் கினிதமரும், செங்கால மடநாய்ய! திருமுழிக்களத் துறையும், கொங்கார் பூந்துழாய்முடியெங் குடக்கூத்தற் கென்தூதாய், நுங்கால்க ளென்தலை மேற் கெழும்ரோ நுமரோடே” என்னு மிடத்துங் காண்க.

இசையிலும் என்றது இசையப் பெற்றிலோம் என்றபடி. ஆம் அசை. மிளிரிய—செய் யியவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்; இய-எதிர்காலங்காட்டும் விசுதி. மிளிரிய என்பதைத் தெரிவிக்க யிறந்தகாலப் பெயரச்சமமாகக் கொண்டு, ‘மிளிர்ந்த’ என்று உரைத்து மேகங்க ளுக்கு விசேஷணமாக்கலும் ஒன்று. போவான்—வான் விசுதி பெற்ற எதிர்காலவினையெச்சம்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொருளாவது—கீழ் எம்பெருமான் பக்கல் ஆழ்ந்த நெஞ்சை மீட்டும்படி வேண்டப் பட்டவர்கள் ‘இவர் நெஞ்சை மீளச்செய்வது ஸர்வசக்தனான அவ்வெம்பெருமானுக்கும் அஸாத்பமான தொன்றானால் நம்மாற் செய்யலாவதோ?, என்று கைவிட, பின்பு ஆழ்வார் திவ்யதேச யாத்ராபராயத் திருமலையை நோக்கிச் செல்கிற சிலரைக் கண்டு ‘இவர் நம் குறையை எம்பெருமான் பக்கல் விண்ணப்பஞ்செய்து நம்மை அவனோடு சேர்ப்பதற்கு ஏற்ற புருஷகாரமாவர்’ என்று கருதி அவர்களை ஆசாரியராக வரிக்க, அவர்கள் இவர்க்கு ஆசார்ய ராவதற்கு உடன்படாமையால் 2. “எம்பெருமான் தான் தொழுவார் காண்மின் என் தலைமேலாரே” என்னும்படி இவர் நமது சிஸ்ஸின் மேல் திருவடிகளை வைப் பதும் புருஷார்த்தமாகும் என்று அதனை வேண்டுகிறபடி. ... .. (நக.)

மேகங்களோ வுரையீர் * திருமால் திருமேனியோக்கும்
யோகங்களுங்களுக் கெவ்வாறு பெற்றீர் ? * உயிரளிப்பான்
மாகங்களேலாந் திரிந்து நன்னீர்கள் சுமந்து நுந்தம்
ஆகங்களோவ வருத்துந் தவமா மருள்பெற்றதே.

(நஉ)

மேகங்களோ	ஒ மேகங்களே !,	நல்ல நீர்கள் சுமந்து	நல்ல ஜலத்தைத் தரித்து
திரு மால் திரு	எம்பெருமானது திருமேனி	மா கங்கள் எல்லாம்	{ பெரிய வானங்களிலெல்லாம்
மேனி ஒ க்கு ம்	யை யொத்திருக்கும் படி	திரிந்து	{ ஸஞ்சரித்து
யோகங்கள்	யான உபாயங்களை	நும் தம்	உக்களுடைய
உ க் களுக் கு எவ்	{ உக்களுக்கு (ரித்திக்கும்படி)	ஆகங்கள் நோவ	உடம்புகள் நோகும்படி
ஆறு பெற்றீர்	{ எவ்விதமாய் அடைந்தீர்கள்?	வருத்தும்	{ (அவ்வுடம்புகளை) வருந்திச்
உரையீர்	சொல்லுங்கள் ;	தவ ஆம்	செய்த
உயிரீர்	உயிர்களை	அருள்	தபஸ்ஸோ
அளிப்பான்	பாதுகாக்கும் பொருட்டு	பெற்றது	{ (அவ் வெம்பெருமானது)
			அருளை நீங்கள் பெற்ற
			காரணம் ?.

***—நாயகனைப்பிரிந்த நிலையில் கண்ணிற் காணும் பொருள்களை யெல்லாம் நோக் கிப் பலவாறு இரங்குகின்ற நாயகி, புருஷோத்தமனோடு ஒத்த தன்மையையுடைய மேகங்களைக் கண்டு அவற்றை நோக்கி ‘எம்பெருமானது திருமேனியையொத்த மேனியையுடைமையாகிய ஸாரூப்ய நிலையை நீங்கள் என்ன முயற்சிகள் செய்து பெற்றீர்கள்? கைம்மாறு கருதாமல் போபகாத்துக்காகவே நல்ல நீரைச் சுமந்துகொண்டு உடம்பு வருந்தச்சென்று ஆங்காங்குப் பெய்து எல்லா வுயிர்களையும் பாதுகாத்தலாகிய பெருந்தவ முடைமையால் உங்களுக்கு எம் பெருமான் கருனை நேர்ந்து அதனாலேதான் இந்த நிலை வந்தது போலும் என்று கூறுகின்றான். பொய்கையாழ்வார் கடலை நோக்கி ‘மாலுங் கருங்கடலே! என் நோற்றாய்? வைபக முண்டாலினிலைத் துயின்றவாழியான், கோலக் கருமேனிச் செங்கண்மால் கண்படையுள், என்றந் திருமேனி நீ தீண்டப்பெற்று’ என்று எம்பெருமான் எக்காலமும் உணவிடத்தே பள்ளிகொண்டிருப்பதற்கு ஏற்ப என்ன தவம் புரிந்தாய்? என்று கேட்டார் ; இவ்வாழ்வார் மேகத்தை நோக்கி ‘எம்பெருமானோடு உருவொத்திருக்கும்படியாக நீங்கள் என்ன தவம்

புரிந்தீர்கள்? என்று வினவுகின்றார். அவை அனுட்டித்த உபாயத்தையறிந்த தானும் அனுட்டித்து அந்நிலைமை பெறக் கருத்துப்போலும். மேகம் வடிவத்தால் திருமலை யொக்குமென்று தலைவி கூறுதலை “கரும் பெரு மேகங்கள் காணில் கண்ணெனென்று ஏறப்பறக்கும்”. “நன்று பெய்யும் மழைகாணில் நாரணன் வந்தானென்று ஆலும்” என்னுமிடங்களிலும் காண்க. “ஒக்குமம்மானுருவ மென்று உள்ளங் குழைந்து நாணும், தொக்க மேகப் பங்குழாங்கள் காணுந் தோழந் தொலைவன் நான்” என்றதுங் காண்க.

மேகங்களோ—ஒகாரம் மிக்கது, விளியுருபு. ஓ மேகங்கள் எனமறினுமாம். எவ் வளவு தூரத்திலிருந்தாலும் நன் குரல் கேட்கும்படி ‘மேகங்களோ’ என்று கூப்பிடுகிறான்; ‘நாராயண ஓ! மணிவண்ண, நாகணையாய்’ என்று கஜேந்திராழ்வான் கூப்பிட்டாற் போல. யோகம்—ஒத்திருப்பதற்குக் காரணமான உபாயம். மஹாகம் என்னும் வடசொல் மாகம் எனத் திரிந்தது. ஆகாசம் பலவன்றியே ஒன்றுதானே, ‘மாகங்கள்’ என்ற பன்மை ஏதுக் கென்னில்; இந்தப் பன்மை பொருளின் பன்மையைக் குறிப்பதன்று, ஒருபொருளின் பலவிடங்களைக் குறிக்கும். ‘நீர்கள்’ என்றவிடத்துப் பன்மை மிகுதிகாட்டுவதாம். மேகம் பலவாதலால் நீரும் பல வாயிற்று என்னவுமாம்.

புருவகுண்டத்தி லுள்ளவர்களும் எம்பெருமானோடொத்த வடிவத்தை அவனருளாற் பெற்றவர்களுமான முக்தர்களை ஆழ்வார் பாவநையாலே எதிரில் காணப்பெற்று அவர்களை நோக்கி ‘நீங்கள் இந்த ஸாரூப்யநிலையை எங்ஙனம் அடைந்தீர்கள்? சொல்லுங்கள்; “ஆதியந் தமனந்த மற்புதமான வானவர்தம் பிரான், பாதமா மலர்கூடும் பத்தியிலாத பாவிகளாய்ந் திடத், தீதில் நன்னெறிகாட்டி யெங்குந் திரிந் தாங்கனம்மானுக்கே காதல்செய் தொண்டர்” என்றபடி இவ்வுலகத்தில் எல்லாப் பிராணிகளையும் உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் பொருட்டு மெய்வருத்தம் பாராமல் எங்குந் திரிந்து குணாஸ பூர்த்திகொண்டு நல்லொழுக்கங்காட்டிக் கைம்மாறு கரு தித்து உலவுதலாகிய ஸாதனத்தால் பகவானருளைப் பெற்று அதனால் உமக்கு இந்நிலை நேர்ந்தது போலும் என்று கூறுதல் இதற்கு ஸ்வாபதேசப் பொருள். .... (நஉ)

அருளார் திருச்சக்கரத்தா லகல்விசும்பும் நினைவும்*

இருளார் வினைகேடச் செங்கோல்நடாவுதிர்* நங்கோர் பெண்பால்

பொருளோவேனு மிகழ்வோ? இவற்றின் புறத் தாளென்றெண்ணோ?

தெருளோம் அரவணையிர்!*. இவள் மாமை சிதைக்கின்றதே.

(நந)

அரவு அணையிர்	{ ஆதிசேஷசயனத்தை யுடை மவரே!,	மாமை	மேனி நிறத்தை
அருள் ஆர் திரு	{ கருணை நிறைந்த திருவாழி	சிதைக்கின்றது	அழிப்பதானது
சக்கரத்தால்	{ மையக்கொண்டு	நங்கு	‘இவ்வுலகத்தில்
அகல் விசும்பும்	{ பாந்த விண்ணுலகத்திலும்	ஓர் பெண்பால்	ஓர் பெண்ணைக்காப்பது
நினைவும்	{ மண்ணுலகத்திலும்	பொருளோ லனும்	புருஷார்த்தமோ’ என்கிற
இருள் ஆர்வினை	{ இருளையொத்த கொடிய	இகழ்வோ	அநாதரவோ?
கேட	{ தொழில்கள் நிகழாதபடி		(அல்லது)
(தஷ்ட நிகரஹஞ் செய்து)			
செங்கோல்	{ உமது தட்டினையைத் தடை	இவற்றின் புறத்	{ ‘உம்மாஸ் ரக்ஷித க ப் ரடு
நடாவுதிர்	{ மின்னிச் செலுத்துகிறீர்;	தாள் என்று	கின்ற) விண்மண்ணுலகக்
(அப்படி லோகங்களை ரக்ஷிக்கிற நீர்)		எண்ணோ	களுக்கு உள்ளாகாமல்
இவள்	{ இப்பரங்குச நாயகியி		வெளியாயிருப்பவளொருத்
	{ னுடைய	தெருளோம்	தியிவள்’ என்ற எண்
			ணமோ?
			அறிகின்றிலோம்.

***—நாயகனுடைய விச்வேஷத்தால் நாயகி துடித்துக் கொண்டிருக்கச் செய்தேயும் வந்து உதவாத நாயகனைத் தோழி வெறுத்துரைக்கும் பாசாயிது. நீரோ ஸாமான்யமானவ ரல்லீர்; திருவாழியாழ்வானைப் பரிசுரமாகக் கொண்டு எல்லாவுலகங்களிலும் துஷ்டர்களை நிரஸித்து சிஷ்டர்களை வாழ்விப்பதையே விரதமாகக் கொண்டிருக்கின்றீர்; இப்படி ஸர்வரக்ஷ காரன நீர் இவளையும் ரக்ஷிக்கக் கடமைப்பட்டிருந்தும் இவளொருத்தியை மாத்திரம் பாதுகா உரது கைவிட்டிருக்கின்றீர்; ‘இவள் நம்மால் அவசியம் காக்கப் பட வேண்டியவளல்லள்;

அப்படிப்பட்ட தகுதி இவளிடத்து ஒன்றுமில்லை' என்று இகழ்ந்து கைவிட்டீரோ? அன்றி, எம்மால் காக்கப்படும் உலகங்களுக்கு இவள் உட்பட்டவளல்லள்; பஹிர்ப்பூதை' என்று கருதிக் கைவிட்டீரோ? என வருந்திக் கூறியவாறு.

திருவாழியாழ்வானும் சேதனகோடியில் ஒருவராதலால் 'அருளார் திருச்சக்கரம் என அருளுடைமை கூறப்பட்டது. ஆயுதகோடி ஆபரணகோடி என்னுமிரண்டிலும் அந்நயித்திருக்கின்ற திருவாழிக்கு பாதிகூல திக்ரஹத்தில் கோபம்போலவே அநுகூல ரக்ஷணத்தில் அருளும் மிக உரியதாம்.

இங்கு எம்பெருமானே ஆரவணையீர்! என விளித்தது கருத்துடன் கூடியது; இவள் தனாலிலே வருந்திக் கிடக்க உமக்குப் படுக்கை எங்ஙனே பொருந்திற்று? படுக்கைக்கு மேல் விரி வேண்டாவோ? படுக்கையில் கிடப்பார் பரஹ்மசாரியாயோ கிடப்பது? தனித்திடை கூடுமோ? இவள் வேண்டாவோ? என்றவாறு.

"இவள் மாமை சிதைக்கின்றதே" என்றவிடத்துப் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானம் காண்மின் :--"(இவளுடைய மேனிநிறத்தை) அவன்தானே கைதொட்டு அழிக்கிறது எனன்றபடி. பிராணை கிணற்றிலே விழுந்தால் வாங்காத தாயைத் 'தள்ளினான்' என்னுமோ பாதி ரக்ஷகனானவன் ரக்ஷிபாதொழிந்தால் அவ்வளவுஞ் சொல்லலாயிற்றே." என்று.

ஆழ்வாருடைய ஆற்றாமையைக் கண்ட அன்பர்கள் எம்பெருமானே கோக்கி விண்ணப் பஞ்செய்த வார்த்தை யென்பது இதற்கு ஸ்வாபதேசம். முதல்வாக்கியத்தால், எம்பெருமான் தனது ஸங்கல்ப ரூபமான திருவாழியாழ்வானைக் கொண்டு நித்யவிபூதியில் பகதரூபவ ப்ரதிபந்தகமான இருள் நடையாடாதபடியும், லீலாவிபூதியில் கஜ்ஞாநகார்யமான பொல்லா வொழுக்காகிய இருள் நடையாடாதபடியுஞ் செய்து இரண்டுவிபூதியையும் இருள் அகலப் பரதுகாப்பது தோன்றும். [இங்கே நம்பிள்ளை யீடு:--"கையுந் திருவாழியுமான அழகைக் காட்டி; பிரியாமையாலே ரக்ஷிக்குமங்குள்ளாரை; அதைக்கொண்டு கிரோதிகளை இரு துண்ட மாக இட்டு ரக்ஷிக்கும் இங்குள்ளாரை."]] ஆழ்வார்க்கு உடனே பேறு உதவாது அவர்க்கு ஆற்றாமையால் நிறவேறுபாட்டை உண்டாக்கினது இவ்வலகத்தில் ஒருபுறத்தில் தம்மைத் தாம் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் சக்தியில்லாமல் பாதந்திர ராயிருப்பவர் இவர் என்ற உபேகக்ஷ யோ? இவ்வலகத்தார்போல ஸம்ஸாரத்திலே அமுந்திக்கிடப்பதும் அவ்வலகத்தார் போல எம்பெருமானே யடுத்து அடிமை செய்து ஆராதித்தலுமில்லாதவராதலால் இவர் நமது பாது காப்புக்கு உட்பட்ட இரண்டு உலகிலுஞ் சோதா புறம்பான வொன்று நினைத்தோ? இன்ன தென்று தெரியவில்லை யென்று அன்பர்கள் கூறியவாறு.

"அசக்தியும் பாதந்திரியமும் அநாதாத்துக்கு உறுப்பல்லாமையாலும் விபூதி த்வயவ்யாவ்ருத்தி வைலக்ஷண்யத்துக்கு உருப்பாகையாலும் அங்கேகார ஹேது உண்டென்ற படி அரவணையீர்! என்கையாலே அந்த விபூதியிலுள்ளாரோடு நித்யஸம்ச்லேஷம் நடக்கிறபடி சொல்லுகிறது" என்பது அழகிய மணவாளச் சீடருரை. (ந.ந.)

சிதைக்கின்ற தாழி யென்றுழியைச்சீறி* தன் சீறடியால்
உதைக்கின்ற நாயகந் தன்னோடுமாலே!* உனதுதண்டார்
தைக்கின்ற தண்ணந்துழா யணிவானதுவே மனமாய்ப்
பதைக்கின்ற மாதின்திறத்து* அறியேன் செயற்பாலதுவே.

(ந.சு.)

மாலே
தாழி
சிதைக்கின்றது
என்று
ஆழியை
சீறி
தன்சிறு அடியால்
உதைக்கின்ற
நாயகம் தன்னோடு
உனது
தன் தார் ததைக்
கின்ற

எம்பெருமானே!
கூடல் வட்டமானது
காரியத்தைக் கெடுக்கின்றது
என்ற காரணத்தினால்
அக்கூடல் வட்டத்தை
கோபித்து
தனது சிறிய கால்களால்
உதைக்கும் படியான மேம்.
பாடுடனே
உன்னுடையதான
வாடாத மலர்கள் நிறைந்த

தன் அம் துழாய் { குளிர்ந்த அழகிய திருத்
துழாயை
அணிவான் அதுவே
மனம் ஆய் { குடும் பொருட்டு அதிலேயே
பதைக்கின்ற { கருத்தாய் வருந்துகிற
மாதின் திறத்து
செயல் பாலது
அறியேன்
இம்மக்கை விஷயத்தில்
செய்யத்தக்கதை
மான் அறிகின்றிலேன்.

***—கூடலிழைத்து வருந்தாதின்ற தலைவியின் நிலையைப் பாங்கி தலைவனுக்கு உணர்த்துவதாம் இது. நாயகனான எம்பெருமானைக் கூடுகைக்குக் கூடலிழைத்து அது கலங்குகையாலே நோவுபடுகிற நாயகியின் வருத்தத்தைக் கண்டு தோழி கலங்கி யுரைக்கின் றாள் என்க. கூடலிழைத்தலாவது—நாயகனைப் பிரிந்த நாயகி கூடல் தெய்வத்தை வாழ்த்தி மணலில் வட்டமாக ஒரு கோடு கீறி அதனுட் சுழிசுழியாகச் சுற்றுஞ் சுழித்து இரண்டிரண் டாகக் கணக்கிட்டு அக்கணக்கு இரட்டைப் பட்டால் பிரிந்த தலைவர் வந்து கூடுவரென்றும் ஒற்றைப்பட்டால் வந்து கூடாரென்றும் குறி பார்ப்பதொரு ஸம்பந்தாயம். நாச்சியார் திரு மொழியில் “தென்னியார் பலர் கைதொழுந்தேவனார்” என்னுந் திருமொழியில் ஆண்டாள் திருக்கோவையாரின் “அவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான் அரும் திருக்கோவையாரின் பதவுரையில் “கூடலாவது—வட்டமாகக் கோட்டைக் கீறி அதுக்குள்ளே சுழி சுழியாகச் சுற்றுஞ் சுழித்து இவ்விரண்டு சுழியாகக் கூட்டினால் இரட்டைப்பட்டால் கூடுகை, ஒற்றைப் பட்டால் கூடாமை என்று ஸங்கேதம்” என்றாக்கப்பட்டுள்ளது. திருக்கோவையாரின் (186.) “ஆழிதிருத்தம் புலியூருடையான் அருளினளித்த ஆழிதிருத்தம் மணற்குன்றினீத் தகன்றார் வருகென்று, ஆழிதிருத்திச் சுழிக்கணக் கோதி நையாமல் ஐய, வாழிதிருத்தித் தாக்கிற்றியோ உள்ளம் வள்ளலே” என்ற செய்யுளில் ‘ஆழிதிருத்திச் சுழிக்கணக்கோதி’ என்றதும் இதுவே.

ஆழி சிதைக்கின்ற தென்று—அது காரியத்தைக் கெடுத்தலாவது சுழிக்கணக்கில் ஒற்றையாய்க் கூடாமையைக் குறித்தல்; இதுவே, கலங்குதலென்றும் பிழைத்தலென்றும் தவறுதலென்றும் கூடாமை யென்றும் சிதறுதலென்றும் கூறப்படும். இரட்டையாய்க் கூடுதலைக் குறித்தல் காரியத்தை அறுகலிக்கச் செய்தலாம். அது, கூடுதலெனப்படும். இனி, கூடலிழைத்தலாவது—கண்களை மூடிக்கொண்டு தனையில் வட்டமாக ஒரு கோடு கீறி விட்டுப் பின்பு கண் திறந்து பார்த்து அது தொடங்கிய ஊடத்தில் தவறுது வந்து கூடியிருக்கு மாயின் பிரிந்த தலைவன் தன்னை வந்து கூடுவாரென்றும் அங்ஙனம் வந்து கூடாமல் விலகி யிருக்குமாயின் தலைவன் வந்து கூடாரென்றும் குறிபார்த்தல் என்றும் சிலர் கூறுவாராம். அங்ஙனம் இலக்கணங் கொள்வதற்கு மேற்கோள் கிடைப்பரிது. பிரிந்தார் இங்குவது நெய்தல் நிலத்திலே யாகையாலே, இது கடற்கரையிலே நிகழும்.

“சிதைக்கின்ற தாழியென்று அதனைச் சீறி” என்னவேண்டியிருக்க ‘ஆழியைச் சீறி’ என்றது பெரியார் பிரயோக முறைமையிற் பொருந்தும்: ‘ஆழியை’ என்றது அதனை யெனச் சுட்டுப் பெயர் மாத்திரமாய் நின்றதெனக் கொள்க; அவ்வாழியை என்றபடி. “ஆழி சிதைக்கின்றது” என்று கூடல் வட்டம் காரியத்தைக் கெடுப்பதாகச் சொன்னது தன் காரியம் கைகூடாமையைப் புலப்படுத்தியவாறு. விருப்பத்தோடு கையால் அருமைப்பட்டு இழைத்த கூடல் வட்டத்தை வெறுப்புக் கொண்டு காலால் விரைவில் அழிக்கின்றாளாம் தனது காரியம் கைகூடுமாறு குறி வரவின்கே யென்பது பற்றி. அங்ஙனம் காலால் அழித்தலே ‘உதைக்கின்ற’ என்றதனால் தெரிவிக்கப் பட்டதாம்.

“நுதலடி முகப்பென மூவழிச் சிறுகி” [கலித்தொகை—முல்லைக் கலி-8] என்றபடி. மாதர்க்குப் பாதம் சிறுத்திருத்தல் நல்லிலக்கணமாதலால் சீறடி யெனப்பட்டது. சிறுமை X அடி, சீறடி. சிறுமை யென்னும் பண்புப் பெயர் ஈறுபோய் ஆதிகேண்டது. உதைக்கின்ற என்றதற்கு ஏற்ப ‘சீறடி’ என்பது சிற்றங்கொண்ட அடி எனவும் ஒரு பொருள் படுகிற நயம் காண்க. ‘சீறடி’ என்ற பாடத்துக்கு அழகிய பாதமெனப் பொருள் காண்க. ‘நாயகன் தன்னொடு’ என்பது பாடமன்று; நாயகம் தன்னொடு’ என்க. நாயகமாவது தலைமை. கூடல் வட்டத்தைச் சீறிக் காலாலுதைக்கும்படியான பெருமையோடு திருத்துழாய் மலாணிவதி லுண்டான ஆசைப் பெருக்கோடுங் கூடிய இவள் திறத்தாள் என்றவாறு.

தார்—பூ என்றும் பொருள்படுவதுண்டு; “மாலையு மலருங் கொடிப்படைப் பெயரும், கின்னினி மாலையுந் தாரெனக் கிளத்துப்” என்பது பிங்கலந்தை, ‘தார்ததைக்கின்ற’ என்பதற்கு மாலையாகத் தொடுக்கப்பட்ட’ என்று பொருள் கொள்ளவுந்தகும். அணிவான்—அணிவதற் காக என்று பொருள் படுதலால் எச்சம். பதைக்கின்ற—துடிக்கிற மாது என்றது மாதர்

தி “கொள்ளுமாகில் நீ கூடிடு கூடலே” “கூட்டுமாகில் நீ கூடிடு கூடலே” “கோமகன் வரில் கூடிடு கூடலே” எனப் பல வாய்பாடுகளால் தெய்வத்தைப் பிரார்த்தித்தவாறு காண்க.

என்பதன் விகாரமாய், விரும்பப்படும் அழகுடைய மகளைக் குறிக்கும். இங்கு "மாதின் நிறத்து" என்றது—இவ்வருத்தத்தை ஸஹிப்பதற்குத் தகாதவள் என்பதைக் காட்டும். 'செயற்பாலது யானறியேன்' என்றதனால் இவளைப் பதைப்பிக்கிற நீயே அதற்குப் பரிஹாரமும் அறிவாய் என்றதாம்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொருளாவது—ஆற்றாமை விஞ்சின ஆழ்வார் எம்பெருமானைச் சேர்த்தற்கு நம்மாற் செய்யவாவ தொரு முயற்சியுண்டோவென்று பார்த்து அது கூடாமையாலே பின்னும் வருந்துகிற தன்மையைக்கண்ட அன்பர்கள் அதனை எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்வதாம். ஆழி சிதைக்கின்ற தென்று—சுமது கையால் செய்யுந் தொழில் முயற்சி பேற்றுக்குக் காரணமாகாதென்றறிந்து, ஆழியைச் சீறி—அவ்வுபாயத்தைக் கைக்கொள்ளாது வெறுத்து, தன் சீறடியாலுதைக்கின்ற—(அவ்வுபாயத்தைக்) காற்கடைக் கொண்டு தள்ளிவிடுகிற, நாயகந்தன்னொடு—திறமையுடனே, உனது தன் தார் ததைக்கின்ற தண்ணச் அழாயலரிவானதுவே மனமாய்ப் பதைக்கின்ற—உன்னுடைய இனிமையை அநுபவித்தற்கு உதிலே முற்றுங் கருத்தைச் செலுத்திக் கால விளம்பத்தைப் பொருமல் விரைந்து ஆற்றாமையால் வருந்துகிற, மாதின் நிறத்து—பாதந்திராரான இவ்வாழ்வார் பொருட்டாக, செயற்பாலது அறியேன்—செய்யத்தக்கது இன்னதென்று யாம் அறியோம்; நீயே அறிவை யென்று கருத்து. மாலை!—ஞானம், சக்தி முதலிய எல்லாப் பெருமைக் குணங்களும் நிறைந்தவனே! என்று விளித்ததனால் இப்படிப்பட்ட மஹாபுருஷனை நீ இவரை இன்னும் உன்பக்கற் சேர்த்துக் கொள்ளாமலிருப்பது தகுதியன்று என்றவாறு.

'சிதைக்கின்றதாழி யென்றாழியைச் சீறித் தன் சீறடியாலுதைக்கின்ற, என்பதற்கு வேறொருவகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம், 'ஆழி' என்று கடலுக்கும் பெயராகையாலே அப்பொருளை 'ஆழியை' என்றவிடத்துள்ள 'ஆழி' என்பதற்குக் கொள்ளலாம்; தான் இழைக்கிற கூடல் வட்டத்தைக் (கடல்) கலைத்து விடுகிற தென்கிற காரணத்தினால் கடலைச் சினந்து காலால் உதைக்கின்ற என்றபடி. இங்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானங் காண்கின்;—“அவன் வருமளவும் ஆறியிருக்க வொண்ணாமையாலே கூடலிழைக்கத் தொடக்கினான்; அது தப்பின படியைக் கண்டு நாயகன்றனைக் கண்டால் கோபிக்குமா போலே கூடலோடே கோபிக்கிறான். முன்புள்ளார், கூடலிழைக்கப் புக்கவாரே அது சிதறி வருகிறபடியைக் கண்டு அத்தோடே சீறி அழியா கின்றா ளென்பார்கள். பட்டர், இது கூடுதலைக்கு ஏகாந்தமன்றியே பிரிகைக்கும் ஒருபுடையுண்டா யிருக்கையாலே சீறி யுதையா கின்றா ளன்று; கூடலிழைக்கப் புக்கவாரே கடலானது தன் திரையாகிற கையாலே அழிக்கப் புக அத்தோடே சீறு கின்றா ளென்பர்.” என்று. ... (நச)

பால்வாய்ப் பிறைப்பிள்ளை யொக்கலைக்கொண்டு பகலிழந்த *

மேல்பாற் நிசைப்பெண் புலம்புறு மாலை * உலகளந்த

மால்பாற் றுழாய்க்கு மனமுடையார்க்கு நல்கிற்றையெல்லாம்

சோல்வான் புகுந்து * இதுவோர் பனிவாடை துழாகின்றதே. (நரு)

பால் வாய் பிறை பிள்ளை	அமிருத கிரணத்தை வெளி யுமிழ்கிற தன் மையை யுடைய இளம் பிறைச் சந்திரனாகிற பால்மாருத வாயையுடைய (தனது) இளங் குழந்தையை	உலகு அளந்த மால் பால் துழாய்க்கு மனம் உடை யார்க்கு	உலகங்களை அளவிட்ட திரு மாலினிடத்து உள்ள திருத்துழாய்க்கு ஆசைப்பட்ட நெஞ்சையுடை யவர்களுக்கு
ஒக்கலை கொண்டு	தனது விடைப்புறத்திலே [ஒருபக்கத்திலே] வைத்துக் கொண்டு	நல்கிற்றை எல்லாம் சோல்வான்	அருள் செய்த உதவியை முழுவதும் கவரீந்து கொள்ளும் பொருட்டு
பகல் இழந்த மேல் பால் நிசை பெண்	ஸூர்யனாகிற கணவனை விழந்த மேற்குபக்கத்துத் திகழுகிய பெண்	புகுந்து இது ஓர் பனி வாடை	வந்து இந்தக் குளிரந்ததொரு காற்று
புலம்பு உறும் மாலை	வருந்தி அழப்பெற்ற மாலைப் பொழுதானது	துழாகின்றது	(என்மேல்) தடவுகின்றது; அந்தோ!

***—மாலைப் பொழுதக்கு ஆற்றமாட்டாது வருந்தியிருக்குமிருப்பிலே அதற்கும் மேலாக வாடை வந்து வருத்த, அதற்குத் தலைமகள் இரங்கிக்கூறும் பாசுமிது. வாடையா லுண்டாகிற வருத்தத்தின் மிகுதியை நோக்குமிடத்து மாலைப்பொழுதாலுண்டாகிய வருத் தம் இனிதென்று தோன்றுதலால், தலைவனைப் பிரிந்து அவனது ப்ராஸாதமான திருத்துழா யையாகிலும் பெற்றுத் தரிக்க ஆசைப்பட்ட ஸ்த்ரீகளுக்கு மாலைப்பொழுது செய்த உதவி யையெல்லாம் கொள்ள வந்து இவ்வாடை விசுகின்றது என்கிறாள். மாலைப்பொழுதானது மற்றவற்றை யெல்லாம் கொள்ளை கொண்டாலும் உயிரை மாதிரிமாவது கொள்ளாது விட்டது; இவ்வாடை அதனையும் மிச்சமில்லாதபடி கொண்டுபோக வந்ததென்கிறாளென்க.

இதுவோர் பணிவாடை—'இது' என்று சுட்டினது—அந்த வாடையின் கொடுமையை வாய்கொண்டு கூறமுடியாமல் கையால் குறித்துக் காட்டினபடி. 'ஓர்வாடை' என்றது— இதற்கு முன்புவந்த வாடைகள் போலன்றியே இது பெண்பிறந்தாரை மிக வருத்திப் புதிய தாய் ஒப்பற்று ஒருதுணை வேண்டாது தனியே வருகிறதொன்று என்றபடி. 'பணிவாடை' என்றது—முன்பு குளிர்ச்சியாய்ருந்த நிலைமையைப்பற்றி; இப்போது வெவ்வாடையாயிருக் குமே. அன்றியே, பணி—(ஸ்த்ரீகளை) நடுங்குவிக்கிற, வாடை என்று உரைத்தலுமாம். துழா கின்றது—உயிருள்ளவிடத்தை நாடி மர்ம ஸ்தாந்திலே கைவைத்துத் தேடித் தடவுகின்ற தென்கை. ஓர் வாடை புதுத்து துழாகின்றது—சிலாத்தோற்றம், மாலைப்பொழுது, கடலொலி என்னுமிவையெல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்தும் செய்யமாட்டாத ஹிம்னையை இவ்வாடை யொன்றே வந்து செய்கின்ற தென்கை.

நாயகனைப் பிரிந்து வருந்துகிற தனக்குக் கண்ணிற்படும் பொருளெல்லாம் தன்னைப் போலவே வருந்துகிறதாகத் தோன்றுதலால் 'பகலிழந்த மேல்பால் திசைப்பெண் புலம்புறுமாலை' என்றாள். இதனால் மாலைக்காலம் நாயகனைப் பிரிந்த ஸ்த்ரீகளை வருத்தமென்று தோற்றுவிக் கப்பட்டதாயிற்று.

பால்வாய் என்ற விசேஷணத்தை உபமானமாகிய பிறைக்கும் உபமேயமாகிய பிள்ளைக்கும் ஆக இரண்டுக்குக் கூட்டுக.

ஒன்றையடியால் மாலைப்பொழுதை வருணிக்கிறாள்; மேற்குத்திக்காகிய ஒரு பெண் ணுவன் ஸூரியனாகிற தனது நாயகனை யிழந்து இளம்பிறைச் சந்திரனாகிற பால்மாறாத வாயை யுடைய தனது இளம் குழந்தையைத் தன் இடுப்பிலே வைத்துக்கொண்டு 'அந்தோ! சிறு குழந்தையை விட்டிட்டுக் கணவன் முடிந்த போயினனே!' என்று கதறியழுவாரைப் போலே அழுகின்ற காலம்போலிருக்கின்றதாம் மாலைப்பொழுது.

இப்படிப்பட்ட மாலைப் பொழுதானது, உலகளந்த மால்பால் துழாய்க்கு மனமுடை யார்க்கு நல்கிற்றை யெல்லாம்—உலகளந்த பெருமானிடத்துள்ள திருத்துழாய்க்கு ஆசைப்பட் டிருக்கின்ற நெஞ்சையுடைய ஸ்த்ரீகளுக்கு ஏதோ உதவி செய்திருப்பதாகவும், அந்த உதவி முழுவுதையும் வாடைக்காற்றானது கவர்ந்தகொள்ளும் பொருட்டு வந்து ஐழாகின்றதாகவும் இங்குச் சொல்லப்படுகின்றதே, மாலைப்பொழுது என்ன உதவி செய்திருக்கின்றது! என்னில், உயிரைக் கவர்ந்து கொண்டு போகாது விட்டதே அது செய்த பேருதவியாகு மென்க. அது கொண்டு போகாமல் வைத்திட்ட உயிரையும் கொண்டுபோக வந்தது இவ்வாடை என்று இதன் கொடுமை சொல்லிற்றாயிற்று.

'மனமுடையேற்கு' என்று தன்மையாகச் சொல்லவேண்டுமிடத்து 'மனமுடையார்க்கு' என்றது, தம்மையே படர்க்கையாகக் கூறின தென்க. அன்றி, தம்போல்வாரைக் குறிப்பது மாம். நல்கிற்றை யெல்லாம்—ஒருமைப் பன்மை மயக்கம். நல்கிற்று—ஒன்றன்பால் இறந்த கால வினையாலணையும் பெயர். சோல்வான்—எச்சம். 'சோர்வான்' என்றும் பாடமுண்டு. துழாகின்றது—'துழாவுகின்றது' என்பதன் விகாரம்.

எம்பெருமானைச் சேர்ந்து ஆனந்த மதுபவிக்கக் கருதி விரைந்து அச்சேர்த்தி அப் பொழுதே கிடைக்காது விளம்பித்தலால் வருந்துகிற ஆழ்வார்க்கு அவ்வதுபவத்தக்கு ஏற்ற காலம் ஆற்றாமையை மிகுவித்துக்கொண்டு வந்தவளவிலே ஸம்ஸாரத்தில் ஸுகடேஹைக்களான பொருள்களெல்லாம் பாதகங்களாய்த் தோன்றி மேன்மேலும் வருத்துகிற தன்மையைக் கண்டு அவ்வாழ்வார் இரங்கிக் கூறும் வார்த்தை இதற்கு ஸ்வரூபதேசம். அப்பெருமானைப் பிரிந்த நிலைமையில் அவனைச் சேர்தற்கு உரியகாலம் நெருங்கினால் ஒரு சிறிது ஞானமே மிச்சமாய்ப்படி மிக்க விளக்கமுடைய விவேகம் சூழ்ந்து பாதந்தராயிருப்பார்க்கு ஆற்றாமைய மிகுமென்பது

'பால் வாய்ப் பிறைப்பிள்ளை யொக்கைக்கொண்டு பகலிழந்த மேற்பால் திசைப்பெண் புலம் புலமாலை' என்பதனால் தோன்றும். பால்வாய் பிறைப்பிள்ளை—ஞானத்தின் சிறுபகுதி. பகலிழந்தல்—விவேகம் குலைதல். மேல்பால்திசைப்பெண்—மற்றையோர்க்கு மேன்மையான வழியைக் காட்டுகிற பாதந்திரர். புலம்புலதல்—ஆற்றாமையினால். மாலை—உரியகாலம். பிள்ளிரண்டடி—ஸகலப் பிரபஞ்சங்களையும் தனக்கே உரியபொருளாகவுடைய தலைவனான ஸம்பெருமானுடைய போக்யதையிலே யீடுபட்டார்க்கு அப்பெருமானுடைய அநுபவம் கிடைக்காமையினால் வந்த ஆற்றாமைக்குமேலே ஸம்ஸார பதார்த்தங்களும் பாதகமாய் வருத்தஞ் செய்யுமென்றவாறு 'உலகளந்தமூல்' என்றதனால் அவரவர்கள் வேண்டாதிருக்கையிலும் எல்லாப் பிராணிகளின், தலையிலும் திருவடிகளைத் தானே கொண்டு வந்து வைத்து அவற்றைத் தன் உடைமையாக ஆட்கொண்டவன் வேண்டுகின்ற என்னை ஆட்கொள்ளா தொழிவதே! என்று ஈடுபட்டபடி.

'மனமுடையார்க்கு' என்று படர்க்கையாகக் கூறினதைக் கொண்டு இப்பாசுரத்தைத் தோழி வார்த்தையாகவும் தாய் வார்த்தையாகவும் கொள்வாருமுளர். அப்பொழுது ஆழ்வார் கிலையைக் கண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அஞ்சுதல் ஸ்வரபதேசார்த்தமாகக் கொள்ளத்தகும்.

...

...

...

...

...

(ஈரு)

துழாநெடுஞ் சூழிருளென்று * தந் தண்டா ரதுபெயரா
எழாநெடு ஷூழி யெழுந்தவிக் காலத்தும் * ஈங்கிவளோ
வழாநெடுந்துன்பத்த ளென்றிரங்கா ரம்மனே! * இலங்கைக்
குழா நெடுமாடமிடித்த பிரானுர் கொடுமைகளே!

(ஈரு)

துழா நெடு சூழிருள் என்று	(கண்ணுக்குப் பொருள்கள் புலப்படாமையால் கைகளால்) தடவித் தேடவேண்டும்படியான முடிவில்லாத நிறைந்த இருட் பொழுதென்று (ஒரு பேரிட்டுக் கொண்டு)	எழா நெடு ஷூழி யெழுந்த	(முன்பு ஒருகாலம்) தோன்றியறியாத கண்ட கல்பம் தோன்றின	இலங்கை	இலங்காபுரியிலுள்ள
இந் காலத்தும்	இச்சமயத்திலும்	ஈங்கு	இவ்விடத்திற் தனிமை	குழாம்	கூட்டமான
ஈவளோ	பொறுக்க மாட்டாதிருக்கிற இவளோ	தம் தண் தார்	தமது குளிர்த் திருத்தழாய்	இடித்த	(தம் சேனையைக் கொண்டு இடித்துத் தள்ளின
அது	மாலை விஷயமாக [துழாய்	பெயர்	மாலை யென்னும் பெயரைப்	பிரானுர்	தலைவருடைய
ஆ	உருவிட்டுச் சொல்லிக் கொண்டு]	கொடுமைகளே	கொடுந்தன்மைகள் இருந்த		படி என்னே!.

***—தோழியானவன் நாயகனுடைய கொடுமையைக் கூறும் பாசுரமிது. கீழ்ப் பாட்டில் சந்தியா காலமும வாதையும ஹிம்ஸித்தவாறு சொல்லிற்று; அதற்குமேல் இருள் வந்து தோன்றிற்று. வாதையும் இராதிரியும் 'நான் முன்னே அழிக்கிறேன், நான் முன்னே அழிக்கிறேன்' என்று சொல்வனபோல வந்து நலிகிறபடி. ஒரு ராதிரிதானே பல யுகங்களாகத் தோன்றி வருக்கத்தை மிகுவிக்கிற இக்காலத்திலும் இவளது தன்மையை அறிந்தவைத்தும் இரக்கங்கொண்டு வந்து உதவாதவர் மிகக் கொடியவர் என்கிறான்.

அம்மனே—ஐயோ! என்பதுபோல; கொடுமைக்கு அஞ்சிக் கூறிய வார்த்தை பிரிக்க தரிலே நிற்கின்ற இதக்கலிக்கு இருட் பொழுது நெடிதாளு மென்றும், இவள் பிரிவு பொறுக்க மாட்டாத தன்மையையுடையவளென்றும், திருத்தழாய் மாலையையாகிலும் பெற்று ஒருவாறு தரிக்கலாமென்று அதனையே விடாது வாய் பிதற்றும்படி ஆற்றாமை விஞ்சிய

தென்றும், அவ்வாற்றாமை வேறொரு விதத்தாலும் தனியாதென்றும் இங்ஙனம் இரங்குகைக்குப் பல காரணங்களிருக்க, இவை கண்டு இரங்காமை தனித்தனியே கொடுமை என்பது தோன்ற 'கோடுமைகள், எனப்பன்மையாகக் கூறிற்று. முன்பு ஒரு பிராட்டியின் ஆற்றாமைக்கு இரங்கி அது தீர்ப்பதற்காக இலங்கையை யழித்து உதவினர். இப்பொழுது அவ்வியல்பு மாறி இவள் கிறத்துக் கொடியரானபடி எங்ஙனே! பென்பாள் 'இலங்கைக்குழா நெடுமாடமிடித்த பிராணர் கோடுமைகளே!' என்றாள். திருவாங்கக் கலம்பகத்தில் "கடல் வழிவிட நிசுசார் பொடிபட விருகண் சீறி, வடகயிலையிலெழுவிடைதழுவிபது மறந்தாரோ, அடலா வமனியிலறியிலமரு மாங்கேசர், இடர்கெட வருகிவர் முருகலர் ஸுளவுமிங்காரே" என்றது இங்கு அறியத்தக்கது. அன்றி, அப்பொழுது பிராட்டி பக்கல் இரக்கத்தாலன்று இலங்கையை யழித்தது; தஷ்ட நிக்ரஹஞ் செய்து தமது ப்ரபுத்வத்தை நிக்ரஹித்ததிக் கொள்ளும் பொருட்டாகவே பென்பது தோன்ற இங்ஙனங் கூறினாளுமாம்.

இங்கே பெரிவாச்சான் பிள்ளை வியர்க்கியானங்காண்மின்:—"ஒருத்திக்காகக் கடலை யடைத்து ராமனென்றும் லக்ஷ்மணனென்றும் எழுத்து வெட்டின அம்புகளைப் புகலிட்டுக் குட்டிச்சுவரும் மட்டைத் தெங்குமாக்கி மூலையடியே போகப்பண்ணின இந்த உபகாரக ணுடைய இந்த நீர்மையெல்லாம் எங்கே குடிபோய்த்தோ என்கிறான், என்று எம்பார் அருளிச் செய்வர்; § இதுவும் அழகிதொன்று உண்டாயிருக்கலாகா தென்று அஸூயையாலே அழித்தானித்தனைகாண்; ஒருத்திக்காக உதவினவனல்லன்காண் என்கிறான் என்று திருமலைநம்பி."

துழா என்பதற்கு—(பிரிந்த நாயகியின் உயிரைக்) கையிட்டுத் தேடுகின்ற என்றும் பொருளுரைக்கலாம். சூழ் இருள்—தப்பவேண்டுமென்று முயன்றாலும் தப்பவொண்ணாத இருள். 'தண்டராது பெயரா வழாநெடுந்துன்பத்தன்' என்று அவ்விக்கும். திருநீழாய் மாலே நிமித்தமாகத் துன்பப்படுகின்றவள் என்றவாறு. அன்றியே, 'தண்டராது பெயரா ஊழி யெழுந்த' என்று அவ்வித்த—இவள் நாயகனது தாரா விரும்பினது வியாஜமாக (இவளை வருத்துதற்கு) இருளென்றொரு கற்பந் தோற்றின இவ்வளவிலும் என்று முரைக்கலாம்.

இருளென்று ஊழியெழுந்த இக்காலம்—வருகிறபொழுது ஒரு ஸம்யாஸியாய்க் கிட்டின பொழுது இராவணனொற்றேபால வருகிறபொழுது ஓரிருளாய்க் கிட்டினபொழுது பல கல்பமாகுங்காலம் என்க. இரங்கார்—இராமபிரான் மோதிரத்தைக் கொடுத்து அனுமனைப் பிராட்டியினிடம் தூதனுப்பியதுபோல, தமது திருத்தழாயைக் கொடுத்து ஓரானைத் தூது விடுதலுஞ் செய்திலர் என்கிறான். காதல் செய்யாவிடினும் ஐயாவென்று இரக்கமாவது செய்யலாகாதோ வென்கிறான். இரக்கமாவது—பிறர் துன்பம் பொறுக்கமாட்டாமை. 'நெடுஊழி' என்றதற்கு—'கல்பத்துக்கும் ஓர் எல்லையுண்டு. அதுவுமில்லை இதுக்கு' என்று விசேஷார்த்தங் கூறுவர். பிரளய காலத்திலே வந்து முகங்காட்டி ரக்ஷிக்குமவன் இக்காலத் திலும் முகங்காட்டா திருக்கலாமோ! என்பதுதோன்ற, 'இக்காலத்தும்' எனப்பட்டது.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொருளாவது:—காலம் வாய்த்த விடத்தும் பலன் கை புகப் பெறுத ஆழ்வார்க்கு உண்டான ஆற்றாமைமிகுதியைக்கண்ட அன்பர்கள் எம்பெருமா னுக்கு அருளில்லையோ வென்று சங்கித்துக் கூறுதலாம். 'துழா நெடுஞ்சூழிரு ளென்று எழா நெடுவூழியெழுந்த விக்காலத்தும்' என்றதனால் கால விளம்பம் ஸஹிக்கமாட்டாமையால் மோஹாந்தகாரத்தை உண்டு பண்ணுகிற காலம் இவர்க்கு நீட்டித் தோன்றுகிறதென்பது தெரிகின்றது. "நங்கிவளோ தம் தண்டராது பெயரா வழா நெடுந்துன்பத்தளென்றிரங்கார்" என்றதனால், இந்த இருள் தருமா ஞாலத்திலே தமது துன்பத்தைத் தாம் தீர்த்துக்கொள்ளும் சக்தியற்ற இவ்வாழ்வார் நமது பேரக்யதையையே கூறிக்கொண்டு அது பெறுத காரணமாக மிக வருந்துவரென்று திருவுள்ளம்பற்றி எம்பெருமான் கருணை செய்திலெனப்பது தெரி விக்கப்படுகின்றது: 'இலங்கைக் குழா நெடுமாடமிடித்த பிராணர் கொடுமைகளே, என்ற தனால், உலகமுழுவதும் உஜ்ஜீவிக்ஞும்பொருட்டுத் திருவவதரித்த தஷ்ட நிக்ரஹ சிஷ்ட பரி பாலனஞ் செய்தருளியவர் இவ்வொருவர்பக்கல் இரங்காதிருக்கிற கொடுமை என்னே! என்பது தோன்றும். இப்பாட்டை நாயகியின் வார்த்தையாகவுங் கொள்ளலாம்; அப்போது ஆழ்வார் வார்த்தையாக ஸ்வாபதேசத்திற் கொள்க

துழா—‘துழாவு’ என்பதன் விகாரம் ‘துழாம்’ எனப்பிரித்து ‘துழாவும்’ என்னுஞ் செய்யுமெனெச்சத்து ஈற்றுயிர் மெய்கெட்ட தென்றலுமொன்று. ‘தாரது’ என்பதில் அது—பகுதிப் பொருள் விசுதி. எழா—எழாத, வழா—வழாத, ஈதுகெட்ட எதிர் மறைப் பெயரெச்சங்கள். அம்மனோ—இடைச்சொல்; வடமொழியில் ‘அஹறம்!’ என்னுமாபோலே ... (நடா)

கொடுங்காற்சிலையர் நிரைகோளுழவர் * கொலையில்வெய்ய
கடுங்காலினைஞர் துடிபடுங்கவ்வைத்து * அருவினையேன்
கெடுங்காலமுங் கண்ணன் நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற
தொடுங்கா லொசியுமிடை * இளமான் சென்ற சூழ்கடமே.

(௩௭)

அரு வினையேன்	{ அதுபவிக்க முடியாததனைப்	(எப்படிப்பட்ட தென்னில்)
நெடு காலமும்	{ பயனை யுடைய நான்	கொடு கால்
கண்ணன்	{ வெகு காலம்	சிலையர் { வளைந்தவிற்கழுந்தையுடையவர்களும்
நீண் மலர் பாதம்	{ கண்ணபிரானுடைய	நிரை கோள் { பசுக்கூட்டங்களைக் கவர்ந்து
பரவி	{ நீண்ட தாமரை மலர்	உழவர் { கொள்வதையே தொழிலாக
பெற்ற	{ போன்ற திருவடிகளை	கொலையில் வெய்ய { வுடையவர்களும்
	{ வழிபட்டு	
	{ (அந்த ஆராதனையின் பய	
	{ னாக ஈன்ற	
தொடுங்கால்	{ தொட்டால் ஒடியும்படியான	கடு கால் { நடைவிரைந்த கால்களை
ஒசியும் இடை	{ [மிக மெல்லிய] இடையை	இளைஞர் { யுடையவர்களுமாயிய
இள மான்	{ யுடையவரும் இளமைதல்	துடி { இளவீரர்களது
	{ கிய மான்போன்ற பார்வை	படம் { பறைகள்
சென்ற	{ யுள்ளவருமான மகள்	சூழ்கடம் { ஒலித்தலாகிற
	{ நடந்துபோன	
	{ பார்த்த பாலைநிலம்	
		கவ்வைத்து { ஆரவாரமுடைந்து.

***—தன் மகள் சென்ற சுரத்தருமையை நற்றாய் கூறியிருக்கல் இது. களவு நெறியில் நாயகியைப் புணர்ந்த நாயகன் பழி பரவுதல் கண்ட தோழியினால் விலக்கப்பட்டு அதன்பின் உடனே அவளை வெளிப்படையாக மணஞ்செய்து கொள்ளுதல் உண்டு; அங்ஙனஞ் செய்யானாயின் அப்பழி அடங்குமாறு சில நாள் நாயகியை ஒருவாறு பிரித்திருப்பதோ, நாயகியை உடன் கொண்டு தன்னுர்க்குச் செல்லுதலோ, ஏதேனுமொன்று முறைமையாய் நிகழும். அவற்றுள், நாயகன் நாயகியை அரிய பெரிய காட்டுவழியாக உடன்கொண்டு போனமையைத் தோழியாலறிந்த செவிலித் தாய் அதனை நற்றாய்க்குத் தெரிவிக்க. அவள் மகள்சென்ற அப்பாலை நிலத்தின் பலவகைக் கொடுமைகளையும் மகளது மிக்க ஸௌகுமார்யத்தையும் கருதித் கவலைப்பட்டு இது கூறுகிறாள்.

புணர்ந்து பிரிந்த நாயகியானவள் நாயகன் மீண்டும் வருமளவும் பொறுத்திருக்க மாட்டாமல் ஆற்றாமை மிகுக்கையாலே பெற்றதாய்க்குத் தெரியாதபடி இரவில் தனிவழியே புறப்பட்டு நாயகனிருப் பிடத்தை நோக்கிச் செல்ல, இவளைப் படுக்கையிற் காணாத தாயார் வழியில் நோக்கடிய அபாயங்களை நினைத்துச் சோகிக்கிறாள் என்பது முண்டு.

‘அருவினையேன் நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற தொடுங்காலொசியுமிடையிளமான் சென்ற சூழ்கடம்—கொடுங்காற் சிலையர் நிரைகோளுழவர் கொலையில் வெய்ய கடுங்காலினைஞர் துடிபடுங் கவ்வைத்து’ என்று அங்ஙனப்பது.

பலநாள் தேவதாமஸ்காரமும் தேவாலய பாதகிணமுமாகிற தெய்வ வழிபாடுகளைச் செய்து அருமையாகப் பெற்ற மகள் சொல்லாமல் பிரிந்து கொடிய பாலைவழியில் நடந்து சென்று நீங்குதற்கு ஏற்ற பாபத்தையுடையேன் நான் என்பான் ‘அருவினையேன்’ என்றான். பாலியான நான் பல பலவாண்டுகள் எம்பெருமானை ஆரதித்து அதன் பயனாகப் பெற்ற மகளின் ஸௌகுமார்யம் எப்படிப்பட்டது தெரியுமோ? [தொடுங்கால் ஒசியுமிடை] மருங்களை நிற நாயகன் தான் தொடுமளவிலும் முறிந்துபோம் என்னும்படி நுட்பமாகவுள்ள இடையை யுடையவன்; உல்லாஸமாகத் தானே தன் இடையிலே கையை வைத்தாலும் மலையை வைத்தாற்போலப் பொறுத இடையையுடையவன்; ‘இடை உண்டோ இல்கையோ’ என்கிற ஸந்

தேஹந்தீக் கையால் தொட்டுப் பார்க்கவும் பற்றாத இடையையுடையவன்; இளமான் போன்றவன்; இப்படிப்பட்ட கட்டழகி இப்போது நடந்துபோன பாலை நிலத்தின் கொடுமை எப்படிப்பட்டது தெரியுமோ? [கொடுங்காற் சிலையர் நிரைகோளுழவர் கொலையில் வெய்ய கடுங்காலினோர் துடிபடுங் கவ்வைத்த.] ஹிம்ஸையே தொழிலாகத் திரியும் பாபிகளின் பறைகள் கோவித்தலாவாகிற ஆவாரமுடையது. அப்படி ஸுகுமாரமானவன் இப்படி கொடிதான் வழியிலே நடந்து சென்றானே! என்று வயிறெறிந்து சொல்லுகிறபடி.

மகள் சென்ற பாலைநில வழியிலுள்ளாருடைய கொடுமையை நான்கு விசேஷணங் களாற் கூறுகின்றாள்; [கொடுங்காற் சிலையர்] வளைந்த விற்கழுந்தையுடையவர் என்றதனால், ஒரு வஸ்துவைக் கண்டபின் அதனை எய்தற்காக வில்வளைத்து நானேற்றி அம்பு தொடுத்துக் கையில் ஸித்தமாக வைத்துக்கொண்டு எய்ய இலக்குத் தேடிக்கொண்டிருப்பவர் என்பதாம். 'கொடுங்கால்' என்றவிடத்து கொடுமை—வளைவு என்னும் பொருளதாதலை 'கொடுமாம்' என் னும் வில்லின் பெயரிலுங்காண்க. கொடுமை—பயங்காத்தன்மையுமாம். காற்சிலை—சிலைக் கால்; துர்த்தண்டம்.

[நிரைகோளுழவர்] பசுக்கொலைக்குப் பின்வாங்காதவர் என்றபடி. நிரை—பசுக்களை, கோள்—ஹிம்ஸிப்பதையே, உழவர்—தொழிலாகவுடையவர். உழுது பயிர் செய்தல் போலப் பசுஹிம்ஸையையே இடைவிடாது வருந்தி முயன்று ஊக்கத்தோடு செய்யும் ஜீவநோபாய விருத்தியாகவுடையவ ரென்கை.

[கொலையில் வெய்ய] கொலைத் தொழிலிற் கொடியவர்கள். பொருளுக்காகவும் பகை மைக்காகவும் வேறொரு பயனுக்காகவுமேயல்லாமல் துடிப்புக்கானும் பொருட்டாகவுங் கொல்லுதல் இவர்க்குக் கொலையில் வெம்மையாம். அன்றி, சாவக்கொல்லாதே குற்றயிர் குறையுயிராகக் கிடந்து நெடுநாள் துடிக்கும்படி கொல்லுகையுமாம்.

[கடுங்காலினோர்] 'பதின்காதம் இருபதின் காதத்துக்கு அப்பால் ஹிம்ஸைக்கு ஒரு இலக்கு உண்டு' என்று யானேனுஞ் சொன்னால் அதில் தட்டுப்பாராதே அவ்வளவும் விரைந்து போய் மீளும்படியான காற்கடுமையை யுடையாராயிருப்பர்களாம். ஆக இப்படிப்பட்ட கொலைத்தொழில்வல்ல இளவீரர்களின் பறைகள் ஓயாது ஒலிக்குமிடம் இளமான் சென்ற சூழ்கடம் என்றதாயிற்று. சூழ்கடம் என்பதற்கு—சூழ்ச்சியையுடைய வழி யென்றும், சூழ்ச்சியாவது—வெம்மையால் துயரை விளைத்தல் என்றும் உரைப்பர் அழகிய மணவாளசீயர்.

துடிபடுங்கவ்வைத்து—துடியாவது—பாலைநிலப்பறை. இங்கு ஊரவர் வாய்ப்பறை யாகவும் நாக்கடிப்பாகவும் முழங்கி அவர் தூற்றும் ஆவாரத்திற் காட்டினும் அங்கு எயினர் பறையொலியைத் தலைமகள் போக்யமாகக் கொண்டபடி என்னே! என்கிறாள் போலும்.

'நெடுங்காலமும்' என்ற முற்றும்மை—மிருதி விளக்குவது. 'கண்ணன் நீண் மலர்ப் பாதம்' என்றது த்ரிவிக்ரமாவதார காலத்தில் நீண்டமைபற்றி யென்னலாம். அன்றி, திரு வடிகட்கு நீட்சியாவது—அன்பர் மனத்தில் உடனே சென்று சேர்தலுமாம்: மான்— உவமையாகு பெயர்; மடனோக்கிற்கு உவமை. அவள தன்னையுந் தோழியையும் கிட்டுப் பிரிந்த தனிமையால் மருண்ட மான்போலே எப்புறத்தும் விழிததுப் பார்ப்பளென்பது கருதி 'இளமான்' என்றாள்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வரபதேசப்பொருள்:—செல்லுதற்கரிய ஸம்ஸார மார்க்கத்தில் ஆழ்வார் அளவு கடந்த பக்தியோடு நடத்தலை யறிந்த ஞானிகள் அரிதென்று பாராட்டிக் கூறும் வார்த்தையாம். 'இளமான்' என்று பருவத்தையும் பெண்மையையும் குறித்தலால் புதுமையான அடிமையைப் பூண்ட விசேஷபக்தியோடு கூடிய அறிவையுடைய ஆழ்வார் என்றபடி. 'தொடுங்காலொடியுமிடை' என்றது பக்தியார்யமான வைராக்யத்தின் முதிர்ச்சி யைத் தோற்றவிக்கிறது. "இடையழ கென்பது ஒன்றும் பொருத வைராக்யத்தை" என்பர் அழகிய மணவாளசீயர். 'அருவினையேன் நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண்மலர்ப்பாதம் பாகிப்பெற்ற' என்றதனால், பல பிறப்புக்களிற் செய்த தவம் ஞானம் யோகம் என்பவற்றில் தீவினை பொழிந்தாலன்றி இவர் பக்கல் நம்முடையவரென்ற அபிமானம் தோன்றாதென்று, தமக்கு உத ஸித்தித்த அருமைகாட்டப்பட்டதாகும். சென்ற சூழ்கடம்—இவர் இப்படி பக்தியோடுகூடி பொழுதுகிற ஸம்ஸாரமாகிய பெருங்காடானது, [கொடுங்காற் சிலையர் பூதியாதி.] வலிய பஞ்சேந்திரியங்கள் பறையறைந்தாற்போலப் ப்ரஸித்திபெற்ற ஆடம்பர

முடையது என்றவாறு. மிகக்கொடியவை பென்று ப்ரஸித்தி பெற்ற பஞ்சேந்திரியங்கள்
ஸ்வரூபஹாசியை விளைக்குமிடமான இவ்விருள் தருமாஞ்சாலத்திலே கிடந்து தடிக்கிறேனே!
என்று ஆழ்வார் தம் துயரை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்தாராயிற்று. ... (ந.௭)

கடமாயினகள் கழித்துத் தம்கால்வன்மையால் * பலநாள்
தடமாயினபுக்கு நீர்நிலைநின்ற தவமிதுகொல்? *
குடமாடி யிம்மன்னும் விண்ணுங் குலுங்கவுலகங்ந்து
கடமாடிய பெருமான் * உருவொத்தன லேங்கனே.

(ந.௮)

கடம் ஆயினகள்	{ காடுகளாகவுள்ள வற்றைக்	இ மன்னும்	இந்த மன்னுலகமும்
கழித்து	{ கடந்து ஒழித்து	விண்ணும்	விண்ணுலகமும்
தடம் ஆயின புக்கு	{ தடாகங்களாகவுள்ளவற்றில்	குலுங்க	கெடும்படி
தம் கால்	{ தமது கால்களின் வலிமை	உலகு	உலகங்களை
வன்மையால்	{ மால்	அளந்து	அளவிட்டு
பல நாள்	{ அனேக காலம்		
நீர் நிலை நின்ற	{ நீரிலே நீங்காது நின்ற	நடம் ஆடிய	{ (ஆங்கனம்) திருவிளையாடல்
தவம் இது கொல்	{ செய்த		{ செய்தருளினவனுமான
நிலைகள்	{ இத்தவத்தினாலேயோ	பெருமான்	எம்பெருமானுடைய
குடம் ஆடி	{ நீலோற்பல மலர்கள்,		
	{ (திருஷ்ணுவதாரத்தில்) குடக்	உரு ஒத்தன	{ திருமேனி நிறம் போன்ற
	{ கூத்தாடினவனும்		{ நிறம் பெற்றன.
	(நீர்விதரமாவதாயத்தில்)		

***—நாயகனைப் பிரிந்த நாயகி போலிகண்டு மகிழ்ந்து உரைக்கும் பாசரம். ஷர்
வேச்வரானுசிய தலைமகள் பிரிபப் பெற்று அப்பிரிவை ஆற்றாது இங்குகிற பாரங்குசநாயகி
தான் இங்கு மிடமாகிய நெய்தல் நிலத்திலேயுள்ள கருநெய்தல் மலர்களை நோக்கி அவை
தலைமகனான திருமாலினது திருமேனிறிற்றத்தை ஒத்திருக்கக்கண்டு, இவற்றைக் கண்டு
கொண்டாகிலும் ஒருவாறு தரித்திருக்கலாமென்று கருதி, அவை அவன் திருமேனி நிறத்தை
யொத்திருப்பதாகிய ஸாரூப்யநிலையைப் பெற்றமை பற்றி விபந்து 'இவை நெடுநாள் நீர்
நிலையிலே நின்ற இடைவிடாது செய்த தவத்தின் பலனாகவன்றோ இது பெற்றது' என்று
கூறுகின்றாள். போலிகண்டு மகிழ்தல் தவிர 'போலிகண்டு அழிதல்' என்றும் ஒரு துறை
யுண்டு; அதனையே இப்பாட்டுக்குக் கூறுதலுமாம். போலியைக் கண்டு மகிழ்வதுமுண்டு,
வருந்துவது முண்டு;—“பூவையுங் காயாவும் நிலமும் பூக்கின்ற, காலமல ரென்றுங் காண்
டோறும்—பாசியேன், மெல்லாகி மெய்மிகவே பூரிக்கும் அவ்வவை, பெல்லாம் பிரானுருவே
பென்று” என்ற பெரிய திருவந்தாதிப் பாசரத்தில் மகிழ்தலும், “ஒக்குமம்மானுருவமென்று
உள்ளங்குழைந்து நாணும், தொக்க மேகப் பல்குழாங்கள் காணுந்தோறும் தொலைவன்
நான்” [8-5-8] என்ற திருவாய்மொழிப் பாசரத்தில் வருந்துதலுங்காண்க. “பைம்பொழில்
வாழ் குயில்காள் மயில்காள் ஒண்கருவினைகாள், வம்பக்களங்கனிகாள் வண்ணப்பூவை
நறுமலர்காள், ஐம்பெரும்பாதகர்காள் அணிமாலிருஞ்சோலை நின்ற, எம்பெருமானுடைய நிறம்
உங்களுக் கென்செய்வதே?” (9-4) என்ற நாச்சியார் திருமொழியுங் காண்க.

கடமாயினகள் கழித்து ** நீர்நிலை நின்ற தவமிது கொல்?—அக் கருங்குவளைகள் காடு
களைத் தமக்கு இடமாகக் கொள்ளாமற் கழித்து நீர்நிலையை இடமாகக் கொண்ட தன்மையை,
அருநெறியான வனங்களை யாத்திரை செய்து கடந்து தவத்துக்கு ஏற்ற இடத்தை நாடி
அடைந்ததாகக் குறித்தார். நீலோற்பல மலர்கள் குடக்கூத்தாடினவனும் உலகளந்தவனுமான
எம்பெருமானுடைய திருமேனி நிறம்போன்ற நிறத்தைப் பெற்றிருப்பதானது, காடுகளாக
வுள்ளவற்றைக் கடந்தொழித்துத் தடாகங்களாகவுள்ளவற்றிற் புழுந்து அங்குத் தமது
கால்களின் வலிமையால் நெடுநாள் நீரிலே நீங்காது நின்ற செய்த தவத்தின் பயனோ?
என்கிறார். மழை பனி வெயில் என்ற வேறுபாடின்றி எக்காலத்திலும் நீர் நிலையில் பாசியேற
நிற்றல் தவத்துக்கு ஒரிலக்கணமென்பது உலகநின்ற கிஷயம்; இம் மலர்கள் ஆங்கனம் நிற
படையே தவஞ்செய்தலாகக் குறித்தது. இவை தனித்தனி மேல்முகமாக ஒரு தாளால் நின்ற

மலர்ந்துதேன்சொரிதல் ஸூர்யனுக்கு அபிமுகமாக ஒற்றைக் காலால் நின்று மனங் குழைந்து ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து யோகஞ்செய்தல் போலு மென்க. தவஞ்செய்த முக்தி பெற்றவர்கள் எம்பெருமானோடு பாமஸாயம் பெறுவார்களாதலால் 'தவமிது கொல்—பெருமானுரு வொத்தன நீலங்கள்' என்றது. 1. "முருகசிழ் செய்ய கமலமுண்ணென்கிழந்து முகமலர்ந்துறுகணீர் சிந்தி, ஒரு பசுந்தாளின் வனத்தினின் றரிதினுஞ்நிறிய தவத்தினுளன்றோ, விரிமல ரசோகின் தளிர் நலங்கவற்றி மென்சிறை யனமென மிழற்பும், பரிபுரமணிந்து பஞ்சியூட்டிய பொற்பதத்தினைச் சிறிதுபோன்றனவே" என்ற செய்யுளிலும் இக்கருத்து விளங்குமாறு காண்க. இது ஹேதுத் ப்ரேக்ஷாலங்கார மேனப்படும். கீழ் 'மேகங்களோ வுரையீர்' என்ற பாசரம் போன்றது இது.

கடமாயினகள் கழித்து என்பதற்கு—தாம் அனுபவிக்கக் கடமைப்பட்டனவான தீவினைகளையெல்லாம் கழிக்கத்தொடங்கி என்றும் பொருள் கூறலாம். நீண்ட நாளங்களின் நிலைநிற்குந் தன்மையே இவற்றிற்குக் கால்வன்மையாகக் கருதப்பட்ட தென்க.

குடமாடி—அந்தணர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் யாகஞ் செய்வதுபோல இடையர்க்குச் செல்வம் மிகுந்தால் அதனுலுண்டாகுஞ் செருக்குக்குப் போக்குவிடாகக் குடக்கூத் தாடுவார்கள். கண்ணிரானும் சாதி மெய்ப்பாட்டுக்காகக் "குடங்களைடுத் தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்ல வெங்கோவே", என்கிறபடியே அடிக்கடி குடக்கூத்தாடுவது வழக்கம். தலையிலே அடுக்குக் குடமிருக்க, இரு தோள்களிலும் இரு குடங்களிருக்க, இரு கையிலும் குடங்களை யேந்தி ஆகாசத்திலே யெறிந்து ஆடுவதொரு கூத்த இது என்பர். இதனைப் பதினோராடவி லொன்றென்றும் அறுவகைக் கூத்தி லொன்றென்றும் கூறி "குடத்தாடல் குன்றெடுத்தோட லதனுக்கடைக்குப வைந்துறப்பாய்ந்து" என்று மேற்கோளுங் காட்டினர் சிலப்பதிகார வுரையில் அடியார்க்கு நல்லார். "இம்மண்ணும் விண்ணுங் குலுங்க" என்றதை மத்திமதீபமாகக் கொண்டு முன்னும் பின்னும் அந்வயிக்கலாம்; 'இம் மண்ணும் விண்ணுங் குலுங்கக் குடமாடி, இம்மண்ணும் விண்ணுங் குலுங்க உலகளந்து நடமாடிய பெருமான்' என்க. குடக்கூத்தாடுதலை நோக்கி மண்ணுலகத்தவர் போல விண்ணுலகத்தவரும் ஸௌவப்ப குணத்தைப் பாராட்டி வியந்தனரென்க. குடமாடுதலும் உலகளத்தலுஞ் செய்யுமிடத்தைச் சிறிதும் இளைப்புத் தோன்றாது விளையாட்டாகவே செய்தமை தோன்ற 'குடமாடிய' என்ப பட்டது. "வாமனனாய்ச் செய்த கூத்துக்கள் கண்டுமே" என்ற திருவாய்மொழியிலும் திரிவிக்கிரமனுக்குக் கூத்துக் கூறியவாறு காண்க.

"இம்மண்ணும் விண்ணுங் குலுங்க" என்பதற்கு—இம் மண்ணுலகத்தாரும் விண் ணுலகத்தாரும் மனம் இளகும்படியாக' என்றபடிதே ஸம்பரகாயமாகும்: 'உலகங்கள் நடுங்க' என்று உரைத்தல் ஸம்பரதாயமன்று. பெரியவாச்சாண பிள்ளை அருளிச் செய்கிறார் காண்மின்:—"ஸம்ஹார காரணனுடைய ந்ருத்தமாகிவிதே லோகம் நடுங்கிற் றென்னலாவது; அங்ஙனன்றிக்கே லோகமடைய அச்செயலுக்கு நெஞ்ச் உளுக்கின்படி." என்று. எம்பெருமானுடைய திருவடியானது புஷ்பத்திற் காட்டிலும் பெலனியதாதலால் அது மேலே பட்டபோது இன்பமுண்டாமேயன்றித் துன்பமுண்டாகமாட்டா தென்றுணர்க.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வரபதேசப் பொருளாவது:—எம்பெருமானைச் சேர்ப்பெருநு வுருந்துகிற ஆழ்வார், பாமபதத்து முக்தர்கள் எம்பெருமானது வடிவோடொத்த வடிவைப் பெற்றுநிற்குந் தன்மையைத் தமது ஞானத்தாற் கண்ணுற்ற, 'இவர்கள் இங்ஙனமானது உபாயாந்தாங்களைத் தவிர்த்து நெடுங்காலம் இவ்வுலகில் வின்று செய்த யோகத்தினாலோ?' என்று ஒரு காரணத்தைக் கற்பித்து அக்காரணம் இன்னதென்று சங்கையறத் தெளிவாகத் தெரிந்தால் யானும் அது செய்து இந்நிலை பெறுவேனென்று கருதுதலாம். ப்ரபத்தி மார்க்கத் தில் நிற்பார் மற்ற ஸாதநாநுஷ்டாநங்களை யொழித்தல் இங்குக் கடமாயினகள் கழித்தலாகச் சொல்லப்பட்டது. அன்றி, எம்பெருமான் நிறத்திலு் செய்யத்தக்க கடமைகளைத் தவறாது செய்து கிறைவேற்றதனுமாம்; திவ்யதேச யாத்தினை செய்து முடித்தனுமாம். அவர்களது இடைவிடாத முயற்சியின் ஆற்றலைத் 'தம் கால் வன்மை' என்றது. ('தான்' என்ற முயற்சிக்கு ஒரு பேருண்டிறே.) பலநாள் நடமாயின புகுதல்—தடாகம்போலக் குளிர்த்த எம்பெருமானது ஸ்வரூபத்திலே யீடுபடுதல். நீர்நிலை நிற்பல்—அவ்வெம்பெருமானுடைய ஆச்ரித ஸௌவப்ப

மாகிற நீர்மையிலே ஆழ்தல். தவமென்றது, இங்கே, சிறந்த ஸாதகமென்னும் பொருளது. பெருமானுரு வொத்தல்—ஸாரூப்யமடைதல். முக்தரை நீலமலரென்றது யாவரும் மகிழ்த்து தலைமேற் கொள்ளும்படியான சிறப்புக்கும் மேன்மைக்கும் முகமலர்ச்சிக்குமாம். ... (ந.அ)

நீலத்தடவரைமேற் புண்டரீக நெடுந்தடங்கள்

போல * பொலிந்தெமக் கேல்லா விடத்தவும் * பொங்குமுந்நீர்

ஞாலப்பிரான் விசம்புக்கும்பிரான் மற்றும்நல்லோர்பிரான்

கோலங் கரியபிரான் * எம்பிரான்கண்ணின் கோலங்களே.

(ந.க)

நீலம்	நீலமணிமயமான	விசம்புக்கும்	விண்ணுலகத்துக்குந் தலைவ
தடை வரை மேல்	{ பெரிய தொரு மலையின் மேலுள்ள	பிரான்	{ னும்
புண்டரீகம் நெடு	{ பெரிய செந்தாமரைப்பூம்	மற்றும் நல்லோர்	{ மற்றும்முள்ளநல்லவர் யாவர்க்
தடங்கள் போல	{ பெய்கைகள் போல	பிரான்	{ கும் தலைவனும்
பொலிந்து	{ விளங்குகின்றவைகளும்	கோலம் கரிய	{ திருமேனி கிறம் கறுத்திருக்
எமக்கு எல்லா	{ எமக்குக் காணுமிடந்தோறும்	பிரான்	{ கப்பெற்ற பிரபுவுமான
இடத்தவும்	{ தோன்றுகின்றவையுமா புள்ளவை	எம்பிரான்	எம்பெருமானுடைய
(எவையென்னின்)		கண்ணின்	திருக்கண்களினுடைய
பொங்கு முந்நீர்	{ கிளர்கிற கடல்குழந்த மண்	கோலங்களே	அழகுகளேயாம்.
ஞாலம் பிரான்	{ னுலகத்துக்குத் தலைவனும்		

***—நாயகனுடைய உருவெளிப்பாடு கண்ட நாயகி தோழிக்குக் கூறுதல் இது. ஒரு பொருளினிடத்து இடைவிடாது கருத்தைச் செலுத்த அந்தப் பாவனையின் ஊற்றத்தால் அப்பொருள் கண்ணுக் கெதிரில் தோன்றியது போலக் காணப்படுதல் இயல்பு. அதில் கண்ணழகில் ஆழ்ந்து கூறியது இது.

கடல் குழந்த மண்ணுலகத்துக்குத் தலைவனும் விண்ணுலகத்துக்குந் தலைவனும் மற்ற முள்ள நல்லவர் யாவர்க்குந் தலைவனும் கரிய திருமேனியனுமான எம்பெருமானது திருக்கண்களின் அழகுகளே எமக்குக் காணுமிடந்தோறும் தோன்றுகின்றவையாயுள்ளன; அவை எங்கனே விளங்குகின்றன வென்னின், நீலரத்ன மயமானதொரு பெரிய மலையின் மேலுள்ள பெரிய செந்தாமரை மலர்த் தடாகங்கள் போல விளங்கா நின்றன.

எம்பெருமானுடைய கரிய பெரிய திருமேனிக்கு நீலத்தடவரையும், அவனது திருக் கண்மலர்களுக்குப் புண்டரீக நெடுந்தடங்களும் உவமையாயின. 'கோலங்களே' என்ற மற்ற வகாரம்—பிரிபிலை; ஸர்வாங்கஸுந்தானுடைய கண்ணழகி வீடுபட்டார்க்கு மற்றொன்றும் பொருளாகத் தோன்றுமை காட்டும். 1. "தோள்கண்டார் தோளேகண்டார் தொடு கழற் கமலமன்ன தாள் கண்டார் தாளே கண்டார் தடக்கை கண்டாருமேதே, வாள் கொண்ட கண்ணார் யாரே வடிவினை முடியக் கண்டார், ஊழ்கொண்ட சமயத்தன்னொருவு கண்டாரை பொத்தார்" என்றாற்போல. இனி, ஏகாததை இரக்கமாகக் கொள்ளின், கண்ணுக்குப் புலப்படும் வடிவு கைகளால் தழுவுகற்கு எட்டாது வருத்துகிறபடியை விளக்கும்.

இதில், ஞாலம் என்றதனால் லீலாவிபூகியையும், விசம்பு என்றதனால் வெளிநாடான நீத்ய விபூகியையுங் குறித்தார். 'மற்றும் நல்லோர்' என்றது இவ்வுலகத்தில் ஆழங்காற் படாமலும் முக்தியிற் சென்று சேர்ப்பெருமனும் எம்பெருமான் சூணங்களி வீடுபட்டு இடை பிற்கிற முழுக்கூக்களை. அன்றி, விசம்பு—தேவலோகமும், நல்லோர்—நீத்ய முக்தரும் என்னவுமாம்.

பகவத் கடாசுத்திலே வீடுபட்ட ஆழ்வார் அவ்வீடுபட்டின் முதிர்ச்சியாலே எம் பெருமானது திருக்கண்ணழகு உருவெளிப்பாடாய் எங்குந் தோன்றி விளங்கக் கண்டு அதனை அன்பர்க்குக் கூறுதல் இதற்கு ஸ்வாபதேசம். திருவாய் மொழியிலும் "ஏழையாவி புண்ணு மினைக்கூற்றங் கொலோ வற்பேன், ஆழியங் கண்ணபிரான் திருக்கண்கள் கொலோ

வறியேன், சூழவுந் தாமரை நாண்மலர்போல் வந்து தோன்றுங் காண்டர், தோழியர்கா ளன்னையர்! என் செய்கேன் துயராட்டியேனே” என்றருளிச்செய்வது காண்க. நிரிர்ச்சி, குளிர்ச்சி, மலர்ச்சி, பெருமை, செம்மை முதலியவற்றையுட்கொண்டு “கண்ணின் கோலங்கள்” என்னப்பட்டன. “கரியவாகிப்புடைபாந்து மிளிர்ந்த செவ்வரியோடி, நீண்டவப் பெரிய வாய கண்கள் என்னைப் பேதைமை செய்தனவே” என்ற அமலனாகிரான்பாசரங் காண்க. ‘எமக்கெல்லாவிடத்தவும்’ என்றது “நின்று தோன்றிக் கண்ணுள் நீங்கா என்நெஞ்சுள்ளும் நீங்காவே” என்றாற்போல. தம் திருவுள்ளம் எம்பெருமானது ஸௌந்தர்யத்தி லகப்பட்டு மற்றொன்றுக்கு உரித்தல்லாமல் அழிந்தபடி, சொல்லிற்றாயிற்று.

(நக)

கோலப்பகற் களிஞென்று கற்புய்ய * குழாம்விரிந்த
நீக்கங்குற் களிநெல்லாம் நரைந்தன * நேரிழையர்!
ஞாலப்பொன்மாதின் மணுளன் துழாய்நங்கள் துழ்குமுற்கே
ஏலப்புனைந்தென்னைமார் * எம்மை நோக்குவதென்றுகோலோ?

(சு0)

கோலம்	அலங்காரத்தையுடைய	நேர் இழையர்	{ தகுதியான ஆபரணங்களை
பகல்	ஸூர்யனாகிய	ஞாலம்	{ யுடையவர்களே!
களிறு ஒன்று	ஒப்பில்லாததொரு யானை	பொன்மாதின்	பூதேவிக்கும்
கல் புய்ய	{ அஸ்தமன பர்வதத்தில்	மணுளன்	பூதேவிக்கும்
	{ மறைய,	துழாய்	நாயகனான எம்பெருமான்
குழாம் விரிந்த	திரளாகப்பாந்த		{ (தனது) திருத்துழாய்
நீலம்	நீலநிறத்தையுடைய		{ மாசியை
கங்குல்	இரவாகிய	நககள் குழ்	{ எமது அடர்ந்த
களிறு எல்லாம்	யானைகளெல்லாம்	குழற்கே	{ தலைமையிரிலே
கிரைந்தன	{ அடைவே எதிரில் வந்து	ஏலப்புனைந்து	தகுதியாகச் சூட்ட
	{ சேர்ந்தன,	என்னைமார்	எமது தாய்மார்
		எம்மைநோக்குவது	என்னைப்பார்ப்பது
		என்று கோலோ	என்றைக்கோ?

***—இருள் கண்டிரங்கிய தலைமகள் தோழியர்க்கு வரைவு விருப்புரைத்தல் இது. பகற்பொழுது கழிந்த எங்கும் இருள் பரவியது கண்டு வருந்தின தலைமகள் ‘உறவினர் என்னைக் கலியாணஞ்செய்து கொடுப்பது என்றைக்கோ?’ என்று தோழியரை நோக்கிக் கூறுகின்றாளென்க.

தகுதியான ஆபரணங்களுடைய தோழியர்களே!, ஸூர்யனாகிய ஒரு யானையானது அஸ்தமன பர்வதத்திலே வீழ்ந்து மறைய, திரளாகப் பாந்த நீலநிறத்தையுடைய இரவாகிய யானைகளெல்லாம் வரிசையாக எதிரில் வந்து சேர்ந்தன; [ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கவே இருட் பொழுது வந்து விட்டது.] இப்போது கிரஹ வ்யஸநம் அஸஹ்யமா யிருக்கையாலே, பூதேவிக்கும் பூதேவிக்கும் கணவனான எம்பெருமான் தனது திருத்துழாய்மாலையை எனது தலைமையிரிலே தகுதியாகச் சூட்ட எனது தாய்மார் என்னைக் கடாஷிப்பது எந் நாளோ? என்றது—“அன்றிப்பின் மற்றொருவற்கென்னைப் பேசலொட்டேன் மாலிருஞ் சோலை பெய்மாயற்கல்லால், கொற்றவனுக் கிவளாமென்றெண்ணிக் கொடுமின்கள் கொட ராகில் கோழம்பமே” என்றாற்போல அப்பெருமானுக்கு என்னைத் தாரைவார்த்துத் தத்தம் பண்ணுவதற்குத் தாய்மாரும் தோழிமாரும் கிரைந்த காரியம் நடத்தவேணு மென்றவாறு.

ஸூர்யன் இயற்கையிற் செந்நிறத்தையும் மலைப்பொழுதில் செவ்வானக் கோலத்தையு முடையனாய்க் கம்பிரையிருப்பன்; உத்தம ஜாகியிற்சிறந்த யானையானது இயற்கையான உத்தம லக்ஷணமாகிய செம்புள்ளிகளையும், செயற்கையில் செந்நிற முகபடாமாகிய அலங் காரத்தையு முடைத்தாய்க் கம்பிரமாயிருக்கும்; ஆக இப்படிப்பட்ட ஒற்றுமையைக் கருதிக் ‘கோலப்பகற்களிஞென்று’ என்று ஸூர்யன் ஒரு யானையாக உருவகப்படுத்தப் பட்டானென்க. பகற்பொழுதானது இராப்பொழுதுபோலல்லாமல் சிறிது ஆறியிருப்பதற்கு உரியதாயிருந்த தன்மைபற்றிக் ‘கோலப் பகல்’ என்று விசேஷித்துக் கூறினாளுமாம். இங்ங, ‘பகல்’ என்றது ஸூர்யனுக்கு வாசகமானது லக்ஷணமாய். பகற்பொழுதுக்கு இறைவனாகையாலே ஸூர்யன் பகலெனப்பட்டான். ‘கல்’ என்பது மலைக்கு வாசகமாகப் பிரயோகிக்கப் படுதலைக் ‘கல் லெடுத்துக் கன்மாரி’காத்தாய்” இப்பாடிகளிற் காண்க.

ஒரு யானை நீங்கப் பல யானைகள் வந்து புகுந்தனவென ஒரு சமத்காரந் தோன்றப்
“பகற்களிறென்று கற்புய்யக் கங்குற்களிறெல்லாம் நிரைந்தன” எனப்பட்டது. ஓர் இரவை
நோக்கித் ‘களிறு எல்லாம்’ என்றது இருட்சியாலும் திரட்சியாலும். ‘குழாம் விரிந்த’ என்ப
தற்கு—ஸூரியனொளியால் முனடி திரள் திரளாகச் சிதறிப்போன என்றரைப்பது பொருந்
தும். நிரைந்தன—அணிவகுத்தேறமாபோலே மீண்டும்வந்து பேராதே நின்றன. ‘நிரைந்தன’
என்றம் பாடமுண்டு; நிரைந்தல்—கூடுதல். இரவைப்பன்மையாகக் கூறினது நெடுமைபற்றி,
ஒன்றே பலவாகத் தோற்றுதலால், பகல் அங்ஙனம் தோன்றாமையால் அதனை ஒருமையாகவே
கூறலாயிற்று.

நேரிழையீர்!—உடம்பின் அழகுக்கு ஏற்ற ஆபரணங்களின் அழகமைதியையுடையவர்
களே! என்கை. மெல்லிய ஆபரணங்களையுடையவர்களே! என்றமாம். [ஞாலப்பொன்மாதின்
மணுளன்.] ஞாலமாத பொன்மாத எனத் தனித்தனி கூட்டுக. ‘இன்மணுளன்’ என்றெடுத்து
மனத்துக்கினிய மணுளன் என்னவுமாம். என்னைமார் என்றது மூத்தவர் என்ற மாதிரி
மாய்த் தந்தையையும் உணர்த்தலாம். ‘ஞாலப்பொன்மாதின் மணுளன்’ என்றதனால்—
நிலமகள் திருமகள் என்னுந் தேவிமாருடைய அநுபவம்போன்ற அநுபவம் எமக்கு இல்லையே
யென்ற உள்வெதும்புகின்றமை தோன்றும்.

எம்பெருமான் தன்னுடைய திருத்துழாய் மாலையை எமது தலையிரிலே தருதியாகச்
சூட்ட எமது தாய் தந்தையர் எப்போது பார்க்கப் போகிறார்களோ என்றும், எம்பெருமானது
திருத்துழாய் மாலையை எமது தாய் தந்தையர் எம் தலையிலே சூட்டி எம்மை என்றைக்கு
உவந்து பார்க்கப்போகிறார்களோ என்றும் பின்னடிகட்குப் பொருள் கூறலாம்.

முதல் வாக்கியம் ரூபகாலங்காரம். புய்ய—‘புய்’ என்னும் வினைப்பகுதியடியாப்
பிறந்த செயலெனெச்சம். மாத—மாதர் என்பதன் விகாரம். மணவாளன் என்பது மணுள
னென மருவியற்று. குழற்கு—குழலிலே எனப்பொருள்பட நின்றலால் உருபுமயக்கம்.
புனைந்து—புனைய என்னும் எச்சத்தின் திரிபு.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொருளாவது - எம்பெருமானைச் சேர்ந்து அநுபவிக்கப்
பெறுதலிலேயே ஆழ்வார் தமது விவேக ப்ரகாசமும் நிலைகுலையும்படி மோஹாந்தகாரம் மேலிடு
மளவானபடியால் ‘இந்நிலையில் எமது பெரியோர் எம்மை எம்பெருமானது ப்ரஸாதத்துக்குப்
பாத்திரமாய்ப்படி ஸமர்ப்பியாமல் தாமதிப்பதே!’ என்று அன்பரை நோக்கி யருளிச்
செய்வதாம். [கோலப் பகற்களிறென்று கற்புய்ய] பக்திமேலிட்டுச் செவ்வியதான விவேக
ப்ரகாசம் மறையும்படியாக. [குழாம்விரிந்த நிலக்கங்குல்களிறு எல்லாம் நிரைந்தன]
மோஹாந்தகாரம் மிக மேலிட்டது. இவற்றைக் களிறென்றது அடக்குதற்கு அருமையால்,
‘ஞாலப்பொன்மாதின் மணுளன்’ என்றதனால், நாய்ச்சிமார்கள் போலத் தாமும் எம்
பெருமானோடு சேர்தலில் கிருப்பங்கொண்டமை தோன்றும். [மணுளன் துழாய் நங்கள்
சூழ் குழற்கே ஏலப்புனைந்து] எம்பெருமானுடைய ப்ரஸாதத்தை எமது முடிமேற்கொள்ளும்
படி கிடைக்கச்செய்து. ‘என்னைமார்’ என்றது—பகவத் பக்தர்களில் தம்மினும் மூத்தவரை.
‘என்று கொலோ’ என்றதனால், அது விஷயமான அபேகையையே இவர்க்குத் தலையெடுத்தமை
தோன்றும். ‘நேரிழையீர்!’ என்றது அன்பர்க்கு நற்குணங்களாகிய அணிகலங்கள் அமைந்
திருத்தலைக் குறிக்கும்; “ஜ்ஞாந வைராக்கிய பூஷணம்” என்றிற்போல.

கட்டளைக் கவித்துறையிலமைந்த செய்யுட்களெல்லாம் ஏகா வீற்றதாய் முடிதல்
வேண்டுமென இலக்கணமிருப்பது கொண்டு இப்பாசுரத்தின் முடிவை ‘என்று கொலே’
என்று சிலர் திருத்தப்பார்ப்பர்; அது வேண்டா. பயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்
இங்ஙன மருளிச் செய்திருத்தலால் கட்டளைத் கவித்துறைக்கு ஒகாவீற்றதாதலும் சிறு
பான்மை இலக்கணமா மென்பது அறியத்தக்கது. ‘இலக்கியங்கண்டதற் கிலக்கண
மியம்பலின்’; என்றன்றோ நன்னூலிற் சொல்லப்பட்டது. அன்றியும் வடமொழியில் வால்மீகி
வ்யாஸர் முதலிய மஹர்ஷிகளுடைய கவிதைகளில் ஏதேனும் இலக்கணமாறுபாடு காணு
மிடத்து “ரிஷிவாக்யமாதலால் குற்றமில்லை” என்று அதனை வழுவமைதியாக ஏற்றுக்கொள்
எல் ஆன்றோர் மரபாதலால், அவர்களினும் ஞானங்களிந்து நலங்கொண்ட ஆழ்வார்களின்
அருளிச் செயலை அங்ஙனம் அமைத்துக்கொள்ளத் தட்டில்லை யென்க. மேலும், வடமொழி
வேதத்தின் பிரயோகம் மற்றை வழக்குக்குச் சிறிசில விடத்தில் வேறுபடுதல்போலத் தமிழ்
வேதமாகிய இத்திவ்ய ப்ரபந்தத்துக்குங் கொள்க. சிறுபான்மையாகிய இதற்கு இலக்கணமும்

இலக்கியமும் வந்தவிடத்துக் கண்டுகொள்க. இங்ஙனன்றிக்கே 'என்று கொலை' என ஏகா
வீராகத் திருத்துதல் அஸம்பாதாய மென்பதும் சொல்லிலைக்குச் சிறவா தென்பதும் உணராத
தக்கது. ... .. (சு)

என்றும் புன்வாடை யிதுகண்டறிதும் * இவ்வாறு வெம்மை
ஒன்றுமுருவுஞ் சுவடுங் தெரியிலம் * ஓங்கசுரர்
பொன்றும்வகை புள்ளையூர்வா னருளருளாத விட்காள்.
மன்றில் நிறைபழி தூற்றி * நின்றென்னை வன்காற்றடுமே. (சுக)

என்றும்	எப்பொழுதும்	புனை	கருடப்பறவைவைய
புன்	கொடுமை செய்கிற	ஊர்வான்	{ எறி நடத்துகிற எம்பெரு
வாடை இது	இந்த வாடையை		{ மான்
கண்டு அறிதும்	கண்டறிவோம்;	அருள் அருளாத	{ தனது கருணையால் என்னை
			{ வந்து காத்தருளாத
இ ஆறு வெம்மை	இப்படிப்பட்ட (வாடையினு	இ.நாள்	{ இக்காலத்திலே
உருவம்	டைய) வெப்பத்தின் தன்	வன் காற்று	{ வலியவாடையானது
	மையையும்	என்னை	{ என்னை
சுவடும்	குறிப்பையும்	மன்றில் நிறை பழி	{ வெளியிலே பாசிறைகிற
ஒன்றும்	ஒருவிதத்தாலும்		{ பழிப்பை
தெரியிலம்	அறிகின்றிலோம்;	தூற்றி	{ அயலாமை யிட்டுத் தூற்று
ஓங்கு அசுரர்	{ வலிமைமாய் கிளர்கின்ற		{ வித்த
	அசுரர்கள்		{ அப்பாற் போகாமல் நிலை
பொன்றும் வகை	அழியும்படி	கின்று அடம்	{ கின்று அழிக்கின்றது.

***—வாடைக்கு வருந்தின நாயகியின் வார்த்தை இது. பிரிந்த நிலையில் பல பொழு
தும் வாடை வருத்துதலால் அதனைப்பற்றி அடிக்கடி கூறி அலற்றும்படியாயிற்று; ஆகவே
கூறியது கூறல் [புருத்தி] என்னுங் குற்றத்திற்கு இடமில்லாமை உணர்க. இங்ஙனம் வரு
வன வேறு சிலவற்றிற்கும் இவ்வாறே கண்டு கொள்க.

எப்பொழுதும் கொடுமை செய்வதையே இயல்வாகக்கொண்ட இந்த வாடையை
இன்று நேற்றல்ல, நெடுநாளாகவே கண்டறிவோம். 'வாடை வருத்துகிறது' என்று
பொதுப்படக் கூறமுடிவதேயன்றி இன்ன வடிவமாய் இன்ன குணத்தால் இன்னதுசெய்து
வருத்துகிறதென்று ஒருவகையாலும் விவரித்துக் கூறக்கூடாதபடியுள்ளது இதன் கொடுமை;
ஆஸாபார்க்குதிகளான துஷ்டர்களை பொழித்து சிஷ்டர்களான அடியாளைக் காத்தருளியில்
வுடைய பெருமான் எனக்குக் கொடியதான வாடை வருத்துதலைத் தவிர்த்த அமையாகிய
என்னை ரக்ஷித்தருளா தொழிவதே!; நான் வாடைக்கு வருத்துவதைக் கண்டு ஊரார் அலர்
தூற்றும்படியாயிற்றே! இப்படியன்றோ என்னை இவ்வாடை கொலைசெய்கின்றது! என்கிறான்.

'புன்வாடை' என்பதற்கு மந்தமாருத மென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். வாடையிது
கண்டறிதும்=இவ்வாடையின் துஷ்டத்தனத்தை அறுபசித்திருக்கிறோ மென்றவாறு. முன்
னடிகளின் கருத்தை வேறுவகையாகவு முரைக்கலாம்;—வெகு காலமாகவே இந்த மாரு
தத்தை அறுபசித்தறிவோம்; ஆனால், இப்படி வெப்பம் பொருந்திய வடிவத்தையும் தன்மை
யையும் (இதற்கு உள்ளனவாக) முன்பு கண்டறியோம்; இதன் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்கள் இன்றே
மாறுபட்டன) என்று. இவ்வுரைக்கு 'ஒன்றும்' என்பது பெயரெச்சம்; ஒன்றுதல்—
பொருந்துதல்.

ஓங்கு அசுரர்=தேவதார்தாங்களை ஆராதித்துப் பெற்ற வர பலத்தாலும் புஜபலத்தாலும்
கொழுத்திருக்கின்ற அசுரர். அன்றி, வணங்காமுடி மன்னராய் நிமிர்ந்த தலையாயுள்ள
அசுரர் என்னவுமாம். 'மன்றில் நிறைபழி தூற்றி' என்று பழிதூற்றுதலுக்கு வாடையே
கர்த்தாவாகக் கூறப்பட்டிருப்பதன் கருத்து என்னென்னில்; தான் வாடைக்கு வருத்துதலைக்
கண்டு ஊரார் அவர்தூற்றுகிறபடியால் வாடை பாயோஜக கர்த்தா என்றபடி; 'ஒரு சிறுக்கி
நாயகனைப் பிரிந்தாளாம்; காற்று மேலேபட்ட மாதிரித்தில் துடிக்கிறாளாம்; என்மட
மச்சம் நன்றாயிருக்கிறது!' என்று சிறர் ஏசும்படியாயிற்றென்கை. "இருங் குங்குமத்
தோளங்கேசர் முன்னுளிலங்கா புங்காவலன் காலினால் வீழ் கருங்குன்றுபோல் மன்

முடிக்குத்திவிழக் கண்டாரெனக்கின்று தண்டாணித்தால், மருங்கெங்கும் வம்போதுவார் வாயடங்கும் வாடைக்கும் நிலமங்கை யாடைக்கும் கோகேன், நெருங்குந்தனம் சந்தனம் பூசலாரும் நீளாநிர மையல் மீளாநிராதே" என்ற திருவாங்கக்கலம்பகச் செய்யுளின் கருத்து இங்கு உணர்த்தக்கூது. 'நிறைபழி' என்றது காயகியைப் பற்றின பழி என்பதுமாதிரி மல்லாமல் காயகனைப்பற்றின பழியுமாம் என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம். ஒருத்தியைத் தன் பக்கவிலே ஆசைப்படவைத்து வாடைக்கு ஈடுபட்டுத் துடிக்கும்படியாக உபேகிப்பதே! என்று எம்பெருமானையும் அவர் தூற்றுவர்களாம். அடும்—கொல்லும்; மாண்பர்யந்தமான வேதனையைச் செய்யும் என்றவாறு. வன்காற்று என்னை அடும்—கண்ணோட்டமில்லாத காற்றானது, பரிஹாஸ் செய்வதும் பொறுத்திருக்கவும் மாட்டாத மெல்லியவான என்னைப் பெண்கொலை செய்வதும் பாராது நாசப்படுத்தா நிற்கும்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வரபதேசப் பொருளாவது:—ஆழ்வார் தாம் எம்பெருமானைச் சேர்வதற்குத் தவணைப்படுகிற வளவில் உடனே பேறு கிடையாமல் தாமதித்தலால் அப்பொழுது இவ்வுலகத்துப் பொருள் தம்மை வருத்தும் விதத்தைக் கூறுவதாம். முன்பு ஸம்ஸாரத்தில் அறுபலித்த துக்க பரம்பரைகள் இனியன என்னும்படி இப்பொழுது எம்பெருமானைச் சேர்ப்பெருத துயாம் அகிகப்பட்டமை இதில் தோன்றும். [என்றும் புன்வாடையிது கண்டறிதும்] எப்பொழுதும் வருத்துந் தன்மையதான இவ்வுலகப் பொருளை யாம் கண்டறிவோம். [இவ்வாறு வெம்மை உருவும் சுவடும் ஒன்றும் தெரியிலம்] இப்படிப்பட்ட பொருளின் தன்மையுங் குறியும் ஒருபடியாலும் எம்மாற் கூறமுடியாதபடி மிக்குள்ளன. [ஒங்கசூர் பொன்றும்வகை புன்னையூர்வானருளருளாத விற்காள்] தஷ்ட நிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலக சீவரும் அதற்கு வற்றபடி விரைவுள்ள வாறுனத்தை யுடையவருமான எம்பெருமான் தனது இயல்பாகிய கருணையால் அடியேனை ஆட்கொள்ளாத இக்காலத்தில். [மன்றில் நிறைபழி தூற்றி வன்காற்று என்னை நின்ற அடும்] எம்பெருமானைச் சரணமடைந்தும் இங்ஙனம் பரிபவப்படுகிறேனென்ற பழியைப் பலரும் எங்குந் தூற்றச்செய்து இவ்வுலகத்துப் பொருள் என்னை நிலையாக வருத்துகின்றது என்றதாயிற்று. ஸ்வரபதேசத்தில் பழியாவது—எம்பெருமான் தானேவந்து ஆட்கொள்ளுமளவும் ஆறியிராமல் பதறுகின்றதனுண்டாகும் ஸ்வருபஹாதி. "பேற்றுக்குத் தான் பாவர்த்திக்கையும் பழியிறே" என்பர் நம்பிள்ளை. ... (சக)

வன்காற்றறைய வொருங்கே மறிந்து கிடந்தலர்ந்த *

மென்காற் கமலத்தடம்போற் பொலிந்தன * மண்ணும் விண்ணும்

என்காற் களவிண்மைகாண்மினென்பாறெத்து வான்கிமிர்ந்த

தன்காற்பணிந்த வென்பால் * எம்பிரான தடங்கன்களே.

(சஉ)

எம் பிரான	எம்பெருமானுடைய	வான் கிமிர்ந்த	மேலுலகை கோக்கி வளர்ந்த
தட கண்கள்	பெரியதிருக்கண்களானவை	தன்	தன்னுடைய
(எங்ஙனம் விளங்குகின்றனவென்றால்)—		கால்	திருவடிகளை
மண்ணும்	மண்ணுலகமும்விண்ணுலகமும்	பணிந்த	வணங்கின
விண்ணும்	மாகிய விசாலமான இடமிரண்டும்	என்பால்	என்னிடத்து.
என்காற்கு	எனது இரண்டு பாதங்களின் அளவுக்கு	வன்காற்று அறைய	பெருங்காற்று வீசுதலால்
அளவு இன்மை	இடம்போதாத அற்புதத்தை	ஒருங்கே மறிந்து	ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்து
காண்மின்	பாருங்கள்	கிடந்து அலர்ந்த	கிடந்து மலர்ந்த
என்பான்	என்று (அந்தந்த உலகங்களிலுள்ளார்க்குக் கூறி) ஒரு	மென் கால்	மெல்லிய நாளத்தைபுடைய
ஒத்து	வித்தை காட்டுபவன் போன்று	கமலம் தடம்போல்	தாமரைத்தடாகம் போல
		பொலிந்தன	அழகுமிக்கு விளங்கின.

***—நாயகனது கோக்கில் ஈடுபட்ட நாயகி வயந்துரைத்த பாசும் இது. ஸர்வேச் வானாகிய நாயகன் தன் கடைக்கண்பார்வையால் பாரங்குசநாயகியாகிய தன்னை ஒருக்கணித்துக் குறிப்பாக கோக்கிப்போன தன்மையில் ஈடுபட்டுக் கூறியதென்க.

எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களானவை தனது உலகமளந்த திருவடிகளில் வணங்கின என்னிடத்தில் எப்படி யிருந்தனவென்றால், வலிய காற்று வீசுதலால் ஒருபக்கமாகச்

சாய்ந்து கிடந்த மலர்ந்த தாமரைத் தடாகம்போல அழகு மிக்கு விளங்கின—என்கிறான். ஒருக்கணித்துக் கடைக்கண்ணால் கோக்கிய கண்கள்—வலிய காற்றினால் நேர்நிற்கமாட்டாது ஒருபுறஞ் சாய்ந்து அந்நிலைமையில் மலர்ந்த தாமரைமலர் போன்றனவாம்.

இப்பாசுத்தைச்—சிறுபான்மை அடிபொற்றி புரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் “புரங்கேசய! சரணம் மமாஸி வாத்யாவ்யாலோலத்தமல தடாக தாண்டவேந” என்று பட்டர் அருளிச்செய்த ச்லோகம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும்.

எம்பெருமான் உலகமளந்த வாலாற்றை ஒரு உத்ப்ரோக்ஷயிலே யிட்டுப் பேசுகிறது மூன்றாமடி; ‘மண்ணுலகும் விண்ணுலகும்பாகிய பரந்த இடமிரண்டும் எனது இரண்டு பாதங்களின் அளவுக்கு இடம்போதாத ஆச்சரியத்தைப் பாருங்கோள்’ என்று அவ்வவ்வுலகங்களிலுள்ளார்க்குக் கூறி ஒரு வித்தை காட்டுபவன் போன்று உலகமளந்தனனும் எம்பெருமான். மண்ணும் விண்ணும் எம்பெருமானுடைய பாதங்களின் அளப்புக்கு இடம்போதாத தன்மை கம்பராமாயணத்திலும் 1. “நின்றகால் மண்ணெலாம் நிரப்பியப்புறம், சென்று பாவிறற்கு சிறிது பாரொ, ஒன்ற வானகமெல்லாமொடுக்கி யும்பரை, வென்ற கால் மீண்டது வெளி பெருமையே” 2. “உலகெலாமுள்ளடி யடக்கி” என்பவற்றால் காட்டப்பட்டது. ‘தன்கால் பணிந்த’ என்றவிடத்து ‘கால்’ என்பதை ஏழுநூறுபாகக் கொண்டு ‘தன்னிடத்தில் ஈடுபட்ட’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

எல்லாவுலகத்து உயிர்களையும் தன் காற்கீழடிமைகொள்ளத் திருவுள்ளமுகந்த எம்பெருமான் அவ்வுலகை கோக்கி ‘உங்கள் தலையில் என் காலை வைக்கிறேன்’ என்று சொன்னால் அவ்வுயிர்களில் அஹங்கார மமகாரமுடையவை ‘நங்கள் உன்காலை எம் தலையில் வைக்கவொட்டோம்’ என்று ஆணையிட்டுத் தடுக்கக்கூடுமென்று கருதி அங்ஙனஞ் சொல்லாமல் ‘என் காலுக்கு இவை இடம்போதாத வேடிக்கையைப் பாருங்கோள்’ என்று ஒரு வியாஜமிட்டுச் சொல்லி அவற்றின் முடிமேல் அடிவைத்து அவற்றை ஆட்கொண்டருளினனென்பது “மண்ணும் விண்ணுமென் காற்களவின்மை காண்மினென்பாளுத்து வான்நிரிந்த தன்கால்” என்ற திற் போதரும். உயிர்களுக்கு முயற்சியில்லாமலே எம்பெருமான் அருள் செய்தமை இதனால் அறியக்கிடக்கிறது.

இரண்டாமடியில் “மண்ணும் விண்ணும்” என்றிருப்பது ‘விண்ணும் மண்ணும்’ என்றிருந்தால் மோனைக்கு இனிது பொருந்தும்; அப்பாடமேயிருந்து மாறியிருக்கலாம். ‘எம்பிரான’ என்றதில், அ—ஆறனுருபு; “கலியன தமிழிவை” என்றவிடத்திற்போல.

ஆழ்வார் தம் பக்கல் எம்பெருமான் பரிபூர்ண கடாக்ஷம் பண்ணினபடியைப் பாலனை யாலே அறுபவித்து அருளிச்செய்த பாசாமிது. ‘வன் காற்றறைய’ என்றது தடையில்லாத நடைபயமுடைய கருணையால் தூண்டப்பட்டது கடாக்ஷ விக்ஷணம் என்றபடி. “காருண்ய மாருதாரீதை” என்றாரிறே திருக்கச்சிநம்பிகள். ‘ஒருங்கே மற்ந்த கிடந்தலர்ந்த’ என்றது—இவ்வாழ்வா ரொருவர் பக்கவிலே அபிமுகமாய் இவையே கோக்கி மலர்ந்தமை சொன்னபடி. மென்காலாவது—இந்த அருள்நோக்குக்கு மூலமான திருவுள்ள நெகிழ்ச்சி. கமலத்தட மென்றது நிறத்தாலும் குளிர்ச்சியாலும் பரப்பாலும் உண்டான போக்யத்தைப்பற்றி. (சஉ)

கண்ணுஞ் செந்தாமரை கையுமவை யடியோவவையே *
வண்ணங் கரியதோர் மால்வரை போன்று * மதிவிகற்பால்
விண்ணுங்கடந் தும்பரப்பால்நிக்கு மற்றெப்பால்யவர்க்கும்
என்னு மிடத்ததுவோ? * எம்பிரான தெழிநிறமே.

(சுந)

கண்ணும்	திருக்கண்களும்	அவையே	{ அத்தாமரைப் பூக்களையே
செம் தாமரை	செந்தாமரைப் பூவையொப்ப	எம்பிரானது	{ யொப்ப,
கையும்,	திருக்கைகளும்	எழில் நிறம்	{ எம்பெருமானுடைய
அவை	அத்தாமரைப் பூவையொப்ப,	வண்ணம் கரியது	{ அழகிய திருமேனி விளக்கம்
அடியோ	திருவடிகளும்	ஓர் மால் வரை	{ நிறத்தில் கறுத்ததானவொரு
		போன்று	{ பெரிய மலையையொத்து,

மதி விகற்பால்	ஞானத்தின் மிகுதியால்	மற்ற எப்பால்	அதன்மேல் பரமபதத்தில்
எண்ணும் கடந்து	{ ஸ்வர்க்கலோகத்தாரை	யவர்க்கும்	{ எவ்விடத்துமுள்ள நித்ய
	மேலிட்டு		ஸூரிகளெல்லோர்க்கும்
உம்பர் அப்பால்	{ அதன் மேலிடத்துள்ள ஸத்ய	எண்ணும்	{ (இப்படிப்பட்டதென்று) அள
மிகு	லோகத்தார்க்கும் அப்பாற்	இடத்ததுவோ	விடும்படியான தன்மை
	சென்று		யுடையதோ? (அன்று.)

*** —ராயகனுடைய ரூப வைலக்ஷண்யமுரைத்த நாயகியின் பாசரம் இது. “கைவண் ணம் தாமரை வாய் கமலம்போலும் கண்ணிணையு மாவிர்தம் அடியும்தே” என்றாப்போலே யிருக்கிறதா முதலடி. வேறு உபமாரம் கிடைப்பது அரிது என்பது தோன்றப் பல அவயவங் களுக்கு ஒரு பொருளையே உவமை கூறியது. எம்பெருமானுடைய திருக்கண் திருக்கை திருவடி என்னமுறப்புகள் ஸாக்ஷாத் தாமரை மலர்களே; திருமேனி நிறமோவெனில், ஒரு அஞ்சன மாமலை போன்றுள்ளது; இதன் வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லப்புகில், ஸீலா விபூதியில் பலவுலகங்களிலுமுள்ள ரெல்லாரிற் காட்டிலும் ஞானத்தில் மேம்பட்ட பரம பதத்து நித்யஸூரிகளுக்கும் இத்தன்மையதென்று நெஞ்சால் நினைக்கவுமாகாதென்றால் வாய் கொண்டு சொல்லவல்லாருண்டோ என்றானாயிற்று. மதுஷ்யர்களிற் காட்டில் தேவர்களுக் கும், இந்திராதி தேவர்களிற் காட்டில் ஸ்ரஷ்டிகர்த்தாவான பிரமனுக்கும், அவனிற்காட்டி லும் முக்தர்க்கும், அவர்களிற் காட்டிலும் நித்பர்க்கும் ஞானம் படிப்படியே சிறக்குமென்பது கொள்கை. மிக மேம்பட்ட ஞானிகளாலும் எம்பெருமானது திருமேனியழகு வரையறுக்க வொண்ணாது எனவே, இங்குள்ளாரால் வரையறுக்கலாகாமை தானே விளங்கும்.

‘மதி விகற்பால் எண்ணுமிடத்ததுவோ’ என்று அவ்வயிக்கும். ‘விகல்பம்’ என்னும் வடசொல் ‘விகற்பு’ எனத்திரிந்தது; விகல்பமாவது வேறுபாடு; மற்றையோரறிவினுஞ் சிறந்து வேறுபட்டுத் தோன்றுகின்ற மதியினால் என்றவாறு. அப்படிப்பட்ட மதியினாலும் எண்ணும் திறத்ததன்று எம்பெருமானது சுழில் நிறம் என்க.

ஆழ்வார் தமது அகக் கண்ணுக்குப் புலப்பட்ட எம்பெருமானுடைய வடிவழகில் ஈடு பட்டு இது எமக்கேயன்றி நித்யஸூரிகளுக்கும் அளவிட வொண்ணாது என்று இதனால் அரு ளிச் செய்தாராயிற்று.

மூன்றாமடியில் ‘யாவர்க்கும்’ என்பது ‘யவர்க்கும்’ எனக் குறுகியுள்ளது. ‘உயர்வற வுயர்வலமுடையவன் யவனவன்’ என்ற பாசாத்திலும், “நெஞ்சினால்கினைப்பான்யவன்” என்ற பாசாத்திலும் ‘யவன்’ என்பதும், ‘பயிலும் திருவுடையார் யவரோலுமவர் கண்டர்’ என்பதில் ‘யவர்’ என்பதும் காண்க. இங்கே யா வினா அஞ்சாமைப் பொருளது. “ஆவோடல்லது யகாமுதலாது” [தொல்காப்பியம்—எழுத்ததிகாரம்—மொழிமாபு—32.] என்ற விதியைக் காட்டி, ‘யவர்க்கும்’ என்றும் ‘யவன்’ என்றும் ‘யவர்’ என்றுமுள்ள பாடங்களை மறுத்த எனா முத்தலாகப் பாடங்கொள்ள வேணுமென்று சிலர் வற்புறுத்துவர்; அது அஸம்பரதாயம்; ஏட்டுப் பிரதிகளிலெல்லாம் யகாமுதலான பாடமே காண்கிறது; “ஆவோடல்லது யகாமுத லாது” என்ற விதிக்குக் கதையில்லையோ வெனின், அச் சூத்திரவிதி இயற்கை மொழிக்கேயன் றிச் செய்யுளில் வேண்டுழிக் குறுக்கல் பெற்ற மொழிக்கு விலக்காகாது என்று கொள்க.

...

...

....

...

...

(சங)

நிறமுயர் கோளும் பேருருவு மிவையிவையென்று *
அறமுயல் ஞானச் சமயிகள் பேசிலும் * அங்கங்கெல்லாம்
உறவுயர்ஞானச்சுடர்விளக்காய் நின்றதன்றி யொன்றும்
பெறமுயன் றுரினையால் * எம் பிரான பேருமையையே.

(சச)

சிறம்	திருமேனிசிறமும்	அறம் முயல்	{ தருமமார்க்கத்தால் முயன்று
உயர் கோளும்	சிறந்த அலக்காரமும்	ஞானச் சமயிகள்	{ பெற்ற ஞானத்தையுடைய
பேரும்	திருநாமமும்	பேசிலும்	{ வைதிக ஸம்பந்தாயஸ்தர்
உருவும்	வடிவமும்		{ கள் (ஒருவாறு நிறர்க்குச்)
இவை இவை என்று இன்னின்னவையென்று			{ சொன்னாலும்
			(அவர்கள்)

அங்கு அங்கு எல்லாம்	{ கீழ்ச்சொன்ன நிறம் அலை காரம் திருநாமம் வடிவம் இவையெவ்வாவற்றிலும்	எம்பிரான் பெருமையை	{ எம்பெருமானுடைய (ஒப்பு யர்வற்ற) மஹிமையை
உற உயர் ஞானம் சுடர் விளக்கு ஆய் நின்றது அன்றி	{ மிகவுயர்ந்த (தமது) ஞான மாடுற திபத்தாஸ் சிறிது விளக்கத்தைப் பெற்று நின்ற தொழிய	ஒன்றும் பெற முயன்றார் இல்லை	{ ஒருவகையாலும் முற்றும் அளவிட்டுக் கூறப் பெறும் படி முயற்சி செய்தார்களில்லை.

* * *—நாயகி நாயகனுடைய பெருமையையுரைக்கும் பாசர்மிது. “வாள் கொண்ட கண்ணார் யாரே வடிவினை முடியக்கண்டார், ஊழ்கொண்ட சமயத் தன்னுருவுகண்டாரை யொத்தார்” (கம்பர்) என்றாற்போல எம்பெருமானுடைய நாமம் ரூபம் குணம் முதலியவற்றில் அந்தந்த மதஸ்தர்கள் தாம் தாம் ஒவ்வொரு பகுதியை அறிந்தாராயன்றி முற்றும் எவரும் அறிந்தவர் என்கிறாள். கீழ்ப்பாட்டில் ‘எம்பிரானதெழில் நிறம் யவர்க்கு மெண்ணுமிடத் ததுவோ’ என்றதன்மேல், ‘எம்பெருமானுடைய நிறத்தையும் கோலத்தையும் பெயரையும் உருவையும் இவையிவைவென்று ஞானச் சமயிகள் பேசுகின்றனான்றோ? அப்படியிருக்க ‘எண்ணுமிடத் ததுவோ?’ என்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? என்று எழுந்த ஆசேஷபத்திற்கு விடை கூறுவது போலும் இப்பாட்டு; அவர்களும் அவன் பெருமையைச் சிறிது சிறிது கண்டதேயன்றி முடியக் காணப்பெற்றாரில்லை எனப்பட்டது.

‘அறமுயல் ஞானச் சமயிகள்’ என்றவிடத்து ‘அறம் முயல்’ எனப் பிரிக்கலாம் ‘அற’ என்றே எடுத்து ‘மிகவும் முயன்று பெற்ற’ என்றும் பொருளுரைக்கலாம். (அற—மிகவும்.)

ஆழ்வார் தமக்கு ஸேவைதந்த ஸர்வேச்வானுடைய மஹிமை எவ்வளவு ஞானம் கைவந்தவர்க்கும் முற்றிலும் உணரப்பெறுததென்று உண்மையுரைத்தாராயிற்று. எவ்வத நத்தாலே அறிவோமென்பார்க்கு அறியமுடியாததாய் அளவிட வொண்ணாததான தன் பெருமையைப் பாமகிருபையாலே தமக்கு விளங்கச்செய்த உபகாரத்தைக் கருதி எம்பிரான் என்றார்.

நிறமுயர்கோலமும் பேரு முருவும்—நிறமாவது—“முன்னே வண்ணம் பாலின்வண்ணம் முழுதும் நிலைநின்ற, பின்னேவண்ணங் கொண்டவண்ணம்” இத்தாபதிகளிற் சொல்லப்பட்ட வெண்மை கருமை முதலியன. கோலமாவது—பூக்கொளஸ்துபமணி முதலியன. பேர்—ஸஹஸ்ரநாமங்கள். உரு—மதஸ்ய கூர்மாதி ரூப பேதங்கள். ... .. (சச).

பேருங்கேழுவார் தம்பேருங் கண்மலர்ப் புண்டரீகம் * நம்மேல்
ஒருங்கே பிறழவைத்தார் இவ்வகாலம் * ஒருவர்நம்போல்
வருங்கேழ்பவருளரே? தொல்லை வாழியம் துழ்பிறப்பு
மருங்கே வரப்பெறுமே? * சொல்லு வாழி மடநெஞ்சமே!

(சரு).

மட நெஞ்சமே	பேதை நெஞ்சே!	நம் போல் வரும் கேழ்பவர்	{ (அவரோடு) நம்மைப்போல் பொருந்திய ஸம் பந்தம் பெற்றவர்
பேருகேழுவார்	{ (பிரளய வெள்ளத்திழைந் தின பூமியை யெடுப்ப தற்கு) மஹாவராஹருடி யானவர்	ஒருவர் உளரே	{ வேறொருத்தர் உண்டோ? (இல்லை.)
இ அகாலம்	{ (ரக்ஷிப்பதற்கு) எ ளிய த ல் லாத இக்காலத்தில்	தொல்லை வாழியம்	{ (அவரோடு பழமையான வாழ்க்கையையும் யாழுடை யோம்;
தம்	தம்முடைய	(அப்படிப்பட்ட நமக்கு)	
பேரு கண் மலர் புண்டரீகம்	{ பெரிய செந்தாமரைப்பூப் போன்ற திருக்கண்களை	குழ் பிறப்பு	{ விடாது குழுகிற பிறப்புத் தன்பங்கள்
நம் மேல்	நம் பக்கவில்	மருங்கே வர பெறுமே	{ அருகிலும் வரக்கூடுமோ?
ஒருங்கே பிறழ வைத்தார்	{ ஒரு படிப்பட மிளிரும்படி வைத்தார் [கடாக்ஷித்துக் காத் தருளினார்];	சொல்லு வாழி	{ சொல்லாய்; (கலக்கந் தெளிந்து) வாழ்வாயாக.

***—நாயகி நாயகனுடைய நீரிடை யுதவியை நினைந்துரைத்த பாசரம் இது. நாயகனைப் பிரிந்த நாயகியானவள் அவனையே இடைவிடாது சிந்தனை செய்து கொண்டு நீண்டகாலம் வருத்தப்படா திறனாகியல், அவளதுமனம் (நல்வழி. 28.) “என்பது கோடி நினைந்தெண்ணுவன்” என்றபடி அவன் முன்பு செய்த உதவியையும் அவனோடு தனக்குள்ள ஸம்பந்தத்தையும் மறந்து ‘அவன் இரக்கமற்றவன், நானெஞ்சு இளநெஞ்சு அற்றவன்’ என்று சொல்லி அவனது கொடுமையையே பாராட்டி வெறுக்கப்புக, அந்த நெஞ்சத்தை முன்னிலைப்படுத்தித் தலைவி ‘நாம் முன்பு நீர்க்கையில் விளையாடச் சென்றபோது பெரு வெள்ளத்தில் அகப்பட்டு ஆழ்ந்த முடிந்து போகவிருக்குந் தருணத்தில் அவுர் தமது அபாயத்தைக் கருதாது துணிந்து வந்து இறங்கி நம்மை யெடுத்துக் கரையேல்விட்டு உயிர்காத்தவ ரல்லரோ?’ என்றும், ‘இப்படிப்பட்ட பார்ப்பி அவரோடு வேறு யாவர்க்கு நேர்ந்தது?’ என்றும், ‘இவ்வுதவி செய்தற்கு முன்னமே அவரோடு நாம் இயற்கைப் புணர்ச்சி பெற்றோமன்றோ’ என்றும் பழைய ஸம்பந்தங்களை யெடுத்துச் சொல்லி மனத்தைத் திருப்பதல் ஒரு கிளவித் துறையாகவுள்ளது, அத்துறையில் அமைந்த பாசரம் இது என்னலாம்.

இப்பாட்டில் நீரிடையுதவியை நினைந்துரைத்தல் காணவில்லையே என்னவேண்டா; ‘பெருங் கேழலார்’ என்றது அதுவே. எம்பெருமான் மஹாவாஹ மூர்த்தியாய்த் திருவவதரித் தது பிரளயப் பெருங்கடலினுட்பட்டு ஆழ்ந்த பூமிப்பிராட்டியை அதில் நின்று எடுத்துப் பாது காப்பதற்காதலால் அதுதான் நீரிடையுதவியாதலால் அது இங்கு நினைந்துரைக்கப்பட்டதென்க. அவ்வுதவி பூமிப்பிராட்டிக்குச் செய்ததாயினும் ஆச்ரித வார்க்கங்களில் எவர்க்கு எவ்வுதவி செய்யினும் அதனை மற்றுள்ள அடியாரனைவரும் தத்தமக்குச் செய்ததாகப் பாவிக்கும் முறைமை யுண்டாதலால் தனக்கேயாகக் கொள்ளக் குறையில்லை. அன்றியும், “பின்னிகொல்-நிலமாமகள் கொல் திருமகள் கொல் பிறந்திட்டாள்” என்ற ஐக்கியமுமுண்டு பராங்குச நாயகிக்கு.

“தம் பெருங்கண் மலர்ப்புண்டரீகம் நம்மேலொருங்கே பிறழவைத்தார்” என்றது—தன்னை எம்பெருமான் குளிர நோக்கினமை கூறியவாறு. நம்மேல் வைத்த கடாசுஷத்தை மாற்றிப் பிராட்டி தன் பக்கலிலே வைக்கவேணு மென்றாலும் மாற்ற வொண்ணாதபடி வைத் திட்டானென்பது தோன்ற ‘ஒருங்கே’ என்றது; “எங்கும் பக்க நோக்கறியான் என் பைந் தாமரைக் கண்ணனே” என்பர் திருவாய்மொழியிலும், பிறழ—மிக.

‘இக்காலம்’ என்னுது ‘இவ்வகாலம்’ என்கையால்—தன்னுயிர் போனாலும் போகட்டு மென்று தன்னை மதியாமல் வந்து சூழிக்கப் பார்த்தாலன்றி மற்றைப்படி எளிதாக சூழிப்பதற்கு உரியதல்லாத காலம் என்பது தோன்றும். இனி நாம் பிறழ்க்கும் வகையிலேயென்று நிராசை பண்ணிவிட்டிருந்த ஸமயத்திலே வந்து சூழித்தாரென்றவாறு. காலமல்லாத காலம் அகால மெனப்படும். மஹாவாஹருபியாய்க் கடாசுஷித்துக் காத்தருளினது நெடுநாளைக்கு முன்பே நடந்ததாயினும் அன்பின் மிகுதியாலே இப்பொழுது நடக்கிறதுபோலத் தோன்றுதலால் ‘இவ்வகாலம்’ என அண்மைச் சுட்டாற் குறித்தாள்.

பகவத் கடாசுஷப் பெறப்பெற்ற பெருமையினால் உண்டான மனக்களிப்பு பின்னடி களில் பன்னியுரைக்கப்படுகின்றது. அவரோடு நம்மைப்போலப் பொருந்திய ஸம்பந்தம் பெற்றவர் வேறு யாரோனு முண்டோ? எவருமில்லை; இவ்வுறவு நமக்கே அஸாதாரணம்; நாம் இன்று நேற்று வாழ்வுடையோமோ? நெடுநாளைய வாழ்வுடையோமன்றோ? இப்படிப் பட்ட நமக்கு ஸம்ஸாரத்துன்பங்கள் அருகிலும் வாக்கூடுமோ? சொல்லாய் நெஞ்சமே! யென்கிறாள். இந்த ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்த ஸ்த்ரீகளுக்கு வாக்கூடிய விரஹத்துன்பங் களானவை இங்ஙனம் கருணையையும் ஸம்பந்தத்தையு முடைய நாயகரைக்கொண்ட நமக்கு வாரா என்றவாறு.

வாய்திறந்து ஒன்று சொல்லுவதற்கு யோக்யதையற்றதான நெஞ்சைப் பார்த்து ‘சொல்லு’ என்றது—தேற்றப் பொருள் விளக்கும்; ‘காண்’ என்பதுபோல, ‘உளரே’ ‘பெறுமே’ என்ற ஏகாரங்கள் எதிர்மறைப் பொருளன; இவர் என்றும்; பெருது என்றும் பொருள்படுதலால். தோல்லை—தொன்மை; ஐ விசுதிபெற்ற பண்புப்பெயர்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப்பொருள் சொல்ல வேண்டுவது அவசியமன்றியினும் ஒரு படி நிஷ்கர்ஷித்துச் சொல்லுவோம். நாம் ஸம்ஸார ஸமுதாத்தில் அகப்பட்டு வருந்துகின்ற இக்காலமானது எளிதில் மூடிப்பதற்கு உரியதல்லாதது; இப்படிப்பட்ட அகாலத்திலே, பிரளய வெள்ளத்தப் பூமியைக் காத்த பெருமான் நம்மேல் பூரண கடாசூம் வைத்தருளினான்; ஆதலால் நம்மைப்போல அவனோடு ஸம்பந்தம் பெற்றார் வேறு எவருமில்லை. அன்றியும், பா மாத்மாவாகிய அவனோடு ஜீவாத்மாவாகிய நாம் இயற்கையில் அடிமைப்பட்டு வாழ்தலுமுடையோம்; நமக்கு இனிப் பிறவித்துன்பங்கள் அருகிலும் வரக்கடவனவல்ல. (பகவத் கடாசூ முண்டாகி அநுபவம் பெற்றார்க்கு ஜம்மஸம்பந்தமுண்டென்று எங்கேனுங் கேட்டறிவ துண்டோ?) நெஞ்சே! இனிக் கலக்கந்தெளிந்து வாழ்வாயாக என்று ஆழ்வார் பிறவித்துயருக்கு அஞ்சி யொடுங்கிய தமது நெஞ்சத்தை நோக்கிக் கூறித்தெளிவிக்கும் பாசுரமிது ... (சரு)

மடநெஞ்ச மென்றுந் தமதென்றும் * ஓர்கருமங் கருதி
விடநெஞ்சை யுற்றார் விடவோ வமையும் * அப்பொன்பெயரோன்
தடநெஞ்சங்கீண்ட பிரானுர் தமதடிக்கீழ்விடப்போய்த்
திடநெஞ்சமாய் * எம்மைநீத் தின்றுதாறும் திரிகின்றதே. (சுசு)

மடம் நெஞ்சம்	{ பேதைமையை யுடைய மன	கீண்ட	எளிதில் பிளந்தருளிய
என்றும்	{ மென்று எண்ணியும்	பிரானுர் தமது	{ பராக்ரம சாலியான எம்
தமது என்றும்	{ நமக்கு அந்தரங்கமான	அடிக்கீழ்	{ பெருமானுடைய
	{ தென்று எண்ணியும்	விட	{ திருவடிகளிலே
ஓர் கருமம் கருதி	ஒரு காரியத்தை யுத்தேசித்து		{ (யாம் எமது நெஞ்சைத்)
நெஞ்சை விட	{ மனத்தைத் தூதுபோக விடத்	போய்	{ தூதுவிட
உற்றார்	{ துணிந்தவர்	திடம் நெஞ்சம் ஆய்	(அது)
விடவோ அமையும்	{ அத்துணியை விட்டொழிதல்	எம்மை நீத்து	விரைவாகச் சென்று
	{ தருதி;	இன்று தாறும்	உறுதியான கருத்துள்ளதாய்
	(ஏனெனின்,)	திரிகின்றது	{ (தூதுவிட்டவரும் தனக்கு
அ பொன்	{ அந்த (கொடிய) இரணிய		{ உடையவருமான) எம்மை
பெயரோன்	{ னுடைய		{ நினையாமற் கைவிட்டு
தட நெஞ்சம்	பெரிய மாற்பை		{ இன்றுவரையில்
			{ (அப் பெருமானையே
			{ தொடர்ந்து உல்லாசமாகத்)
			{ திரிந்துகொண்டிருக்கின்றது.

***—நெஞ்சைத் தூதுவிட்ட நாயகி அது மீண்டு வருதலின்மை கண்டு இரங்கிக் கூறுதல் இது. இப்பாட்டை ஒரு புடை அடியொற்றியே திருவாங்கக் கலம்பகத்தில் "சீரிருக்க மடமங்கைமீர்! கினிகள்தாமிருக்க மதுகாமெலாம் நிறைந்திருக்க மடவன்னமுன்ன நிரையர யிருக்க வரையாமல் யான், ஆரிருக்கிலு மென்னெஞ்ச மல்லதொரு வஞ்சமற்ற துணையிலலை யென்றதாத்தினோடு தூதுவிட்டபிழை யாரிடத்துரை செய்தாறுவேன், சீரிருக்கு மறை முடிவு தேடரிய திருவாங்கரை வணங்கியே திருத்துழாய்தரில் விரும்பியே கொடுத்திரும்பியே வருத லின்றியே, வாரிருக்கு முலை மலர்மடந்தை யுறைமார்பிலே பெரிய தோளிலே மயங்கியின்புற முயங்கியென்னையு மறந்து தன்னையுமறந்ததே" என்ற செய்யுள் அவதரித்த தென்க.

மேகம், கிளி, வண்டு, அன்னம், தோழி முதலியோரைத் தூதுவிடலாமாயிருக்கச் செய்தேயும், கபடமும் வஞ்சனையுமில்லாததென்றும், நம்முடைய அந்த:காணமென்றும், 'நெஞ்சை யொளித்தொரு வஞ்சகமில்லை' என்றும் இவை முதலிய காரணங்களை ஆலோசித்த மற்றையோரைத் தூது விடுவதிற் காட்டிலும் நெஞ்சைத் தூது விடுவது உசிதம் என்று கருதி அதனை ஒரு காரியத்தின் பொருட்டு ஓரிடத்துத் தூதுவிடத் துணிந்தவரெல்லோரும் அத் துணியை விட்டொழிவதே தருதி; ஏனென்றால், எமது நாயகரிடத்து யாம் முன்பு தூதுவிட்ட நெஞ்சம் இதுவரையிலும் திரும்பிவராதவளவேயன்றி எனக்குந்தனக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தையும் எமது நிலைமையையும் சிந்திப்பதஞ் செய்யாமல் வன்மைப்பட்டு அவர் பின்னேயே ஸஞ்சரித் துக்கொண்டிருக்கிறது என்று, நெஞ்சைத் தூதுவிட்ட நாயகி தனது அநுபவத்தால் உலகத் தார்க்கு ஒருமுகமொழி கூறினாளென்க.

மடம்—பேதைமைக்குணம்; கபடம் வஞ்சகம் முதலிய தீய குணங்களில்லாமையுக்குப் பரியாய மென்க. கண்டவர்களையும் கொண்டு செய்கித்துக்கொள்ளக் கூடிய காரியங்கள் சிலவுண்டு; அந்தரங்கானாகக் கொண்டே செய்கித்துக் கொள்ளத்தக்க காரியங்களுஞ் சிலவுண்டு; புறம்புள்ளாரைக் கொண்டு செய்துகொள்ளத்தக்க காரியமாகில் அக்காரியத்தில் நெஞ்சை ஏவுவது தகுதியே யன்று என்கிறது முன்னடிகளில்.

‘விடநெஞ்சையுற்றார்’ என்ற விடத்து, ‘விடம் நெஞ்சை’ என்று பிரித்து, விஷம்போல் கொடிதான் மனத்தை உற்றார்—அதற்கு உரியவர், விட அமையுமோ—நூதுவிடத்தருமோ? தகாது, என்று முறைக்கலாம். ‘ஓர் கருமங்கருதியிட நெஞ்சையுற்றார் விடவோ வமையும்’ என்பதற்கு—ஒரு காரியத்தைக் குறித்து மனத்தைத் தூதுவிடத் துணிந்தவர்கள் அப்படி அதனைத் தூதுவிடுதலிற் காட்டிலும் அக்காரியத்தைக் கைவிடுவதே தகுதி என்று முறைப்பர். நெஞ்சைத் தூதுவிடுதல் தகுதியன்று என்று நீர் சொல்வதற்கு யாதுகாரணம்? என்று கேட்க, அதனைத் தூதுவிட்டு நான் பட்ட பரிபவத்தைக் கேண்மினென்கிறார் பின்னடிகளில். ‘இராணி யன் மார்க்பைப் பிளந்து ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குப் போருள் செய்த பெருமாள் நம் திறத்திலும் அருள் செய்யா தொழியார்; அவ்வருளைப் பெற்றுவா’ என்று அப்பெருமான் திருவடிக் கீழ்த் தூதுவிடப்பட்ட நெஞ்சானது அங்குச் சென்று எம்மை மறந்து கைவிட்டு இன்றளவும் அத்திருவடிவாத்திலேயே பேர்க்கவும் போரதபடி கிடந்து திரிகின்ற தென்றாளாயிற்று.

‘அப்பொன் பெயரோன்’ என்ற அகாச்சுட்டு—கொடுமையில் அவனுக்குள்ள ப்ரஸித் தியைக் காட்டும். பொன்னுக்கு வடமொழியில் ‘ஹிரண்யம்’ என்பது ஒரு பர்யாய நாம மாதலால் ஹிரண்யாஸாஸனைப் பொன்பெயரோனென்றது. பொன்னிறமான உடம்புடைமை பற்றி அவனுக்கு இப்பெயர் வந்ததென்க. நெஞ்சங்கீண்ட-நெஞ்சமென்னும் மனத்தின் பெயர். அதற்கு இடமான மார்புக்குத் தானியாகுபெயர். தம்மைச் சரணமடைந்தார்க்கு வலிய பகையுண்டாகிலும் அதனை எளிதில் ஒழித்து அவர்களைப் பாதுகாத்தருளும் பேருதவிக் குண முடையவரென்பது ‘அப்பொன் பெயரோன் தடநெஞ்சங் கீண்ட பிரானார்’ என்றதனால் விளங்கும். ‘அடிக்கீழ்’ என்றது உபசாரம். ‘போய்த் திடநெஞ்சமாய்’ என்றத னால், போரும்பொழுது எமது பிரிவாற்றாமையை நோக்கி நெகிழ்ச்சிகொண்டிருந்தது; அங்கே போனபின்பு அவன்போலவே வன்மைகொண்டுவிட்டதென்பது தோன்றும். திரிகின்றது— நம்மையல்லது தஞ்சமில்லாதவரைத் தனியேவிட்டு வந்தோமென்னும் அநுதாபத்தாலே ஓரிடத்தில் விழுந்து கிடந்ததென்று சொல்லப்பெறுதே, உல்லாஸத் தோற்றத் தான் நினைத்தபடி திரிந்துகொண்டிருக்கின்ற தென்றவாறு.

இன்றுதாறும்—இன்றுவரைக்கும். காறு என்பதுபோலத் தாறு என்பதும் எல்லைப் பொருளது. “தனையும் காறும் தாறும் துணையும், வரையும் பிரமாணமும் மாத்திரையும்மட்டும், அளவின் பெயரென்றதைந்தனர் புலவர்” என்பது பிங்கலத்தை நிகண்டு.

கீழ்ப்பாட்டில் வராஹாவதாரத்தில் ஈடுபட்ட ஆழ்வார் இப்பாட்டில் அதற்கடுத்த நூலிம்ஹாவதாரத்திலீடுபட்டு, தமது திருவுள்ளம் மீட்க முடியாதபடி எம்பெருமான் பக்கல் சென்று ஆழ்ந்தமையை அருளிச்செய்தாராயிற்று. ... (சசு)

திரிகின்றது வட மாருதம் * திங்கள் வெந்தீழுகந்து

சொரிகின்றது வதுவும்மது * கண்ணன் விண்ணுர்தொழுவே

சரிகின்றது சங்கம் தண்ணந்துழாய்க்கு வண்ணம்பயலை

விரிகின்றது முழுமேய்யும் * என்னுங்கொலென் மெல்லியற்கே ?

(சுள)

வட மாருதம்	வாடைக்காற்று	கண்ணன்	கண்ணபிரானுடைய
திரிகின்றது	உலாவுகிற்று;	விண் ஊர்	{ பரமபதமாகிய வாஸந்தா
திங்கள்	{ குளிர்ந்த இயல்பையுடைய)		{ நத்தை
வெந்தீ	சந்திர மண்டலம்		{ இடைவிடாது தொழுது
முகந்து	கொடிய நெருப்பை	தொழுவே	{ அதுபவிக்கவேண்டுமென்று
சொரிகின்றது	{ வாரியிறைக்கின்றது;		{ ஆசைப்பட்டு அது கிடை
அதுவும் அது	{ முற்சொன்ன வாடைக்காற்	சங்கம்	{ யாமையால் வந்த
	றும் அப்படியே நெருப்பை		{ மெலிவாரே
	வீசுகின்றது;		{ (கையிலணிந்துள்ள) சங்கு
			{ வளை

சரிகின்றது	கழன்று விழுகின்றது;	வண்ணம் பயலை	{ (இயற்கையான பாலம் நிறம்
தன் அம்	{ (அவனது) குளிர்த்த அழகிய	விரிகின்றது	{ நீக்கிப்) பசப்பு நிறம் பாவு
துழாய்க்கு	{ திருத்துழாயி னிடத்தில்		{ கின்றது;
	{ வைத்த ஆசையினால்		{ (இனி)
[ஆசைப்பட்டு அது கிடையாமையினால்]		என் மெல்லியற்கு	{ மென்மையான தன்மையை
முழு மெய்யும்	உடம்பு முழுவதிலும்	என் ஆம் கொல்	{ யுடைய என் மகளுக்கு
			{ யாதாய் முடியுமோ?

* * *—விரஹவேதனை பொருமல் வருந்துகின்ற தலைவியின் நிலைமையைக்கண்டு செவிலித்தாய் இரங்கிக்கூறும் பாசரம் இது. -வாடையும் சந்திரனும் இன்பந்தருவனவேயாயினும் விரஹிகளுக்குத் துன்பந்தருவனவாதலால் அவற்றுக்கு ஆற்றாது வளையிழந்த பசப்பு ஊர்ந்து வருந்தினன் தலைமகள் ; அன்னவனைக் கண்டு தாய் இரங்கிக் கூறுகின்றாள்.

திரிகின்றது வடமாருதம்—ஒரு மதயானையானது ஆனைக் கணிசித்து உலாவுமாபோலே வாடையானது இவளுக்கு வருத்தஞ் செய்தலில் கருத்து வைத்து உலாவுகின்றது என்கை. திரிதல் என்று விகாரப்படுத்தலுக்கும் போதலால், திரிகின்றது—விகாரப்படுகின்றது அதாவது—தன் தன்மை மாறுபடுகின்றது ; தனக்கு இயற்கையான குளிர்ச்சி மாறி வெப்பத்தைக் கொண்டு சுடுகின்றது) என்று முரைப்பர். வடமாருத மென்றதனால் சாத்காலமென்பது தோன்றும். வடக்கிற் செல்லும் மாருதம் வடமாருதம் என்று கொண்டால் தென்றல் காற்றுக்கும் போகலாம்.

திங்கள் வெந்தீழுகந்து சோரிகின்றது—சந்திரன் வெவ்விவ நெருப்பைக் குடத்தையிட்டு மொண்டெடுத்துச் சோரிதல்போலச் சோரிகின்றான். உலகத்து நெருப்பிற்காட்டிலும் மிகக் கொடியதொரு புதநெருப்பு என்பது தோன்ற 'வெந்தீ' என்று விசேஷித்துக் கூறப்பட்டது. அதுவுமது—வடமாருதமும் வெந்தீழுகந்து சோரிகின்றதென்கை. 'வெந்தீழுகந்து சோரிகின்றது' என்பதை மறுபடியும் தம் வாயாற் கூறுதற்குள் கூறி 'அதுவுமது' என்று கண்களை மூடிக்கொண்டு சொல்லுகிறாள்போலும். இதனால், வடமாருதத்தின் கொடுமை 1. "படியின் மேல் வெம்மையைப் பகரினும் பகருநா, முடியவேம்" § என்னலாம்படியுள்ளது என்பது விளங்கும்.

கண்ணன் விண்ணார் தோழவே சரிகின்றது சங்கம்—எம்பெருமானது பாம்பதத்தை அதுபவிக்கவேணுமென் றுசைப்பட்டு அது கிடையாமையால் வந்த மெலிவாலே கையிலணிந்துள்ள சங்குவனை கழன்று விழுகின்றது. இயற்கையழகு, செயற்கையழகு என்று இரு வகைப்பட்ட அழகுகளுள் செயற்கையழகு குலைந்து போனமை இதனால் சொல்லப்பட்டது. இயற்கையழகு குலைந்து போனமை 'தண்ணந்துழாய்க்கு வண்ணம் பயலைவிரிகின்றது முழு மெய்யும்' என்றதனால் சொல்லப்படும். துழாய்க்கு—திருத்துழாய்ப் பிரசாதத்தை யாசைப்பட்டு அது கிடையாத காரணத்தினாலென்றபடி. வாடையாலும் திங்களாலுமுண்டான வெப்பம் தணிதற்காக அவனது திருத்துழாயை விரும்பினமை தோன்ற இங்கே 'தண்ணந்துழாய்' என்றது. இத்தனை துயரங்களைப் பொறுக்கமாட்டாத மென்மைத் தன்மையுடையவள் இவள் என்பது தோன்ற 'மெல்லியல்' என்ற சொல்லாற் சொல்லிற்று.

மாருதம், சங்கம்—வடசொற்கள். வர்ணமென்ற வடசொல் வண்ணமெனத் திரிந்தது. மெல்லியல்—பண்புத் தொகையன்மொழி.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொருளாவது—எம்பெருமானைச் சோப்பெருது வருந்தும் நிலையில் ஆழ்வாரை இவ்வுலகத்துப் பொருள்கள் பலவும் துன்பமுறுத்துந் தன்மையைக் கண்டு ஞானிகள் வருந்திக்கூறும் வார்த்தை யென்பதாம் [திரிகின்றது வடமாருதம் திங்கள் வெந்தீழுகந்து சோரிகின்றது அதுவும் அது] இவ்வுலகத்து இனிய பொருள்கள் யாவும் எம்பெருமானது இனிமையை ஞாபகப்படுத்தலால் அவனைப் பிரிந்த நிலையில் வருத்தத்தை விளைக்கின்றன என்றபடி. [கண்ணன் விண்ணார் தோழவே சரிகின்றது சங்கம்] ஸர்வஸூலபஞ்ச எம்பெருமானது பாம்பதத்தினிடத்து விருப்பமுண்டானதால் இவரது பாம்பதத்திரிய

1. கம்பராமாயணம்—நாடகை வதைப்படலம்—6.

§ அப்பாலை நிதைதின் வெப்பத்தைக் குறித்து வாயாற் சொன்னாலும் சொல்லுகின்ற கா முழுதும் வெந்தீபோம் என்றபடி.

மும் குகிதிறது என்றபடி. [தண்ணந்துழாய்க்கு வண்ணம் பயலை கிரிகின்றது முழுமெய்யும்] அப்பெருமானது போக்யதையில் உண்டான ஈடுபாட்டால் இவரது ஸ்வரூபமும் மாறுபடும்படி ஆற்றமை அதிகப்பட்டதென்றபடி. [என் மெல்லியற்கு என் ஆங்கொல்] எங்களுக்கு உரியவரான இவ்வாழ்வார்க்கு இவ்வாற்றமை யாதாய் முடியுமோ? ... .. (சஎ)

மெல்லிய லாக்கைக்கிருமி * குருவில் மிவிர்தந்தாங்கே *

செல்லிய செல்கைத் துலகையென் காணும் * என்னுலுந்தன்னைச்

சோல்லிய துழற் றிருமா லவன்கவி யாதுகற்றேன் *

பல்லியின் சோல்லுஞ்சோல்லாக் கொள்வதோவுண்டு பண்டு பண்டே. (சஅ)

மெல் இயல்	{ மென்மையான தன்மையை	தன்னை சொல்லிய	தன்னைப்பாடுவித்த
ஆக்கை	யுடைய	குழல்	குழ்ச்சியையுடைய
கிருமி	உடம்பை யுடைத்தான்	திருமாவன்	{ சீரியபதிமான அப்பெருமா
குருவில்	புழுவானது	கவி	{ னுடைய
மிவிர்தந்து	புண்ணிலே	யாது கற்றேன்	{ புதுமுரையை
ஆங்கே	வெளிப்பட்ட	பல்லியின்	{ (பான்) யா தென்று அறி
செல்லிய	அவ்விடத்திலேயே	சொல்லும்	{ வேன்?
செல்கைத்து	நடமாடும்படியான	சொல் ஆ	{ பல்லியின் வார்த்தையையும்
	ஸ்வபாவத்தையுடையது;	கொள்வதோ	{ (பின் கிழ்ச்சியை முன்குறிக்க
	(அது)	பண்டு பண்டே	{ குஞ்) சொல்லாகக் கொள்
உலகை என்	{ உலககடத்தையை எங்ஙனம்	உண்டு	{ னாதலோ
காணும்	{ அறியும்?		{ மிக வெகு காலமாக
(அறியமாட்டாது'; அதுபோல)			{ வுள்ளது.
என்னாலும்	என்னைக்கொண்டும்		

* * * —தலைவி நல்கிமித்தங்கண்டு தான் ஆற்றாமை தணிந்திருக்குமாற்றைத் தோழிக்குக் கூறல் இது. நாயகன் பிரிந்து சென்ற காலத்து அவன் பிரிவை ஆற்றாது வருந்துகிற நாயகி, தன் அருகிலே பல்லி நல்ல இடத்தில் அவன் வரவுக்குப் பொருந்தக் குரல் செய்ததைக் கண்டு அந்த நன்னிமித்தத்தால் நாயகன் விரைவில் வந்து விடுவானென்று துணிந்த சிறிது ஆறியிருக்க, முன்பு அவளுடைய துயரத்தைக் கண்டு தானும் தயருற்றிருந்த தோழி இப்போது இவள் ஆறியிருத்தலைக் கண்டு 'திடீரென்று நீ இப்படி ஆறியிருப்பதற்கு ஏதேனுங் காரணமுண்டோ? காதலன் கூடியிருக்குங் காலத்தில் உன்னை யிழுத்தனைத்துக்கொண்டு உன்னைப் பிரியேன், பிரிய நேர்ந்தாலும் தரித்திருக்கமாட்டேன், விரைவில் வந்துவிடுவேன் என்று சொல்லுஞ் சொற்களைப் பாராட்டி ஆறியிருக்கிறாயோ? அன்றி வேறு காரணமுண்டோ?' என்று கேட்க, அதற்குத் தலைவி தான் ஆறியிருத்தற்காரணங் கூறியதுபோலும் இது.

"கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி! குடமாடிபுலகளந்த மட்டார் பூங்குழல் மாதவனைவரக் கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி!" என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தில் தலைவி தலைமகன் வரவு கூறும்படி பல்லியை வேண்டியதாகப் பாடியுள்ளதனாலும், கலித்தொகையில், 1. "இனைநல முடைய காளஞ் சென்றோர், புனைநலம் வாட்டுநரல்லர் மனைவயிற், பல்லியும் பாங்கொத்திசைத் தன நல்லெழிலுண்கணு மாடுமாலிடனே" § என்று நிமித்தங்கூறித் தலைவி தோழியை ஆற்று வித்தலாலும் பல்லிசொல்லை நிமித்தமாகக் கொள்ளுதல் தொன்று தொட்டுவரும் மிகப் பழமை யான ஸம்பந்தாயமாதலால், 'நமது மனையிடத்துப் பல்லி நல்ல இடத்தில் அவன் வரவுக்கு ஏற்ப ஒலித்தலைக்கண்டு அந்த நற்குறியாலேயே ஆறியிருக்கிறே'னென்று கூறுகின்றாள்.

நாயகன் கூடியிருக்குங் காலத்தில் 'பிரியேன், பிரியில் தரியேன்' என்று சொல்லுஞ் சொற்களை நினைந்து ஆறியிருக்கிறாயோ? என்று தோழி கேட்டதற்கு மறுமொழியாயிருக் கின்றன முன்னடிகள். புண்ணிலே தோன்றின புழுவானது தான் தோன்றிய இடமான அப்புண்ணைத் தவிர வேறென்றை யறியாதவாறுபோல, அகமாகிய அவன் காதலிலே அகப்

1. பாலைககலி-10.

§ காட்டுக்குச்சென்ற தலைவர் நமது நலத்தைக் கெடுக்குமவரல்லர்காண்; அதற்குக் காரணமென் னெனின்: நம்மனையிடத்துப் பல்லியும் நல்ல இடத்தே அவர் வரவுக்குப் பொருந்தக் கூறின்; நல்ல அழகையுடையமைபுண்கண்ணும் இடந்துடியா கிற்கும் என்கை.

பட்ட யான் அதனைக் கருதி யிருப்பேனத்தனையல்லது புறமாகிய சொற்செயல்களைக் கருதுவேனல்லேன்; ஆகையாலே அவற்றை நினைந்து ஆறியிருக்கிறேனல்லேன் என்றவாறு. ஆனாலும் பல்லியின் சொல்லைக்கொண்டு ஆறியிருக்கிறேனென்கிறது பின்னடிகளில்.

புழு, தொட்டாலும் வருந்தும்படியான உடம்பையுடையதாதலால் 'மெல்லியலாக்கைக் கிருமி' எனப்பட்டது. 'குரு' என்பதற்குப் புண் என்று பொருளுள்ளமையை 'வேர்க்குரு, என்னும் வழக்கிலுங்காண்க. புருஷோத்தமனாகிய நாயகனிடத்து ஈடுபட்ட தனக்கு, புண்ணில் வெளிப்பட்ட புழுவை உம்மானமாகக்கூறியது, அதனையன்றி வேறொன்றை யறிவாமையாகிய ஸாதர்மியம் பற்றியே யென்க. "வேம்பின் புழு வேம்புன்றியுண்ணுத அடியேன் நான் பின்னு முன் சேவடியன்றி நயவேன்" என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசாமுங் காண்க. இதனால், இது இழிவுவமை [நிறுவோபமை] க் குற்றத்தின்பாற் படாது என்றுணர்க.

'என்னாலும்' என்றவிடத்து உம்மை உயர்வுசிறப்பும்மை; "காழுற்ற பெண்ணுக்கு அணிகலம் நானுடைமை" (திரிகடுகம். 52.) என்றபடி நாணத்தை முக்கிய குணமாகக் கொள்ளுமியல்புடைய என்னாலும் என்று பொருள்படுதலால். நாணத்தையே செல்வமாகக் கொண்டிருந்த நான் நாணமழிந்து தன்வசமின்றிப் பாவசப்பட்டு அவன் விஷயமாகவே கண்டபடி வாய்பிதற்றாமாறு எனக்கு மோஹத்தை உண்டாக்கினவனென்று கருத்துப்பட என்னாலும் தன்னைச் சொல்லிய சூழல் திருமாலவன்' எனப்பட்டது. இங்குத் திருமால் என்றது—வேறொருத்தியிடத்தே வேட்கையுடையவன் என்பது தோன்ற. கீழே 'காண கின்றனகளும்' என்ற எட்டாம் பாட்டில் 'பாண்' என்றதுபோல இங்கே 'கலி' என்றது—உண்மையாக வல்லாமல் புத்திசாதரியத்தாற் கற்பித்துக் கூறுஞ் சொற்களைக் குறிக்கும். என்னாலும் தன்னைச் சொல்லிய சூழல் திருமாலவன் கவியாதுகற்றேன்—மெல்லியலானான் என்கை இங்ஙனம் மொழி பல பிதற்றும்படி காமவேதனைப் படுத்தினவனும் வேறொருத்தி பங்கல் வேட்கையிருந்தவனுமான தலைவன் முன்பு எனக்குக் கூறின காதல்மொழிகளை மெய் யென்று கருதி ஆதரிப்பதற்கும் பெர்ய்யென்று கருதி வெறுப்பதற்கும் யான் தாமுடையேனல்லேன் என்றவாறு. 'பல்லியின் சொல்லும்' என்றவிடத்து உம்மை இழிவு சிறப்பும்மை; விவேக வுணர்ச்சியில்லாத ஜந்துவாகிய பல்லியினது சொல்லையும் என்று பொருள்படுதலால்.

எம்பெருமானைச் சேர விளம்பித்தலால் ஆற்றாமையின்கொண்ட ஆழ்வாரை நோக்கி அன் பர்கள் 'நீர் இங்ஙனம் பாம்பதாநுபவத்துக்கு விரையலாமோ? உம்மைக்கொண்டு லோகத் தைத் திருத்தும்பொருட்டுக் கவிபாடுவித்துக் கொள்வதற்காகவன்றோ எம்பெருமான் உம்மை இங்கு வைத்திருக்கிறது?' என்று கூறத் தேற்றிக்கத் தொடங்க, அவர்களை நோக்கி ஆழ்வார் தமது தாழ்வு முதலியவற்றைக் கூறுகிறார் இப்பாட்டால். [மெல்லியலாக்கைக் கிருமி குருவில் மிளிர்த்தது ஆங்கே செல்லிய செல்கைத்து உலகை என் காணும்?] அற்பமான ஞானசக்திகளையுடைய யான் உலகத்தை யறிந்து திருத்தகையாவது என்? இதற்கு நான் அசக்தன் என்றபடி, தம்முடைய நைச்யத்தைப் புலப்படுத்துவதற்குப் புழுவை உவமையாகக் கொண்டார். ஆழ்வார்! நீரோ இப்படி சொல்லுகிறீர்; எம்பெருமான் உம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொண்டருளா நின்றானே என்ன; "என்னாலும் தன்னைச் சொல்லிய சூழல் திருமாலவன் கவி பாது கற்றேன்" என்கிறார். மிக நிறுவோபமாயிற் பிறந்தவனாய் அறிவு ஒழுக்கங்களில் குறைய நிற்பவனான என்னைக்கொண்டு தன்னைக் கவிபாடுவித்துக்கொண்ட சூழ்ச்சியையுடைய திருமாலின் கவிகளே யொழிய யான் யாது அறிவேன்? இதில் எனக்கொன்றும் அவ்யயமில்லை என்றவாறு. யான் யாது கற்றேனோ அது திருமாலவன் கவி என்னவாமாம். இதனால் இவர்திருவாயைக் கொண்டு எம்பெருமான் தானே கவிபாடுவித்துக்கொண்டனென்பது விளங்கும். உயர்ந்தாரெல்லாரினும் மிகவுயர்ந்தவனான தன்னை நீசர்களில் மிக நீசனான என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட தந்திரம் என்னே! என்று எம்பெருமானது அற்புத சக்தியை வியக்கின்றமை 'என்னாலும் தன்னைச் சொல்லிய சூழல்' என்பதில் உறையும் தனது உயர்ந்த நிலையைத் தானே கவிபாடிக்கொண்டால் அதிற் பெருமையில்கையென்று கருதி அந்நிலையை உண்மையாக அறிந்து கவிபாடவல்லா ரெவரும் உலகில்லாமையால் அடியேனை ஒரு வியாஜமாக வைத்து என்னைக்கொண்டு தன்னைத்தானே கவிபாடிக்கொண்ட உபாயம் என்பது 'சூழல்' என்றதின் உட் கருத்து.

வாதகேஸரி அழகிய மணவாளஜீயர் இத்திவ்ய ப்ரபந்தத்துக்கு இட்ட வுரையின் அவதாரிகையில்—"ஓச்வரன்தானே லோகத்தைத் திருத்தகைக்கு இவர் ஆவொன்று அங்கி

கரித்து என்னாலுந் தன்னைச் சொல்லிய சூழல் திருமால்வன் கவியாது கற்றேன்' என்னும்படி இவர் திருவுள்ளத்திலும் நாக்கிலும் நின்று இவர் தம்மைக்கொண்டு தானே ப்ரவர்த்திப்பிக்கை யாலும் அத்யந்த வ்யாவ்ருத்தாயிருப்பாரொருவர்" என்றது இங்கே ஸ்மரிக்கத்தகும்.

திருமால்வன் கவி—பிராட்டியும் பெருமானுமான சேர்த்தி எப்படி வாய்ப்பாக அமைந்ததோ அப்படியே கவியும் வாய்ப்பாக அமைந்தது என்க. அவன் முன்னுருச் சொல்லிக்கொண்டு போக நான் பின்னுருச் சொல்லிக்கொண்டு வந்த அவ்வளவே' நான் என்னுணர்வால் அறிந்து கவிபாடினேனல்லேன் என்பது தோன்ற 'யாதுகற்றேன்' என்றார்; நான் என் வசமிழந்து பக்கி பரவசப்பட்டு வாய்க்கு வந்தபடி பாடினவ்வளவே யன்றி வேறில்லைபென்பதற் தோன்றும்.

ஆனால், நீர் பாடின கவியென்று எம்பெருமானும் உலகத்தாருங் கொள்ளுகின்றனரே யென்ன; [பல்லியின் சொல்லும் சொல்லாக் கொள்வதோவுண்டு பண்டு பண்டே.] அற்ப ஜந்துவாகிய பல்லி தன்னடைவிலே செய்யும் சப்தத்தையும் தம் தமது பெரிய காரியங்களைக் குறிக்கின்றனவாக நிமித்தவேதிகள் கொள்ளும் இயல்பு அநாதிகாலமாக உண்டன்றோ? அப்படியே யான் பாதந்திரமாய்க் கூறுஞ் சொல்லையும் எனது இழிவுபாராது யாவரும் அங்கீ கரித்துப் பொருள் பாராட்டுகின்றனரென்று தமது கிபயந்தோற்ற அருளிச்செய்கிறபடி.

'யாக்கை' என்பது ஆக்கை என மருகிற்று; தனிச் சொல் என்பாருமுளர். உண்டாக் கப்பட்ட தென்று பொருள். கிருமி—வடசொல்லின் விகாரம். 'கிரிமி' என்று முண்டு. 'பண்டு பண்டே' என்ற அடுக்கு மிகுதியைக் காட்டும்; மிக வெகுளாகவே யென்றபடி. ச அ

பண்டும் பலபல வீங்கிருள் காண்டும் * இப் பாயிருள்போற்
கண்டு மறிவதுங் கேட்பதும் யாமிலம் * காளவண்ண
வண்டுண் துழாய்ப்பெருமான் மதுகுதனன் தாமோதரன்
உண்டு முமிழ்ந்துங் கடாய * மண்ணேரன்னவோன்னுதனே.

(சுக)

காள வண்ணம்	கறுத்த திருமிறத்தையும்	மண்	பூமிமினுடைய
வண்டு உண்	வண்டு கள் தேனுண்ணப்	ஏர்	அழகை
துழாய்	பெற்ற திருத்துழாய் மாலை	அன்ன	ஒத்த
பெருமான்	யையுமுடைய	ஒன் துதலே	ஒளிபொருந்திய நெற்றியை
	ஸர்வேச்வரனும்	பண்டும்	யுடையவளே!
மது குதனன்	மது ஸூ த நென்னும்	பல பல	முன்பும்
தாமோதரன்	தாமோதரனென்றும் திரு	வீங்கு இருள்	மிகப்பலவான
	நாமக்களை யுடையவனு	காண்டும்	பெரிய இருப்பொழுதுகளை
	மான திருமால்	இ பாய்	பார்த்திருக்கிறோம்;
உண்டும்	(அரளயகாலத்திலே) வயிற்றி	இருள்போல்	இந்தப் பார்த்த இருப்பொழுது
	னுட்கொண்டும்	கண்டும் அறிவதம்	போல
உமிழ்ந்தும்	(அரளயம் நீக்கின வளவிலே)	கேட்பதும் யாம்	யாம் (வேருரு பொருளைக்)
கடாய	வெளிப்படுத்தியும்	இலம்	கண்டறிவதம் கேட்டறிவ
	பாதுகாக்கப்பெற்ற		தம் இல்லோம்.

***—இருளுக்கு ஆற்றாத நாயகி, அவ்விருளின் கொடுமையைத் தோழிக்குக் கூறுதல் இது. எம்முடைய ஆயுஸ்ஸில் இதுகாறும் யாம் தினந்தோறும் இருப்பொழுதைப் பார்த்திருக் கிறோம்; அவற்றுக்கெல்லாம் ஓர் எல்லை உண்டு; வருத்தத்தை வளரச் செய்யுந் தன்மை இல்லை. இவ்வனம் ஒத்தவொழியில்லாமல் நீண்டு செல்வதும் வருத்தத்தை வளரச் செய்வதுமான ஓர் காளராதிரியை எங்கும் எப்பொழுதும் கண்டதும் கேட்டதாயிவ்வே யென்று வருந்திக் கூறு கின்றாள்.

இருளின் கொடுமையைக் கூறுமிப்பாசுரத்தில் எம்பெருமானுக்குக் 'காளவண்ணம்' என்ற விசேஷணமிட்டது—இவ்விருட் பொழுதானது எம்பெருமானுடைய இருளன்ன மாமேனியைக் காட்டி வருத்துகின்றது என்ற கருத்தைத் தோற்றுவிக்கு மென்னலாம். அன்றி, 'காளவண்ணம்' என்பதை எம்பெருமானுக்கு விசேஷணமாக்காமல் வண்டுக்கு விசேஷணமாக்கவுமாம்.

பின்னடிகள் தோழியின் ஸம்போதகம் (விளி); திருத்துழாய் மாலையை யணிந்து யாவார்க்கும் தலைவனாக விளங்குபவனும் தன் அடியார்களுக்குப் பகையாள்வர்களை யழிப்ப

வனும் உகப்பார்க்குக் கட்டிவைக்கலாம்படி எனியவனுமான எம்பெருமான் பிரளயத்தில் உண்டும் பிறகு வெளிப்படுத்தியும் பாதகாததருளின மிகப்பெரிய நிலவுகை முழுவதும் கிளை மதிக்கும்படியான நெற்றியழகுடையவளே! என விளித்தபடி. இப்பொருளில் 'மண்ணேரன்ன' என்பது நுதலுக்கு விசேஷணமாகக் கொள்ளப்பட்டது. 'ஒண்ணுதல்' என்பது பண்புத்தொகை யன்மொழியாய் ஒண்ணுதலானைக் குறிப்பதாதலால் 'மண்ணேரன்ன' என்பதை ஒண்ணுதலானுக்கு விசேஷணமாக்குதலுமாம்; அப்போது, பூமிப்பிராட்டிபோன்ற சிறப்புடையவளே! என உயர்த்தி விளித்தபடி.

பாங்குச நாயகியானவள் தன் தோழியை விளித்து இப் பாசுரங் கூறுவதாகக் கொள்வதில் ஒரு குறையுண்டு; ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் இரண்டாம் பாகாணத்தில் "இத்திரு மண்ணேரன்னவொண்ணுதல் பின்னிகொலென்கிற வொப்பு" இய்யாதி சூர்ணிகையில் 'மண்ணேரன்ன வொண்ணுதலே!' என்ற இவ்விளியை ஆழ்வார் விஷயமாகத் திருவுள்ளம் பற்றினமை விளங்குதலால் அதற்குப் பொருந்தாதொழியும். பொருந்த வுரையிட வேண்டுகை யாலே, இப்பாசுரம்—தோழி தலைவியை நோக்கிக் கூறுவது என்று கொள்ளத்தகும். "கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாத தலைமகள் ராத்ரி வ்யஸநத்தாலே தான் நோவுபடுகிறபடியைத் தானே சொல்லுகிறாளாதல்; தோழி வார்த்தையாதல்" என்ற நம்பின்னையீடு (அவதாரிகை) இவ்வுரு அறியத்தக்கது. மண்ணேரன்ன வொண்ணுதலே=பூமிப்பிராட்டிபோலே எம்பெருமானுக்குப் பெரிய மஹிஷியாயிருக்கின்ற பாங்குச நாயகியே! என்றவாறு.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொருளாவது—எம்பெருமான் பல வகையாலும் பாதகாத்த லீலாவிபூதியை ஒருபுடையொப்புமை சொல்லத்தக்க ஞானவொளி திருமுகத்தில் விளங்கப்பெற்ற ஆழ்வாரே!, (அல்லது) ஊர்தவ புண்ட்ரூபமான திருமண்காப்பைத் தகுதியாகத் தரித்த திருநெற்றியையுடைய ஆழ்வாரே! இதற்கு முன்பும் பலபல வ்யாமோஹ பாய்வரைகளை உம்மிடத்துப் பார்த்திருக்கிறோம்; இப்பொழுது மிக்கிருக்கின்ற வ்யாமோஹம்போல்வதொன்றை ஒருநாளும் கண்டறியோம் என்று பாகவதர்கள் ஆழ்வாருடைய வ்யாமோஹாதிசயத்தை வியந்து கூறுவதாம்.

இரண்டாமடியின் முதலில் 'கண்மே' என்றதில் உம்மை—அசைசிலை; கண்டறிவதும் கேட்டறிவதும் எனப்பிரித்துக்கூட்டுக. கண்மில்லோம், அறிவதமில்லோம், கேட்பதமில்லோம் என்றும் உரைப்பர். ... .. (சக)

ஒண்ணுதல் மாமையொளி பயவாமை * விரைந்து நந்தேர்
நண்ணுதல் வேண்டும் வலவ! கடாகின்று * தேன்நவின்ற
விண்முதல் நாயகன் நீண்முடி வெண்முத்த வாசிகைத்தாய்
மண்முதல் சேர்வுற்று * அருவிசெய்யாநிற்கும் மாமலைக்கே.

(50)

வலவ	பாகனே!	விண் முதல்	பரமபதநாதனுன பெருமா
ஒன் நுதல்	{ அழகிய நெற்றியையுடையவ	நாயகன் நீண்முடி	{ னது நீண்ட திருமுடியில்
மாமையொளி	மேனி நல்கிறத்தின் விளக்கம்	வென் முத்தம்	{ தரித்த
பயவாமை	பசப்பு அடையாதபடி	வாசிகைத்து ஆய்	{ வெண்ணிறமானமுத்துமலை
	[அதற்கு முன்னமே]	மண் முதல் சேர்	{ யின் தன்மைமதாய்
நந்தேர்	நமது தேர்	வற்ற	{ (முடிதொடங்கி) அடிவாரத்து
விரைந்து நண்	{ துரிதமாகச் சென்று சேர	அருவி	{ கிடைத்திலே சேரும்படியான
னுதல் வேண்டும்	{ வேண்டும்;	செய்யா நிற்கும்	{ கீர்ப்பெருக்கை
	(எவ்விடத்திற்கு? என்றால்)	மாமலைக்கு	{ செய்து நிற்கிற
தேன் நவின்ற	வண்டுகள் பாடப்பெற்ற	இன்று கடாக	{ பெரிய திருமலைக்கு;
			{ இப்பொழுது (தேரை) நடத்
			{ துவாயாக.

***—நாயகன் நாயகியினிருப்பிடம் நோக்கி மீண்டு வருகையில் தேர்ப்பாகனோடு கூறுதல் இது. பொருளீட்டிவாய் பிரிந்துசென்ற நாயகன் காரியந் தலைக்கட்டித் தேரில் திரும்பிவருகின்றான்; வரும்போது தான் காலங்கடந்து வருகின்றமை கருதி நாயகி மிகவும் தயரப்படுவனென்றெண்ணித் தேர்ப்பாகனை நோக்கி விரைந்து தேரை நடத்துமாறு கட்டளை யிடுதல் இது.

தன்னைப் பிரிந்து நங்கிராமத்தில் துடித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பாதாழ்வானுடைய ஆற்றாமையைக் கருதி ஸ்ரீராமபிரான் பதினான்கு வருஷகாலம் சென்ற வழியைச் சிறிதுகாலத்தில் கடந்து மீண்டு வந்தாற்போல, நெடுங்காலம் பிரிந்த நாயகன்தான் மீண்டும் வாக்கடவதாக முன்பு சொல்லிப்போன காலம் வந்திட்டவளவிலே இவளாற்றாமையைக் கருதி நெடுநாட் போன வழியைச் சிறிதுபொழுதில் கடந்து மீண்டுவா நினைத்துப் பாகனை நோக்கி 'விரையத் தேரை நடத்து' என்கிறான்.

'வலவ!' ஒண்ணுதல் மாமையொளி பயவாமை மாமலைக்கு நம் தேர் விரைந்து நண்ணுதல் வேண்டும்; (ஆகையாலே) விரைந்து கடாக' என்று அந்வயிப்பது. நாயகியின் மேனிகல் நிறத்தின் விளக்கம் விகாரப்படுவதற்கு முன்னம் திருமலைக்குச் சென்று சேரவேண்டுமாதலால் தேரை விரைந்து நடத்து என்றதனால், நாயகியின் மேனியழகு மாறிப்போனால் தான் ஆறியிருக்க வொண்ணு தென்பதும் பசுளை நிறம் படர்ந்துவிட்டால் அது தன்னாலும் மீட்க வொண்ணு தென்பதும் தோன்றும். விரைந்து நந்தேர் நண்ணுதல் வேண்டும்—விரையச் சென்று சேரவிடின் ஆற்றாமை அதிகப்பட்டு அவன் இறந்து படுவளாதலால் நமக்குப் பழி நேர்திடும்; அதற்கு முன்பே செல்லவேண்டு மென்றவாறு.

வலவ கடாக இன்று—வலவன்—வல்லவன், ஸாரதி. தேர் நடத்த வல்லவனே! முன்போலன்றி இப்பொழுது உன் வல்லமை முழுவதையுங்கொண்டு விரைந்து செலுத்தவேணு மென்கை.

'வலவ!' என்றது அண்மைவிரி. கடாக=கடாவுக. 'கடாக இன்று'—கடாக வின்னு என்று ஆக வேண்டுவது அங்ஙனம் ஆகாமை தொகுத்தல். இனி, 'கடாகின்ற' என்பதைக் 'கடாவுக' என்னும் பொருளதான ஓர் வினைத்திரிசொல்லாகக் கொள்வாருமுண்டு. 'கடாகின்ற நண்ணுதல் வேண்டும்' என அந்வயித்து, தேரைக் கடாவிக்கொண்டு கிட்டவேண்டும் என்ற உரைப்பாருமுளர். அப்போது 'கடாகின்ற' என்பது-கிகழ்கால வினையெச்சம்.

தேரை நடத்தவேண்டுவது வடதிருவேங்கட மாமலையை நோக்கி என்கிற பின்னடிகளில். இதனால், பாங்குச நாயகி திருமலையில் அவகாஹித்து நோவுபடுகின்றமை தோன்றும். கீழ் "காண்கின்றனகளும்" என்ற எட்டாம்பாட்டில் "இதெல்லாமறிந்தோம் மாண்குன்ற மேந்தி தண்மாமலை வேங்கடத்தும்பர் நம்புஞ் சேன்குன்றஞ் சென்று பொருள் படைப்பான் கற்றதிண்ணனவே" என்று நாயகன் பொருளீட்டுதற்காகப் பிரிந்த திருவேங்கடமலைக்குச் செல்ல நினைத்திருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறான்; இதில் பொருள்வயிற்பிரிந்த தலைமகன் வினைமுற்றித் திருவேங்கடமலைக்குத் திரும்பி வருவதாகச் சொல்லப்படுகிறது; இவை ஒன்றோடொன்று முரண்படுமையல்ல. இனி, அழகிய மணவாள சீயருரையில்—"இவ்விடத்தில் மாமலைக்கே யென்கிறவிடம் ஆழ்வார்க்கு அணித்தான தெற்குத் திருமலையையாகவுமாம்" என்றதுங் காண்க; திருமாலிருஞ்சோலைமலையைச் சொன்னவாரும்.

தேன் நவின்ற விண்முதல் நாயகன் நீண்முடி—'தேன்நவின்ற முடி' என்று அந்வயிப்பது. எம்பெருமானது திருக்குழல் இயற்கையில் திவ்ய பரிமாள் முடையதாகையாலும்,* செண்பக மல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி முதலிய நன்மலர்களை எப்பொழுதும் தரித்துள்ளதனாலும் தேன் நவின்ற நீண்முடி யெனப்பட்டது. இனி, 'தேன்நவின்ற' என்பதை முடிக்கு விசேஷணமாக்காமல் நாயகனுக்கே விசேஷணமாக்கி மிக்க போக்யதையினால் தேனாகச் சொல்லப்படுகிற எம்பெருமான் என்னவுமாம். "திருவாங்கத்தே வளருந்தேன்" என்றார் கலம்பகத்தில் ஐயங்கார். அன்றியே 'தேன் நவின்ற மாமலைக்கே' என்று அந்வயித்து மலைக்கு விசேஷணமாக்கவுமாம். "தென்னுதென வென்று வண்டுமுால் திருவேங்கடம்" என்றவை காண்க. தேன்—மதுவும், வண்டும். விண்முதல் நாயகன்—விண்ணுலகத்துக்கு முதன்மையான நாயகன் என்றும், விண் முதலிய உலகங்கட்கெல்லாந் தலைவன் என்றும் உரைக்கலாம். வாசிகை—மாலை. 'வாசிகைத்து' என்றது—ஒன்றன்பாற் குறிப்பு வினையாலையும் பெயர். கரிய திருநிறமுடைய எம்பெருமானது திருமுடியினின்று திருவடியளவுத் தொங்குகின்ற முத்துமாலை—கரியமலையின் உச்சிமுதல் அடியளவும் இடையறாது பெருகுகின்ற வெள்ளரு விகு வாய்த்த உவமை. சேர்வுற்ற அருவி—சேர்வுற்றருவி; பெயசெச்சவீறு தொகுத்தல். 'மாமலைக்கு நண்ணுதல்வேண்டும்' என்றதனால் குற்றஞ்சி நிலத்துத் தலைமகனென்பதுபோதரும். 'கூடுமிடம் குறிஞ்சி' என்றதும் நினைக்கத்தக்கது.

இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாவது—பேறு பெறுமையால் வருந்துகின்ற ஆழ் வருடைய ஆற்றாமையை உணர்ந்து அன்புடைய பாகவதர் தேசாந்தரத்தினின்று விரைந்து வருதலாம். எம்பெருமானையும் எம்பெருமானடியாரையும் பிரிதலாகிய தயரை ஆற்றி ஆழ் வாரைத் தேற்றுவதாக மனோரதம் மேற்கொண்ட பாகவதர் அம்மனோரதத்தைச் செலுத்தவில்லை வல்ல கொஞ்சை விரைபத் தூண்டிய தன்மையாரும் இது. [ஒண்ணுதல் மாமையொளி பபவாமை] திவ்யமர்ன ஊர்த்வபுண்டரத்தால் விளங்குகின்ற திருநெற்றியையுடைய ஆழ் வாரது இயற்கை வண்ணங் கெடாதபடி யென்க. மலை என்றது—ஆழ்வார் எழுந்தருளியுள்ள மேலான இடத்தை. அதன் உணர்வு தோன்ற 'மாமலை' என விசேஷித்தது ... (ரு)

மலைகொண்டு மத்தா வரவாற் சுழற்றிய மாயப்பிரான் *
அலைகண்டு கொண்ட வருதங்கொள்ளாது கடல் * பரதர்
விலைகொண்டுதந்த சங்கமியை வேரித்துழாய் துணையாத்
துலைகொண்டு தாயங்கிளர்ந்து * கொள்வானோத் தழைக்கின்றதே

(ருக)

கடல்	கடலானது,	வேரி துழாய்	பரிமளத்தையுடைய (எம்
மலை	மந்தரபர்வதத்தை	துணை ஆ	பெருமானது) திருத்தழா
மத்து ஆ கொண்டு	மத்தாகக் கொண்டு		யைத் தனக்குத் துணையா
			கக் கொண்டு
அரவால்	{ வாஸுகிநாகமாகிய கடை	துலைகொண்டு	ஒத்து எதிரிவந்து
	{ கயிற்றால்	தாயம்	{ பங்காளி யுரிமை கொண்டா
சுழற்றிய	{ (தன்னைக் கடைவதற்குச்	கிளர்ந்து	{ இதல் போலே மேலெழுந்து,
	{ சுழலச் செய்த		{ நெய்தல் கிலமாக்களான
மாயம்	அற்புதசக்தி வாய்ந்த	பரதர் விலை	வலையர் (என்னிடத்தி
பிரான்	எம்பெருமான்	கொண்டு தந்த	னின்று) விலை வாங்கிக்
அலை கண்டு	(தன்னை) அலைத்து	சங்கம் இவை	கொண்டு எனக்குக் கொடு
		கொள்வான் ஒத்து	த்த இச்சங்கு வளைகளை மீட்
கொண்ட	{ (தன்னிடத்தினின்று) எடுத்த		{ டும் வாங்கிக் கொள்வது
	{ துக்கொண்ட		{ போன்று
அமுதம்	அமிர்தத்தை		
கொள்ளாது	{ (மீண்டும்) வாங்கிக்கொள்ள	அழைக்கின்றது,	{ (சண்டைக்குக்) கூப்பிடு
	{ மாட்டாமல்,		{ கின்றது.

***—கடலோசைக்கு ஆற்றாத நாயகி இரங்கியுரைத்த பாசரம் இது. பிரிந்தார்க்குக் கடலோசையானது மிகவும் காமோத் தீபகமாயிருக்கும். அக்கடலோசைபாவ தன் உடம்பு இளைக்கையில் கைவலைகள் கழன்று விழுவதைக்கண்ட பராங்குச நாயகி 'பரிபூர்ண சக்தி வாய்ந்த எம்பெருமான் மந்தரகிரியை மத்தாக நாட்டி வாசுகியைக் கடை கயிருகப் பூட்டித் தேவாசுரர்களாலும் தனது திருக்கைகளாலும் இடமும் வலமுமாக இழுத்துக் கடைந்து இக்கடலில் கின்றும் அமிர்தத்தை வலிய எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டான்; அவ்வமுதத்தை மீண்டும் தன் வலியால் வாங்கிக் கொள்ளமாட்டாத இக்கடல் ('வலியாரிடத்து என்னிடத்தே தன் வலிமைகாட்ட வேண்டி, யான் வியாபாரிகளிடத்து விலைகொடுத்து வாங்கிக்கொண்ட சங்கு வளைகளைத் தான் வலியக் கவர்ந்துகொண்டு போகக் கருதி, அதற்குத் தன் வலிமை போதாதென்று திருத்தழாயையுந் துணைக்கொண்டு, ஜ்ஞாதிகள் தாயப்பொருளை வலியப் பெறும்பொருட்டு மேலெழுந்து வந்து போர்க்கு அழைப்பதுபோல, தானும் தனது மிக்க வொலியால் என்னை அறைகூவுகின்றது' என்று தன் ஆற்றாமையை வெளியிடுகிறாள்.

'வேரித்துழாய் துணையா' என்றதன் கருத்து யாதென்னில்: எம்பெருமானது திருத்தழாய் மாலையினிடத்து யான் ஆசைப்பட்டு அது கிடைக்கப் பெறாமல் தளருஞ்சமயம் நோக்கித் தானும் என்னை வருத்தத் தொடங்கிற்று என்றவாறு. அவனது திருத்தழாய்ப் பிரசாதம் என்கைக்கு எட்டாமல் என்னை எப்படி வருத்துகின்றதோ அப்படியே இக்கடல் தானும் வருத்தா நின்ற தென்கிறுளென்க. [துலைகொண்டு] திருத்தழாயைத் துணை கொள்ளாத பொழுது எனக்கு எதிராகமாட்டாதது, அதனைத் துணைகொண்ட பின் எதிராய் வந்ததென்ற படி. இயற்கையில் வாலியினும் வலிமை குறைந்த ஸுகீவன் இராமபிரானைத் துணைகொண்ட

பின் அத்துனை வலிமையால் வாலிக்கு எதிராய் மேற்சென்று குரல் காட்டித் தாயாதித் தன்மை தோன்ற வலியப் போருக்கு அழைத்தாற்போல. அன்றி, 'துலைகொண்டு' என்பதற்கு— [என்னைத்] துலைத்தலைக் கொண்டு—[என்னை] அழித்திடவேணுமென்று உட்கொண்டு என்று உரைக்கவுமாம். துலைத்தல் எனினும் தொலைத்தல் எனினும் ஒக்கும். தொலைத்தல், தொடர்தல், தொடங்கல், தொலை, தொடை இச்சொற்கள் ஏட்டுப் பிரதிகளில் பெரும்பாலும் துரை முதல் னவராக எழுதப்பட்டுள்ளன வென்பது உரைத்தக்கது.

[துழாய் துணையாத் துலைகொண்டு] (கடலானது) தன்னை வருத்திய அவனைத் தான் ஒன்றும் எதிர்க்கமாட்டாது அவனது ஸம்பந்தமுள்ள திருத்தழாயினிடத்து நான் அன்புடையேன் என்று இவ்வளவே கொண்டு பகைமை பாராட்டி என்னை வருத்தத் தொடங்கிற்று என்றுங் கொள்வார். [தூயங்கிளர்ந்து கொள்வானொத்து] கிரயத்தால் நாலிந்து கை சென்றிட்ட பொருளையும் தாயாதிகள் எங்களதென்று சொல்லி, விடாமல் வழக்குத்தொடர்ந்து மீட்கப் பார்ப்பது போன்றுள்ளது இதன் செய்கை. [அழைக்கின்றதே] இங்ஙனம் என்னை வருத்துகின்றது பிரிந்து சென்ற அவனையும் வருத்த வேண்டாவோ? கடல் அவனது திருமேனி நிறத்துக்கும், அதனொலி அவனது கம்பீரமான குரலொலிக்கும் போலியாய் வருத்தும்.

அலைகண்டு—அலையக்கண்டு; அலைத்து. 'கொள்ளாது' என்றதை வினைமுற்றுகவுங் கொள்ளலாம், வினையெச்சமாகவுங் கொள்ளலாம். வினைமுற்றுகக் கொள்ளில், 'கடல்' என்னும் எழுவாய் மத்திமதிபமாய் 'கொள்ளாது' என்றதனோடும் 'அழைக்கின்றது' என்றதனோடும் அவ்வயிக்கும்.

எம்பெருமானைச் சேர்ப் பெறுது வருந்துகிற ஆழ்வார் இவ்விலகத்து ஸம்ஸார கோலா ஹலத்துதக் கண்டு தளர்தல் இப்பாட்டுக்கு ஸ்வரூபதேசம். கடல் என்றது ஸம்ஸாரமாகிற கடலைச்சொன்னபடி, ஸம்ஸார ஸாகரத்திலே சலம்மில்லாத மனவுறுதியாகிய மந்தாமலையை நாட்டி அன்பாகிய கயிற்றைக்கொண்டு கடைந்து எம்பெருமான் தானே ஒரு கலக்கத்தை உண்டு பண்ணி இனியதான ஓராத்மாவை ஈடேற்றி யெடுத்தக்கொண்டு போய் அநுபவிக்கத் தொடங்கினான் அதனை மீட்டுக் கொள்ளவல்ல சக்தி இந்த ஸம்ஸாரத்துக்கு இல்லை; இத்தன்மையான இந்த ஸம்ஸாரத்தின் ஆடம்பரமானது, எம்பெருமானது இனிமையில் எனக்கு உண்டான மிக்க விருப்பத்தால் யான் 1. "கண்டாற்றேனுல கியற்கை கடல்வண்ணை அடியேனைப், பண்டேபோற் கருதாது உன்னடிக்கே கூய்ப் பணிகொள்ளே" என்று ஆற்றாது விரையும்படி பகைமை காட்டி என்னை மிக வருத்துகின்றது என்றதாயிற்று. [பரதர்வினை கொண்டு தந்த சங்கமிவை கொள்வானொத்து] ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்க நீந்தகிற ஆசார்யரால் எனது சுச்சுருஷைகளுக்குத் தகுதியாகத் தரப்பட்டதும் என் கைவசமாகவுள்ளதுமான சுத்தஸ்வபாவத்தை மீட்டுக்கொள்ள முயல்கின்றது இந்த ஸம்ஸாரஸாகரம் என்றவாறு.

பரதர்—நெய்தல் நிலத்துப் புருஷர்களுக்குப் பரதர், வலையர், நுனையர் என்றும், அந்நிலத்து ஸ்திரீகளுக்குப் பரத்தியர், வலைச்சியர், நுனைச்சியர் என்றும் பெயர். (ருக)

அழைக்குங் கருங்கடல் வேண்டிரைக் கைக்கொண்டுபோய் * அலர்வாய்

மழைக்கண்மடந்தை யரவணையேற * மண் மாதர்விண்வாய்

அழைத்துப் புலம்பி முலைமலை மேனின்று மாறுகளாய்

மழைக்கண்ண நீர் * திருமால் கொடியானேன்று வார்கின்றதே

(ருஉ)

அழைக்கும்	(அன்போடு) அழைக்கிற	அலர் வாய் மழை	தாமரைமலரில் வாழ்வவரும்
	(தன்னிடத்திற் பள்ளிகொண்	கண் மடந்தை	மழைபோலக்குவிர்ந்த கண்
	சுருக்கிற எம்பெருமானது		களைபுடையவளுமான திரு
கருகடல்	திருமேனியின் நிழலீட்ட		மகள்
	டாலே) கறுத்துள்ள திருப்		
	பாற் கடலானது	அரவு அனை	(அப் பாற் கடலினிடையிற்
		ஏற	பள்ளிகொண்டுள்ள எம்
			பெருமானது) ஆதிசேஷன
வென் திரை கை	(தன்னுடைய) வெளுத்த அலை		கிய சயனத்தின் மீது ஏற,
கொண்டு போய்	களாகிய கைகளாலே		(அதுகண்டு)
	எடுத்துக்கொண்டுபோக,	மண் மாதர்	பூமிப்பிராட்டி

விண்வாய்	ஆகாமத்திலே	ஆறுகள் ஆய்	ஆறுகளாக (பெருக விட்ட)
புலம்பி அழைத்த	{ (மேககர்ஜனை முகமாக) அழுது கூப்பிட்டு	மழை கண்ண நீர்	மழையாகிய கண்ணீரானது
முலை மலை மேல்	{ (தனது) எதனங்களாகிய	திருமால் கொடி	{ திருமால் கொடியவனென்று
நின்றும்	{ மலைகளின்மேல் நின்றும்	யான் என்று	{ வெளியிட்டு
		வார்கின்றது	பெருகுகிறது.

* * *—இப்பாட்டுக்குத் துறை கால மயக்கு. கீழே “ஞாலம் பனிப்ப” என்ற ஏழாம்பாட்டுக்கும் “கடல்கொண்டெழுந்தது வானம்” என்ற பதினெட்டாம் பாட்டுக்கும் போலே. மேல் “மலர்ந்தே பெய்ந்தில” என்ற அறுபத்தெட்டாம் பாட்டுக்கும் துறை இதுவே. இப்பிரபந்தத்தில் காலமயக்கு அடுத்தடுத்து வருதற்குக்காரணம்—நாயகியின் விரஹகாலம் நீட்டித்தலென்றும், “இந்தின்ற நீர்மையினியாமுறுமை” என்று தம் வேண்டுகோளை விண்ணப்பஞ் செய்த பொழுதே எம்பெருமானைச் சேரவேண்டியிருக்க அப்பேறு கிடைப்பாமை யாலுண்டாய் ஆழ்வாரது ஆற்றாமையின் மிகுதியென்றும் கூறுவர். கார்காலத்திலே மீண்டு வருகிறேனென்று சொல்லிப்போன நாயகன் வாராமல் விளம்பிக்க, அக்காலம் வந்த வாரே நாயகி கலக்கமடைய ‘இது அவன் சொன்ன காலமன்று’ என்று தோழி காலத்தை மயக்கியுரைத்து அவளது கலக்கத்தைத் தீர்க்கிறாள். “காரெனக் கலங்கு மேழிற்கண் ணிக்கு, இன்றுணைத்தோழி அன்றென்று மறுத்தது” என்ற திருக்கோவையாரூரையுங் காண்க. இது ‘பருவமன்றென்று கூறல்’ என்றும் வழங்கும்.

ஸ்ரீதேவி பூதேவி என்னும் தேவிமாரிருவருள் ஸ்ரீதேவியின் ஜன்மபூமியான திருப்பாற்கட லினிடையில் திருமால்பள்ளிகொண்டருளுதலால் அக்கடல் தன் மகளான ஸ்ரீதேவியைத் தன் ஓசையாகிய இனிய ஞாலால் அன்போடு அழைத்து அலைகளாகிய கைகளை முன் நீட்டி அவற்றால் அவளை பெடுத்துக்கொண்டுபோய் எம்பெருமானிடம் சேர்க்க, அத்திருமகள் அந்த அலைகளாகிய படிகளின் மூலமாக எம்பெருமானது உயர்ந்த திருவனந்தாழ்வானாகிய படுக்கையின் மீது ஏறி அப்பெருமானோடு கூடிச் சூலாவி ஆனந்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, இப்படிப்பட்ட பாக்கியம் பெறுத பூதேவியானவள் வானமாகிய பார்த தனியிடத்திலே மேக கர்ஜனை யென் னும் வியாஜத்தால் வாய்சிட்டுக் கூவியழுது மிக்க கண்ணீரை இடைவிடாது பெருக்க, அந்நீர் அவளது கொங்கைகளாகிய மலைகளின் மேல் ஆற்று வெள்ளமாகப் பெருகுகின்றமை பாராய் என்று வருணித்து, “தோழி! இது நீ நினைக்கிற கார்காலமன்று” என்று தலைவியைத் தேற்றினாள். முறைப்படி (பாஷபாதமின்றி) ஒரு ஸமமாகக் கொண்டாடத்தக்க பத்னிகள் இருவருள் ஒருத் தியைப் பெருமான் காதலித்துக் கைக்கொண்டு மற்றொருத்தியை உபேக்ஷித்த கொடுந்தன்மை அவளது இக்கண்ணீரால் உலகில் வெளியாகுமென்பது தோன்ற ‘திருமால் கொடியானென்று வார்கின்றது’ எனப்பட்டது. மால்—என்ற சொல் வேட்கைமயக்கமென்று பொருள்படுத லால் இங்கே ‘திருமால்’ என்றது—திருமகளிடம் காதற்பித்துக் கொண்டவனென்றவாறு; 1. “பித்தர் பனிமலர்மேற் பாவைக்கு” என்றதுங் காண்க. நாயகன் தன்னை உபேக்ஷித்தா னென்று வருந்துகிற நாயகிக்குத் தோழி இது கூறியதனால் ‘பல பெண்டுகளுக்குக் கண் டவராயிருப்பார்க்கு இது இயல்புகாண்; ஸ்ரீதேவியைப் பாராட்டிய நிலையில் பூதேவி படும்பாட் டைப் பாராய்’ என்று ஓரியற்கையைத் தெரிவித்து ஆற்றுகின்றவாறுமாம். இங்ஙனம் தோழி கூறுவதனை நாயகி நம்பக்கடவளோ வென்னில்; நம்பாவிடினும் ‘இங்ஙனமும் ஒன்று உலகத் திலுண்டோ?’ என்று ஆராய்ச்சி பிறந்து அதிற்கருத்தைச் செலுத்தி ஆலோசித்து முடிவு செய்யுமளவில் நாயகன் வந்திடுவானென்று கருதித் தோழி இது கூறினள் போலும்.

திருப்பாற்கடலைக் கருங்கடல் என்றது என்னோ? எனின்; உயர்ந்தசாகி நீல ரத்னத் தைப் பாவினுள்ளே யிட்டால் அதுதொனியால் அப்பால் முழுவதும் தன் இயற்கையான வெண் ணிறம் மாறி அம் மணியின் நிறமாகத் தோன்றுதல் போல, இயற்கையில் வெளுத்த நிறத்த தான திருப்பாற்கடல் தன்னிடையிற் சயனித்துள்ள திருமாவின் திருமேனி யொளியாற் கரி யதாதல் பற்றிக் கருங்கடலெனப்பட்டது. இனி, கருங்கடலென்பதற்கு—பெரிய கடல் என் றும் பொருள்கொள்ளலாம்: கருமை—பெருமை.

முதலடியினிற்றடியில், போய்—போக என்றபடி: எச்சத்திரிபு. ‘கடலின் அலைகளா கிய கைகளைப்பற்றிக் கொண்டு சென்று’ என்று பொருள் கூறும் பஷத்தில் எச்சத்திரிபு அன்று. மழைக் கண் மடந்தை—தன் கண்ணழகாலே திருமகளானவள் திருமால் யிடு படுத்தி

எனமே தோன்றும். 'அலர்வாய்' 'கிண்வாய்' என்ற விடத்து, வாய் ஏழனுருபு. அன்றியே, 'அலர்வாய்' என்பதற்கு—(செவ்வாய்ப்பல் மலர் போன்ற வாயையுடைய [ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி]) என்றும், 'கிண்வாய்' என்பதற்கு—வானமாகிய வாயினால் என்றும் உரைக்கலாம்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபநேசப் பொருளாவது—ஜீவகோடிகளில் ஸ்ரீதேவி பூதேவி தொடக்கமான அருகிலுள்ளார் எம்பெருமானை நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெற்று வாழ, யான் இங்ஙனம் அவனைச் சேராது வருந்துவதே! என்று ஆற்றாமையின்கூடிய ஆழ்வார்க்கு அன்பர் ஒரு தருஷ்டார்த்த மூலமாக எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்திரியத்தைத் தெரிவித்து ஆற்றாதலாம். எம்பெருமானை ஒரு லொடிப்பொழுதும் விட்டுப்பிரியாத தேவிமாதொன்று ஸமமாகச் சொல்லப் படுகிற ஸ்ரீதேவி பூதேவிகளுள் ஒருத்தியைப் பிரித்து ஒருத்தியைத் தழுவும்படியுமுள்ளது ஒரு காலத்தி லெம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்திரியம்; இப்படியிருக்க, கீர் அவனது கால கிளம்பத் துக்கு ஆறியிருத்தலே தகுதியென்று தேற்றினனென்க. இப்பாட்டில் பூமிப்பிராட்டி விஷயமாகக் குறித்த வர்ணனை—எம்பெருமானது ஸ்வாதந்திரியத்தை எடுத்துக் காட்டுதற்காயது. (ருஉ)

வாராயின முலையாளிவன் வானோர் தலைமகனும் *

சீராயினதெய்வ நன்னேயிது * தெய்வத் தண்ணந்துழாய்த்

தாராயினும் தழையாயினும் தண்கொம்பதாயினும் கீழ்

வேராயினும் * கின்ற மண்ணாயினும் கொண்டு வீசுமினே.

(ருங்)

வார் ஆயின	{ கச்சப் பொருந்திய தனத்தை	அம்	அழகிய
முலையான்	{ யுடையவளான	தழாய் தார் ஆயி	{ (அப்பெருமானது) திருத்
இவள்	{ இப்பரங்குச நாயகியினு	னும்	{ தழாய் மாலையை யாயினும்
இது	{ டைய	தழை ஆயினும்	{ (அத்திருத்தழாயின்) ஓர்லை
வானோர் தலைமகன்	{ இந்த கோயானது	தண் கொம்பு அது	{ யையாயினும்
ஆம் சீர் ஆயின	{ தேவாதி தேவனுன திருமாலி	ஆயினும்	{ குளிர்ச்சியான (அதன்) கிளை
தெய்வம் நல்	{ னது தகுதியான திருக்கல்	கீழ் வேர் ஆயினும்	{ யையாயினும்
கோய்	{ யாண குணவிஷய மாக	கின்ற மண் ஆயி	{ கீழிலுள்ள (அதன்) வேரை
	{ வுண்டான சிறந்த நல்ல	னும்	{ யாயினும்
	{ கோய்;	கொண்டு	{ (அதற்கு இருப்பிடமாய்)
	(இதற்குப் பரிஹாரமுறை	வீசுமின்	{ கின்ற மண்ணையாயினும்
தெய்வம்	யாதெனில்;)		{ (நீங்கள்) கைக்கொண்டு
தண்	திவ்யமான		{ (அதன் காற்று இவன் மேற்
	குளிர்த		{ படுப்படி) வீசுங்கள்.

***—இப்பாட்டுக்குத் துறை—வெறிலிலக்கு; கீழ் "சின்மொழி கோயோ" என்ற இருபதாம் பாட்டிற் போல பரங்குச நாயகியின் மோஹத்துக்கு கிதான மறியாதே கஷ்டந் தேவதையின் ஆவேசத்தாலே வந்ததாகக் கருதி உற்றருறவினர் கலங்கி வழியல்லாவழியே யிழிந்து பரிஹாரங்கள் செய்யப்பார்க்க, இவளது பிரகிருதியை அறிந்திருப்பாளொரு மூதறி வாட்டி 'கீங்கள்' செய்கிற விது தகுதியென்று; இவளுடைய இங்கோய் தேவதார்த்தத்தின் ஆவேசத்தால் வந்ததன்று; தேவாதி தேவனுன எம்பெருமானிடத்து ஈடுபட்டதனுண்டான சிறந்த நல்ல கோய் இது; இவள் பிழைக்கவேணுமாயில் நான் சொல்லுகிறபடியே பரிஹாரு செய்ப்பாருங்கோள்;—திவ்யமான திருத்துழாய் மாலையையாயினும் அத்துழாயின் ஓர்லையை யாயினும் அதன் கிளையையாயினும் அதன் வேரையாயினும் அதற்கு இருப்பிடமாய் கின்ற மண்ணையாயினும் கொண்டு வீசுங்கோள்; அதன் காற்று இவன்மேல் பட்ட மாதிரித்திலே இவள் பிழைத்திடுவள்' என்கிறான் என்க.

இனி, இதனைக் கீ கட்டுவிச்சுகறல் என்பதுமுண்டு; "தலைவியாற்றாமையால் வந்த கோவுக்குப் பரிஹாரம் ஏதோவென்று வினவின செகிலி முதலானார்க்குக் கட்டுவிச்சி கோய் காடிப் பரிஹாரு சொன்ன பாசரம்" என்பர் அழகிய மணவாள சீயர். களவொழுக்கத் தால் நாயகனோடே கலந்து பிரிந்து ஆற்றாது மெலிந்து வருந்திய நாயகியைக் கண்ட செவ்வத் தாய் இவள் கோய்க்குக் காரணம் இன்னதென்று அறியாமல், கிமித்தங்கண்டு கூறவல்ல கட் டுவிச்சியை யழைத்து வினவுவதாக இருக்கையில்,

§ கட்டுவிச்சி—குறி சொல்லுக் குறத்தி.

“கொங்குங் குடந்தையும் கோட்டியூரும் பேரும்
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேளை யாரிங்கழைத்ததூஉ !!!
கண்டியூ ராங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர்மல்லை யென்று
மண்டியே திரிவேளை யாரிங்கழைத்ததூஉ !!!
விண்ணகரம் வெஃகா விரிதிரைநீர் வேங்கடமும்
மண்ணகரம் மாமாடவேளுக்கை தென்குடந்தை
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேளை யாரிங்கழைத்ததூஉ !!!
நாகத்தனைக் குடந்தை வெஃகாத் திருவெவ்வூள்
நாகத்தனை யாங்கம் போன்பில் நாவாயும்
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேளை யாரிங்கழைத்ததூஉ !!!
வேங்கடமும் விண்ணகரும் வெஃகாவு மஃகாத்
பூங்கிடங்கின் நீள் கோவல் பொன்னகரும் பூதூரும்
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேளை யாரிங்கழைத்ததூஉ !!!

என்று தெருவேறக் கூவிக்கொண்டு கட்டுவிச்சி வந்து சேர்ந்த குறியிலக்கணப்படி சிறு
முறத்திலே சில நெற்குமிகண்டு அதனுல் உண்மையை யுணர்ந்து கூறுகிறுளென்க. இப்பாட்
டின் முன்னடிகளால் நோய்க் காரணமும் நோயும், பின் னடிகளால் அதுதணிக்கும் உபாய
மும் கூறியவாறு. எம்பெருமானோடு ஸாக்ஷாத்நாகவோ பாய்பரையாகவோ ஸம்பந்தம் பெற்ற
பொருள் யாதாயினும் இந்நோய்க்குப் பரிஹாரமாகு மென்றுணர்த்தப்பட்டது.

கூடாதாமான தேவதார்தாங்களின் ஆவேசத்தாற் சீர்குலைந்து அல்லல்படும் தீயநோய்
அன்று என்பதைத் தெரிவிக்க 'வானோர் தலைமகனுஞ் சீராயின தெய்வ நன்னோயிது' என்றது.
'தேய்வநன்னோய்' என்றதில் விசேஷண ஸ்வராஸ்யத்தால்-இப்படிப்பட்ட நோய் இவ்வலகிற்
பெறுதற்கு அரியது என்றும், நோன்பு நோற்றப் பெறவேண்டிய நோய் இது என்றும், இந்
நோய் பேரின்ப முடிவுடையது என்றும் தெரிவித்தவாறு.

தாம் நினைத்தபடி எம்பெருமானோடு கலந்துபரிமாறப் பெறுது வருந்துகிற ஆழ்வாது
துயரைக்கண்ட ஞானிகள் இதற்குப் பரிஹாரம் ஏதோ வென்று கலங்கினவளவிலே, காரண
காரிய வுண்மை யுணர்ந்த திருபுகர் 'பகவத்விஷயத்தி லீடுபாடு காரணமாகவுண்டான இவ்
வாற்றாமைக்கு அதன் ஸம்பந்தமான பரிஹாரஞ் செய்தலே தகுதி' என்று கூறுதல் இப்பாட்
டுக்கு உள்நுறை பொருள். எம்பெருமானுக்கே உரியதும் அவனை யநுபவித்தற்குக் கருவியாவ
துமான பக்தியே முலையாகக் கொள்ளப்படுதலால் 'வாராயின முலையாள்—பக்குவமாய் முதிர்
ந்த பக்தியை யுடைய ஆழ்வாரொன்றபடி, ... (ருங்)

விசஞ்சிறகாற் பறத்திர் * விண்ணுடு நுங்கட்கெளிது
பேசும்படியன்ன பேசியும் போவது * நெய்தொடுவுண்
டேசும்படியன்ன செய்யுமெம்மீசா விண்ணோர் பிரானுர்
மாசின் மலரடிக் கீழ் * எம்மைச் சேர்விக்கும் வண்டுகளே!

(ருசு)

நெய்	{ (திருவாய்ப்பாடியிலே) நெய்மை	எம்மை சேர்விக்கும் வண்டுகளே	எம்மை அடைவிக்கவல்ல ஓ வண்டுகளே !,
தொடு உண்டு	{ கைதொட்டுக்கவர்ந்து அமுது செய்து	விசும் சிறகால் பறத்திர்	(நீங்கள்) { வேகமாக விசுகிற சிறகுத ளாலே பறந்து செல்லவன் லீர் ;
ஏகம்படி	(பலரும்) பரிஹஸிக்கும்படி		
அன்ன செய்யும்	{ (மற்றும்பல) அப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செய்தருளிய	விண் நாடும் நுங்கட்டு எளிது	{ (அவர் வீற்றிருக்கு மிடமான) பரமபதமும் உங்களுக்கு (ச் செல்ல) எளிது ;
எம் னசர்	எமது தலைவரும்		
விண்ணோர் பிரானுர்	{ மேலுலகிலுள்ளார்க்குத் தலை வருமாகிய எம்பெருமா னுடைய	(எனக்காக நீங்கள் அவர் பக்கல் தூது செல்லுதற்குப் புறப்படும் பொழுது)	
மர்ச இல் மலர் அடி கீழ்	{ குற்றமில்லாத செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடி களின் கீழ்	பேசும்படி அன்ன பேசியும் போவது	{ (நீங்கள் எனக்காக அவரிடம்) சொல்லும்படியான அவ் வார்த்தைகளை (எனக்கு)ச் சொல்லியும்போகவேணும்.

* * *—இப்பாசரம் வண்டு விடு தூது. பிரிந்துபோன நாயகன் வந்திடுவெனென்று ஆயிரிருக்க வெண்ணுதே அவன் வாவுக்கு விரைந்து ஆள்விடும்படியாயிற்று ஆற்றுகையினிது; ஆகவே வண்டுகளைத் தூதாக நாயகனை ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே போகவிடுகிற நாயகியின் பாசரமாய்ச் செல்லுகிறது. எம்பெருமானது திருவடித்தாமரைகளின் கீழ் எம்மை அடைவிக் கவல்ல வண்டுகளே! நீங்களே விரைந்து செல்லத்தக்க கருவியையுடையவர்களாயிருக்கின் றீர்; நானே அப்படிப்பட்ட வலிமையில்லாத மெல்லியலாய் இட்டகாலிட்ட கையளாயிருக் குந் தன்மையையுடையேன்; எம் காதலர் வீற்றிருக்கிற பாம்பதமும் உங்களுக்கு எட்டிப் பிடிக்கலாம்படி யிராநின்றது; எனக்கோ அது சென்று சேர்தற்கு அரிதாயிருக்கின்றது. ஆகவே நீங்கள் எனக்காகப் பாம்பதஞ் சென்று பேசுதல் வேண்டும்; அப்படி அவர் பக்கல் நீங்கள் தூது செல்லுதற்குப் புறப்படும்பொழுது, எனக்காக நீங்கள் அவரிடம் சொல்ல நினைத் திருக்கும் வார்த்தைகளை என் பக்கலிற் சொல்லிக் காட்டியும் போகவேணும் என்றான். அங் குச் சொல்லவேண்டிய வார்த்தைகளை இங்குத் தன்பக்கல் சொல்லிக் காட்டுமாறு வேண்டிய தனால், நீங்கள் அங்குப் பேசும் பேச்சுக்களை இங்கு என்முன் சொன்னால் அப்பேச்சுக்களில் ஏதேனுங் குறைவு உண்டாகில் அதனை யான் திருக்கித் தருதலுமின்றி உங்கள் பேச்சின் சாது ர்யத்தினால் அவர் விரைவில் வந்திடுவென்னுந் துணிகவ யடைந்து அதுவரை ஆயிரிருப்பே னென்பதை வெளியிட்டாளாயிற்று.

‘பறத்திர்’ என்னும் வினைமுற்று எதிர்கால முணர்த்தவல்லதாயினும் இங்கு எதிர்கால முணர்த்தாது தன்மையுணர்த்திற்று, போவது—ஒருவகை வியங்கோள்.

‘தேவாதி தேவனை எம்பெருமான் பக்கலிலே வெகு அற்பங்களான நாங்கள் சென்று கிட்டுதல் அருமையன்றோ’ என்று வண்டுகள் பின்வாங்காமைக்காக ‘நெய்தோடுவுண்டேசும் படி யன்ன செய்யும்’ என்று அவனது னௌலப்பத்தை முற்பட எடுத்துக் காட்டுகின்றான். நெய்யைச்சொன்னது—மற்றுமுள்ள பால் தயிர் வெண்ணெய் முதலியவற்றிற்கும் உபலக்ஷண மென்க. ஏசும்படி அன்னசெய்யு மென்றது—வெண்ணெய்சிழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடை யிட்டதனோசை கேட்கும் ‘இல்லம்புகுந்தென் மகளைக் கூவிக் கையில் வளையைக் கழற்றிக் கொண்டு, கொல்லையில் நின்றங் கொணர்ந்து விற்ப அங்கொருத்திக்கு அவ்வளை கொடுத்து, நல்லன நாவற்பழங்கள் கொண்டு நானல்லேவென்று சிரிக்கின்றானே’ இப்பாதிக்களிற் சொல் லப்பட்ட ஏச்சுக்குரிய காரியங்களை உட்கொண்டு.

‘எம்மைச் சேர்விக்கும் வண்டுகளே’ என்றது—எம்மைச் சேர்விக்கவல்ல, சக்தியுள் ளது உங்களுக்கே யென்று புகழ்ந்துரைத்தவாறு.

ஆழ்வார் தம்முடைய ஆற்றுகையை ஆசார்யர் மூலமாக எம்பெருமானுக்குத் தெரி வித்துத் தமது தயரம் தணியக் கருதி அவர்களைப் புருஷகாரமாக வேண்டிதல் இப்பாட்டின் ஸ்வாபதேசார்த்தமாகும். [விசுஞ் சிறகால் பறத்திர்] “உபாப்பா மேவ பக்ஷாப்பாயம் யதா கே பக்ஷிணம் கதி:—ததைவஜ்ஞாந கர்மப்பாயம்” என்று ஞானனுட்டான பிரண்டும் சிறகாகச் சொல்லப்படுகின்றன; பறவைகளின் உயர்கதிக்குச் சிறகுகள் இன்றியமையாதவை போல ஆசார்யனுடைய உயர்கதிக்கும் ஞானனுட்டானங்களே முக்கிய ஸாதகமாதல் அறிக. பல வகை மலர்களிலுஞ் சென்று அவற்றின் ஸாரமான தேனை அம்மலர்கள் கெடாதபடி கவர்ந்து உண்ணுந் தன்மையனவான வண்டுகளை, பலவகை நூல்களிலும் அவகாஹித்து அவற்றின் ஸாரமான தத்துவப்பொருளை அந்நூல்கள் நலிவுபடாதபடி க்ரஹித்து அநுபவிக்கும் தன்மை யான ஆசார்யராகச் சொல்லத் தட்டில்லை.

புருஷகார பூகாயிருந்து எம்பெருமான் பக்கலிலே என்னைச் சேர்ப்பிக்கும் சக்தி வாய்ந்த ஆசார்யர்களே! நீங்கள் ஞானனுட்டானங்களால் குறைபற்றிருக்கின்றீர்கள். [விண் னுடும் நுங்கட்டு எளிது] 1. “ஞானமனுட்டான மிவை நன்றாகவேயுடையனான குருவை யடைந்தக்கால்—மாலிலத்திர், தேனூர்கமலத் திருமாமகள் கொழுநன், தானே வைகுந்தந்தரும்” என்று அப்படிப்பட்ட ஆசார்யனை யடிபணிந்த சிஷ்யனுக்கும் பாம்பதம் எளிதாகும்போது ஆசார்யனுக்குச் சொல்லவேணுமோ? அப்பாம்பதமும் உங்களுக்குக் கைவசமாகவுள்ள தென்கை. [பேசும்படி அன்ன பேசியும் போவது] அப்படிப்பட்ட நீங்கள் எனக்காக அப் பெருமானிடஞ் சென்று விண்ணப்பஞ் செய்யும் வார்த்தைகளை இப்பொழுது எனக்குச்

சொல்லிப் போகவேணும்; என்றது, அவற்றைக்கேட்டாகிலும் அடியேன் ஆறி யிருப் பேன் என்றவாறு. இவ்வாழ்வார் "மத்துறுகடை வெண்ணெய்களவினி லுரலிடை யாப்புண்டு, எத்திறமுாலிணைந்திருந்து ஏங்கிய எளிலே" என்று கண்ணனது களவில் ஈடுபட்டு ஆறுமாஸகாலம் மோஹித்துக் கிடக்குந்தன்மையராதலால் இங்கும் 'நெய் தொடு வுண்டேசும்படி அன்ன செய்யுமெம்மீசர்' என்று அந்த ஸௌஸப்ப குணத்தையே பாராட் டிக் கூறினார். அடியாருடைய குற்றங்களைக் கணிசியாமையே எம்பெருமானது மலரடிக்கு மரசில்லாமையாம். (ருசு)

வண்டுகளே! வம்மின் நீர்ப்பூ நிலப்பூ மரத்திலொன்று *
உண்டு களித்துழல்வீர்க் கொன்றுரைக்கியம் * ஏனமொன்றாய்
மண்டுகளாடி வைகுந்தமன்னுள் குழல்வாய்விரைபோல்
விண்டு கள்வாரும் * மலருளவோ நும்வியலிடத்தே? (ருரு)

வண்டுகளே	வண்டுகளே !	வைகுந்தம்	பரமபதத்தை
வம்மின்	வாருங்கள் ;	அன்னுள்	{ ஒத்திருக்கின்ற இப்பரங்குசு
நீர்ப்பூ	நீரிலுண்டாகிற பூவும்		{ நாயகிவினுடைய
நிலப்பூ	நிலத்திலுண்டாகிற பூவும்		{ கூந்தலிலே இயற்கையாய்
மரத்தில் ஒன்று	மரத்திலுண்டாகிற சிறந்த	குழல் வாய்	{ அமைந்துள்ள
	பூவும் என்கிற இவை யெல்	வினாபோல்	பரிமளம்போல
	லாவற்றிலும்	விண்டு	மலர்ந்து மணமவிசி
உண்டு	(தேனைக்) குடித்து	கள் வாரும்	தேன் பெருகப் பெற்ற
களித்து	களிப்படைந்து	மலர்	பூக்கள்
உழல்வீர்க்கு	(எங்குந்) திரிகிற உங்களுக்கு		{ உங்களாட்சிக்கு உட்பட்ட
ஒன்று உரைக்கியம்	{ (யாம் இப்பொழுது) ஒரு புது		{ [நீங்கள் தடையின்றி னஞ்
	மையைச் சொல்லுவோம்;	நும் வியல் இடத்தி	சரிக்கிற] விசாலமான
ஏனம் ஒன்று ஆய்	{ ஒப்பற்ற வெரு வராஹ		இடத்திலே
	மூர்த்தியாய்	உளவோ	இருக்கின்றனவோ?
மண் துகள் ஆடி	{ பூமியின் தூளியை அனைந்த		
	எம்பெருமானுடைய		

***—இப்பாட்டுக்குத் துறை நலம்பாராட்டு என்பதாம். நாயகனுனவன் நாயகி யினிடத்தில் தான் வைத்துள்ள காதலை ஒருவாறு வெளியிட வேண்டி அவளது சிறப்பை அந் யாபதேசமாகப் புகழ்ந்துரைத்தல் இது. ஒரு பூந்தோட்டத்தில் ஒரு புறமாய் நாயகி நிற்கை யில் அவளை அணுகிச் செல்லுதற்குக் கூசா நின்ற நாயகன் 'இவள் திறத்தில் நமக்குள்ள காதலை ஒருவாறு இவளுக்கு நாம் உணர்த்துவோம்; பிறகு என்னுகிறதோ பார்ப்போம்!' என மெண்ணி அங்குப் பலவகைப் பூக்களிலும் வாய் வைத்துக் களித்துத் திரிகின்ற வண்டுகளை விளித்து 'நீங்கள் எவ்விடத்துஞ்சென்று நீர்ப்பூ நிலப்பூ கோட்டுப்பூ என்றிப்படி வெவ்வேறு வகைப்பட்ட பூக்களைக் கண்டறிவீர்களன்றோ? அவற்றில் எவையேனும் இவளது கூந்தலின் இயற்கை நறுமணத்தை யொத்த மணமுடையவை உண்டோ? சொல்லுங்கள்' என்று தனது அன்பை வெளிப்படுத்தித் தலைமகளைப் புகழ்ந்து தனது மிக்க காதலை அறிவித்தானென்க. "மருங்குழலுங் களி வண்டினங்கா னுரையீர் மடந்தை, கருங்குழல் நாறுமென்போது டைத்தோ நுங் கடிபொழிலே" என்றும், "மருங்குழல்வாய் நீயறி திவண்டே சொல்லெனக்கு மங்கை, கருங்குழல் போலுளவோ விரைநாறு கடிமலரே" என்றுமுள்ள பிறருடைய செய்யுட் களும் இப்பாசுரத்தை அடியொற்றி யுள்ளன.

பூவின் வாசியும் மணத்தின் வாசியும் தேனின் வாசியும் அறியும் நீங்கள், புறம்புண் டான உங்களுடைய ரஸத்தில் பாக்கை விட்டு, நான் சொல்லுகிற வார்த்தை கேட்கும்படி வாருங்கள் என்று அழைக்கிறது வண்டுகளே வம்மின் என்று. கோட்டுப்பூ கொடிப்பூ நீர்ப்பூ நிலப்பூ என்ற நாவல்வகையில் கொடிப்பூ நிலப்பூவில் அடக்கப்பட்டது. புதற்பூ என்பதும் இதில் அடங்கும். மஹாவராஹ மூர்த்தியாகிப் பூமியைக் கோட்டாற்குத்தி யெடுத்து வந்தது' என மொன்றாய் மண் துகளாடி' என்றதனால் சொல்லப்பட்டது. இதில், அந்தப் பெரிய பன்றி வடிவத்துக்குப் பெரிய பூமி முழுவதும் ஒரு துகளாயினமை தோன்றும்; "பன்றியாய்ப் படி யெடுத்த பாழியர் யென்பாது, வென்றியா ருனதெயிற்றின் மென்துகள் போன்றிருந்தால்"

என்ற ஐயங்கார் பாசுரங்காண்க. வைகுந்த மன்னுள் என்றது, இங்கே, அழியாத நலமுடையவ னென்றபடி. குழல்வாய்விரை—புஷ்பம் முதலியவற்றாலே வந்தேறியான பரிமளமன்றியே ஸ்வாபாவிசமான குழலின் பரிமளம். உத்தமசாதி மகளிரின் கூந்தலுக்கு இயற்கை நறுமண முண்டென்ப.

வண்டுகளோ—ஓகாரம் மிக்கது விளியுருபு; ஓ வண்டிகள் எனமாறிஹமாம். வம்மின் வா என்பதன் ஏவற்பனமை. துகளாடி—வினையெச்சமன்று; பெயர்ச் சொல். 'குழல்வாய் விரை' என்பதற்கு குழலிடத்துள்ள பரிமளம் என்று பொருள் கொண்டால், வாய்—ஏழ னுருபு; அன்றி, 'குழலில் வாய்ந்த விரை' என்றார்த்தால், வாய்—வினைத்தொகை. விண்டு— தன்வினை பிறவினை பிரண்டுக்கும் பொது; 'பிளந்து' என்பதுபோல. வியல்—பரப்பு உணர்த் தும் உரிச்சொல். "வியலென் கிளவி அகலப்பொருட்டே" என்பது தொல்காப்பியம்.

எம்பெருமான் திறத்தில் ஆழ்வார்க்கு அளவு கடந்து உண்டான பக்தியின் தலைமை யைக் கண்ட பாகவதர் கொண்டாடிக்கூறும் வார்த்தை இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொரு ளாம். பரம்பொருளை நாடித்திரிபவரான ஸாக்ராத்ரிகளை 'வண்டுகளோ வம்மின்' என விளித்து முன்னிலைப் படுத்தினது. (நீர்ப்பூ நிலப்பூ மாத்திலொண்பூவுண்டு களித்துழல் வீர்க்கு ஒன்றுரைக்கியம்) 'நீர்ப்பூ' என்றதனால் திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டுள்ள ஸ்பூஹ மூர்த்தியை நினைத்தபடி. 'நிலப்பூ' என்றதனால் பூமியில் திருவவதரித்த ராமகிருஷ்ணாதி விபவாவதார மூர்த்திகளை நினைத்தபடி; 'மாத்திலொண்பூ' என்றதனால் வேதசாகைகளின் முடி யிலே காண்கிற தேஜோருபியான பரமபத நாதனை நினைத்தபடி. ஆக இப்படிப்பட்ட பகவந் மூர்த்திகளின் விளக்கத்தை இடையறாது அநுபவித்து ஆநந்தித்து எவ்வுலகிலும் தடையின்றிக் திரிகிற உங்களுக்கு ஒன்று சொல்லுகிறோம். பிரளயகாலத்தில் பூமியின் ஆபத்தைத் தீர்த்த எம்பெருமானது அழிவற்ற வைகுந்த நாடுபோலப் பேராந்தம் தருபவரான இவ்வாழ்வராத் திரோபுஷணமாகவுள்ள பக்தியிருதியின் புகழ்போல நீங்கள் எங்கேனுங் கண்டதுண்டோ வென்று கொண்டாடி யுரைத்தன ரென்க.

(106)

வியலிடமுண்ட பிராஜர் விடுத்த திருவருளால் *
உயலிடம் பெற்றுய்ந்த மஞ்சலக் தோழி! * ஓர் தண்தென்றல்வந்
தயலிடையாரு மறிந்தில ரம்பூத்துழாயினின் தேன்
புயலுடை நீர்மையினால் * தடவிற்றென் புன்கலனே.

(107)

வியல்	விசாலமான	ஓர் தண் தென்றல்	ஒரு ருளிர்ந்த தென்றற்
இடம்	உலகங்களை	வந்து	காற்று வந்து
உண்ட	{ திருவயிற்றில் கொண்டு	அயலிடையாரும்	{ அருகில் எவரும் அறியாதபடி
பிராஜர்	ருளிய	அறிந்திலர்	
விடுத்த	பிரபுவாகிய எம்பெருமான்	அம் பூ துழாயின்	{ அழகிய பூக்களையுடைய
திரு அருளால்	(எம்மிடத்துச்) செலுத்திய	இன் தேன்	{ திருத்துழாயின் இலியதேன்
உயல் இடம்பெற்று	சிறந்த கருணையினால்	புயலுடை நீர்மை	{ மழைதுளித்தல் போலத்
உயந்தம்	{ உஜ்ஜீவிப்பதற்கு இடம்	யினால்	{ துளிக்குந்தன்மை யுடைய
அஞ்சலம்	பெற்று	என்	தாய்
தோழி	வாழ்ந்திட்டோம்;	புலன்	என்னுடைய
	{ (இனி வாடை முதலியவற்	கலன்	அவயவங்களிலும்
	றுக்கு) அஞ்சவே ராமல்	தடவிற்று	ஆபரணங்களிலும்
	லோம்;		ஸ்பர்சித்தது.
	வாராய் தோழி!,		

* * *—நாயகன் இரவிலே வந்து கலந்தமையை நாயகி தன் தோழிக்குக் கூறுதல் இஃ. 'தன் ஆற்றாமைக்குக் கலங்கியுரைத்த தோழியைக் குறித்துத் தலை இரவிடத்துத் தலை மகன் கலந்தமையைத் தென்றல் மேல் வைத்து உரைத்த பாசரம்' என்ற அழகிய மணவாள சிபருரை வாக்கியங்காண்க. தென்றல் மேல் வைத்துக்கூறுதலாவது—நாயகன் அன்போடு வந்து கலந்ததை வெளிப்படையாகக் கூறுதற்கு வெட்கப்பட்டுத் தென்றல் மேல்வைத்துக் குறிப்பாகக் கூறுதலாம்

எனது விரஹவ்யஸநத்தை அதுஸந்தித்து வருந்தா நின்ற தோழி! நாயகனது அருளால் யான் உஜ்ஜீவிக்க ஓர் அவகாசம் பெற்று உஜ்ஜீவித்தேன்; இனி வாடை முதலியவற்றிற்கு அஞ்சவேண்டுவதில்லை; ஏனென்னின்;—ஒரு குளிர்ந்த தென்றற்காற்று அயலறியாமல் வகாந்தமாக நாயகனது திருத்துழாயின் தேனைத் துளித்துக்கொண்டு எனது அவயவங்களிலும் ஆபரணங்களிலும் பட்டு ஆற்றாமை தீர்த்ததுகாண் என்றாள். பிரிந்த காலத்தில் வெவ்விதாய் வருத்திய தென்றல் குளிர்ந்ததாம்படி தலைமகள் வந்து தன் திருத்துழாய் மாலையின் தேன் என் அவயவங்களிலும் ஆபரணங்களிலும் படுப்படி தழுவிப்பனைத்தனன் என்றவாறு.

“வியலிடமுண்ட பிரானர் விடுத்த திருவருளால்” என்றதன் உட்கருத்தாவது—துக்கஸாகரத்தில் முழுகித் தவிக்கின்ற என்னை இங்ஙனம் அவர் காத்தது பிரளயக்கடலில் முழுகுகிற உலகங்களைத் தம் வயிற்றில் வைத்துக் குறிக்கொண்டு காத்தருளியதுபோலு மென்பதாம். உய்ந்தம்—உய்ந்தனம் என்றபடி; அன் சாரியை பெறுது வந்த தன்மைப்பன்மை யிறந்தகால வினைமுற்று. அஞ்சலம்—தன்மைப்பன்மை பெதிர்மறை முற்று. அஞ்சல் அம் தோழி எனப் பிரித்து, அழகிய தோழியே! எனது ஆற்றாமைக்காகக் கலங்காதே; என்பதாகவு முரைக்கலாம்: அப்பொழுது, அஞ்சல்—எதிர் மறை பொருமையேவல். உலகத்தில் ஸாதாரணமாகக் காணப்படுகிற தென்றலைப் போலல்லாமல் ஒப்பற்றதாய்த் தன் வருகை மாத்திரத்தால் எமது ஆற்றாமை பெல்லாந் தீரும்படி மிக்க குளிர்ச்சியை யுடையதாய்ப் புதுமையாக வொன்று வந்த தென்பாள் ‘ஓர் தண்டேன்றல் வந்த’ என்றாள். இதுவரையில் தென்றலுக்கு வருந்திக்கிடந்த நாயகி இப்போது தென்றல் வரவை உகந்து உரைத்தமையால், நாயகனுடைய வரவைச் சொன்னாளென்று தோழி அறிந்து, ‘இக் களவொழுக்கத்தை அயலாரறிந்தால் பெரும்பழிப் பாருமே’ என்று அஞ்சக்கூடுமே; அங்ஙனம் அஞ்சாமைக்காக ‘அயலினையாகுமறிந்திலர்’ என்கிறாள். நாயகனுடைய கருணைத் திறத்தைப் பாராட்டியமை தோன்றப் ‘புபலுடை நீர் மையினால்’ என்கிறாள். மழையின் தன்மையினால் என்றது—மழை பெய்யுமாபோலே என்றபடி. கலன்—அணிகலம். ‘பொலன் கலன்’ என்று பாடமாகில், பொன்னாலாகிய அணிகலமென்று பொருளாம்; பொலன்—பொன் என்பதன் திரிபான பொலம் என்பதன் இறுதிப்போலி. ‘தடவிற்பென்புலன் கலனே’ என்பதற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானம் காண்மின்:—“இந்தரியங்கள் விடாய் தீரவும் ஆபரணங் கழலாதபடியும் தடவிற்புப் போலேகாணும்”

விடுத்த—வரவிட்ட. தோழி—அண்மைவினி. அறிந்திலர்—எதிர்மறை முற்றெச்சம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானைச் சேர்ந்த அநுபவிக்கப் பெறாமல் வருந்துமளவில், அவ்வருத்தந்திரப் பெருமான் ஒருகால் அருகில்வந்து ஸேவை தந்து இவரைத் தான் சேர்த்துக்கொள்ளுந் தன்மையை வெளியிட, அதனால் ஆழ்வார் துன்பந்தணிந்து, முன்புள்ள ஆற்றாமையைக் கண்டு கலங்கின அன்பரை நோக்கிக் கூறும் வார்த்தை இதற்கு உள்நுறைபொருள். ஆபத்துக்கு உதவுமியல்வினான எம்பெருமானது ஒப்புயர்வற்ற வரம்பிலாத திருவருளால் ஓர் அவகாசம் கிடைத்து வாழ்வுபெற்றோம்; இனி லௌகிக பதார்த்தங்களுக்கு அஞ்சவேண்டுவதில்லை; உயிர்க்குயிராகிய அப்பெருமான் பிறரொருவர்க்கும் புலனாகாமல் வந்து தனது போக்யதையை வெளிக்காட்டி எமது தயாமெல்லாந் தீரும்படி எமது உறுப்புக்களையும் ஞானம் முதலிய குணங்களாகிய அலங்காரங்களையும் விரும்பியாட்கொண்டான் என்று அருளிச்செய்து அன்பரை ஆற்றியவாறு. ... (ருக)

புலக்குண்டலப் புண்டரீகத்த போர்க்கென்னை * வல்லியொன்றால்
விடைக்குண்டலாகின்று வேல்விழிக்கின்றன * கண்ணன்கையால்
மலக்குண்டமுதஞ்சுரந்த மறிகடல் போன்றவற்றூர்
கலக்குண்டநான்று கண்டார் * எம்மை யாருங்கழறலரே

(ரு௭)

புலம் குண்டலம்	{ அழகிய குண்டலங்களை யுடைய	வல்லி ஒன்றால்	{ (மூக்காகிய) ஒரு கொடியால் (குறுக்கிட்டு இடையில) விலக்கப்பட்டு
புண்டரீகத்த	{ தாமரைமலர் போன்றதான தலைவியின் முகத்திலுள்ள (தம் மில் ஒன்றோடொன்று எதிர்த்துப்) போர் செய்கிற இரண்டு கெண்டைமீன்கள் போன்ற கண்கள்	உலாகின்று	{ (தனித்தனி சிற்றத்தோடு) உலாவிக்கொண்டு
போர்க்கென்னை		வேல் விழிகின்றன	{ வேலாயுதத்தைக் கொண்டு குத்தினுற்போல வருத்துவனவாய் நோக்குகின்றன;

கண்ணன் கையார்	எம்பெருமானுடைய திருக்கைகளால்	கண்டார்	(அக்கண்களின் நிலைமையை பிரத்யக்ஷமாகப்) பார்த்த வர்கள்
மலக்குண்டு	கடைந்து கலக்கப்பட்டு	யாரும்	எவரும்
அமுதம் சுரந்த	{ (தன்னிடத்திலுள்ள) அமிர் தத்தை வெளிப்படுத்தின	எம்மை	எம்மை
மறி கடல்போன்று	{ அலைகளார்ப்பெற்ற கடல் போல	கழறவர்	{ (ஒருத்தியின் கண்பார்வை யில் அகப்பட்டு இப்படி கலக்கினுனென்று) குற்றஞ் சொல்லமாட்டார்கள்.
அவற்றால் கலக் குண்டாகன்று	{ அக்கண்களால் (யாம்), கலக் கப்பட்ட பொழுது		

***—இப்பாட்டுக்குத் துறையாவது-தலைவன் பாங்கனுக்குக் கழற்றெதிர் மறுத்த
லாம். அதாவது-தெய்வப்புணர்ச்சி புணர்ந்து பின்பு விரஹவ்யஸைத்தினால் மிக மெலிந்து கிடக்
கின்ற நாயகனைக் கண்ட தோழன் 'நாளடைவில் நீ இங்ஙனம் இளைத்து வருவதற்கு யாது
காரணம்?' என்று கேட்க, தோழனுக்கு உன்மை பொளிக்க வொண்ணாதாகையாலே 'நான்
ஒருத்தி வலையிலே அகப்பட்டேன் காண்' என்று தலைமகன் உற்றது கூற, அது கேட்ட தோழன்
'கடல் போல் கம்பீரான நீ ஒரு ஸ்திரீ நிமித்தமாக இவ்வாறாயினென்பது உனது பெருந்
தன்மைக்குத் தகாதது' என்று இடித்துக் கூற அதற்குத் தலைமகன் 'என்னால் காணப்பட்ட
வடிவை நீ கண்டாயிவ்லை, கண்டவரெவரும் இவ்வாறு வன்சொற் கூறார்; அப்படிப்பட்ட
பரமவிலக்ஷணமான வ்யக்தியன்றோ அது' என்று அவனோடு மறுத்துரைத்தல். "காணிற்
கழறலைகண்டிலை மென்தோட் கரும் பினையே" என்ற திருக்கோவையார் காண்க.

தோழனே, அந்த நாயகியின் முகம் எப்படிப்பட்டது தெரியுமோ? அழகிய குண்ட
வங்கனையுடையதாய்த் தாமரை மலர் போன்றது. அந்த முகத்திலே கண்கள் எப்படிப்பட்ட
வை தெரியுமோ? தம்மில் ஒன்றோடொன்று எதிர்த்துப்போர் செய்கிற இரண்டு கெண்டை
மீன்கள் போலும்; அப்படிப்பட்ட கண்களானவை ஒன்றின்மேல் ஒன்று பாய்ந்து நெருக்க
வேணு மென்னும் மாத்தரயங் கொண்டிருந்தும் மூக்காகிய ஒரு கொடியால் குறுக்கிட்டு
இடையில் விலக்கப்பட்டுச் சேற்றத்தோடு தனித்தனி உலாவிக்கொண்டு வேற்படைவதை
கொண்டு குத்திவிற்போல வருத்துவனவாய் கோக்குகின்றன: அப்படிப்பட்ட கண்களால்
தலைவி என்னை கோக்கும்போது அவற்றால் நான் கலக்கப்பட்ட விதம்—திருமால் கடலைக்
கடைந்திருளின காலத்து அலைகளாப் பெற்ற அக்கடல் கலக்கின விதத்தோடொக்கும்; அப்
படி நான் கலக்கப்பட்டபொழுது அக்கண்களின் நிலைமையைப் பிரத்யக்ஷமாகப் பார்த்தவர்
எவரேனு முளரேல் அவர் ஒருகாலும் என்னை இங்ஙனம் இடித்துரைக்கமாட்டார்; "இக்கண்
ணழகில் ஈடுபட்ட நீ உயிர் தொலையப்பெறாது உயிர்த்திருப்பது எவ்வளவோ விசேஷம்"
என்றே சொல்லும்படியாயிருக்கும். வேணுமாயில் அக்கண்களின் அழகை நீ ஒருகால்
கண்டுபார் என்றான் போலும்.

புலக்குண்டலம் = புலப்படுதல்—காணப்படுதல்; ஆகவே, விரும்பிக்காணப்படும்படி
அழகிதான் குண்டலம் என்றதாயிற்று. புலப்படுதல்—விளங்குதலுமாம். பொலக்குண்டலம்
என்ற பாடத்துக்கு—பொன்னாலாகிய குண்டலம் என்க. குண்டலம் என்பதைக் கெண்
டைக்கு அடைமொழியாக்கி, காதணி வரையில் அளவிச் செல்லுகிற நீண்ட கண்கள் என்று
ரைக்கலுமாம். குண்டலப்புண்டரீகம்—வட்ட வடிவான முகமண்டல மெனினுமாம். புண்
டரீகம் போன்ற முகம் என்றும், கெண்டை போன்ற கண்கள் என்றும், கொடிபோன்ற
மூக்கு என்றும் சொல்லவேண்டுமிடங்களில் மூன்று உபமேயங்களையுஞ் சொல்லாது உபமாந
பதங்களை யிட்டே சொல்லியிருக்கின்றமை காண்க; உவமையாகுபெயர்கள். செவ்வியும் அழ
கும் மணமுமுடையமையால் முகத்திற்குத் தாமரையுவமை.

'வல்லியோன்றால் விலக்குண்டலாகின்று' என்ற விடத்திற்கு "இரண்டு மத்தகஜம்
தன்னிலே பொர உத்யோகித்து, நடுவிலே கணையமிட்டவாறே தாம் நினைத்தபடி பொரப் பெறு
தொழிந்து பெருஞ் சேற்றத்தோடே ஸஞ்சரிக்குமாபோலே நின்று" என்பது பூருவர்களின்
சியாக்கியானம். நாயகியின் கண்கள் தன்னை வருத்தும்படி கூர்மையான பார்வையை யுடைய
பரவாயிருந்தன என்பதை 'வேல் விழிக்கின்றன' என்றதனால் சொல்லிற்று. அக்கொடுமை
இன்னமும் மாறுதன் என்பது தோன்ற 'விழிக்கின்றன' என நிகழ்காலத்தாற் கூறிற்று. வேல்
விழிக்கின்றன—உவமத்தொகை. எம்பெருமான் ஆழ்கடலைக்கலக்கி ஸாமான அமிர்தத்தை

யெடுத்துக் கொண்டாற்போல, நாயகியின் கண்களும் ஆழ்ந்த என்னெஞ்சைக் கலக்கி ஸர
மான அறிவைக் கவர்ந்து கொண்டன என்னுங் கருத்த பின்னடிகளில் உய்த்துணர்த்தக்கது.
நான் பன்னியுரைத்துப் பயனென்ன? அக்கண்களின் வைலக்ஷண்யம் அநுபவித்தார்க்கன்றி
மற்றையோர்க்கு அறியவொண்ணாது என்னுங் கருத்த ஈற்றடியில் தோன்றும். யாரும்—மிக்க
வைராக்கியத்தோடு விவேகிகளாயுள்ளவர்களும் என்றபடி. 'மறிகடல்போன்றவற்றால்' என்ற
விடத்து, 'போன்ற அவற்றால்' எனப் பிரிப்பதல்லாமல் 'போன்ற வற்றால்' என்று ஒரு சொல்
லாகவே யெடுத்து, திருமாலால் கடையப்பட்டு அமிர்தத்தைச் சுரந்த அலையெறிகடல் போன்ற
கண்களால் என்றுரைக்கவுமாம். தன் அழகைக்கண்டு கலங்கி மருண்டு நோக்கிப் கண்ணுக்கு
கண்ணன் கையால் கலக்குண்ட கடல் உவமை பென்றுங் கூறுவர். 'கண்டார் கழறலர்'
என்றதனால் அவரும் தன்னைப்போல் பித்தேறிப் போவார்கள் என்பது காட்டப்பட்டதாகும்.

இனி இப்பாட்டிற்கு ஸ்வாபதேசார்த்தமாவது;—ஆழ்வாருடைய ஞானக்கண் விளக்
கத்தை யறிந்த ஈடுபட்ட பாகவதர், தங்கள் ஈடுபாட்டைக் கண்டு அதனைக் குறைத்திட வேண்
டுமென்று நியமித்துக் கூறுகிற தம் சுற்றத்தாரை நோக்கி மறுத்துச் சொல்லும் வார்த்தையாம்.
முக்திக்குக் காரணமான முதற்பொருளை யறிவதற்கு உபாயம் முன்று; அவை,—கேள்வி,
சிந்தனை, காட்சி என்பன. அவற்றுள், கேள்வியாவது உபதேச மொழிகளை அநுபவமுடைய
ஆசார்யர் பக்கல் கேட்டல். சிந்தனையாவது அவ்வுபதேசமொழிப் பொருளைப் பிரமாணங்களா
லும் யுக்தியாலும் உள்ளத்தில் தெளிய ஆராய்தல். காட்சியாவது இவ்வாற்றால் முதற்பொருளை
ஐயந்திரிபறத் தெளிதல். ஸ்வாபதேசத்தில் ஆழ்வாரது கண்ணாகிய ஞானமானது முறையே
இம்முன்று உபாயங்களோடும் அமைந்திருத்தல் இப்பாட்டின் முதல் வாக்கியத்தால் விளங்கும்.
முன்னம் 'புலக் குண்டலம்' என்று செவியணியைக் கூறியதனால் அவ்வுபாயங்களுள் முந்திய
தான செவிக்கணியாகிய கேள்வியைக் குறித்தபடி. அதன்பின் 'புண்டரீகம்' என்றது ஹரு
தய கமலத்தைக் குறித்ததாய், கேள்வியின் பின் உள்ளம் நிகழ்த்துதலாகிய சிந்தனையை ஸூசிப்
பித்தபடி. 'போர்க்கெண்டை' என்றது—அங்ஙனம் சிந்தனை செய்யும்பொழுது பூர்வபக்ஷ
ஸித்தாந்த யுக்திகளால் ஒன்றுக்கொன்று விரோதத்தை யுண்டாக்கிப் பண்ணும் ஆராய்ச்சியைக்
காட்டும். 'வல்லியொன்றால் விலக்குண்டுலாகின்று' என்றது—மத்யஸ்தமான வித்தாந்த
யுக்தியால் அவ்விரோதம் தணிந்தமையைக் காட்டும். 'வேல்விழிக்கின்றன' என்றதனால்
இங்ஙனம் கேள்வி சிந்தனைகளால் சலனமொழிந்து ஒரு நிலை நின்றற ஞானம் நுண்மையும் நெடு
மையுமுடையதாய் எம்பெருமானைத் தரிசித்தமை தோன்றும். கண்ணன் கையாற் கலக்கப்பட்டு
அழுதுசுரந்த அலைகடல் போலச் சபல சித்தாரான யாம் இப்படிப்பட்ட ஆழ்வாரது ஞான விசே
ஷத்தால் பாவசப்பட்டு இனிய பக்தியைச் சுரந்த நிலைமாரிய பொழுது அவ்வாழ்வாரது ஞான
நிலையை யறிந்தவரெவரும் எம்மை இங்ஙனங் கூறார் என்பது பிந்தின வாக்கியத்தின் உட்கருத்து.
'போன்றவற்றால்' என்று ஒரு சொல்லாக எடுக்கும் போது, கண்ணன் கையால் கலக்கப்பட்டு
அழுதுசுரந்த அலைகடல்போல எம்பெருமான் வசப்பட்டுத் தன் வசமிழந்து பக்தியைச்
சொரிகிற அநி விசாலமான அவரது ஞான விசேஷத்தால் என்று உள்ளுறை காண்க. 'கண்
டார் எம்மை யாரும் கழறலர்' என்கையாலே, புறம்புள்ளாரும் புகுந்தால் தாங்களும் ஈடுபட்டு
தொழியப் பிறரை நியமிக்கமாட்டாரென்பதுஞ் சொல்லிற்றாயிற்று. "மேவினேனவன் பொன்
னடி மெய்ம்மையே, தேவுமற்றறியேன் குருகூர்நம்பி, பானினின்னிசை பாடித்திரிவனே"
என்று மதுரகவியாழ்வார் போல நம் ஆழ்வார் விஷயத்தில் ஈடுபட்டவர் எம்பெருமானையும்
விரும்புதல் அரிது என்க .... .. (ருஎ)

கழறல மோன்றே நிலமுழு தாழிற்று * ஒருகழல்போய்
நிலத்தர வேல்லா விசும்பும் நிறைந்தது * நீண்டவண்டத்
துழறலர் ஞானச்சுடர்விளக்கா யுயர்ந்தோரையிஸ்ஸா
அழறலர் தாமரைக் கண்ணன் * என்னேவிங்களக்கின்றதே ?

(ருஅ)

கழல் தலம் ஒன்றே ஒரு திருவடியிடமே
நிலம் முழுது { பூமி முழுவதும் தா லு ய் ப்
ஆயிற்று { பாந்தது;
ஒரு கழல் மற்றொரு திருவடி
போய் { (பூமியில் இடமில்லாமையா
(வே மேலே) போய்

நிலத் தர
எல்லா விசும்பும்
நிறைந்தது

நிலலைச் செய்யும்படி
ஆகாசாவகாசம் முழுவதிலும்
வியாபித்தது;
அளவிட வொண்ணாத பரம
பதத்தில் எழுந்தருளியிருப்
பவனும்

அழகு	எங்குஞ்செல்லவல்ல	அழகு அவர்	சேற்றில் மலர்ந்த செவ்வியமா
அவர	பாந்த	தாமரை	ருத செந்தாமரை மலர்
ஞானம் கடர்	ஞானமாகிய ஒளிக்கு இட	கண்ணன்	போன்ற திருக்கண்களையு
விளக்கு ஆய்	மான விளக்குப் போன்றவ		டையவனுமான திருமாலை
உயர்த்தாரை	(தன்னிலும்) மேம்பட்டவரை	இங்கு அளக்கின்	இந்த லீலாவிபூதியில் அளக்க
இல்லா	யுடையவனல்லாதவனும்	றது என்னோ	லேண்டுவதுண்டோ?

* * *—இப்பாட்டில் தீரிக்ரமாவதார வாலாற்றைப்பற்றின விஷயம் ப்ரஸ்தாபிக்கப் பட்டுள்ளதானது எம்பெருமானிடைய ஸர்வ சக்திவத்தைக் கூறியவாறு. 'நாயகன் என் னோடு ஸம்சுலேஷிக்க வாக்காணவில்லையே; என்ன பிரதிபந்தக முள்ளதோ அற்பேயன்; பிரதிபந்தகங்களைப் பரிஹரித்துக் கொண்டு வந்து சேர்த்தற்குரிய ஆற்றல் அவர்க்கு இல்லையோ லும்' என்று கவலைப்பட்டிக் கொண்டிருந்த தலைவியை நோக்கித் தோழியானவள் 'நங்காய்! இப்படியோ நீ நினைக்கிறாய்? உன்னுடைய நாயகனான ஈசுவரனுக்குச்செய்யவரிய தொழிற் றொன்றாண்டோ? எல்லாம் வல்லவனன்றோ அவன்' என்று அவனுடைய வல்லமைகளுள் சிறந்ததான ஒன்றை யெடுத்துரைக்கும் முகத்தால் 'இப்படி ஸர்வசக்தியுடைய நாயகன் நம் மோடு கலப்பதற்கு இடையூறுக வுள்ளவற்றைப் பரிஹரித்து வினாவில் வந்திடுவனென்று நீ ஆறு யிருக்கவேணுமே' தொழிய வல்லவனல்லனென்று கருதிக் கலங்குவது தருதியன்றென்று ஆற் றுகிறாளாயிற்று: ஆகவே, தோழி தலைவன் பெருமையை யுரைத்துத் தலைவியை ஆற்றல் இது.

'தாமரைக் கண்ணன் என்னோவிங் களக்கின்றதே!' என்றதற்கு இரண்டு வகையான கருத்து உண்டு;—ஒரடியைப் பூமி முழுவதும் பரப்பி வைத்து மற்றோடியை மேலுவக முழு வதும் பரப்பிவைத்து இங்ஙனம் உலகங்களெல்லாவற்றையும் அளந்திட்டானே! இஃது என்ன ஆச்சரியம்! என்று வியந்து கூறுவதாக ஒரு கருத்து. எம்பெருமான் உலகளந்தானென்று சொல்லுகிறார்களே, இது எப்படி பொருந்தும்? ஒருவன் தான் நின்ற இடந்தவிர மற்றோரிடத் தில் மாறிக் காவிட்டாலன்றோ அளந்ததாகச் சொல்லலாம்; நிலமும் விசும்பும் இரண்டு திரு வடிகளுக்கும் இடமாகப் போந்து விட்டதென்று சொல்லாநின்றமையால் இவற்றை அளந் திட்டானென்று எங்ஙனே சொல்லலாகும்? என்பதாக மற்றொரு கருத்து. இங்குப் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானங்காண்பின்:—'அளக்கைக்கு ஒரு அவகாசம் காண்கிறிலோம்; நின்ற நிலையிலே நின்றனா அளந்தாரென்ன வொண்ணுதிதே; அடிமாதியிடிவிதே அளந்ததா வது; இவன் இங்கு அளந்தானாக ஒன்றுங்காண்கிறிலோம்!' என்று.

நீண்டவண்டத்து என்று தொடங்கிமுன்று வாக்கியங்கள் எம்பெருமானைக் குறிப்பன; நீண்டவண்டத்திலுள்ளவன், உழறலர் ஞானச்சுடர்விளக்காயுயர்ந் தோரையில்லாதவன் அழறலர் தாமரைக்கண்ணனாயிருப்பவன் என்க.

அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்—தாமரைக்குப் பங்கஜம் என்று வடநூலார் பெயர் கூறு வர்; சேற்றில் முளைப்பது என்று பொருள்; இங்கும் அங்ஙனமே 'அழறலா தாமரை' எனப் பட்டது. அழகு—சேறு. அளகு என்பதுபோல அழகு என்பதும் ஒருதனிமொழியே பென்றும், ளகாத்துக்கு முகம் போலியாக வந்ததன்று என்றும் அறிக. தாமரைப்பூ நீர் நிலையை விட்டு நீங்கினால் வாடிப்போய்விடுமாதலால் நீர்நிலையிலேயே அலர்ந்து செவ்வி குன்றுதிருக்கிற தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையுடையவன் என்றவாறு.

கழல்+தலம், கழறலம். உழறுதல் எனினும் உழறுதல் எனினும் ஒக்கும்.

எம்பெருமான் தம்மைச் சேர்த்துக் கொள்ளாமையால் தளர்ந்த ஆழ்வாரை அன்பர்கள் அவனுடைய அபார சக்தியை யெடுத்துக் காட்டி ஆற்றறுதல் இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருள். தீரிக்ரமாவதார விபாஜத்தால் எல்லா வுலகங்களையும் தனக்கேயாக்கிக்கொண்ட ஸர்வேசுவரன் அதுபோலவே உம்மையும் தன் திருவடிகளிற் சேர்த்துக்கொண்டருளத் தட் டில்லைபென்று அவனுடைய ஸம்பந்தத்தையும் சக்தி விசேஷத்தையும் விளக்கி ஆற்றறுமையைத் தனித்தன ரென்க

(ருஅ)

அளப்பருந் தன்மைய ஊழியங் கங்குல் * அந்தண்ணந்துழாய்க்
குளப்பெருங் காதலின் னீரிய வாயுள் * ஓங்குமுந்நீர்
வளப்பெரு நாடன் மதுததனன்னென்னும் வல்லினையேன்
தளப்பெரு னீணுறுவல் * செய்ய வாய தடமுலையே.

(ருக)

வல்லியேயேன்	கொடிய தீவினையையுடைய	கங்குல்	இராப்பொழுதுகள்
தள பெரு நீள்	எனது	அம் தண்ணம்	அழகியருளிர்ந்த திருத்து
முறுவல் செய்ய	முல்லையரும்பினளவான்	துழாய்க்கு உளம்	முாய் விஷயமாக (என்)
வாய தடமுலை	பெருமையும் நீட்சியுமுள்ள	பெரு காதலின்	உள்ளத்திலே வளர்கிற
	பல்வரிசையை யுடைய	நீளிய ஆய்	மிக்க வேட்கை போல நீண்
	சிவந்த வாயுடையளாப்ப்	உள	டனவாயுள்ளன;
	பெரிய தனக்கையுடைய	ஒங்கு முந்நீர் வளம்	உயர்ந்த கடல் குழந்த வளப்
(என்ன சொல்லுகிறுளென்றால்)	வளாகிய இப்பெண்கிள்ளை	பெரு நாடன்	பமுள்ள பெரிய காட்டை
அளப்பு அரு	"அளவிடுதற்கு அரியதான	மதுகுதனன்	யாளுபவன்
தன்மைய	தன்மையையுடைய		மதுவென்னும் அகரணையழித்
ஊழி	கற்பக்களினும்	என்னும்	தவன்"
அம்	அழகிய [நீண்ட]		என்று வாய்விட்டுச் சொல்லி
			யலற்றுகிறுள்.

***—இராப்பொழுது நெடுகிச் செல்லுமாறு கண்டு ஆற்றமை மீனார்ந்த தலைவியைப் பற்றித் தாய் இரங்கிக் கூறும் பாசரம் இது. என் மகளானவள் ஓரிரவு ஏழுழியாய் நெடு கும்படியையும் தனது நாயகனான திருமாவின் ரக்ஷகத்வத்தையும் விரோதி நிராசை ஸாமர்த்தி யத்தையும் வாய்மாறுது கூறி அலற்றுகிறுளென்கிறுள் தாய். என்னுடைய காதலுக்கு எப்படி முடிவு இல்லையோ அப்படியே இவ்விரவுக்கும் முடிவில்லை யென்கிறுள் மகள்—என் பது முன்னடிகளால் தெரிவிக்கப்பட்டது. "நீளியவாயுள என்னும்" என்று அந்நயித்துக் கொள்க. 'என்னும்' என்பது இப்பாட்டிற்கு வினைமுற்று. என்று சொல்லுகிறுள் என்கை.

'அளப்பருந் தன்மைய ஆழியங்கங்குல்' என்பதற்கு—"அளக்க வரியதையும் அளந் தவன் திருவடிகளாலும் அளக்கப்போகிறதில்லை; அளக்கலாகில் வந்து தோற்றானோ?" என்று விசேஷார்த்தமருளிச் செய்வார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. 'ஒங்கு முந்நீர் வளப்பெரு நாடன்' என்றது—உலகத்தைக் கடல் விழுங்காமல் நோக்குமவன் என்ற கருத்தைத் தந்து அவனது ரக்ஷகத்வத்தைப் புலப்படுத்தும். 'மதுகுதனன்' என்றது—உலகத்துக்குக் கொடிய வரால் நேரும் நலிவைத் தீர்த்துக் கொடுப்பவனென்று தஷ்டநிக்ரஹ ஸாமர்த்தியத்தைப் புலப் படுத்தும். ஊழியங்கங்குல்—"கங்குலுக்கு அழகாவது—கற்பத்தினும் நெடிதாயிருக்கை" என்பது அழகிய மணவாள ஜீயருரை. 'களளியங்காடு' 'புளியஞ்சாலை' என்பவற்றிற்போல 'அம்'சாரியையுமாம். நெடுகிச் செல்லுகின்ற கங்குலைக் குறுக்குதலோ, அல்லது எம்பெரு மானைக் கூட்டுதலோ இரண்டத்தொன்று செய்யமாட்டாமையால் தாய் 'வல்லியேயேன்' என்று தன்னைத்தானே வெறுத்துக் கூறுகின்றாள்.

இரண்டாமடியில் 'காதலின்' என்ற ஐந்தனுரூப—ஒப்புப் பொருளது. என் காதல் போல நீண்டிருக்கின்ற தென்கை. முல்லை யரும்பு என்னும்பொருள்கொண்ட 'தளவு' என் னுஞ் சொல் 'தள' என விகாரப்பட்டது. தடமுலையையுடையவள் எனப்பொருள் படுதலால் அன்மொழித்தொகை. 'வாய' என்னுங் குறிப்புப் பெயரெச்சம் தடமுலையவளுக்கு அடை மொழி. நீளிய—இறந்தகாலப் பலவின்பால் வினையாலணையும் பெயர். நீள் என்பது பன் படியல்லாமல் வினைப்பகுதியாதலால் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயரன்று.

எம்பெருமானைச் சேர்தற்குக் கால தாமதத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத ஆழ்வாருடைய நிலையைக்கண்டு ஞானிகள் நொந்துரைத்த வார்த்தை இதற்கு உள்நுறைபொருள். உலக முழுவதையும் தன்னுடைமையாக வுடைய எம்பெருமான் இவரது உட்பகைகளை யொழித்து இவரைச் சேர்த்துக்கொள்ள வல்லவனா யிருக்கச் செய்தேயும் அங்ஙனஞ் செய்யாது விளம் பித்தலால் இவர்க்கு இந்த இருள் தருமா ஞாலத்திலிருப்பு நெடுகித் தோற்றுகையாலே, ஆற் றுமை பிறந்த, அது விஞ்சுதலால் இவர் அத்தன்மையை வாய்விட்டுக் கூறியமை இப்பாட்டில் விளங்கும். இவருடைய திருமுகமண்டல விளக்கமும் சொல்திறமும் பக்திவளர்ச்சியும் ஈற்றடி யிற் சொல்லிற்றும்.

(ருக)

முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில *மொய்ப்புங்குழல்குறிய
கலையோ வரையில்லை நாவோ குழறும் * கடல்மண்ணெல்லாம்
விலையோ வேனமிளிருங்க னிவள்பரமே ? பெருமான்
மலையோ * திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகமே.

(சூ०)

முலையோ	ஸ்தனங்களோ வென்னில்	கண்	கண்களோ வென்னில்
முழுமுற்றம்	{ மிக முழுவதும் தோன்றின விடலை;	கடல் மண் எல்லாம்	{ கடல் சூழ்ந்த உலகமுழுவதும் (இவற்றுக்கு) விடைப்பொரு ளோவென்றுசொல்லும்படி
மொய் பூ குழல்	{ அடர்ந்த மென்மையான தலைமயிர்தள்	விலையோ என	{ (ஒரு நிலையில் நிலைமல்) பிறழ்ந்த கோக்குகின்றன;
குறிய	{ (முடிக்கடாமல்) குட்டை யாயுள்ளன;	மினிரும்	{
கலையோ	{ ஆடையோ வென்னில்	பெருமான்மலையோ	{ 'திருவேங்கடமலை எனது தலை
அரை இல்லை	{ இடையிற்பொருந்த உடுக்கப் படுவதில்லை;	திருவேங்கடம்	{ வனது இருப்பிடமோ?
நாவோ	{ நாக்கோவென்னில்	என்று கற்கின்ற	{ என்று பலகாலஞ் சொல் விப் பயில்கிற வார்த்தை
குழறும்	{ (திருத்தமாக வார்த்தை சொல்ல மாட்டாமல்) குத லைச்சொல் பேசுகின்றது;	வாசகம்	{
		இவள் பரமே	{ (இப்படி இளமைப் பருவ முடைய) இவளிடம் உண் டாகக் கடவதோ?.

***—தலைமகளின் இளமையை நோக்கிச் செவிலித்தாய் இரங்கிக் கூறும் பாசரம் இது. நாயகனோடு களவொழுக்கத்திற் புணர்ந்த நாயகி அவள் பிரிந்த நிலையில் ஆற்றாது வருந்தி வாய் பிதற்றிக் கண்ணீர் சொரிந்து உடலினித்து வடிவம் வேறுபட, அவ்வேறுபாடு மாத்திரத்தைக் கண்ட தாய் இதற்கு காரண மென்றோ வென்று கவலைப்பட்டு அவளது உயிர்த்தோழியைக் கேட்க, அவள் ஒளிக்காமல் உண்மையான காரணத்தைக் கூறியிட, அது கேட்ட தாய் இவளது இளமையைக் கருதி இரங்கிக் கூறிய துறை இது. உண்மையில் நாயகி யெளவன பருவத்தை அடைந்திருந்தும் இவள்தாய்மார்க்கு அன்பு மிகுதியால், இவளது மிக்க இளமையே தோற்றுவதென்க. “செய்யதூலின் சிற்றாடை செப்பனுடுக்கவும் வல்ல எல்லள்” “வாயிற்பல்லு மெழுந்தில மயிரும் முடி கூடிற்றில...மாயன் மாமணி வண்ணன் மேலிவள் மாலுறுகின்றாளே” “கொங்கையின்னங் குவிர்தெழுந்தில” என்ற பெரியாழ்வார் பாசரங்களும் “முள்ளெயிறேய்ந்தில கூழை முடி கொடா, தெள்ளியளென்பதோர் தேசிலன்” என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசரமும் காண்க.

முலையோ முழுமுற்றம் போந்தில—முலைகளானவை ஆண் முலைக்கும் பெண் முலைக்கும் வாகிதோற்ற முகந்திரண்டு கிளர்ந்தனவிலையென்க. யெளவன ஸூசகமாதலால் முலை முந்துறக் கூறப்பட்டது. குழல் குறிய—மயிரும் சேர்த்து முடிக்கலாம்படி கூடின விலலை. கலையோ அரை இல்லை—சிற்றாடையை உடுக்கும் அடைவு அற்றது நன்றாக உடுக்கவும் மாட்டாள் என்றபடி. நாவோ குழறும்—தட்டுத் தடக்கலின்றிப் பேசப் பழகின பருவமல்லாமையாலே பேச்சுக் குன்றும். ‘கடல் மண்ணெல்லாம் விலையோ’ என்பதற்கு ரத்நாகாமான கடல்களும் பூலோ கழும் மற்ற வுலகங்களும் விலையோதா என்றும் உரைப்பவர். மினிரும் கண்—ஒரு பொருளை விசேஷித்துச் குறிப்பாக நோக்குதலின்றிப் பொது நோக்கு நோக்குதலே பொழியக் காதற் குறிப்பை வெளிப்படுத்துகிற சிறப்பு நோக்கு இல்லை என்றபடி. நாயகனை வசப்படுத்துவது முலையழகாலேயாதல் சொற் சாதுரியத்தாலேயாதல் கருத்தோடு கடைக் கணித்துப்பார்க்கும் குறிப்புநோக்கினாலாதல் கூடுவதாயிருக்க முலையும் அரும்பாதே குழலும் முடிகூடாதே ஆடையும் செவ்வனுடுக்க அறியாதே சொல்லும் குதலையாய்க் கண்ணும் ஒதுக்கிப் பாராமற் செவ்வே நோக்கும்படியான இந்தப் பேதைக்கு இப்படி தலைவனிடம் வினாவுதலுண்டானவாறு என்கொல்? என்று அதிசயப்பட்டாளாயிற்று.

நாயகனை வசப்படுத்துகிற ஸாதனங்களின் நிறைவில்லாமையைச் சொல்லுகிற அடைவில் ‘கடல் மண்ணெல்லாம் விலையோ வெனமினிருங்கண்’ என்று சிறப்புறச் சொல்லுவா னென்னென்னில்: பொதுவாகவுள்ளது இச்சிறப்பு என்க. நாயகனை வசப்படுத்துதற்குரிய சிறப்பன்று. பருவத்தின் மிக்க இளமையைக் காட்டும் இது.

சூழ்வாருடைய ஆற்றாமையைக் கண்டஞானிகள் ‘எம்பெருமானைச் சேரப் பெறுதற்கு உபாயமான பக்தி முதலியன நிறையாமலிருக்க, இவருக்கு உண்டாகிய விரைவு என்னோ?’ என்று சொல்லும் வார்த்தை இதற்கு உள்ளுறை பொருள். ஸ்வாபதேசத்தில் முலையென்று பக்தியைச் சொல்லுகிறது. [முலையோ முழுமுற்றம் போந்தில] எம்பெருமானைச் சேர்ந்து அது பயித்தற்கு உபகாரமான பக்தி முதிர்ந்த பேற்றுக்குச் சாதனமான பாம்பக்தியாகப் பரிணமித்ததில்லை. [மொய் பூக்குழல் குறிய] முடியழகில்லை; அதாவது—தலையாலே வசப்படுத்துகிற

பிரணமம் பூர்ணமாகத் தோன்றவில்லை. [கலையோ அரையில்லை] 1. "மடிதற்றுத் தான் முடிதறும்" என்றபடி. அரையில் ஆடையை இறுகஉடுத்துக்கொண்டு முந்தற்றுக் கிளம்பும் முயற்சியில்லை; முயற்சியை அதன் காரணத்தாற் கூறினபடி. [காவோ குழறும்] இடைவிடாத பகவர் நாம ஸங்கீர்த்தனமில்லை. [கண்மிளிரும்] பொதுப்படப் பொருள்களின் உண்மையறியும் தத்வஞானமொழிய அவ்வறிவை ஓரிடத்திலே ஒடுக்கி நிறுத்தும் த்யாகரூபமான ஞானமில்லை. "கடல் மண்ணெல்லாம் விலையோவென" என்றதனால் ஆழ்வாரது ஞானத்தின் சிறப்புத் தோன்றும். [இவள்பாமே] கேவலம் பரதந்திரமாயிருக்க வேண்டுவார்க்கு, ஸாதகமொன்றுமின்றியே யிருக்க விரைவை ஏறிட்டுக்கொள்ளுதல் தகுமோ? [பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம்], "வெருவாதான் வாய்வெருவி வேங்கடமே வேங்கடமே யென்கின்றாளால்" என்னுமாபோலே அவனெழுந்தருளி நிற்கிற திருமலையாகிய போகஸ்தானத்தையே வாய்புலத்தல்.

இப்பாட்டில், ஆழ்வார் திருவவதரித்த பொழுதே தொடங்கி எம்பெருமானுல்லது தரியாமை வெளியாம். ... (க0)

வாசகஞ் செய்வது நம்பரமே * தொல்லை வானவர்தம்
நாயகன் நாயகரெல்லாந் தொழுமவன் * ஞாலமுற்றும்
வேயக மாயினுஞ் சோராவகை யிரண்டேயடியால்
தாயவன் * ஆய்க்குலமாய் வந்துதோன்றிற்று நம்மிறையே. (சுக)

தொல்லை வானவர்தம் நாயகன்	{ பழமையான நித்ய ஸூரிகளுக்குத் தலைவனும்	இரண்டே அடியால் தாயவன்	{ (தனது இரண்டு அடிகளாலே அளந்துகொண்டவனுமாகிய
நாயகர் எல்லாம் தொழுமவன்	{ ஈசுவரத்வம் பாராட்டுகிற (அரமன் முதலியோர்) எல்லோரும் (தம்மத்தலைமை பெறும்பொருட்டு) வணங்கும்படியானவனும்	நம் இறை	{ நமது தலைவன்
ஞாலம் முற்றும்	{ உலகம் முழுவதையும் ஒரு கோற்குத்து நிலமாயினும் தவறாதபடி [துளியிடமும் மிச்சமாகாதபடி]	ஆய் குலம் ஆய் வந்துதோன்றிற்று	{ இடையர்குலத்தைபுடையவனுய்க்கொண்டு அக்குலத்தில் வந்துவளர்ந்த எளிமைமை
வேய் அகம் ஆயினும் சோராவகை		வாசகம் செய்வது நம் பரமே	{ எடுத்துப்புகழ்ந்த கூறுவது நம்மாலாகக் கடவதோ? (ஆகாத)

* * *—தலைவனுடைய நீர்மையைத் தலைவிக்குத் தோழி கூறல் இது. நாயகனைக் களவொழுக்கத்தாற் புணர்ந்து பிரிந்து வருந்துகிற நாயகி 'பாரத்பரானு யிருக்கின்ற அத்தலைவன் என்னை ஒரு பொருளாகக் கருதி விரைவில் வந்து விவாஹஞ் செய்துகொள்ளுதல் கூடுமோ?' என்று கவலைப்பட, அதுகண்ட தோழி, 'அங்ஙனம் யாவுரினும் உயர்ந்த அவனுக்கு அன்புடையார் பக்கல் எளியனாகுந் தன்மையும் இயல்பில் உண்டு' என்று அவனது ஸௌலப்யத்தை யெடுத்துக்காட்டி நாயகிக்கு ஆறுதல் கூறுகின்றாள். இதனால், நமக்கு எளியனாய் வந்து விவாஹஞ் செய்துகொள்வான் என்றதாயிற்று.

எம்பெருமானைப் புகழ்வதற்கென்று ஏற்பட்ட வேதங்களும் அவன் தன்மையை முடியச் சொல்லமாட்டாமல் மீண்டனவென்றால் அதனைக் கூறுதல் நம்மாலாகுமோ? என்பது 'வாசகஞ் செய்வது நம்பரமே' என்றதன் கருத்து. வேய் அகமாயினும்=வேய் என்று மூங்கி லுக்குப் பெயர்; ஒரு மூங்கில் நாட்டப்படும் இடமாயினும் என்றபடி. சிறிதிடமேனும் தவறாமல் எல்லாவிடத்தையும் என்கை. இரண்டேயடியால் தாயவன்="ஒரு குறளாயிருநிலம் மூவடி மண்வேண்டி உலகனைத்து மீடியா லொடுக்கி ஒன்றந், தருகவேனா மாவலியைச் சிறையில் வைத்த தாடாளன்" என்கிறபடியே தான் கேட்ட மூவடிநிலத்துக்கும் இடம் பற்றாதபடி இரண்டடிகளாலேயே அளவிட்டு முடித்தவன். ஆய்க்குலமாய்வந்து தோன்றிற்று=அரசர் குலத்திலே ஒருத்திமகனுய்ப் பிறந்து இடையர் குலத்திலே ஒருத்தி மகனுய் ஒளித்து வளர்ந்த எளிமை, வாசகஞ் செய்வது நம்பரமே? என்று அந்வயிப்பது. முதல் மூன்றடிகள் பரதவத்தையும் ஈற்றடி ஸௌலப்யத்தையும் விளக்கும்.

மேன்மையோடு நீர்மையும் உடையவனாதலால் எம்பெருமான் உம்மைச் சேர்த்துக் கொள்வன்; விரைந்து வருந்த வேண்டா என்று அன்பர்கள் ஆழ்வாரைத் தேற்றியபடி ஸீராவியூதிநித்யவிபூதிபென்னும் இரண்டுக்குத் தலைவனானமேன்மையுடைய ஸர்வேச்வரன் ஆச்ரிதஸூடபாயக் கண்ணனாக வந்து அவரித்த நீர்மையிற்குத்து ஊன்றும்பொழுது, 'கரும வசமில்லாதவன் பிறப்பு எடுத்தலும் அதிலும் அறிவில்லாமையுக்கு ஏல்லைவிடமான எளிய குலத் தினனாதலும் என்ன ஆச்சரியம்!' என்று கொண்டு "பிறந்தவாறும்" என்றும் "எத்திறம்" என்றும் மோஹித்துக் கிடக்குமதொழிய அதற்குமேற் சொல்லிப் புகழ்தற்கு ஸாத்யப் படுமோ? என்றதாயிற்று.

'பாமே' என்ற வகாரம் எதிர்மறை; நம்பாமன்று என்கை. தாயவன்—தாவியவன். தோன்றிற்று—இறந்தகாலத் தொழிற்பெயர்; இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை... (சுக)

இறையோ விரக்கினு மீங்கோர்பென்பாலெனவும்மிரங்காது *

அறையோ! வெனின் நதிருங் கருங்கடல் * ஈங்கிவள்தன்

நிறையோ விரியுன் திருவருளானற்கு காப்பரிதால்

முறையோ? அரவணமேற் பள்ளிகோண்ட முகிலவண்ணனே.

(சுஉ)

இரக்கினும்	{ எவ்வளவு வேண்டிக்கொண்டாலும்	அரவு அணைமேல்	சேஷசயனத்தின் மீது
ஓர் பெண்பால் என	{ இவள் ஒரு பெண் மக	மன்னிகொண்ட	சயனித்தருளா நின்ற
யும் ஈங்கு இறை	{ னென்று கருதியும் இவளிடத்திற் சிறிதும் இரக்கம்	முகில் வண்ணனே	{ காளமேகம் போன்ற வடிவுடையவனே!
இரக்கம்	{ கொள்ளாமல்	ஈங்கு	இவ்விடத்தில்
கரு கடல்	{ கரியகடலானது	இவள்தன்	இவளுடைய
அறையோ	{ (இவளெதிரில்) அறை கடவு	நிறையோ	நிறைக்குணமோ வென்னில்,
என நின்று	{ கிறதோ வென்று சொல்	இனி	இனிமேல்
அதிரும்	{ லும் கிளைகின்ற [ஒரே விதமாக] கோஷஞ் செய்கின்றது;	உன் திரு அருளால்	{ உனது கிருபையினால்லது
	{ இஃது ஒரு கொடுமைமே!	அன்றி	{ (வேறென்றாலும்)
		காப்பு அரிது	பாதுகாத்தவைக்கமுடியாது;
		முறையோ.	{ (இவளை நீ இங்கனம் உபேக்ஷித்தல்) முறைமையோ?

***—நாயகனை கோக்கி நாயகியினாற்றுகமையைத் தோழி கூறுதல் இது. தலைமகனாற்றுகமை கண்டு வருந்தாநின்ற தோழி தன் ஆற்றுகமையாலே தலைமகனை உட்கொண்டு விளித்து முன்னிலைப்படுத்தி, தலைமகள் கடலோசைக்கு ஆற்றுக வரும் நிலையையும், இது வரையிலும் தான் அவளை ஒருவாறு ஆற்றிவைத்திருந்தமையையும், இனித் தன்னாலும் ஆற்ற வொண்ணாதபடி வருத்தம் விஞ்சுகின்றபடியையும் கூறுகின்றாள்.

கோவுபடுவாரைக்கண்டு தானே இரங்கவேண்டுவது பார்ப்பதம்; அப்படி செய்யாத தோடு, இவளது பெண்மையையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் இளமையையும் காட்டி இரங்கு மாறு யாம் வேண்டிக்கொண்டாலும் இப்பாழுங்கடல் இரங்குகின்றதில்லை; 'பெண் என்றால் பேயும் இரங்கும்' என்றபடி எவ்வளவு கொடுமையுடையாரும் இரங்கும்படியான பெண்டன்மைக்கும் இது இரங்குகிறதில்லை என்றாள். மேலில்காணங் கருமைநிறத்தோடு உள்ளுள்ள கருமையையும் [கொடுமையையும்] காட்டுதற்குக் 'கருங்கடல்' என்றது. கறுப்பு & வெளுளிப் பொருளாதலால் 'கோபமுடைய கடல்' என்றமாம்.

'இறையோ உரைக்கிலும்' என்றும் பாடமுண்டாம்.

இவள்தன்—தன்னைத் தான் காத்துக்கொள்ள வல்லமையில்லாதவளான இவளுடைய என்றபடி. நிறை—அடக்கம். இனி—கடலாகிய பெரும்பகையு முண்டாய்த் தனக்கு நிறை காக்கும் சக்தியுமில்லையான பின்பு என்றபடி. இனி இவள் தன் நிறை உன் திருவருளா லன்றிக் காப்பரிது—நீ வந்து ஸம்சீலேஷித்தாலன்றி இவள் அடங்கியிருக்கமாட்டாள் என்ற வாறு. நீ படுக்கைவாய்ப்பு அறிந்துகிடக்க, படுக்கைகொள்ளாத இவளுக்கு இடங்கொடாத

§ வேதுளி—கோபம்,

விதி முறைமையன்று என்கிறான். 'முறையோ அரவணமேற் பள்ளிகொண்ட முகில்வண்ணனே!' என்பதனால், அரவணமேற் பள்ளி கொண்ட—இவன் கருந்தரையிலே கிடக்க, நீர் மெல்லிய படுக்கை தேடிக்கிடக்கிறீர்! இது எல்லா முறைமைதான்! முகில் வண்ணனே!—மேகம்போல உதாரணகுணமுடைய நீ இவளது தயார்தீர் உதவாதிருப்பதும் ஒரு முறைமைதான்!

ஏற்கனவே எம்பெருமானைச் சேர்ப்பெருது வருந்துகிற ஆழ்வார் ஸம்ஸார ஸாகாதின் கோலாஹலத்தையுங்கண்டு அதிகமாகத் தளர்கிறபடியைக் கண்ட அன்பர், தங்களால் இத்தளர்ச்சி பரிஹரிக்க வொண்ணாதென்று கருதித் தங்களாற்றாமை தோன்ற எம்பெருமானைக் குறித்து விண்ணப்பஞ்செய்த பாசாமாயிது. நாங்கள் எவ்வளவு முயன்றாலும் இவளது அடிமைத் தன்மையைக் கருதியும் சிறிதும் பின்வாங்காமல் கொடிய ஸம்ஸாரஸாகாம் பயங்கரமாகக் கொண்டு வந்துகின்றன; இனி இவளது எவ்வுபத்தை உனது திருவருளாலன்றிப் பாதுகாக்க வொண்ணாது; ஆதிசேஷனாகிய ஒரு சேதநிலை இப்பொழுதும் விட்டு நீங்காது அவளிடத்தில் ஸகலவிதமான கைங்கரியங்களையும் கொண்டு அருள்காட்டுவதுபோல இவ்வாழ்வாரிடத்தும் அருள்காட்டவேணும்; உனது இனிமையான வடிவை இவர் அதுபவிக்கப் பெறும்படி செய்வதே உனக்குத் தகுதி என்றதாயிற்று. .... (சுஉ)

வண்ணஞ் சிவந்துள வாழாமருங் குளிர்விய *
தண்மென் கமலத்தடம்போற் பொலிந்தன * தாமியையோ
கண்ணன் திருமால் திருமுகந்தன்னோடுங் காதல்செய்தேற்
கண்ணம் புகுந்து * அடியேனோடுக்கால மிருக்கின்றவே

வண்ணம் சிவந்துள	திருநிறம் சிவந்துள்ளவையும்	திருமகள்	கணவனுமான
வான் நாடு அமரும்	பரமபதம் ஆனந்த மடை	பெருமானுடைய	
குளிர் விழிய	யும் படியான குளிர்ந்த	திருமுகம் தன்னோடும், திருமுகமண்டலத்திலே	
தண் மெல் கமலம்	பார்வையையுடையவையும்	வேட்கை கொண்டிருக்கிற	
தடம் போல்	குளிர்ந்த மென்மையான	என்னுடைய	
பொலிந்தன	தாமரைத் தடாகம்போல	மனத்திலே	
இவையோ தாம்	விளங்குகின்றவையுமாகிய	பிரவேசித்து	
கண்ணன்	இத்திருக்கண்களோ,	இப்பொழுதும்	
	திருஷ்ணுவதாரஞ் செய்தவ	(விட்டு நீங்காமல்) என்றோடு	
	னும்	இருக்கின்றன.	

***—நாயகனை இயற்பழித்த கோழிக்கு நாயகி இயற்பட மொழிதல் இது. அதாவது—நாயகனைப் பிரிந்து நாயகி வருந்தும் நிலையில் அவளைத் தோழி பலவிதங்களாலும் ஆற்றுவ விதமாதலால், அவ்விதமாகச் சிறிது ஆற்றுகற்பொருட்டுத் தோழி அவன் கொடுமையைச் சொல்லிப்பழிக்க, அது பொறுக்கமாட்டாது நாயகி 'இப்பொழுதும் அவனது கண்கள் என்னெஞ்சிலுங் கண்ணிலும் தோன்றி நீங்காதிருக்கின்றன; இங்ஙனம் அன்போடு அணியனுய்ளவனை, அநாதாஞ் செய்து பிரிந்து சென்றுனென்று நீ கொடுமை கூறுகின்றது என்றோ?' என்று கூறுகின்றனென்க.

சிவந்த நிறமுள்ளவையாக் குளிர்ந்த பார்வையையுமுடையவையாய்த் தாமரைத் தடாகம்போல விளங்குகின்றவையான இத்திருக்கண்கள் அப்பெருமானது திருமுகமண்டலத்திலே வேட்கை வைத்த எனது மனத்திலே புகுந்து இப்பொழுதும் விட்டு நீங்காமல் என்னோடுருக்கின்றனவே, ஏன் பாயித்துப் பழிக்கின்றாய்! என்றவாறு.

வண்ணஞ் சிவந்துள—என்பக்கல் இவர்க்குண்டான அநூரகத்தால் கண்கள் சிவந்துள்ளன என்பது உட்கருத்து. சிற்றத்தாலும் கண்கள் சிவக்கக் கூடுமாதலால் அங்ஙனமாகாது அநூரகத்தாலே சிவந்தனவென்று கொள்வதற்குக் காரணமுண்டோ வென்ன, 'வாழாமருங் குளிர்விய' என்கிறான்; சிற்றத்திற்கு விரோதியான குளிர்ச்சியுள்ளதனால் வேட்கையால் சிவந்துள்ளவென்பது திண்ணமென்க. தாம் இவையோ—இடைவிடாத நினைப்பினால் இவள் மனத்தில் மாதிரித் தோன்றதலன்றி அந்நினைவின் முதிர்ச்சியால் இவளெதிரிலும் எப்பொழுதும் உருவெளிப்பாடாகத் தோன்றமாறு இதனால் அறியத்தக்கது; 'இவை' என்பது

பாத்தபக்தி பிரத்தேசமாதலால். பிரியமையும் அதற்குக் காரணமான அன்புமுடையனாய் இடையிடின்றிக் கண்ணுள்ளும் நெஞ்சுள்ளும் நீங்காது சின்று தோன்றுகிறவனை அன்பின்றிப் பிரிந்தானாக நினைப்பதும் சொல்லுவதும் தகுதியில்ல என்பது தோன்ற 'அடியேனெடு இக் காலமிருக்கின்றவே' என்றது; ஆகவே ஈற்று வகாரம்—தேற்றத்தோடு இரக்கம். தன்னை நெடுநாள் பிரிந்து வருத்துங்காலத்திலும் நாயகனைப் பிரிப்பழிக்கக் கேட்டுத் தரியாது மறுத்தல் கற்பின் குணம்.

ஆழ்வார்க்கு மிக்க ஆற்றாமையை விளைத்துக் கடுகமுதல் காட்டாமலிருக்கிற எம்பெரு மானிடத்துக் கொடுமையுளதென்று சங்கித்த அன்பர்களை நோக்கி ஆழ்வார், அவனது பூர்ண கடாசுதம் தமது நெஞ்சிலே நிகழ்பெறும்படி அவன் தமக்குப் பேரருள் செய்த விதத்தை அறி வித்து அவர்களை ஸமாதானப்படுத்தின பாசாம் இது. ... .. (கூடு)

இருக்கார் மொழியால் நெறியிழுக்காமை * உலகளந்த
திருத்தாளினை நிலத் தேவர் வணங்குவர் * யாமும்வா
ஒருக்கா வினையோடு மெம்மோடும் நோந்து கனியின்மையிற்
கருக்காய் கடிப்பவர் போல் * திருநாமச்சொல் கற்றனமே. (கூசு)

கிலம் தேவர்	{ பூமிதேவர்களாகிய பிராம ணர்கள்	வினையோடும் எம் மோடும் நோந்து	{ (அப்படி அநுபவிப்பதற்கு வினையோடும் எமது) மாவத் தையும் (அப்பாவத்திற்கு இடமான) எம் மையும் வெறுத்துக்கொண்டு
இருக்கு ஆர் மொழியால்	{ வேதங்களிற் பொருந்தின மந்திரங்களைக் கொண்டு	கனி இன்மையின் கருக்காய் கடிப் பவர் போல்	{ பழம் கிடைக்காமையாற் பிஞ்சைத்தின்றவர் போல
நெறி இழுக்காமை	முறைமை தவறாமல்	திரு நாமம் சொல் கற்றனம்	{ (பூர்ணநுபவம் கிடைக்காமையால் அதுவரையில் தரித்தி ருப்பதற்காக அவனது) திருநாமங்களாகிய சொற்க ளைச் சொல்லுதல் செய் கிறோம்.
உலகு அளந்த திருநாவு பூனை வணங்குவர்	{ உலகங்களை அளவிட்ட (எம் பெருமானது) திருவடிகளை வணங்கி அநுபவிப்பார்கள்;		
யாமும்	நாமும்		
அவா ஒருக்கா	{ (எமது) ஆசையை அடக்க மாட்டாமல்		

* * *—நாயகியானவள் நாயகனுடைய பேர்கூறிக் தரித்திருப்பதைத் தோழிக்குக் கூறுதல் இது. ஸம்ச்சேஷித்துப் பிரிந்த நாயகியானவள் மீண்டும் ஸம்ச்சேஷம் கிடைக்கப் பெறுமையினாலே தான் ஒருவாறு தரித்திருப்பதற்காக நாயகனுடைய நாமங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு போது போக்குத் தென்பதொன்றுண்டு; அது நிகழ்கின்ற தென்க.

* புண்யசாலிகளான ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் வேதமந்திரங்களால் எப்பொழுதும் எம்பெருமானைத் தவறாமல் அடைந்து அநுபவிப்பர்; யானோ அப்படிப்பட்ட நல்வினையில்லாமையால் எனது ஆசையை அடக்கமாட்டாமல் எனது தெளர்ப்பாக்யத்தை நொந்துகொண்டு இனிய பழங்களை உண்டு வாழப்பெறுத றழையர் காய்களைக் கடித்து உயிர் வாழுமாபோலே அவனது பூர்ணநுபவம் பெருமையால் நாமோச்சாரணஞ் செய்து உயிர் தரிக்கிறேனென்கிறாள். 'கருக் காய் கடிப்பவர்போல்' என்ற உபமானத்தினால் இத்திருநாமச்சொல் கற்பதிலுள்ள அத்ருப்தி விளங்கும். கண்ணிலே கண்டு கையாலே அணைக்க ஆசைப்பட்டவர்க்குத் திருநாமச்சொல் கற்ற மாத்ரித்தால் என்னாகும்?

'இருக்கார்மொழி' என்றது புருஷஸூக்தம் முதலியவற்றை. அன்றியே, இருக்கு—வேதங்களெல்லாம், —ஆர் தனக்குள்ளே பொருந்தும்படியான, மொழி—மூலமந்திரமாகிய அஷ்டாക്ഷரமஹா மந்திரம் என்றங் கூறுவர். நெறி இழுக்காமை—எம்பெருமானை வழிபடும் முறைமையில் ஒன்றும் வழுவாமல். 'உலகளந்த திருத்தாளினை' என்றது—ஸர்வ ஸம்பமான திருவடி என்றபடி. நிலத்தேவர்—பூஸூர் என்பர் வடநூலார்; இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் ஸ்வர்க்க லோகத்தில் விளங்குவதுபோல இந்நிலவுலகத்தில் விளங்குபவர் ப்ராஹ்மணர்கள். வினையோடும் எம்மோடும் நோந்து—எம்பெருமானோடு கூடிக்குலாவி அநுபவிக்கப்பெறுத பிரதி பந்தகம் நமக்கு உண்டாயிற்றே! என்று வெறுப்புற்று என்றவாறு. [கனியின்மையில் கருக்

காய் கடிப்பவர்போல்] கருக்காய்—பசுங்காய், இளங்காய். நன்றாக முதிர்ந்து, நுகர்வார்க்கு மிகவும் இனியதாயிருக்கின்ற கனி— பகவதநுபவத்தாலாகும் இனிய ஆகந்தத்துக்கு உவமை. கட்டிளமைத்தாய் நுகருஞ் செவ்வியதல்லாத காய்—அவ்வளவு இனியதல்லாத நாமோச்சாரண மாத்திரத்துக்கு உவமை. காயின் முதிர்ச்சி கனிபாதல்போல நாமோச்சாரணத்தின் பயன் அநு பவநந்தமாகும் என்பது இவ்வவமையால் உய்த்துணர்த்தக்கது.

உயர்வறவுயர்நல முடையவனான அயர்வறமமார்க் ளநிபநியால் மயர்வற மதில்ல மரு ளப்பெற்ற ஆழ்வார் ப்ராஹ்மணோத்தமர்களினுஞ் சிறந்து ஸகல வேத வேதாந்த ரஹஸ்ய ஸாரப் பொருள்களையும் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக்கூண்டு பேசி யநுபவிக்கச் செய்தேயும் ஸைச்சாநுஸந்தாந ரூபமாக இப்பாசாரம் அருளிச் செய்தாரென்க.

இருக்க—ரிக் என்னும் வடசொல்லின் விகாரம்; வேதத்துக்குப் பொதுப் பெயரும் ஒரு வேதத்துக்குச் சிறப்புப் பெயருமாக வழங்கும் அது. ஒருக்கா—ஓர கெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சம் [ஒருக்காமல்]; இதில், ஒருங்கு என்பதன் பிறவினையான 'ஒருக்கு'—பகுதி. வினையோடும், எம்மோடும்—உருபுமயக்கம்; வினையையும் எம்மையும் எனப்பொருள்படுதலால்.

'யாமுமவா' என்பதற்கு வேறொரு வகையாகவும் பொருள் கூறுவதண்டு; 'அவ்வா' என்பது 'அவா' எனத் தொக்கியிருப்பதாகக் கொண்டு, யாமும் அவ்வா?—நாமும் அப்படியோ? நிலத்தேவர்போல இருக்கார் மொழியால் திருத்தாளினை வணங்கும் பாக்கியமுடையோமோ? அல்லோம் என்றபடி. ஒருக்காவினையோடும்—அடக்க முடியாத [பரிஹரிக்கப் போகாத] வினையென்றபடி, 'ஒருக்காவினையோடும் எம்மோடும் கொந்து'—அபரிஹார்ப்மாயிருப்பதொருபாபம் உண்டாவதே! இதை அநுஷ்டிக்கைக்கு நானுண்டாவதே! என்று கொந்து. ... (கூச)

கற்றுப்பிணைமலர் கண்ணின் குலம்வென்று * ஒரோகரும
முற்றுப்பயின்று சேவியோடு சாவி * உலகமெல்லாம்
முற்றும் விழுங்கி யுமிழ்ந்த பிரானுர் திருவடிகீழ்
உற்று முருதும் * மிளர்ந்தகண்ணு யெம்மை யுண்கின்றவே.

(சூடு)

கன்று பிணை	இளமையான பெண்மான்	கண் ஆய்	கண்களாய்
மலர் கண்ணின்	களுடைய		(இவை)
குலம்	பாந்த கண்களின்	உலகம் எல்லாம்	எல்லாவுலகங்களையும் மிச்ச
வென்று	சாதியை	முற்றும் விழுங்கி	மில்லாதபடி (பிரளயகாலத்
ஒரோ கருமம் உற்று	ஐயித்து,—	உமிழ்ந்த பிரானுர்	தில்) வயிற்றினுட்கொண்டு
பயின்று	ஒரு காரியத்திலே பொருந்தி	திரு அடி கீழ்	(அன்பு) வெளியிட்ட எம்
	அக்காரியத்திலே பழகி		பெருமானை திருவடிகளின்
சேவியோடு உசாவி	(அக்காரியத்தைக்) காதுக		கீழே [இவ்வுலகத்திலே]
	ளோடு வினா வினா ஆலோ		
உற்றும் உருதும்	சித்து,—	எம்மை உண்கின்ற	எம்மை(த் தமக்கு உள்ளாம்
மிளர்ந்த	(எனக்கு) அநுகூலமாயும்		படி) கவர்ந்து கொள்கின்
	பிரதிகூலமாயும்தடுமாறுகிற		றன.

***—தலைவிநோக்கின் வாசிகண்டு தலைவன் குறிப்பறிந்து உரைத்தல் இது. இப் பாட்டு நெஞ்சை நோக்கித் தன்னுள்ளே சொல்லியது. 'தலைமகள் நோக்கிலே யீடுபட்ட தலைமகன் அக்கண்கள் தனக்குப் பாதகமாகிறபடியைப் பாக்கனுக்குச் சொல்லுகிறான்' என்று கொள்வர்.

இனைய மான்பேடை மருண்டு நோக்கும் நோக்கத்தினும் இவளுடைய நோக்கம் அழகியதென்பதைக் காட்டக் 'கற்றுப் பிணைமலர் கண்ணின்துலம் வென்று' எனப்பட்டது. கன்று பிணை, கற்றுப்பிணை, மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. கன்று இளமைப்பெயர். பிணை—பெண்மைப் பெயர். ழ "பாணையுங் குகிரையுங் கழுதையும் கடமையும், மாணோடைந்துங் கன்றென்றற் குரிய," "புல்வாய் நவ்வி யுழையே கவரி, சொல்வாய் நாடிற் பிணை யெனப்படுமே" என்பவற்றால் இச்சொற்கள் மாணுக்கு உரியனவாதல் அறிக.

ஒரோ கருமமுற்றுப் பயின்று சேவியோடு உசாவி—தான் காயகியை நோக்காத பொழுது அவன் தன்னை மனத்திற் பொருந்திய காமக் குறிப்பு வெளியாம்படி அன்போடு நோக்குதலும், தான் அவனை நோக்கும் பொழுது அவன் காணத்தால் தன்னை யெநிர் நோக்காத பார்வையைப் பொது நோக்காக வேறொரு வஸ்துவைப் பார்ப்பவன்போல வேற்றிடத்திற் செலுத்தலும், இங்ஙனம் அடிக்கடி பலகால் விரைவில் நிகழும் பொழுது அவன் கண்பார்வை காத ளவுஞ் செல்லுதல் தான்கருத்துன்றியதொரு காரியத்தைப்பற்றிக் காதையடுத்து வினாவி அத னோடு ஆராய்தல்போலுதலும் என்னுமிவை வெளியிடப்பட்டனவாயின. ஒரு பொருளிலும் பற்றில்லாமு விருந்தவனொருவன் அத்தன்மை யொழிந்து ஒரு பொருளில் பற்றுவைக்க நேர்க தால் அதில் கருத்துன்றி அவ்விஷயத்தைக் குறித்து அறிவுடையோடு ஆலோசித்து முடிவு செய்யத் தொடங்குவது வழக்கமாதலால், அப்படியே இதுவரையிலும் பொது நோக்கமுடைய கண்கள் தன்னிடத்தில் அன்பு நோக்கம் வைத்து ஈடுபட்டு அத்தன்மையைக் குறித்துக் காது களோடு வினாவலுற்றன என்று கண்களின் மேலேற்றிக் கூறினனென்க. காயகியின் கண்கள் காதளவும் நீண்டு விலகாணமாயிருக்குந் தன்மை இதுவும் வெளியிடப்பட்டதாம்.

குறிப்பு நோக்கத்தைத் தனக்கு அதுகூலமாகவும் பொது நோக்கத்தைத் தனக்குப் பிரதிகூலமாகவும் கொண்டு 'உற்றும் உறதும் மிளிர்ந்த' என்றான். உலகமெல்லாம் முற்றும் விழுங்கியுமிழ்ந்த பிரானர் திருவடிக்கீழ் எம்மை யுண்கின்றவே' என்று அவ்விப்பது. தீர்விக்ர மாவதார காலத்தில் பூமி முழுதும் அப்பெருமான் திருவடிக்கீழிடமானதால், தனக்கு இவ்வுல கில் நிகழ்ந்த சிவசூட்சினைப் பிரானர் திருவடிக்கீழ் நிகழ்ந்ததென்றான். ஸர்வாசுக்களுள் ஸர் வேச்வரனுடைய விபூதியின்கண் எனக்கு இந்த நலிவு உண்டாயிற்றெனவாறு.

உண்கின்ற—வினைமுற்று; உண்கின்றன என்றபடி, என்னை வசப்படுத்திக்கொள்ளுகின் றன; என்னை நலிகின்றன என்றுமாம்.

ஆழ்வாருடைய ஞானத்திலே பாகவதர் ஈடுபட்டு உரைக்கும் வார்த்தை இதற்கு உள்ளுறைபொருள். [கற்றுப் பிணைமலர் கண்ணின் குலம் வென்று] ஸம்ஸாரமாகிற காட் டிலே திரிகிற பேதைமையுள்ள மிருகம் போல்வாருடைய ஐம்புல வழியிற் பாவுகிற ஞான சாதியை அதிசயித்து உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கும் இவ்வாழ்வாருடைய ஞானம் என்கை. [ஒரோ பொருந்தி ஊன்றி ஆராய்ச்சிசெய்து நிற்குந் தன்மை சொன்னபடி. [செவியொடு உசாவி] செவியென்றும் ச்ருதியென்றும் பர்யாயம்; அந்த ஞானம் சிறந்த பிரமாணமான ச்ருதியோடு ஒத்திருத்தல் தோன்றும். [பிரானர் திருவடிக்கீழ் உறது முறதும்] கீழ் 1. "எண்ணம் புகுந்த" என்றபடி. மாணாதுபவம் நடத்தலால் வந்த உறவும் 2. "கருக்காய் கடிப்பவர் போல்" என்ற படி பூர்ணாதுபவம் பெருமையானுண்டான உறமையும் என்னுமிரண்டும் குறிப்பிக்கப்பட்டன. [மிளிர்ந்த கண்ணாய்] எல்லா நிலையிலும் ஆழ்வாரு ஞானம் குவியாது விசாவித்துள்ளமையைக் கூட்டும். [எம்மை உண்கின்றவே] இப்படிப்பட்ட ஆழ்வாருடைய ஞானம் தம்மை வசப்படுத்தினமையைச் சொன்னபடி.

... (கூடு)

உன்னுதுறங்காது உணர்வுறு மெத்தனை யோகியர்க்கும் *
என்னாய்மிளிகு மியல்வினவாம் * எரி நீர்வளிவான்
மன்னுகிய வேம்பெருமான்றனது வைகுந்த மன்னுள்
கன்னுயருவினையேன் * உயிராயின காவிகளே

(கூகூ)

எரி	அகரியும்	வைகுந்தம்	{	பூர்ணகுண்டத்தை யொத்து எப்பொழுதும் அதுபவக் கத் தக்கவளான தலைமகளி னுடைய கண்களென்று போராய் தீரமுடியாத தீவினை களை யுடைய எனக்கு உயிரினை யான
நீர்	ஐஸும்	அன்னுள்		
வளி	வாயுவும்	கண் ஆய்		
வான்	ஆகாசமும்	அரு வினைமேன்		
மண்	பூமியும்	உயிர் ஆயின	{	
ஆகிய	{ என்னும் பஞ்சபூதங்களின் வடிவமான			
எம்பெருமான் தனது எம்பெருமானுடைய				

காவிகள்	செங்கழுநீர்ப்பூக்களானவை—	எத்தனை யோகி	{ மிக்க யோகநிலையையுடைய
உண்ணாது	உண்ணாமலும்	யார்க்கும்	{ முனிவர்க ளெல்லோர்க்கும்
உறங்காது	துங்காமலும்	எண் ஆய்	{ (அந்தயோகத்தை விட்டு எப்
			{ பொழுதும்) நினைக்கத் தக்
			{ கவையாய்
உணர்வு உறும்	{ (எப்பொழுதும் தயாநரூப	மிளிரும்	பிறழ்ந்து தோன்றுகிற
	மான) ஞானத்திற் பொருந்	இயல்வின ஆம்	தன்மையையுடையவையாம்
	தின		

* * *—கீழ் “புலக்குண்டலப் புண்டரீகத்த” என்ற பாட்டுப் போலவே இப்பாட்டும் —தலைவன் பாங்கனுக்குக் கழற்றெதிர்த்துத்தல். இத்தகையதின் விரிவு அப்பாட்டினுரையில் காணத்தக்கது. தன்னால் காணப்பட்ட நாயகியினுடைய கண்களினழகு இவ்வுலகப் பற்றை நீத்து ஊனுமுறக்கமு மற்ற யோக நிலையிற் பயின்று அதில் தேர்ச்சிபெற்ற மஹா யோகிகளையும் வசப்படுத்திக்கொள்ள வல்லது என்றதனால், தான் அக்கண்ணழகில் ஈடுபட்டதைக் குறித்து நீ என்னைப் பழிக்க இடமில்லையென்று பாங்களை நோக்கி நாயகன் கூறினாயிற்று. வாதினேரி அழகிய மணவாளச் சீயர் வேறு வகையாகக் கொள்வர்;—‘தலைமகளை இயற்கை யிற் கலந்து பிரிந்த தலைவன் தன் உருவுதல் கண்டு வினாவின பாங்களைக் குறித்து உற்ற னுரைத்த பாசாய்’ என்றார். கழற்றெதிர்த்துத்தலாகவே நம்பிள்ளை திருவுள்ளம்.

“எரி நீர் வளி வான் மண்” என்றவிதில் பஞ்ச பூதங்களின் அடைவு [வரிசைக் கிரமம்] இல்லாமை செய்யுளானமைபற்றி, எம்பெருமான் தனது வைகுந்தமன்னாள் கண்ணாய்—பாம பதம்போல் பேரின்பமே வடிவெடுத்தவன் போன்றுள்ள அத் தலையின் கண் என்று பேர் மாத்திரமாய் என்னுடைய உயிர் நிலையான செங்கழு நீர் மலர்களாகிய அவை—யோகம் கைவந்திருக்கப் பெற்ற பாமயோகிகட்கும் இடைவிடாது சிந்தனைக் குரியன; அதாவது— அவர்கள் இக்கண்ணழகைக் காணப்பெறில், தாங்கள் சிந்தனை செய்து கொண்டிருக்கும் பாம பொருளை அப்பால்தள்ளி அந்த ஸ்தானத்தில் இக்கண்களையே வைத்துச் சிந்தனை செய்வார்களென்றவாறு.

அருவியேன்—அவளை எப்பொழுதுங் கூடியிருக்கப் பெருமல் பிரியும்படி நேர்ந்த மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன் யானென்று வெறுத்துக்கொள்ளுகிறபடி. ‘உயிராயின’ என்றதனால், அக்கண்கள் மிக்க அன்புக்கிடமானவை என்பதும் விட்டுப்பிரிந்து தரிக்க வொண்ணாதவை என்பதும் தோன்றும்.

ஆழ்வாருடைய ஞானத்தின் சிறப்பைப் பாகவதர் அன்பர்க்குக் கூறதல் இதற்கு உன்னுறைபொருள். பஞ்சமஹா பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவான எம்பெருமானுடைய பாம்பதம்போல அழிவற்றவரும் எப்பொழுதும் அதுபவிக்கத்தக்கவருமான ஆழ்வாருடைய ஞானமென்று பேராய்ப் பெறுதற்கரிய நல்வினையுடைய எமக்கு உயிர்போல அன்புக்கிடமான மெல்லிய மலர்கள் எமக்கே யன்றி உண்ணுதல் உறங்குதல் இல்லாமல் எப்பொழுதும் நிரந்தர அபவஞ் செய்கிற நித்யயோகத்தையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கும் எப்பொழுதும் அதுபவிக்கத் தக்கவையாய் விளங்கித் தோன்றும் இயல்புடையனவாம் எனப் பொருள்காண்க. யாவரும் பூழ்ந்து சிரமேற்கொண்டு கொண்டாடத் தகுந்த தன்மைபற்றி ஞானவகைகளைக் காகிமலர்களாகச் சொல்லிற்று— ... .. (சுசு)

காவியும் லேரும் வேலுங்கயலும் பலபலவேன்று *
ஆவியின் தன்மை யளவல்ல பாரிப்பு * அகரைச்சேற்ற
மாவியம் புள்வல்ல மாதவன் கோவிந்தன் வேங்கடஞ்சேர்
துவியம்பேடையன்னுள் * கண்களாய் துணைமலரே.

(சுசு)

அசுரை	அசுரர்களை	கோவிந்தன்	{ பசுக்களைக் காப்பவனு
செற்ற	அழித்த	வேங்கடம்	{ மான பொருமானுடைய
		சேர்	{ திருவேங்கடமாமலையிலே
மாவிய புள் வல்ல	{ பெரிய ஆச்சர்யகரமான	துவி அம்பேடை	{ சிறகழகையுடைய அன்னப்
	கருடப்பறவைவைய ஏறி	அன்னுள்	{ பேடைபோன்றவனது
	நடத்துகிற	கண்கள் ஆய	கண்களாகிய
மாதவன்	திருமகள் கணவனும்		

துணை மலர்	{ ஒன்றே டெரன்று ஒத்த இரண்டு தாமரை மலர்கள்	வென்று	{ தமக்கு ஒப்பாகாதபடி ஜயித்து
காசியும்	செங்கழுநீர்ப் பூவையும்		
நீலமும்	கருநெய்தல் பூவையும்	பாரிப்பு	{ என்னை வருத்துவதற்கு அடி கோலிய பார்ப்பு
வேலும்	வேற்படைவையும்		
கயலும்	கயல் மீனையும்		
பல பல	{ (மற்றும் கண்ணுக்கு ஒப்பா கின்ற மான்விழி முதலிய) மிகப்பல பொருள்களையும்	ஆவியின் தன்மை	{ (எனது) உயிரின் தன்மைக்கு அளவு அல்ல ஏற்ற அளவல்ல.

***—கீழ்ப்பாட்டில் தலைமகன் கழற்றெதிர் மறுத்ததைத்து வருந்துவதைக் கண்ட தோழன் 'ஒருகாலும் கலங்கக் கடவதல்லாத உனது உள்ளம் இங்குவனே கலங்குவதற்குக் காரணம் என்னோ?' என்று தலைவனுக்குக் கூற, அதற்குத் தலைவன் தன் ஆற்றாமையுணர்த்தியது இது. யான் திருவேங்கடமலையிற் கண்ட மங்கையின்கண்கள் வருத்தத் தொடங்கிய அளவுக்கு என் உயிர் ஓர் ஈடாகாதென்று தலைமகன் தன் வலியுழந்தமையைப் பாங்கனுக்குக் கூறி வருந்துகிறாயிற்று.

அசுரர்களையழித்த பெரிய ஆச்சரியகரமான கருடப்பறவையை ஏறி நடத்துகிற திருமாலின் திருப்பதியாகிய திருவேங்கட மலையிலே பொருந்தியிருக்கிற அன்னப்பேடைபோல் கடையழகுடையளான நாயகியின் இரண்டு தாமரை மலர்போன்ற கண்களானவை உத்தம லக்ஷணமாகிய ரேகைகளின் செம்மையால் செங்கழுநீரையும் கருகிறத்தால் நீலோற்பல மலரையும், கூர்மையாலும் ஒளியாலும் வருத்துதலாலும் வேலாயுதத்தையும், குளிர்ச்சியாலும் வடிவத்தாலும் கயல்மீனையும், மற்றும் மருட்சி முதலியவற்றால் மற்றும் கண்ணுக்கு ஒப்பாகின்ற மான்விழி முதலிய மிகப் பல பொருள்களையும் தமக்கு ஒப்பாகாதபடி ஜயித்து என்னை வருத்துதற்கு அடிகோலிய பார்ப்பு எனது உயிரின் தன்மைக்கு ஏற்ற அளவல்ல; உயிரின் அளவை மீறிக்கிடக்கின்றது: இந்த மெல்லிய உயிரை மாய்ப்பதற்கு இத்தனை பெரிய முயற்சி கொள்ளத் தேவையில்லை என்றவாறு.

ஸ்வரூபதேசத்தில், ஆழ்வாருடைய ஞான விளக்கத்தைப் பாகவதர் அன்பர்க்கு எடுத்துரைத்தலாமிது. 'அசுரைச் செற்ற மாகியம் புள்வல்ல மாதவன் கோவிந்தன் வேங்கடஞ்சேர்' என்றதனால்—துஷ்ட நிக்ரஹசீலனும் கருடவாஹநாருடனும் உத்தமப்ரமாணப்ரதிபாத்யனும் புருஷகாரஞ் செய்பவளான திருமகளுக்கு வீசப்பட்டவனும் ஆத்மாக்களைப் பரிபாலிப்பவனுமான திருமாலினது போகந்தாமரமான பெரிய திருமலையில் ஈடுபாடுடையவர் ஆழ்வார் என்பது விளங்கும். 'வேங்கடஞ்சேர்' என்றது வேங்கடத்தை இடைவிடாது நினைப்பவரென்றவாறு. 'நூலியம் பேடையன்னான்' என்றதனால்—ஆழ்வாரது சுத்த ஸ்வபாவமும் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநரூபமான மேற்கதி செல்லுங் கருவியிர்ண்டையுமுடையையும் பாரதந் திரியமும குறிப்பிக்கப்பட்டன. 'வேங்கடஞ் சேர்நூலியம்பேடை' என்று அவர்மேல்மங்கைத் தாயானாச் சொல்லி, அவளோடே இவருடைய ஸ்வரூபத்துக்கு ஒப்புச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [கண்களைய துணைமலர்] தமக்கும் தம்மடியார்க்கும் துணையாகிற பரந்த ஞானவகைகளென்க. அந்த ஞானம் காசியை வென்றதாகச் சொன்னது செங்கிறத்ததாகிய ரஜோருணத்தைக் கடந்தமை சொன்னபடி. நீலத்தை வென்றதாகச் சொன்னது—கருகிறத்ததான தமோருணத்தைக் கடந்தமை சொன்னபடி. வேலைவென்றதாகச் சொன்னது—வெண்ணிறத்ததான ஸத்வருணத்தையுந் கடந்தமை சொன்னபடி. கயலை வென்றதாகச் சொன்னது—இப்படி முக்குணங்களையுந் கடத்தலால் ஜடபதார்த்தங்களிற் சேரமை சொன்னபடி; சஞ்சலத்தன்மையில்லாமை சொன்னபடியுமாம். இப்படிப்பட்ட ஞானத்தின் மஹிமைக்கு எம்மை வசப்படுத்திக் கொள்ளுதல் ஒரு பெரிதன்று என்றதாயிற்று.

'அசுரை' என்பது 'அசுரை' எனத் தொகுத்தல் விகாரப் பட்டது. 'வியப்புள்' என்பது 'வியம்புள்' என மெலித்தலாயிற்று. ... (சு 21)

மலர்ந்தே யொழிந்தில மாளையும் மாலைப்போன் வரசிகையும் *

புலத்தோய் தழைப்பந்தர் தண்டுற நாற்றி* பொருகடல்தழ்

நிலந்தானியவேம்பெருமான் தனது வைகுந்தமன்னும்!

கலந்தார் வரவேதிர் தொண்டு * வன் கோன்றைகள் உர்த்தனவே.

(சு 21)

பொரு கடல் குழி { அலைமோதுகிற கடலால்
நிலம் { குழப்பட்ட
தாசிய { பூலோகத்தை
எம்பெருமான் தனது { அளந்தருளின
வைகுந்தம் { எம்பெருமானுடைய
அன்னம் { பூரிவைகுண்டத்தை
கலந்தார் வரவு { ஒத்துவிளங்குகிறவனே!
எதிர்கொண்டு { (உன்னோடு) கலந்து பிரிந்து
வல் கொன்றைகள் { சென்ற வருடைய வரு
கார்த்தன { கையை முந்தி எதிர்பார்த்து
வலி கொன்றைகள் { வலிய கொன்றை மாங்கள்
கார்த்தன { கருவடைந்து அரும்பின;

(அதவேதமீ.)

மாலையும் { மாலையையும்
மலை பொன் { மலைப்பொன்வாசிகையும் { பொன்னாலாகிய சுருள்மலை-
வாசிகையும் { வட்டத்தையும்
புலம் தோய் தழை { மனோஹரமான தழைகளா
பந்தர் { கிய பந்தலிலே
தண்டு { கொம்புகளிலே,
உற { நெருக்க
நாற்றி { தொங்கவிட்டுக்கொண்டு
மலர்ந்தே ஒழிந்தில { முற்றும் மலர்ந்து விட்டன
விலலை.

* * *—இப்பாட்டுக்குத் துறைகாலமயக்கு: காலம் இளையது என்றல். நாயகன் நாயகியை விட்டு நீங்கும்போது கார்காலத்திலே மீண்டு வருவேனென்று காலங் குறித்துச் சென்றானாய் அக்காலம் வந்தவளிலும் தான் வாராதிருக்க, கொன்றை மாங்கள் பூக்கத் தொட்டனவியதை நோக்கிக் 'கார்காலம் வந்துவிட்டதே, இன்னமும் நாயகன் வரவில்லையே' என்று நாயகி கலங்காநிற்க, அதுகண்ட தோழி 'நங்காய்! கார்காலம் வந்ததன்றுகாண்; பிரிந்துசென்ற நாயகருடைய வருகையை முற்பட எதிர்நோக்கிக் கொண்டு தமது மகிழ்ச்சியால் கொன்றைகள் தாமராக அரும்புகின்றன; அதுவேயன்றிக் காலம் வந்து நன்கு மலர்ந்தனவிலை' என்று காலத்தை மயக்கிக்கூறி அவளை ஆற்றுவாக்கிறாள்: "காரெனக் கலங்கும் ஏழெழிற் கண்ணிக்கு, இன்னுணைத் தோழி அன்றென்று மறுத்தது" எனத் துறையிலக்கணங் காண்க:

இங்கே நம்பிள்ளை யீடு:—'கலந்துபிரிந்த தலைமகள் கொன்றை பூக்குங் காலத்திலே வருகிறேனென்று காலங் குறித்துப் போனானாய், அக்காலம் வந்து அவையும் பூக்கச் செய்தே அவன் வாராமையாலே தலைமகள் தளர், அதைக்கண்ட தோழியானவள் அக்காலமல்ல வென்ன வொண்ணாதபடி அது முடுகிக்கொடு நிற்கையாலே 'இவை பூக்க உத்யோகிக்கிற வித்தனை; பூத்துச் சமைந்தனவிலை காண்; ஆனபின்பு அவனும் வந்தானத்தனை, நீ அஞ்சாதே கொள்' என்று அவளை ஆச்வஸிப்பிக்கிறாள். அக்காலமல்லகாணென்னுமே தோழி; கெடுவாய், இவை இங்ஙனே மலர நிற்க அல்லகாணென்னும்படி எங்ஙனே யென்ன, மலர் உபக்ரமித்த வித்தனைகாண், மலர்ந்து சமைந்தனவிலை காண் என்கிறாள்' என்று. இதனால், காலம் இளையதென்றவாரும்.

மாலையாகவும் பொன்மாலையாற் சமைந்த வட்டம்போலே சுருளவும் கொன்றை பூத்தலால் 'மாலையும் மலைப்பொன்வாசிகையும்' எனப்பட்டது தழைத்த மாங்களிலே கிளைகளில் அம்மலர் அடரத்தொங்குதல் பந்தலிற் கொம்புகளினிடையிலே தொங்கவிட்டவை போலுதலால் 'தழைப்பந்தர் தண்டுற நாற்றி' எனப்பட்டது. இத்தழையைக்கண்ட கண் வேறென்றிற் செல்லமாட்டாமை பற்றிப் புலந்தோய்தழை எனப்பட்டது. 'புலம்' என்ற சொல் பொதுப் படையாக இந்திரியத்தைக் குறிப்பதாயினும், இந்திரியங்களுட் சிறந்தவுறுப் பான கண்ணை இங்குக் குறித்தது; 'மலர்' என்னும் பொதுச்சொல் சில விடங்களில் தாமரை யைக் குறிப்பதுபோல. இனி, 'புலம்' என்பதற்கு நிலம் என்று பொருள் கொண்டு, தரை யிலே வந்துதோயும்படி கவிந்து செழித்துள்ள தழை என்று முரைப்ப.

வைகுந்தமன்னாய்—வைகுந்தம் எம்பெருமானுக்கே உரிய பொருளாதல்போல நாயகனுக்கே உரிய தன்மையுடையவனே! என்றபடி. இதனால், உன்னைப் பிரிந்து அவன் ஆற்றான் என்பது தோன்றும். பிரிந்திருக்கிற நிலையில் 'பிரிந்தார்' என்று குறிக்க வேண்டியிருக்க, அங்ஙனங்குறியாது 'கலந்தார்' என்ற பெயராற் குறித்தது என்னேவெனின்; உன்னோடே கலந்து உன் தன்மையை யற்றந்தவர் உன்னைவிட்டிருக்கமாட்டார் என்று ஆற்றுகக்காகவாம். வரவேதிர்கொண்டு வன்கொன்றைகள் கார்த்தனவே—வாசியறியாத ஸ்தாவரங்களுக்கூட அவர் வாசிருப்பதைக்கண்டு அலராநிற்க, நீ தளரலாமோ? என்றபடி. நாம் மலரத்தொடங்கினால் இவன் கலங்குவனே என்னும் இரக்கமில்லாதன வென்பாள் 'வன் கொன்றைகள்' என்றாள். அன்றியும், 'அவன் பிரின் அரைக்கடவதாய் இல்லையாகில் தவிருமதாய் இப்படி அவன் வரவோடு தப்பாதான கொன்றைகள்' என்றுங்கொள்வர். கார்த்தன கருக்கொண்டன; என்

றதனால், அரும்பின் நிலையையே பொழிய மலரின் நிலைய அடைந்தில வெண்ணக. காலம் இலையதெண்ணகக்குச் சான்று இது. 'கார்த்தன்' என்பதற்கு—கார்காலத்தைக் காட்டா நின் றன என்று பொருள் கொள்ளவுமாம்.

பந்தர்—காலகரப் பேரலி. காற்றி—கால் என்பதன் பிறவினையான காற்று—பகுதி; காலல்—தொக்குதல்; து—பிறவினைவினாது.

எம்பெருமானையும் எம்பெருமானடியார்களையும் எப்பொழுதுஞ் சேர்ந்து அதுபவிக்கலா யிருக்க, உரிய காலத்தில் அதுபவிக்கப் பெறுமையால் ஆழ்வார்க்குண்டான தளர்ச்சியை அன் பர்கள் ஆற்றுகத் இதற்கு உள்ளுலுறபொருள். எம்பெருமானுக்கே உரிய பொருளானவரே! உம்மை அவன் ஆட்கொள்ளாதொழியான்; எம்பெருமானது வரவு நேர்தலை முந்தி ஸூசிப்பிக் கிற காலம் தோன்றா நின்றது; ஆனால் அவன் வருங்காலம் இன்னும் அதுகிற்றில்லை என்று கூறி ஆற்றியபடி. ... (சுஅ)

காரேற்றிருள் சேகிலேற்றின் சுடருக்குளைந்து * வெல்வான்
போரேற் றெதிர்த்தது புன்றலைமலை * புவனியெல்லாம்
நீரேற்றளந்த நெடியபிரா னருளாவிடுமே
வாரேற் றிளமுலையாய்! * வருந்தே லுன்வளைத்திறமே

(சுஅ)

கார்	கருத்த	அளந்த	அளந்துகொண்ட
இருள்	இருளாகிய	நெடிய	நீண்டவடிவமுடைய
ஏறு	எருதானது	பிரான்	தலைவன்
செகில்	சிவந்த	புன் தலை மலை	{ அற்புதமான தன் மையை யுடைய மலைப்பொழுதினே
சுடர்	ஸூர்யனாகிய	அருளா விடுமே	{ (உனக்கு) அருள்செய்யா தொழிவனோ?
ஏற்றிற்கு	எருதுக்கு எதிரில்		[ஒழியான்.]
உளைந்து	இளைத்து	வார் ஏற்றும் இள முலையாய்	{ கச்சை மேலேறுவிக்கும்படி வளர்ந்த இளமை மாறுத தனக்களை யுடையவனே!
வெல்வான்	(மீள்) வெல்லும் பொருட்டு	உன் வளை திறம்	{ உனது கைவளையின் கிமித்த மாக
போர் ஏற்று	{ போர் செய்வதை ஏற்றிக் கொண்டு	வருந்தேல்	வருத்தப்படாதே.
எதிர்த்தது	வந்து எதிரிட்டது		
நீர் ஏற்று	{ (மாவலி கையால் தாரை வார்த்துத் தத்தஞ்செய்த) நீரை(க் கையில்) ஏற்று		
புவனி எல்லாம்	எல்லாவுலகங்களையும்		

* * *—மலைப்பொழுது கண்டு மயங்கிய தலைவியைத்தோழி ஆற்றும் பாசரம் இது. பிரிந்துபோனவர் வந்து சேர்தற்கு உரியதும் போகத்துக்கு உரியகாலமான இரவின் தொடக்க மூமரகிய மலைப்பொழுதுவாக்கண்டு இன்னமும் நாயகன் வந்திலனெயென்று நாயகி நோவு பட, அதுகண்ட தோழி 'இது நீ கினைக்கிற ஸந்தியா காலம் வந்ததன்று; இருளாகிய கறுத்த எருதுகளும் ஸூர்யனாகிய சிவந்த எருதுக்கும் யுத்தம் நிகழ்கிறபடி. காண்; நீ கினைக்கிறபடி உண்மையான மலைப்பொழுதாயின், உலக முழுவதையும் பாதுகாக்கவல்ல அருளையுடைய தலை வன் உனக்கு அருள்செய்ய வாரா தொழிவனோ? அவன் வாராமையாலும்! இதனை மெய்யான மலைப்பொழுதன்றென்று நீ தெளிந்து பகாள்ளலாம்; உன் கைவளைகள் கழன்றுபோவதைக் குறித்து நீ வருத்தப்படவேண்டா; அவை கழல வொண்ணாதபடி அவன் கிரையில் வந்தருளு வன்' என்று கூறி ஆற்றவிக்கிறான்.

ஒரு கறுப்பெருதும் ஒரு சிவப்பெருதும் தம்மில் எதிர்த்துப் போர் செய்கையில் முந்திச் செவ்வெருதுக்குத் தோற்ற காரொருது பிந்தி அதனை வெல்வதற்கு எதிரிட்டதென்கிறது முதல் வாக்கியம். ரூபகத்தை அங்கமாகக்கொண்டு வந்த உத்ப்ரேக்ஷாலங்காரம் கொள்க. ஸாயம் ஸந்தியாகாலமானது முழு வெளிச்சமும் முழுவிருளுமல்லாமல் இரண்டுக் கலந்து தோன்றுங் காலமாதலால் இங்ஙனம் வருணிக்கப்பட்டது; அதில், வா வா இருள் மேலிட்டுப் பகலொளி குறைத்து போவதுபற்றி, காலையில் பகலுக்குத் தோற்ற இருள் இப்பொழுது அதனை வெல் னும்பொருட்டு வந்து மேலிட்டதெனக் குறித்தார்.

ஒருவன் ஒருவனிடத்துத் தோற்றுப்போனால் அவன் மறுபடியும் தக்க ஸமயம்பார்த்து மற்றவனை வெல்வதற்கு முயல்வது இயற்கை. இராவணன் போர்க்களத்திலே இராமபிரானது அம்புகட்கு இலக்காகிப் பட்டுப்போனவாறே மந்தோதரி வந்து நின்று புலம்புகிறான் காண் மின்:—இந்தரியாணி புரா ஜித்வா ஜிதம் தரிபுவநம் த்வயா—ஸ்மரத்திரிவ தத் வைரம் அத்ய கைரேவ நிர்ஜித:” என்கிறான்; அதாவது—இராவணனே! நீ முன்பு இந்திரியங்களை யெல்லாம் வென்று அதனால் மூவுலகையும் வென்றாய்; (இந்திரியங்களை நிகரஹித்துக் கொடுந் தவம்புரிந்து வாய் பெற்றமையால் மூவுலகும் வென்றனனாதலால் இங்ஙனம் கூறப்பட்டது.) அந்த இந்திரியங்கள் ‘இப்பாவி நம்மை இப்படி தலையெடுக்க வொட்டாமல் பண்ணிவிட்டானே; ஆகட்டும், தக்கஸமயம்பார்த்து இவனைத் தலையழுக்குவோம்’ என்று நெஞ்சில் கறுக்கொண்டிருந்து அவை இப்போது உனக்குப் பிரதிக்ரியை செய்துவிட்டன—என்றான். (இந்திரியங்களை அடக்காமல் அவற்றுக்குப் பாவசப்பட்டு ஸீகையைக் கவர்ந்து வந்ததனால் உனக்கு இக்கேடு விளைந்த தென்றபடி.) அப்படி இராவணனிடத்தில் இந்திரியங்கள் முதலில் தோற்று, பிறகு அவனைத் தோற்கடித்தது போல, தொண்டாடிப்பொடியாழ்வார் முந்தித் தாம் இந்திரியங்களுக்குத் தோற்றுப் பொன் வட்டில் நிமித்தமாகச் சிறைப்பட்டிருந்த சினத்தை நெஞ்சில் வைத்துக் கொண்டிருந்து ஸமயம் பார்த்து அவற்றைத் தாம் சிறைப்படுத்தினதாக “காவலில் புலனை வைத்த” என்ற (திருமலை) முதற்பாசுரத்தில் அருளிச்செய்கிறார். அப்படியே இங்கும் செவ்வெருதுக்கு முந்தித் தோற்ற காரொருது கறுக்கொண்டிருந்து இப்போது அதனை வெல்ல எதிரிட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

இருளையும் சுடரையும் ‘ஏறு’ என்றது, மேலெழுச்சியை யுடையமையால். மாலைப் பொழுது, பிரிந்து வருந்துவாரை மேலும் நலிகையால் ‘புன்தலைமாலை’ எனப்பட்டது. அன்றி, பகலுக்கும் இரவுக்கும் இடையிலே மிகச் சிறுபொழுதாய் விரைந்து கழியுந் தன்மையது எனினுமாம்.

நீரேற்று=ஸத்ய லோகத்திற் சென்ற திருவடியை விளக்குதற்குப் பிரமன் சேர்த்த தீர்த்தத்தை அத்திருவடியிலேற்று என்றும் பொருள் கூறுவர்; “தாரேற்ற வெண்குடை மாவலி வார்க்கவுந் தாமரைமேற், சீரேற்ற தொல் நான் முகத்தோன் விளக்கவுஞ் செம்பொன் முடி, காரேற்ற மேனியாங்கேசர் கையுங்கழலுமொக்க, நீரேற்றன வண் திருக்குறளாகி நிமிர்ந்தவன்றே” [திருவாக்கத்துமாலை—33.] என்ற ஐயங்கார் பாசரம் இங்கு அறியத் தக்கது. நெடியபிரான்=(உலகளப்பதற்காக) நீண்ட வடிவங் கொண்டவன் என்றும், யாவரினும் மேம்பட்டவனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

புவனியெல்லாம் நீரேற்றளந்த நெடியபிரா னருளாவிடுமே?—“தாமஸப்ரக்ருதிகளானார் மேலிடப்புக்கால் வந்து உதவுமவன் தமன்ஸுத் தான்வந்து அபிபசிக்கப் புக்கால் விட்டிருக்குமோ?.....தன் உடமையைப் பிறர் எனதென்று அபிமாதித்திருந்தால் தன்னை அர்த்தி யாக்கி அவர்கள் பக்கலிலேயும் வந்து இரந்துகொள்ளுமவன், இரக்கவேண்டாதே தன் உடமையையேயான உன்னை விட்டிருக்குமோ?” என்ற பெரியவாச்சார்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகாண்க. ‘வாரேற்றிள முலையாய்’ என்றது—இப்படிப்பட்ட அழகையும் இளமையை யும் அவன் விட்டிருப்பனோ? விரைந்து வந்திடுவன் காண் என்ற குறிப்பு. ‘வாரேற்ற இள முலையாய்’ என்றும் பிரிக்கலாம்; பெயரெச்ச விறு தொகுத்தல், வார் ஏற்ற—கச்சையணிந்த என்றபடி. ‘புவநம்’ என்னும் வடசொல் புவனியெனத் திரிந்தது.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொருளாவது—தருந்த காலத்தில் எம்பெருமானை அல்லது பாகவதரைச் சேர்ந்து அநுபவிக்கப் பெறுமையால் தளர்ந்த ஆழ்வாரை அன்பர்கள் ஆற்றுகின்றலாம். முன்பு இருந்த அஜ்ஞாநமானது பக்திருபமான செவ்விய ஞானத்தால் கழிந்த தென்பதும், உரிய காலத்தில் அநுபவிக்கப்பெறுமையாலே உள்ள சிவேகமும் அழியும்படி மோஹாந்தகாரம் மேலிட்டதென்பதும் முதல் வாய்ச்சொல்லால் தெரிவிக்கப்பட்டனவாம். [வாரேற்றிள முலையாய்] அடக்குவதற்கும் மறைப்பதற்கும் அரிதான பக்தியின் வளர்ச்சியை யுடையவரே! என்று ஆழ்வாரை விளித்தபடி. [வருந்தேல உன் வளைத்திறம்] இப்படிப்பட்ட பக்தியையுடைய உற்து அடிமைத்திறம் குலையுமென்று வருந்த வேண்டாவென்கை, மற்றது வெளிப்படை.

வளைவாய்த் திருச்சக்கரத்தெங்கள் வானவனார்முடிமேல் *
தளைவாய் நறுங்கண்ணித் தண்ணந்துழாய்க்கு வண்ணம்பயலை *
விளைவான் மிகவந்து நான்திங்களாண்டுழி நிற்கவேம்மை
உளைவான்புகுந்து * இதுவோர்கங்கு ஸாயிர முழிகளே.

(எ௦)

வளைவாய் திரு சக்கரத்து	{ வட்டமான நுனியையுடைய அழகிய சக்கராயுதத்தை யுடைய	தழாய்க்கு	{ திருத்தழாய்க்கு (ஆசைப் பட்டு)
எங்கள் வானவனார்	{ எமக்குத்தலைவரும் பரம பத்திவிருப்பவருமான பெருமானுடைய	வண்ணம் பயலை	{ (எமது) மாமைநிறம் மாறிப் பச்சை நிறம் விஞ்சும்படி
முடிமேல்	திருமுடிவிற சாத்தியுள்ள	மிக வந்து	அடாவந்து
தளைவாய்	கட்டுவாய்ந்த	நான் தங்கள்	{ நாளாயும் மாதமாயும் வருட மாயும் கற்பமாயும் தோன் றினது தவிர
நறு	பரிமளமுள்ள	ஆண்டு ஊழி நிற்க	{ எம்மை முற்று மழிக்க புகுந்து
கண்ணி	மாலையடிவமான	எம்மை உளைவான்	{ எம்மை முற்று மழிக்க புகுந்து
தண் அம்	குளிர்ந்து அழகிய	இது ஓர் கங்குல்	இந்த ஒரு ராதிரிதானே
		ஆயிரம் ஊழிகளே	ஆயிரம் கற்பமாகா கின்றது.

***—இரப்பொழுதின நெடுமைக்குத் தலை இரங்கிக் கூறும் பாசாரம் இது. நாய
களைப் பிரிந்து அந்த விறுவயலாததை ஆற்றாமல் பகலிற் காட்டிலும் இரவில் மிகவருந்தி அரி
திற் சிலநாட்களைக் கழித்த நாயகி அவ்வருத்தம் நாளுக்குநாள் அதிகப்படுதலால் இரவும் ஒரு
நாளேக் கொருநாள் மிக நெடுகுவதாகத் தோன்றதல் பற்றி 'இதற்கு முன்பு எனது நிறத்தை
மாறுபடுத்தும் பொருட்டு ஒரு நாளாயும் ஒரு மாதமாயும் ஒரு வருடமாயும் ஒரு கற்பமாயும்
படிப்படியாக வளர்ந்து தோன்றி வருத்திவந்த இருள் இன்றைக்கு என்னை அடியோடு முடிக்
கும்பொருட்டு மிகப் பல கற்பங்களாகத் தோன்றி வருத்துகின்றது' என்று ஒருநாளிரிற்
கூறியதா மிது.

வளைவாய்த் திருச்சக்கரத்து=சங்கையும் கூர்மையான சக்கரத்தையுமுடைய என்று
முரைக்கலாம்.

இதற்கு ஸ்வரபதேசார்த்தமாவது:—எம்பெருமானைச் சேர்ப்பெருத நிலையில் தாமதம்
பொறுக்கமாட்டாமையால் காலம் நீட்டித்ததாகத் தோன்ற வருந்தகிற ஆழ்வார் வார்த்தை
பென்க. ஸர்வேச்வரத்துக்கு அறிகுறியான திருவாழியையும் ஜீவாதமாக்களை அடிமை
யாகக் கொள்ளுதற்கு உரிய ஸம்பந்தத்தையும் உபய விபூதியையும் அலங்காரத்தையுமுடைய
எம்பெருமானது போக்யதைய அதுபவிக்கப் பெருமையாலே தன்மை குளையும்படி எம்மை
வருத்துவதாகக் காலம் வரையறை யில்லாமல் வளர்கிறதென்று தளர்ந்து அருளிச்செய்த
வாறு.

(எ௦)

ஊழிகளா யுலகேழுமுண்டா னென் றிஹம் * பழங்கண்
டாழி களாம்பழ வண்ணமேன்றேற்கு * அஃதேகோண்டன்னை
நாழிவளோவேன்னும் ஞாலமுண்டான் வண்ணஞ் சொல்லிற் றேன்னும்
தோழிகளோ ! ஷரையிர் * எம்மையம்மனை சூழ்கின்றவே.

(எக)

ஊழிகள் ஆய்	காலங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய்	களா பழம் கண்டு	களாப் பழத்தைப் பார்த்து
(மஹாகல்பகாலத்தின் முடிவிலே)			
உலகு ஏழும்	{ உலகமுழுவதையும் திரு வயிற்றில் வைத்துக் காத்தருளியவன்	பழம் வண்ணம்	{ 'இப்பழத்தின் நிறம் கடலின் நிறம்' என்று (குறிப்புப் பொருளொன்றுக் கருதா மல் இயல்பாகச்) சொன்ன எனக்கு
உண்டான்	{ என்று (யாம் தலைவனது பெயர் பெருமை தொழில் முதலியவற்றை வெளிப் படையாகக்) கூறினோ யில்லை;	ஆழி என்றேற்கு	
என்றிஹம்		அஃதே கொண்டு	{ அந்தச் சொல்லையே பொரு ளாகக் கொண்டு
		அன்னை	(எனது) தாய்

இவனோ நாழ் என்னும்	இப் பெண்பிள்ளையோ (என் சொற்கேளாது தன் நினை வின்படி) சுதந்தரமாய் நடக் குஞ் செருக்குடையவள் என்று (கடுஞ் சொற்) கூறுவன்;	தோழிகளோ	தோழிகளே!
ஞாலம் உண்டான் வண்ணம் சொல் லிற்று என்னும்	உலகமுண்ட அத்தலைவனது நிறத்தைச் சொன்னவாறு இது என்று குற்றம் கூறுவன்;	எம்மை அம்மனை குழுகின்ற	{ எம்மை எமது தாய் மாறு பட நினைத்து ஏறிட்டுச் சொல்லுஞ் சொற்களுக்கு
		உரையிர்	{ நீங்கள் (சமாதானஞ்) சொல் லுங்கள்.

***—தாயின் முனிவைத் தலைவி தோழியர்க்கு உரைத்த பாசரம் இது. நாயகனைக் களவொழுக்கத்தாற் புணர்ந்து பிரிந்து நாயகி வருந்துமளவில் அக்களவொழுக்கம் மெல்ல வெளிப்பட்டு ஊரெங்கும் பழி பரவ, அதனையறிந்த தாய் 'இதன் குடிக்குக் குறையாம்' என்று கருதி இவளை கிர்ப்பந்தத்திலே வைத்திருக்க, அவளுக்கு அஞ்சி நாயகி கன் ஆற்றுமை யால் வாய் பிதற்றுதலொன்றுஞ் செய்யாது ஆற்றுமையை அடக்கிக் கொண்டிருக்க, அவ் வளவிலே சிலர் களாப்பழங்கொண்டு விற்க, அதனை நோக்கி நாயகி 'இதன் நிறம் கடல் போலுள்ளது' என்று பாராட்டிக் கூற, ஏற்கனவே இவன்மேல் குறிப்புக் கொண்டுள்ள தாய் 'இவள் இப்படி சொன்னது நாயகனது நிறத்தைப் பாராட்டிக் கூறியபடியாம்' என்று உட்கொண்டு 'இப்படியும் ஒரு அடங்காத்தன்மை யுண்டோ' என்று வெறுக்க, அதற்குக் கலங்கிய நாயகி தோழியரை நோக்கி ஒருவகையான உட்கருத்தையுள் கொண்டு சொல்ல வறியாத எனது தன்மையை நீங்கள் அவளுக்குச் சொல்லி அவளுடைய கோபத்தைத் தணிப்பீராக வென்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறுளென்க.

சில பிரதிபந்தகங்களினால் நாயகனை அடையப் பெறாத நாயகி, அவன் தன்னை வெளிப் படையாக வினாவில் விவாஹஞ் செய்து கொள்ள வேண்டுமெனக் கருதிச் சிறைப்புறத்தானு குமளவில் தோழியர்க்குச் சொல்லுவாள் போன்று ஊர்ப்பழி மிகவும் பரவியிருக்கிறபடியை யும் அதனைத் தாயுமறிந்து வெறுக்கிறபடியையும் தெரிவிக்கும் முகத்தால் வினாவில் வெளிப் படையாக விவாஹஞ் செய்து கொள்ளத் தூண்டியதாயிது. அவர்பரவவும் தாய் முனியவும் இருக்கிற இக்களவொழுக்கம் இனி ஆகாது, மணந்து கொள்ளல் வேண்டும் என்று விவாஹ ருசியை வெளியிட்டவாறு.

ஊழிகளாய் உலகேழு முண்டானென்றிலம்—ஊழிகள் என்ற பன்மை காலத்தின் பகுப்புக்களைக் குறிக்கும்; ஸகல காலங்களுக்கும் கிரீவாஹகனாய் மஹாகல்பகாலத்தின் முடி விலே திருவயிற்றில் வைத்துக் காத்தருளியவனுள் எம்பெருமான் என்று அவன் திருநாமத் தையோ தொழிலையோ பெருமையையோ ஒன்றையும் நான் வெளிப்படையாகச் சொன்னே னில்லை; ஒருகால் அப்படி சொல்லியிருந்தேனாயின் தாய் குறை கூறுவது தகுதியேயாம்; அந்தோ! ஆதாரமொன்று மின்றிக் குறைகூறுகின்றாளே பென்றவாறு. ஊழிகளாய் என்கி தற்கு—கல்பமும், அக்காலத்தில் அழிவு செய்கிற கடல் நெருப்பு முதலியனவுமாகிய இவற் றின் வடிவமாய் என்றும் உரைப்பர். என்றிலம்—என்று சொல்லிற்றிலோம்.

ஊழிகளாயுலகேழு முண்டான் என்று சொல்லவில்லைபாகில் பின்னை என்ன வென்று சொல்லிற்றென்ன, 'பழங்கண்டு ஆழிகளாம் பழ வண்ணமென்றேற்கு' என்கிறாள். (கிர்ப்பனைக் காக வீதியில் வந்த) களாப்பழத்தைப்பார்த்து இப்பழத்தின் நிறம் கடலின் நிறம் போன் றுள்ள தென்று உட்கருத்த ஒன்றுமின்றியே இவ்வளவே சொன்னேன்: குறிப்புப்பொரு ளொன்றுங் கருதாது இயல்பாகச் சொன்ன இச்சொல்லையே பற்றிக்கொண்டு எனது தாய் "இப்பெண்பிள்ளை என் சொற்கேளாது தன் நினைவின்படி ஸ்வதந்தரமாய் நடக்குஞ் செருக் குடையளாயினள்" என்று கடுஞ்சொல் கூறத்தலைப்பட்டாள். களாப்பழவண்ணம் கடல் வண்ணமென்று இவன்சொன்னதானது வெறுமனே? உலகமுண்ட பெருவாயனுடைய திரு மேனி நிறத்தைச் சொன்னபடியன்றோவென்று குற்றங்கூறுகின்றாள்; தோழிமார்களே! இப் படி எனது தாய் என்னை மாறுபட நினைத்து ஏறிட்டுச் சொல்லுஞ் சொற்களுக்கு நீங்களே ஸமாதானஞ் சொல்லித் தெளிவிக்கவேணுமென்றுளாயிற்று.

நாழ்—குற்றம்; "நாமா மிகவுடையோம் நாழ்" "நாழாவமர் முயன்ற" என்ற பெரிய திருவந்தாதிப் பாசரங்களில் இப்பொருளில் பிரயோகங்காண்க. பெரியாழ்வார் திருமொழி

யில் "பல பல நாழஞ்சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்" என்ற விடத்தில் இச்சொல் 'அம்' சாரியை பெற்று வந்தமையுள் காண்க. இங்கே, நாழையான் என்ற பொருளில் 'நாழ்' என்ற மது உபசார வழக்கு.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொருளாவது—ஆழ்வார் எம்பெருமானிடத்தில் தமக்கு உண்டான பொட்டின் மிகுதியால் அப்பெருமானது பயனாகிய வடிவத்தின் கடல்போல விடப்படாத பெருமையைப் பாராட்டி ஒரு வார்த்தை சொல்ல, அதன்கேட்ட ஞானிகள் அவ்வார்த்தைக்கு வேறுபொருள் சங்கித்து, ஸாதநாதா சிஷ்டையுடையார்போல உபாஸனைக்கு உரியதொரு காரணவடிவத்தைப் போற்றினதாக நினைத்து அது தருதியன்றென்று உபேக்ஷிக்க, அத்தன்மையை ஆழ்வார் தமது அன்பர்கட்கு வெளியிட்டு இவர்கள் என் நெஞ்ச நியாமல் ஆரோபித்துச் சொல்லும் வார்த்தைக்கு என் நினைவறிந்து பழகிய நீங்கள் மறு மாற்றஞ் சொல்லி இவர்களைத் தெளிவிப்புக ளென்று அருளிச் செய்தலாம். [ஊழிகளாய் உலகேழு ஞாண்டானென்றலம்] ஸாதநாதா சிஷ்டையுடையார்போல உபாஸனைக்கு உரிய காரணவடிவத்தைச் சொன்னோமில்லை. [பழங்கன்ற ஆழி களாம்பழவண்ணமென்றேற்கு] பயனாகிய வடிவத்தைக் குறித்து அவ்வடிவம் கடல் போலும் என்று கூறிய எமக்கு. [அஃதே கொண்டு] அந்தச் சொல்லுக்கே வேறு பொருள் கொண்டு. [அன்னை] ஞானிகள் [இவனோ நாழுகின்றும்] இவரே பாதந்தாமான ஸ்வரூபத்துக்குவிரோதமான ஸ்வாதந்திரியத்தையுடையா ரென்று குறைபேறிட்டுச் சொல்வார்கள். [ஞாலமுண்டான் உண்ணம் சொல்லிற்று என்னும்] உபாஸனைக்கு விஷயமாகின்ற காரணவடிவத்தை யாம் கூறியதாகக் குற்றங் கூறுவார்கள். [அம்மனை எம்மை குழுகின்ற] தாய்போ லெம்மிடத்துப் பரிவுடையான ஞானிகள் எமது ஸ்வரூபத்துக்கு எங்கே ஞாற்பாடு வருகிறதோவென்று ஏறிட்டுச் சங்கித்த சங்கைக்கு [தோழி களோ! உரையீர்] என் நெஞ்சறிந்த அன்பர்களே! நீங்கள் பரிஹாசஞ் சொல்லித் தெளியிக் கவேணும் என ஸ்வாபதேசப் பொருள்காண்க. பரபத்திமார்க்கத்தை யனுட்டிப்பவர் எம்பெ ருமானது பயனாகிய வடிவத்தையே கருதிப் பாராட்டக் கடவதென்றும், அதவே முக்தி பெறு வதற்குச் சிறந்த வழியாகு மென்றும், உபாஸனைக்கு உரிய காரணவடிவத்தையே பாராட்டி உபாஸித்தல் முக்தி பெறுவார்க்கு அவ்வளவாகச் சிறவா தென்றும் உணர்க.

இப்பாட்டில் (இரண்டாமடியில்) ஆய்தம் உயிர்போலொலித்தது; அவகிட்டுக் காண்க; ... (எக)

குழுகின்ற கங்குற் சுருங்காவிருளின் கருந்திணிம்பை *

போழுகின்ற திங்களம் பிள்ளையும் போழ்க * துழாய்மலர்க்கே

தாழுகின்ற நெஞ்சத்தொரு தரியாட்டியேன் மாமைக்கின்று

வாழுகின்றவாறிதுவோ? * வந்து தோன்றிற்று வாலியதே.

(எஉ)

குழுகின்ற	{ (இடைவிடாத) குழுகு	ஒரு தரியாட்டி	{ ஒரு துணையுமில்லாமல் மிக்க
கங்குல்	{ கிங்கு	யேன்	{ தனிமையை யுடையேனான
சுருங்கா இருளின்	{ சுருங்காமற் பெருகு கிற		{ என்னுடைய
கரு திணிம்பை	{ இருளினுடைய	மாமைக்கு	{ (இயல்பான) மேனி கி த த்
போழுகின்ற	{ கறுத்த செறிவை		{ துக்கு
அம் பிள்ளை திக்களும் அழகிய இளஞ் சந்திரனும்	{ அளக்கிற	இன்று வாழ்	{ (இப்பொழுது வாழ் க்கை
போழ்க	{ (என்னையும்) அளக்கட்டும்;	கின்ற ஆறு	{ நேரும்படி
துழாய் மலர்க்கே	{ (நாயகனது) திருத்துழாய்	வாலியது வந்து	{ சுத்தமான இளம் பிறை வந்து
தாழுகின்ற	{ மலரைப் பெறுதற்காகவே	தோன்றிற்று	{ தோன்றியது
நெஞ்சத்து	{ யீடுபடுகிற மனத்தை	இதுவோ	{ இப்படியோ?
	{ யுடைய		

* * * —இருளுக்கு ஆற்றாத தலைவி இளம்பிறை கண்டு தளர்ந்து உரைத்தல் இது. நாயகனைப் பிரிந்த நிலையில் பகலிற் காட்டிலும் இரவில் இருளில் மிக வேதனைப்படுகிற நாயகி, அப்பொழுது இளம்பிறை தோன்றி அவ்விருளை அழிக்கத் தொடங்கியதை நோக்கி இனி மக்கு இருளினாலாகுந் துயரம் குறைவுபடு மென்று கருதி ஒருவாறு தணிந்திருக்கத் தொடங் கியவளவிலே, இளம்பிறையும் விரைவாகக் குத தாபதேஹதுவான பொருள்களின் ஒன்றுதவால்

அது இவளை இருளினும் அதிகமாக வேதனைப்படுத்த, அது நோக்கி அத்தனை இரங்கிக் கூறிய தென்க. எனக்குப் பகையாய்ச் சூழ்கிற இருளைப் பிளந்தொழிக்கிற இளம்பிறை அவ்விருளின் ஒழிவுக்கு மகிழ்கிற என்னையும் பிளந்தொழிக்கட்டும். பிறைதோன்றி இருள் அகன்றதைக் கண்டு இனி என் தயான் குறைந்த இழந்த மாமை நிறத்தைப் பெற்ற வாழ்வே எனன்ற கருதிய எனக்கு அந்தோ! பிறை தோன்றியது இங்ஙனமோ முடிந்தது! என்கிறான். தயர் நீக்க வந்தானென்று கருதப்பட்டவன்தானே தயரை மிகுவிக்கின்றானே! என்செய்வேன்! என்கிறான்.

வாலியது—வாலிமை பென்னும் பண்பினடியாய் பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்பு விகை யாலணையும் பெயர். இதுவோ வந்து தோன்றிற்று—இப்பிறையோ வந்து தோன்றியது; வாலியதே—இதன் தன்மை சீரிதாகவுள்ளது! என்றங் கொள்ளலாம்; இப்பொருளில் விபரித லக்ஷணையால் வெறுப்புத் தோன்றும். பிள்ளை—இளமைப் பெயர்.

தாம் நினைத்தபடியே பேறுகிடைத்திடாமையா துண்டான மோஹாந்தகாரமும் இதனை யடக்கி மேலிடுவதான தத்துவஞானப் பிரகாசமும் இரண்டும் எம்பெருமானைச் சேராத நிலையில் தம்மை ஒன்றினுமொன்று மிகுதிபாக வருத்தித் தமது ஸ்வரூபத்தையும் அழிக்கவிருக்குந் தன்மையை ஆழ்வார் வெளியிடுதல் இதற்கு உள்நுறை பொருள். சந்திரோதய மென்றது விவேகத்தை. (எஉ).

வால்வெண்ணில வுலகாரச் சுரக்கும் வெண்திங்களென்னும் *

பால்விண் சுரவி சுரமுதிர் மாலை * பதிரிவட்டம்

போலுஞ் சுடரடலாழிப் பிரான் பொழிலேழுளிக்கும்

சால்பின் தனகமைகொளம்? * தமிழாட்டி தளர்ந்ததுவே. (எஉ).

விண்	ஆகாயத்தில் நின்று	பரிதிவட்டம்	{ இத்திங்களொளியை விழுங்க வல்ல ஸூர்யமண்டலம் போலும் ஒளியையுடைய
வால் வென் நிலவு	மிகவும் வெளுத்தநிலாவாகிய	போலும்	
பால்	பாலை		
உலகு ஆர	{ உலகமெங்கும் நிறையும்படி. சுரந்து சொரிகிற	அடல் ஆழி	வலிய சக்கராயுதமுடைய
சுரக்கும்			
வெண்திங்கள் என்னும் வெளுத்த சந்திரனாகிய		பிரான்	அத்தலைவன்
சுரவி	பசுவினது		
சுர	சுரப்பு		
முதிர்	மிகப்பெற்ற	ஏழ் பொழில்	{ எழுவகைப்பட்ட லோகங் களையும்
மாலை	மாலைப்பொழுதிலே		
தமிழாட்டி	{ (நாயகன் வாராமையாலே) தனிமையையுடைய இவள் தளர்ச்சியை யடைந்த தன்மை	அளிக்கும்	{ ரக்ஷிக்கிற அமைவின் பெருமையோ?
தளர்ந்தது		சால்பின் தனகமை கொல் ஆம்	

* * *—பிறையடை மாலைக்கு ஆற்றாத தலைவியின் தளர்ச்சி கண்டு தோழி இரங்கிக் கூறும் பாசரம் இது. மாலைப்பொழுதுக்கும் இளம்பிறைக்கும் வருந்தும்படி இவளைத் தனியே விட்டிருத்தல் உலக முழுவதும் ரக்ஷிக்கும் அவனுடைய பெருந்தன்மைக்குச் சிறிதும் ஏவாது என்கிறாளாயிற்று. ஆகாசத்தில் நின்றும் மிகவும் வெளுத்த நிலாவாகிய பாலை உலகமெங்கும் நிறையச் சுரந்து சொரிகிற சந்திரனாகிய காமதேனுவின் சுரப்பு அதிகரித்திருக்கின்ற மாலைப் பொழுதிலே இத்தலைவி தனிமைப்பட்டுத் தளர்ந்திருப்பதானது ஆழியங் கையவன் அனைத்தல கங்களையும் கரத்தருளுந் திறத்துக்குப் பொருந்துமோ? (பொருந்தாது) என்றவாற. நிலாவி னிடத்துப் பாலின் தன்மையையும், அதனை வெளியிடுகிற அம்ருத கிரணான சந்திரனிடத் துப் பால்சுரக்கும் பசுவின் தன்மையையும் ஏற்றிக்கூறினது ரூபகாலங்காரம். 1. "அருந்தவன் சுரபியே ஆதிவானமர், விரிந்த பேருதயமே மடிவெண்டிங்களா, வருந்தலின் முலைகதிர் வழங்கு தாரையாச், சொரிந்த பாலொத்தது நிலவின் தோற்றமே" என இவ்வர்ணனை பிற விடத்துஞ் சிறிது வேறுபடக் கூறப்பட்டிருக்குமாற காண்க. உலகு ஆரச்சுரக்கும்—உலக விடத்துஞ் சிறிது வேறுபடக் கூறப்பட்டிருக்குமாற காண்க. வின்சுரவி—தெய்வப்பசு. ஸூரபி: என்னும் வட மாகிய தாழி நிறையும்படி சுரக்கு மென்க. வின்சுரவி—தெய்வப்பசு. ஸூரபி: என்னும் வட

சொல் சாஸியெனத் திரிந்தது. சுர—சுரப்பு; முதனிகைத் தொழிற்பெயர். பரிதி—வடசொல் [பொழிலேழனிக்கும்] பொழில்—உலகம். இனி, பொழில்—சோலையுமாம்; உலகங்களை எம் பெருமானுடைய சிங்காரப் பூந்தோட்ட மென்ப; “பிரான் பெய்த காவுகண்டர் பெருந் தேவுடை முவுலகே” (6-3.5) என்பர் திருவாய்மொழியிலும். இப்பாட்டுக்கு ஸ்காபதேசப் பொருளாவது; உரியகாலத்தில் பேறு கைபுகாமையாலே ஞானவிளக்கமும் பாதகமாக ஆழ் வார் அடைந்த தளர்ச்சியைக் கண்ட அன்பர்கள் கொந்து உரைத்த வார்த்தையாம். [பிரான் பொழிலேழனிக்குஞ் சாஸின் தகைமை கொலாம் தயிபாட்டி தளர்ந்ததுவே] எம்பெரு மாளுக்கு இயல்பான ஸர்வாக்காத்வமும் இவ்வாழ்வார் திறத்தில் நிகழா கொழிவதே! என்று சங்கித்தபடி. ‘சாஸின்’ என்றும் பாடமுண்டாம். வால் வெள்—ஒருபொருட் பன்மொழி. “நிலவுலகா” என்றவிடத்து, ‘நிலவு’ என்றமைல் ‘நீல’ என்றும் பிரிக்கலாம்; “குறியதன் கீழ் ஆக்குமகலுமதனோடு, உகர மேற்றதுமியல்புடாந் தூக்கின்” என்ற நன்னூல் அறிக. .... (எரு)

தளர்ந்தும் முறிந்தும் வருதிரைப்பாயல் * திருநெடுங்கண்
வளர்ந்து மறிவுற்றும் வையம் விழுங்கியும் * மால்வரையைக்
கிளர்ந்து மறிதரக் கீண்டெடுத்தான் முடிது துழாய்
அடர்ந்துண்சிறு பசுந்தென்றல் * அந்தோ! வந்துலாகின்றதே.

(எசு)

தளர்ந்தும் முறிந் தும்வருதிரை	{ (கொந்தளித்து விழுவதெழுவ தாய்க்) கனத்தாலே தளர்ந் தும் காற்றாலே முறிந்தும் வருகிற அலைக் கிளர்ச்சியையுடைய திருப் பாற்கடவில் (ஆதிசேஷனாகிய) சயனத்தில் அழகிய நீண்ட நிருக்கண்ட ஞறங்கியும் (அவ்வுறக்கத்தில் யாவும்) அறிந்தும் பிரளயகாலத்திலே உலகங் களை வயிற்றினுட்கொண்டு காத்தும்	மால்வரையை கிளர்ந்து மறி தர கீண்டு எடுத்தான்	{ கோவர்த்தன கிரியை மே லெழுந்து குடையாகக் கவி யும்படி பெயர்த்தெடுத்தும் உதவுகிற எம்பெருமானது
பாயல் திரு நெடு கண் வளர்ந்தும் அறிவுற்றும்		முடி குடு துழாய் அலைந்து உண் பசு சிறு தென்றல் அந்தோ வந்து உலாகின்றது	{ திருமுடியிற் குடியுள்ள திருத் துழாயை அளவியுண்ட புதிய இளமையான தென் றற் காற்றானது மகிழ்ச்சியுண்டாம் படி (என் மேல்) வந்து விசுகிறது.

* * *—நாயகனது திருத்தழாயிற்பட்ட தென்றல் வர, நாயகி மகிழ்ந்துரைக்கும் பாசு
ரம் இது. நாயகனது மேனியோடு ஸம்பந்தப்பட்ட பொருள் கண் உடம்பின்மீது வந்து பட்டுத்
தனது பிரிவாற்றுகைத் துயரைச் சிறிது தணிப்பித்தலாகிய ஸந்தோஷத்தைத் தலைவி தோழிக்கு
உரைக்கிறுளென்க.

கொந்தளித்து விசுகின்ற அலைக்கிளர்ச்சியையுடைய திருப்பாற்கடவில் சேஷசயனத்
தில் உறங்குவான் போல் போருசெய்தும் பிரளயகாலத்தில் உலகங்களை வயிற்றினுட்கொண்டு
காத்தும் கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாகவெடுத்தப் பிடித்துப் பெருமழைத் துன்பத்தைப்
போக்கியும் உபகரித்தருள்கின்ற எம்பெருமானுடைய திருமுடியில் அணிந்துள்ள திருத்
துழாயை யனைந்த புதிய இளந்தென்றற் காற்றானது மகிழ்ச்சியுண்டாகும்படி என்மேல்வந்து
விசுகின்றது என்றாளாயிற்று.

இனி, இதனை, வழக்கம்போலத் தென்றல் வாவுகண்டு அதற்கு வருத்தத் தொடங்கிய
நாயகியை நோக்கித் தோழி “இதை நீ வெறுந்தென்ற லென்ற கருதாதே; அவனுடம்பிற்
பட்டு வருகிறதகாண் இது; இது அவன் வாவுக்கு அறிகுறி” என்று கூறிச் சோகந்தணிக்கிற
தரவுக் கொள்வர்.

ஹந்த! என்னும் வடசொல் (அவ்யயம்)—மகிழ்ச்சி இரக்கம் தன்பம் முதலிய
பொருள்களில் வருமென்று வடமொழி நிகண்டினால் தெரிமிறதனால் அதன் விகாரமாகிய
அந்தோ வென்பது இவ்வு மகிழ்ச்சிப் பொருளில் வந்த தென்க.

திருநெடுங்கண் வளர்ந்துமறிவுற்றும்—எம்பெருமானது தூக்கம் மழை தூக்கம் போலத்
தமோருண காரியமாய் உடம்பு தெரியாது கொள்ளுந் தூக்கமன்றியே எல்லாப் பொருளையும்

அறிந்துகொண்டே லோகாக்கூண சிந்தனை பண்ணும் தூக்கமாதலால் 'கண்வளர்ந்தும் அறிவுற்றும்' எனப்பட்டது; இது பற்றியே அத்துக்கம்—யோக நித்திரை, அறிதூயில், விழிதூயில், அயிலாத் தூயில், பொய்யுறக்கம் எனப்படும். "மால்வையை மறிதா எடுத்தான்" என்றதனால் பசுக்கள் எட்டிப் புல்மேயலாம்படி கோவர்த்தந மலையைத் தலைகீழாக எடுத்துப் பிடித்தமை புந் தோன்றும். சிறுதென்றல்—மந்தமாருதம்.

இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாவது—பிரித்த நிலையில் ஆழ்வார் தாம் எம்பெருமானது காருண்யம் ஐசுவர்யம் யோக்யதை என்னும் இக்குணங்களின் நடையாட்டத்தைக் கண்டு ஆறியிருக்குந் தன்மையை அருளிச் செய்தலாம். மற்றவை வெளிப்படை. இனி, தோழிவார்த்தை யென்னும் பசுஷத்தில், அவன் ஆச்ரிதர்களை ரக்ஷித்தருளும் பொருட்டுக் கடலிலே யோகநித்திரை கொண்டருள்வதும் பிரளயாபத்தில் உலகத்தை வயிற்றில்வைத்துகோக்குவதும் கோவர்த்தநோத்தாரணம் பண்ணினமையுமாகிய மஹாகுணங்களைச் சொல்லி அன்பர்கள் ஆழ்வாரை ஆற்றுகின்றதாக ஸ்வரபதேசங் கொள்க. ... .. (எச)

உலாகின்ற கெண்டை யோளியம்பு * எம்மாவியை யூடுருவக்
குலாகின்ற வேஞ்சிலை வான்முகத்தீர்! * குனிசங்கிடறிப்
புலாகின்ற வேலைப் புணர்யம்பள்ளி யம்மான் அடியார்
நிலாகின்ற வைகுந்தமோ? * வையமோ? நும்நிலையிடமே.

(எரு)

உலாகின்ற	{ (காதளவுஞ் சென்று மீண்டு)	குனி சங்கு இடறி	{ வளைந்த வடிவமுள்ள சங்கு
கெண்டை	{ உலாவுகிற	புலாகின்ற	{ களைக் கொழித்த எழுந்த
ஒளி அம்பு	{ ஒளியையுடைய (கண்களா	வேலை	{ மீன் நாற்றம் விசப்பெற்ற
எம் ஆளியை ஊடு	{ கிய) அம்புகள்	புணரி	{ அலைக்கிளர்ச்சியை யுடைய
உருவ	{ எமது உயிரை ஊடுருவித்	அம் பள்ளி	{ கடலை
குலாகின்ற	{ துளைக்கும்படி	அம்மான்	{ அழகிய படுக்கை யிடமாக
வெம் நிலை	{ (அவ்வம்புகளைப் பிரயோ	அடியார் நிலா	{ வுடைய
வான் முகத்தீர்	{ கிப்பதற்கு) வளைகிற	கின்ற	{ ஸர்வேச்வரானது
	{ (புருவமாகிய) கொடிய	வைகுந்தமோ	{ பத்தர்களான நித்யமுக்தர்
	{ வில்லையுடைய	வையமோ	{ விளக்கிவாழப் பெற்ற
	{ ஒளியுள்ள முகமுடையவர்	நும் நிலை இடம்	{ ஸ்ரீவைகுண்ட லோகமோ
	{ களை!		{ இந்த நிலவுகைமோ
			{ உங்களது இருப்பிடம்?

* * *—மதியுடம்படுக்கலுற்ற நாயகன் நாயகியின் தோழியரைப் பதிகிடுதல் இது. நாயகியும் தோழியும் ஒருங்கிருந்த ஸமயம் நோக்கி நாயகன் அங்குச்சென்று தன் கருத்தைக் குறிப்பிப்பதற்கு ஒரு வியாஜமாக ஊர் வினாவுகிறான்.

காதளவும் நீண்டு கெண்டை மீன் வடிவமான கண்களாகிய அம்புகள் எமது உயிரை ஊடுருவித் துளைக்கும்படியாக அவ்வம்புகளைப் பிரயோகிப்பதற்கு வளைந்திருக்கின்ற புருவமாகிய கொடிய வில்லையுடைய அழகிய முகமுடையவர்களே! எனது நாயகியையும் அவளது தோழியரையும் விளித்தபடி. கண்களை அம்பாகவும் புருவத்தைச் சிவையாகவும் வருணித்தல் கூகிராபு. கையிற்கொள்ளும் வில்லம்புகளால் வருத்தம் உலகவியல்பு போலன்றி முகத்தில் கொண்ட வில்லம்புகளால் வருத்துஞ் சிறப்புத் தோன்ற 'வான் முகத்தீர்' எனப்பட்டது.

பின்னடிகள் பதிகிடுவன. இவ்வுலகத்தவரினும் இவர்களது வடிவழகு மிக வேறுபட்டுச் சிறத்திருத்தலால் 'நும் நிலையிடம் வைகுந்தமோ?' என்றது; இவர்களைக் கண்டது இவ்வுலகத்திலாதலால் 'வையமோ?' என்றது.

இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாவது—ஆழ்வாரது ஸ்வரூபத்தைக் கண்டு எடுபட்ட பாகவதர் அவரையும் அவரோடொத்த அவரது அன்பரையும் நோக்கி 'நுமது இடம் அந்த நித்யவிபூதியோ?' என்று வியந்துரைத்தலாம். [உலாகின்ற+வான்முகத்தீர்!]பார்த குளிர்ந்த நுண்ணிய விளக்கமுடைய உமது ஞானத்தை எமது நெஞ்சிலே பதியும்படி செலுத்தும் முகமலர்ச்சியுடையவரே! என விளித்தபடி. எம்பெருமானுடைய நித்யமுக்தர் வஸிக்கும் நித்யவிபூதியோ இந்த விலாவிபூதியோ உமது இருப்பிடம்? ஆழ்வார், ஞானம் முதலியவற்றின் மஹிமையால் முக்தரென்று சொல்லும்படியும் அங்கு நின்று இங்கு வந்தவரொருவரென்று

சொல்லும்படியும் உள்ள தன்மை இப்படி விகற்பித்து வினாவதற்குக் காரணம். அன்றியும் பூர்ணாதுபவம் கிடைக்கப் பெறாமையால் இவர் இவ்விலகத்தவரோவென்றும், ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் இல்லாமையால் அவ்விலகத்தவரோவென்றும் சங்கை கிழந்ததென்க, ... (எடு)

இடம்போய் விரிந்திவ் விலகளந்தான் எழிலார்தண்டுழாய் *
வடம்போதினையும் மடநெஞ்சமே! * நங்கள் வெள்வனைக்கே
விடம்போல் விரிதலிது வியப்பே வியன்தாமரையின்
தடம்போதொடுங்க * மெல்லாம்ப வளர்விக்கும் வெண்திங்களே.

(எசு)

இடம்போய் விரிந்த	{ எல்லாவிடங்களிலும் போய்	வியல் தாமரையின்	{ சிறந்த பெரிய தாமரைமலர்
இ உலகு அளந்	{ வளர்ந்து	தட போது	{
தான்	{ இவ்விலகத்தை அளந்து	ஒடுங்க	குடிய
எழில் ஆர்	{ கொண்டவனுடைய	மெல் ஆம்பல்	புல்லிய ஆம்பலை
தன்	{ அழகு கிறைந்த	அலர்விக்கும்	அரைச் செய்கிற
துழாய்போது வடம்	{ குளிர்த	வென் திங்கள்	வெள்ளிய சந்திரன்
இனையும்	{ திருத்துழாய் மலர்மாலையைப்	கங்கள் வென்	{ நமது வெளுத்த வளைகளைக்
மட நெஞ்சமே	{ பெறும் பொருட்டு	வளைக்கே விடம்	{ கழலச் செய்வதற்காகவே
	வருந்துகிற	போல் விரிதலிது	விஷம்போல ஒளி பரவுத
	பேதைமையுடைய மனமே!	வியப்பே	லாகிய இது
			ஓர் ஆச்சரியமோ?

*** —நாயகனது மாலைபெருமல் வருந்துகின்ற நாயகி மதிக்கு இரங்கி நெஞ்சொடு கூறல் இது. எல்லாவிடங்களிலுஞ் சென்று வளர்ந்து இந்த விலகத்தை அளந்து கொண்டவ னான ஸர்வேசுவரனுடைய திருத்துழாய்மாலையைப் பெறும்பொருட்டு வருந்திக் கிடக்கிற நெஞ்சமே! சந்திரன், சிறப்பில்லாத ஆம்பலினிடத்தி லுன்பு வைத்து அதற்கு மகிழ்ச்சி தந்து சிறந்த தாமரையை அழிக்கும் அற்பகுண முடையவனாகலால் அவன் நமது அழகிய கைவளை களைக் கழலச் செய்தல் ஒரு வியப்பன்று என்கிறான். இது சந்திரோபாலம்பம். தாமரைக்குத் தலைவனான ஸூரியன் கண் மறைந்த விடத்து அத்தாமரையை வருத்துகிற இவனுக்கு, தலை வனைப் பிரிந்த எம்மை வருத்துதல் இயல்பே என்றவாறு.

வடம்போதினையும்—'வடம்போது இனையும்' என்று பிரிப்பதன்று, வடம்போதில் னையும் எனவும் பிரிக்கலாம்; பொருள் ஒன்றே. மடநெஞ்சமே! = தால்பமான பொருளில் பற்றுவைத்ததோடு அப்பற்றை என்றும் கிடமாட்டாமல் வினை வருந்துகின்ற நெஞ்சமே! என்றவாறு. 'விடம்போல் விரிதல்' என்றது—விஷம் கொலைசெய்வது போல நம்மைக் கொலை செய்வதற்காகவே வந்து தோன்றுதல் என்றபடி. ஆகவே இவ்விலகை—வருத்துந் தன்மை மற்றியதேயன்றி நிறம்பற்றியதன்று. வியப்பே—எ—எதிர்திறை: வியப்பன்று என்றவாறு.

இதற்கு உன்னுறை பொருளாவது—பேது பெருத நிலையில் தமக்குண்டான விவேக மும் பிரதிஃகலமாய் வருத்துந் தன்மையை ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கிக் கூறுத லாம். [இடம் போய் + மடநெஞ்சமே!] ஸாவஸூபனான ஸர்வேசுவரனுடைய போக்யதை முதலியவற்றில் ஈடுபட்டுப் பூர்ணாதுபவம் கிடைப்பாமை பற்றி வருத்தும் இளமனமே! [வியன் தாமரையின் தடம்போது ஒடுங்க மெல் ஆம்பல் அலர்விக்கும் வெண்திங்கள்] சிறந்த பொருள் களை வெளிக்காட்டாமல் இழிந்த பொருள்களை வெளிக்காட்டுகிற விவேகம். [நங்கள் வெள் வனைக்கே விடம்போல் விரிதல் இது வியப்பே.] நமது சுத்தமான அடிமைத் தன்மையையும் குலைப்பதாகப் பாவுகிற விது ஆச்சரியமோ! என்று ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் க்லைசத்தோடு அருளிச்செய்தாராயிற்று.

... (எசு)

திங்களம்பிள்ளை புலம்பத்தன் செங்கோ லரகபட்ட *
செங்களம்பற்றின் நெஞ்சுபுன்மாலை * தென்பாலிலங்கை
வெங்களஞ்செய்த நம் விண்ணோர்பிரானுர் துழாய்துணையா
நங்களை மாமைகொள்வான் * வந்துதோன்றி கலிகின்றதே

தி-15

(எஎ)

திங்கள் அம்பிள்ளை புலம்பு	பிறைச் சந்திரனாகிய அழகிய தனது இளம்பிள்ளை (தந்தையை இழந்து) தனிப் பட	என்கு புல் மாலை தென்பால் இலங்கை வெம் களம்செய்த நம் விண்ணோர் பிரானார் துழாய் துணை ஆ கக்களை மாமை கொள்வான் வந்து தோன்றி நலிகின்றது	வருந்துகிற சிறுமைப்பட்ட மாலைப் பொழுதாகிய பெண்பால், தெற்குத் திக்கிலுள்ள ஸங்கா புரியை கொடிய போர்க்களமாகச் செய்த நமது தேவாதி தேவனுள் தலைவனது திருத்துழாயை தனக்குத் துணையாகக் கொண்டு நமது மாமை நிறத்தைக் கவர்த்து கொள்வதற்கு எதிரில் வந்து தோன்றி வருத்துகின்றது.
சொங்கோல் தன் அரசு பட்ட	சிவந்த ஒளியை எங்குந்தடை யறச் செலுத்துதலாகிய செங்கோன்மையையுடைய தனது தலைவனுள் ஸூர் யன் இறந்தொழிதற்கிட மான		
செம் களம்	செவ்வானமாகிய (ரக்தத் தாற்) சிவந்த போர்க் களத்தை		
பற்றி	அடைந்து		
நின்று	(நீக்கமாட்டாமல் அங்கு) நின்று		

***—மாலைப்பொழுதுக்கு ஆற்றாத நாயகி இரங்கி யுரைக்கும் பாசரம் இது. கீழ், “பால்வாய்ப் பிறைப்பிள்ளை” என்ற முப்பத்தைந்தாம் பாட்டின் முன்னடிகளை இப்பாட்டின் முன்னடிகட்கு ஸ்மரிப்பது. இதில், மாலைப்பொழுதை ஒரு மகளாகவும், ஸூர்யனை அவளது கணவனாகவும், சந்திரனை அவர்களது பிள்ளையாகவும், ஸூர்யனது சிவந்த கிரணங்களை அவளது செங்கோலாகவும், அந்த ஸூர்யன் அஸ்தமிப்பதை அக்கணவன் இறந்து போவதாகவும், அவன் அஸ்தமிக்கிற திக்கினிடத்தை அவனிறந்து விழுந்தொழிந்த போர்க்களமாகவும், ஸூர்யரஸ்தமன காலத்து மேற்குத் திக்கில் அவன் கிரணஸம்பந்தத்தால் தோன்றுகிற செவ்வானத்தை அவன் பேரில் பட்டு இறக்கும்போது அவனது ரக்தம் தெறித்த இடமாகவும் உருவகப்படுத்தியவாறு. கணவனைப் பிரிந்த இவளுக்கு, கண்ணிற்காணும் பொருளெல்லாம் கணவனை யிழந்ததாகத் தோன்றுதலால் இக்கற்பனை கூறினாளென்க. இப்படி கண்டாரிங் கத்தக்க நிலைமையை யடைந்த மாலைப்பொழுது, ஞாபக முகத்தால் வருந்தப்படுகிற திருத் துழாயைத் துணையாகக்கொண்டு நாயகியை வருத்துதலை, தனது மக்கள் தனிமைப்படத் தன் கணவனை யிழந்து வருந்திய தாடகை அகஸ்திய சாபத்தை உதவியாகக்கொண்டு முனிவர்களை எதிர்த்து வருத்துதல்போலக் கொள்க.

‘புலம்பு’ என்பதற்கு—தனிப்பட என்றும், வாட என்றும், அழ என்றும் உரையிடலாம். புலம்புதலென்பது தனித்தலென்னும் பொருளதாதலை “புலம்பே தனிமை” [தொல் காப்பியம்—சொல்லதிகாரம்—உரிச்சொல்லியல்—33.] என்பதனால் அறிக. மாலைப்பொழு திற் காணப்படும் பிறையின் பிரகாசக் குறையை வாடுதலாகவும், அக்காலத்தில் பறவைகள் யிருதியாக ஒலித்தலையாவது கடலொலியையாவது அழகைக் குரலாகவுங் கருதக. இலங்கை வேங்களஞ்செய்த—லங்கையிலுள்ள ராசாஸர்களை வேற்றுமபடி போர் செய்தழித்த என்றபடி. ‘வெங்களஞ்செய்தல்—சம்சாரமாக்குதல்’ என்றுமுரைப்பர், ‘ஒரு பிராட்டியைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாமல் தாம் பெரு முயற்சி செய்து கடல்கடந்து கொடும் பகை யொழித்திக் கூடியருளியவர், இப்பொழுது எம்மை இங்ஙனம் உபேகிப்பதே!’ என்ற இறக்கந்தோன்ற ‘தென்பாலிலங்கை வெங்களஞ் செய்த நம் விண்ணோர் பிரானார்’ என்றது. தேவர்களுக்குக் கொடுமை தீர்த்தவர் எமக்குக் கொடுமை தீர்த்திலரே என்று குறிப்பிட வேண்டி, ‘விண்ணோர் பிரானார்’ என்றது.

துழாய்துணையா—மாலைப் பொழுதுக்குத் திருத்துழாய் துணையானதாகக் சொல்வதன் கருத்து, திருத்துழாய் நமக்குக் கிடையாததாய்க் கொண்டு நம்மை அப்படி வருத்துகின்றதோ அப்படியே இந்த மாலைப்பொழுது வந்து வருத்துகின்றது என்பதாம். லங்கை—நங்கை; உருபுமயக்கம்.

இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாவது—எம்பெருமானைச் சேர்ந்த அநுபவிப்பதற்கு உரியகாலம் ஸமீபித்து அவனது போக்யத்தை நினைப்பூட்டித் தம்மை வருத்தும் விதத்தை ஆழ்வார் அருளிச்செய்தலாம். [திங்களம்பிள்ளை + என்குபுன்மால்] பாட்டு உண்டான ஐஞாநபாகாசம் துயரமடையும்படி செவ்கிதான மஹா விவேகமூங் குலைந்து பக்தியே

விஞ்சி ஆற்றாமை விளைக்கிற கொடிய இக்காலமானது. [தென்பால் + தழாய் துணையா] தஷ்ட
விக்காஹ சிஷ்ட பரிபாலன சீவரான எம்பெருமானது போக்யதையை நினைப் பூட்டிக்கொண்டு.
[தங்களை மாமைகொள்வான் வந்து தோன்றி நலிகின்றதே] எமது ஸ்வரூபத்தை மாற்றும்படி
வருத்துகிறது என்கை. ... .. (என)

நலியும் நரகனை வீட்டிற்றும் * வானன்திண்டோள் துணித்த
வலியும் பெருமையும் யரம்சொல்லும்நீர்த்தல்ல * மைவரைபோற்
பொலியுமுருவிற்பிரானுர் புனைபூந் துழாய்மலர்க்கே
மெலியு மடநெஞ்சினுர் * தந்துபோயின வேதனையே.

(எஅ)

<p>(எமதுநாயகனார்)</p> <p>நலியும்நரகனை வீட் டிற்றும் { (உலகத்தை) வருத் துகிற நரகாகரனைக் கொன்றதும்</p> <p>வானன் தின் தோள் துணித்த வலியும் { பாணஸூரனது வலிய தோள்களை அறுத்துத் தள் ளிய வலிமையும்</p> <p>பெருமையும் { (அப்போரில் வெளிக்காட் டிய) தலைமையும்</p> <p>யாம் சொல்லும் நீர்த்து அல்ல { (எளியோமான) யாம் புகழ் ந்து சொல்லி மு டுக்குந் தன்மையனவல்ல;</p>	<p>மை வரைபோல் பொலியும் உரு வின் பிரானுர் புனைபூ துழாய் மலர்க்கே மெலியும் மட நெஞ்சினுர் தந்து போயின வேதனை</p> <p>{ அஞ்சனகிரிபோல விளங்கு கிற வடிவத்தை யுடைய அத்தனைவரது சாத்திய அழகிய திருத் தழாய்ப் பூமாலையைப்பெறு தற்காகவே ஆசைப்பட்டு வருந்துகிற (எமது) பேதைநெஞ்சு (தான் எம்மைவிட்டுப் போம் பொழுது எமக்குக் கொடு த்துவிட்டுப் போனவை இத்துன்பங்கள்.</p>
---	---

* * *—பிரிவாற்றாத தலைத் தலைவனது ஆற்றலைக் கருதி நெஞ்சழிந்து இரங்கும் பாச
ரம் இது. நானேவென்னில் எனது நாயகருடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களையும் ப்ரபுத்வத்
தையும் நோக்கி 'நமக்கு அவர் துர்லபர்' என்று கருதி ஒருவாறு காதலையடக்கி ஆறியிருக்குந்
தன்மையுடையேன்; எனது மனமோ அங்ஙனம் ஆறியிராமல் அவனது மாலையைப் பெறு
தற்கு ஆசைப்பட்டு அது கிடையாமையால் எனக்கு இப்பீடிப்பட்ட வருத்தத்தை விளைத்துத்
தான் அவனிடம் போய்கிட்டது என்று இரக்கத்தோடு உரைத்தாளாயிற்று. நாகாஸூரனைக்
கொன்று பதினாறுவிரத்தொருநூறு கன்னிகைகளை மணஞ்செய்துகொண்டவரும், பாணஸூர
னது தோள்களைத் துணித்து அவன் மகளான உஷை தமது பேரான அகிருத்தனை வெளிப்
படையாக மணஞ் செய்துகொண்டு கூடி வாழும்படி செய்தவருமான தலைவர் அவர்பக்கற்
காதலியாகிய என்னைவந்து அடைந்து இன்பமடைவிக்கவேண்டாவோ வென்பாள் அவ்விரண்டு
வீரவாறுகளையும் எடுத்துக் கூறினாள். தாமே தேவாதிதேவ ரென்று தோன்றும்படி வெளி
யிட்ட விர்யசக்தியை 'பெருமை' என்றது.

வீட்டிற்று—உயிர் விடுகிறத்தது; இறந்தகாலத் தொழிற்பெயர். விடு என்பதன் விகார
மாகிய வீடு என்பதன் பிறவினையான 'விட்டு'—பகுதி; று—விசுதி. இனி, விழ்த்திற்று என்
பது வீட்டிற்று என மருஉ வாயிற்றென்பாருமுள். நீர்த்து—நீர்மை என்னும் பண்பின் அடி
யாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புமுற்று. மை வரை—மேகம் படிந்த மலை என்னவுமாம்.
பாட்டின்முடிவில் 'வேதநா' என்னும் வடசொல் ஐயீரூபத்திரிந்தது. வலியின் பெருமையும்,
என்றும் பாடமுண்டாம்.

ஆச்ரித விரோதிகளை அழிக்குஞ்ஞனம் எம்பெருமானுக்கு இயல்பாயிருக்கவும் தாம்
அவனருளால் தமது பிரதிபந்தங்கள் ஒழிய அவனது போக்யதையை அநுபவிக்கப் பெறாமல்
மனங் கவங்கி அதனால் வருந்துகிறபடியை ஆழ்வார் அருளிச் செய்தல் இதற்கு உள்ளுறை
பொருள். எம்பெருமானது விரோதி நினைசக்தியும் பரத்வ மஹிமையும் எம்போலியர்க்கு
வரையறுத்தசொல்லக்கூடியவையல்ல; வேதங்களுக்கும் எட்டாதவை; அப்படிப்பட்ட ஸர்
வேச்வரனைக்கீட்டி அநுபவிக்கப்பெருதவளவில் அவனது போக்யதையில் மனஞ்செலுத்துதலும்
ஆற்றாமைத்துயரையே மூட்டுகின்றதென்றவாறு. ... .. (எஅ)

வேதனை வேண்புரிநூலை * விண்ணோர் பரவநின்ற
நாதனை ஞாலம் விழுங்கு மநாதனை * ஞாலந்தத்தும்
பாதனைப் பாற்கடற் பார்ப்பனைமேற் பள்ளிகொண்டருளும்
சீதனையே தொழுவார் * விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியரே.

(எக)

வேதனை	வேதம் வல்லவனும்	பால் கடல் பாம்பு	திருப்பாற்கடலில் திருவனந்
வேண் புரி நூலை	{ சுத்தமான யஜ்ஞோபவீத முடையவனும்	அனை மேல்	{ தாழ்வானுகிற படுக்கையின் மேல்
விண்ணோர் பரவ நின்ற நாதனை	{ மேலுலகத்தார் துதிக்கஅவர்க ளுக்குத்தலைவனாய் நின்றவ னும்	பள்ளி கொண்டு அருளும்	{ போக நித்திரை கொண்டரு ளுகிற
ஞாலம் விழுங்கும் அநாதனை	{ (பிரளயகாலத்திலே) உலகத் தை வயிற்றினுள் வைத்து நோக்கி (அங்ஙனம் தன்னை நோக்கு தற் கு) ஒரு தலை வனையுடையனாகாதவனும்	சீதனையே	{ குளிர்ந்ததன்மையுடையவனு மான எம்பெருமானையே
ஞாலம் தத்தும் பாதனை	{ உலகத்தை யளந்த திருவடி மைய யுடையவனும்	தொழுவார்	{ இடைவிடாது வணங்கியதொ டி விக்கப்பெற்றவர்
		விண் உளாரிலும் சீரியர்	{ பரமபதத்திலுள்ள வர்க ளி லுஞ் சிறப்புடையராவர்.

*** — நாயகனைப் பிரியாத பாக்கியம் பெற்ற மகளிர்களின் சிறப்பைக் கூறித் தலைவி இரங்கும் பாசாம் இது. வேதம் வல்லவனாய் சுத்தமான யஜ்ஞோபவீத மணிந்த வனாய் மேலுலகத்தார் துதிக்குமாறு அவர்கட்குத் தலைவனாக நிற்பவனாய்ப் பிரளய காலத்தில் உலகங்களை வயிற்றினுள் வைத்து நோக்குபவனாய்த் தனக்கொரு தலைவனையுடையனாகாதவனாய் உலகத்தையளந்த திருவடியையுடையவனாய்த் திருப்பாற்கடலில் சேஷசாபியாகி போகத் தயில் கொண்டருள்பவனாய்க் குளிர்ந்த தன்மையையுடையவனான எம்பெருமானையே இடை விடாது வணங்கி யநுபவிப்பவர் யாரோ, அவர்கள் பரமபதத்தில் வாழும் நித்ய முக்தர்களிற் காட்டிலும் சிறப்புடையராவர் என்கிறது. நாயகனுடைய பிரியிலே தனித்து மிக வருந்துகிற நாயகி, தன்னை யாற்றுகிற தோழியை நோக்கி, 'நாயகனைப் பிரியாமல் அவனுடன் என் றங் கூடி வாழ்பவர் முத்தியுலகத்துப் பேரின்பம் நுகர்வாரிலுஞ் சிறப்புடையராவர்,' என்ற இதனால் 'அப்படிப்பட்ட பாக்கி விசேஷத்தை யான் பெற்றிலனே!' என்று தன் ஆற்றாமை மிகுதியை வெளியிட்டாளாயிற்று.

ஸ்ரீதேவியும் பூதேவியும் ஒருகாலும் விட்டுப் பிரியாது திருவடி வருடிக் கூடிக்குலவி யின்புற அவர்களுடன் அறிதுயிலமருந்தன்மையை 'பாற்கடல் பார்ப்பனைமேற் பள்ளிகொண் டருளஞ் சீதனை' என்றதனால் குறிப்பிட்டு, அப்படிப்பட்ட இடையிடில்லாப் போகம் தனக்குக் கிடையாமையைப்பற்றிப் பொறுமையும் வருத்தமும் கொண்டமை கொள்க

'வேதன்' என்பதற்கு—வேதம் வல்லவன் என்றும், வேதங்களாலே பிரதிபாதிக்கப் படுபவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். வேண்புரிநூல் = வெண்ணிறமான முப்புரிநூல். வைதிக புருஷனென்கைக்கு அடையாளமான சுத்த யஜ்ஞோபவீதத்தையுடையவன் என்ற வாறு. "வேதமுதல்வன் விளங்கு புரிநூலன்" [8-4-2.] என்ற பெரிய திருமொழியுங் காண்க. "ஞாலந்தத்தும் பாதன்" என்பதற்கு—'உலகத்தை யளந்த திருவடியையுடையவன்' என்று பொருள் கொள்வதன்றியே, பூமிக்கு உற்பத்தி ஸ்தானமான திருவடியையுடையவன் என்றும் பொருள் கொள்வர்; திருமாவின் திருவடியினின்று பூலோக முண்டாயிற்றென்று வேதங் கள் கூறும், சீலன்—அருளுடையானென்றபடி.

இடைவிடாது பகவதநுபவம் செய்வதற்கென்றே வாய்த்த இடமான பரமபதத்தில் பகவதநுபவத்திற்கு எவ்வகையான இடையூறுமில்லையாதலால் அங்கிருந்து கொண்டு பகவானை யநுபவித்தல் வியப்பன்று; உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிம்மண்டலம் பகவதநுபவத் திற்கு நேர்விரோதியாதலால் அப்படிப்பட்ட இந்த இருள் தருமா ஞாலத்திலிருந்து கொண்டே அங்ஙனம் நித்யாநுபவஞ் செய்தலில் மிக அருமை யுண்டாதலால் அவ்வுருமையைப் போக்கி எம்பெருமானை இடைவிடாது அநுபவிக்குமவர்களை நித்ய முக்தர்களினும் மேம்பட்டவராகக் கூறத்தடையுண்டோ? ஒரு சிறந்த காரியத்தைப் பிரதிபந்தகமில்லாத விடத்தில் தலைக்கட்டுத லிற் காட்டிலும் பிரதிபந்தகம் மலிந்த விடத்தே தலைக்கட்டுதல் வியக்கத்தக்கதன்றோ? எம்

பெருமான் பக்கல் ஈடுபாடு கொண்ட ஆழ்வார் மற்றொன்றிற் சிந்தை செலுத்தாது அப்பெரு
மான்மே மனமொழி மெய்களால் பூர்ணரூபவஞ் செய்யப் பெற்றவர் இவ்வுலகத்திலிருந்து
கொண்டே நித்யஸூரிகளினும் மேம்பட்டவராவர் என்று அருளிச் செய்தாராயிற்று. அப்
படிப்பட்ட அநுபவம் தமக்குக் கிடைக்கவில்லையே! என்று வருந்துகின்றமையும் இதில்
தோன்றும்.

(எக)

சீரகாண்டு தன்செங்கோல் சிலநாள் செலீஇக்கழிந்த *
பாரரசோத்து மறைந்தது நாயிறு * பாரளந்த
பேரரசே! எம் விகம்பரசே! எம்மை நீத்துவஞ்சித்
தோரரசே! யருளாய் * இருளாய்வந்துறுகின்றதே.

(அ௦)

சீர் அரசு ஆண்டு	{ சிறப்பாக ராஜ்ய பரிபாஸை	பேர் அரசே	சிறந்த தலைவனே!
தன் செங்கோல்சில	{ தனது நீதி தவறாத ஆற்றை	எம் விசுப்பு அரசே	{ பரமபதத்துக்கு நாயகனான
நாள் செலீஇ	{ மையச்சில காலம் (உலகத்	எம்மை நீத்து வஞ்	{ எம்கோமானே!
கழிந்த	{ திற்) செலுத்தி	சித்த	{ எம்மைத் தனியே மீரித் து
பார் அரசு	{ மின்பு இறந்தொழிந்த	ஓர் அரசே	{ வஞ்சனை செய்த
ஒத்த	{ ஸார்வபௌமனான ஒரு சகர	அருளாய்	{ ஒப்பற்ற நாதனே!
நாயிறு	{ வர்த்திதைய		{ (இவ்வனம் நீக்கியிராதபடி
மறைந்தது	{ போன்று		{ எமக்கு வந்து) அருள்புரி
பார் அளந்த	{ ஸூர்யன்		{ வாய்; (அவ்வனம் அருள்
	{ அஸ்தமித்தான்;		{ புரியாமையினால்)
	{ உளகத்தை அளந்து	இருள் ஆய் வந்து	{ இருள் மிக்கதாய் வளர்ந்த
	{ கொண்ட	உறுகின்றது	{ கொண்டு வந்து குழந்து
			{ (எம்மை) வருத்துகிறது.

* * *—பிரிவாற்றாத தலைவி மாலைப்பொழுது கண்டு இரங்கியுரைக்கும் பாசாம் இது. இப்பாட்டில் நாயகனை நோக்கின விளியுள்ளதனால், உருவெளிப்பாட்டில் கண்ணெதிரில் நாயகன் காணப்பட்டானென்றும் அன்னவனை நோக்கி இது கூறுகின்ற தென்றங்கொள்க. ஸூர்யன் உலகமுழுவதும் பகலெல்லாம் தடையறத் தனது செய்ய கிரணத்தைச் செலுத்திப் பின் அப்பாற் சென்றபடியை "சீரகாண்டு தன் செங்கோல் சில நாள் செலீஇக் கழிந்த பாரா சொத்து மறைந்தது நாயிறு" என்றார். ஓரசன் சிறப்பாக ராஜ்யத்தை அரசாட்சி செய்து தனது நீதி தவறாது ஆளுநாயகன் சிலகாலம் உலகத்திற் செலுத்திப் பிறகு இறந்தொழியுமா போலேயிருக்கிறதாயிற்று ஸூர்யாஸ்தமனம். நாயகனே! இப்பொழுது நீ என்னை வந்து சேர்க் திடாயாயின் அரசனில்லாத ராஜ்யத்தில் கணவனையிழந்த பெண்மகள் கொடியரால் படும் பாட்டை யான் இருளினால் படுவேன் என்பது தோன்ற இது சொல்லப்பட்ட தென்க. இருளின் கையிலே யகப்பட்ட ஸூர்யனையும் தன்னையும் மீட்கைக்கு மஹாபலிகையிலே யகப்பட்ட உலகத்தை மீட்டவன் வேண்டுமென்பான் பாரளந்த பேரரசை விளித்தான். எம் விகம்பரசே!—பரமபதத்தைப் போலவே எம்மையும் அந்நாயகர் சேஷமாக்கிக்கொள்ளத்தக்கவனே! என்ற படி. முதலில் என்னை விட்டுப் பிரியவேமாட்டேன், என்று சொன்னதும், பின்பு 'இன்ன காலத்தில் வருவேன்' என்று காலங்குறித்துக் கூறினதும் இரண்டும் பொய்யாம்படி தன்னைப் பிரிந்து சென்று நெடுநாள் வாராது விளம்பித்தது பற்றி "எம்மைநீத்து வஞ்சித்த ஓரசே" என்றான். 'இவ்விடத்து ஓரசே!' என்றது இப்படியும் ஒரு தலைவனுண்டோ வென்று குறை கூறியவாறு. "எம்மை நீத்து வஞ்சித்த ஓரசே!" என்பதற்கு—'என்னை உபேகித்த உன்னைக் காட்டாதிருக்கிற இந்த ஸ்வபாவத்திலே முடிசூடி யிருக்கிறவனே!' என்று விசேஷார்த்தம் உரைப்பர். 'வஞ்சித்த' என்னும் பெயரசெய்ததின் ஈறு தொக்கியிருப்பதால் 'வஞ்சித்தோரசே'; என்றுயிற்று. செலீஇ—செலுத்தி; சொல்லிசை யளபெடை! இங்கு அளபெடை அலகுபெறவில்லை.

எம்பெருமானைச் சேர்ந்து அநுபவிக்கப் பெறுமையாலே தமது விவேகபாகாசங்கூண்டு மோஹாந்தகராம் மேலிடுகிறபடியை எம்பெருமானைக் குறித்த இதனால் ஆழ்வார் விண்ணப் பஞ் செய்தாராயிற்று. இங்கே நம்பிள்ளையிடுகாணின்;—"இத்தால் ஸம்ஸாரத்திலிருப்பு அந்நான் வந்து மேலிடும்படியிருக்கையாலே கடுக இவ்விருப்பைக் கழித்துத் தாவேனுமென்று அருளிச்செய்கிறார்."

... (அ௦)

உறுகின்ற கன்மங்கள் மேலன வோர்ப்பிராய் * இவனைப்
பெறுகின்றதாயர் மெய்ந்நொந்து பெருர்கொல் * துழாய் குழல்வாய்த்
துறுகின்றனர் தொல்லை வேங்கடமாட்டவுஞ் துழுகின்றனர் *
இறுகின்றதா லிவளாகம் மேல்லாவி யெர்கொள்ளவே. (அக)

ஓர்ப்பு இலர் ஆய்	{ (இவனுக்கு நேர்ந்துள்ள கோயின் தன்மையையும் அதன் காரணத்தையும் அதனைத் தீர்க்கும் உபாயத்தையும்) ஆராய்ந்து தெளிதலில் லாதவர்களாய்	மெய் நொந்து பெருர் கொல் குழல்வாய் * துழாய் துறுகின்றனர் தொல்லை வேங்கடம் ஆட்டவும் குழுகின்றனர் இவள் ஆகம் மெல் ஆனி எரி கொள்ள இறுகின்றது	{ உடம்பு வருந்திப் பெற்று ரில்லையோ? (இவளது) கூந்தலிலே (எம்பெருமானது) திருத்த முையை குட்டுகின்றாரில்லை; பழமைமான திருவேங்கட மலைமலே இவனைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவும் ஆலோசிக்கின்றாரில்லை; இவளது உடம்பு மென்மையான உயிரை விடாது கவர்ந்துகொள் ளும்படி முடிபிறவளவாகா கின்றது.
உறுகின்ற	{ (இவள் தாய்மார் விடாமல்) பொருந்தி நடத்துகிற		
கன்மங்கள்	{ (வெறியாட்டு முதலிய) காரியங்கள்		
மேலன	{ மேன்மேலும் உண்டாகா நின்றன;		
இவனைப் பெறுகின்ற தாயர்	{ இவனைப் பெற்று வளர்க்கிற தாய்மார்		

* * *—வெறிவிலக்கத் தொடங்கிய தோழி இரங்கிக்கூறும் பாசரம் இது. தலைமகள், திருமாலாகிய தலைமகன் விஷயமான வேட்கைநோய் கொண்டு மேனி மெலிந்து வடிவவேறு பட, அது நோக்கிய தாய்மார் 'இது முருகக்கடவுள் ஆவேசித்ததனானது என்ற மாறுகத் துணிந்து அதற்குப் பரிஹாரமாக வேலனைக் கொண்டு வெறியாடுவித்தல், ஆடு பலிகொடுத்தல், கள்ளிறைத்தல், இறைச்சிதாவல், கருஞ்சோறு செஞ்சோறுவைத்தல் முதலிய காரியங்களை இடைவிடாது ஒன்றன்மேலொன்றாகச் செய்யத் தொடங்க, நொயொன்றும் மருந்தொன்று மாதலால், தான்காதலித்த நாயகனுடைய தகுதிக்கு ஏற்றிராத அக்காரியங்களை நோக்கி நாயகி மேன்மேலும் மிக வருந்த, அது நோக்கித் தலைவி நினைவறிந்து வெறிவிலக்கவந்த தோழி, அத் தாய்மார் செவிப்பட முன்னிலைப் படர்க்கையாகக் கூறியதாயிது. இப்போது இவளுக்கு நேர்ந்துள்ள கோயின் ஸ்வரூபத்தையும் அதன் காரண மின்னதென்பதையும் அதனைத் தீர்க்கு முபாயம் இன்னதென்பதையும் ஆராய்ந்து தெளிய கில்லாத இவள் தாய்மார் ஓயாது நடத்து கிற வெறியாட்டு முதலிய காரியங்கள் மேன்மேலும் உண்டாகாநின்றன; அந்தோ! இவ னைப் பெற்றதாய் பெறுகின்ற பொழுது மெய்ந்நொந்து பெற்றவளாயும், வளர்க்கின்ற செவிலித் தாயர் தாம் தாம் வருந்திப் பிள்ளை பெற்றவ ராயுமிருந்தால் இவள் பிழைக்கும்வழியிலே முய் லாது இங்ஙனம் இவளை இழக்கைக் குறுப்பான வழியல்லாவழியிலே தலையிடுவார்களோ? விபரீதமான காரியங்களையே இவர்கள் செய்யக் காண்கையாலே இவளை மெய்ந்நொந்து பெறுதே எங்கேனும் கிடைக்கொடுத்து வாங்கினர்போலும். எம்பெருமானது திருத்தமுழையை முடியிற் சூட்டுதலும் அவனது பேரகஸ்தானமான திருவேங்கடமலைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போதலுமே இந்நோய்க்கு ஏற்ற பரிஹாரமாயிருக்க அவையொன்றுஞ் செய்யக் காண்கிற லோமே! ஸுகுமாரமான இவளது உயிரை விடாது கவர்ந்து கொள்ளும்படி இவளுக்குத் தளர்ச்சி மேன்மேல் மிகுகின்றதே! என்ன பரிதாபம்!! என்றனாயிற்று.

"ஓர்ப்பு இலராய்" என்பதற்கு—'இவளுக்கு இனி ஆகக் கடவனவான கிடைமைகளை ஆராயாதவர்களாய்' என்று முறைப்ப. எம்பெருமானாகந்தருளின திவ்யதேசத்தை இவள் தாய் தீர்ப்பதற்கு உரியதொரு பொய்கையாக நினைத்தனளாதலால் 'வேங்கடம் ஆட்டவும்' என்றது. அன்றி 'வேங்கடமாட்டவும் குழுகின்றனர்' என்பதற்கு—திருவேங்கடமலைக்கு இவளை யழைத்துக் கொண்டு வருகிறேனென்று பிரார்த்தனை பண்ணிக்கொண்டு அதற்கு உரிய ஆவேசத்தை ஆடுவிக்க ஆலோசிக்கின்றாரில்லை என்றவது, திருவேங்கடத்திலே இவளை நடை யாடச் செய்தற்கு எண்ணுகின்றனர் என்றவது உரையிடலாம். 'இம்மகளுக்கு இந்த நோய் தீர்ந்தால் இவளைத் திருவேங்கடமலைக்கு அழைத்துக் கொண்டுவந்து சேவை பண்ணுவிக்கி

ரோம்' என்று ஒரு பிரார்த்தனை செய்து கொள்ளலாமே, அது செய்யக் காணோமே; வீண் செயல்களையே செய்து லோபை வளர்த்திக் காலங்கழிக்கின்றனரே! என்று இறங்கிக் கூறிய வாறு.

இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாவது—ஆழ்வாசர் ஆற்ற விக்வேணுமென்று ஞானிகள் தங்கள் பரிவால் வேறுசிலவிதமான பரிஹாரங்களைச் செய்யப்புக, இவரது தன்மையைப்பற்றித் தன்பர்கள் இவாற்றாமையைத் தணிக்கும் வழிகளில் இழியாமல் வேறு வழிகளில் இழிந்து என்னப்பயனென்று வெறுத்து உரைக்கும் வார்த்தையாம். பகவத்ப்ராஸாதமும் திவ்யதேச வாஸமுமே இவாற்றாமைக்குப் பரிஹாரம்; அவைசெய்யாமையால் இவர்க்குத் தளர்ச்சி மேன்மேல் மிகுகின்றது என்கை. ... .. (அக)

எரிகொள் செந்நாயி நிரண்டுளே யுதயம்மலைவாய் *
விரிகின்ற வண்ணத்த வேம்பெருமான் கண்கள் * மீண்டவற்றுள்
எரிகொள்செந்தீ விழசுரரைப்போல வேம்போலியர்க்கும்
விரிவ சொல்லீதுவோ? * வையமுற்றும் விளரியதே. (அஉ)

எரிகொள்	வெப்பத்தைக்கொண்ட				
செம் நாயிறு இரண்டு	சிவந்த இரண்டு ஸூர்ய மண்டலம்	மீண்டு விழ			(வேறு புகலிட மில்லாமையால்) மீண்டும் வந்து விழுந்து இறக்கிற
உடனே	ஒருக்கே				(பகைவரான கொடிய மந்தே ஹரென்னும்) அசுரர்கள்
உதயமலைவாய்	உதய பர்வதத்திலே	அசுரரை போல			ஞக்குப் போல
விரிகின்ற	தோன்றிவிளங்குகிற				(அதுகூலரான மெல்லிய) எம்
வண்ணத்த	தன்மை போன்ற தன்மை மையுடைய	எம் போலியர்க்கும்			போன்றவர்களுக்கும்
எம்பெருமானது கண்கள்	எம்பெருமானது திருக்கண்கள்,—	விரிவ			தாபஞ் செய்வனவாய்ப் பரவுகின்றன;
அவற்றுள்	அந்த ஸூர்ய வடிவங்களிலே	வையம் முற்றும் விளரியது			(எம்பெருமான்) உலகம் முழுவதையும் விருப்பத்தோடு செழிக்கச் செய்யும் விதம்
எரிகொள்	ஜ்வலித்துக்கொண்டு தோன்றுகிற	இதுவோ			இதுதானோ?
செம் தி	சிவந்த நெருப்பிலே	சொல்லீர்			சொல்லுங்கள்.

***—உருவெளிப்பாடுகண்ட நாயகி நாயகனது கண்ணழகுக்கு இரங்கியுணர்வுக்கும் பாசாம் இது. உருவெளிப்பாடாவது—பிரிந்து சென்ற நாயகனிடத்தில் இடைவிடாது கருத்தை ஊன்றவைத்த மனத்தின் நினைப்புமிருதியால் அவனது வடிவம் வெளிப்பாடாய்க் கண்ணுக் கெதிரே காணப்படுதல். அவ்வனம் காணப்பட, அவ்வடிவத்தின் கண்ணழகிலே நீடுபட்ட நாயகி, அவ்வடிவம் கைக்கு எட்டாது மறைந்த பின்பு, அக்கண்ணழகு தன் காதல் லோபை மிக வளர்த்தித் தன்னை மிக வருத்துகின்றமையைத் தோழியரை கேக்கிச் சொன்னது இது. வெவ்வித இரண்டு ஸூர்ய மண்டலங்கள் உதயகிரியில் ஏக காலத்தில் தோன்றி விளங்குகிற தன்மை போன்ற தன்மையையுடையனவான எம்பெருமானது திருக்கண்களானவை எமக்குத் தாபதேஹவாயிரா கின்றன. அந்த ஸூர்ய வடிவங்களிலே ஜ்வலித்துக் கொண்டு தோன்றுகிற சிவந்த நெருப்பிலே வேறு கதிபற்று விழுந்து சாகின்ற மந்தேஹரென்னும் அசுரர்களுக்கு அவை எப்படி தாபகாங்களாயிருக்கின்றனவோ அப்படியே அநுகூலரான எம்போன்றவர்களுக்கும் தாபஞ் செய்வனவாய்ப் பரவுகின்றன; எம்பெருமான் உலக முழுவதையும் விரும்பிக் காத்நருங்கிறுனென்று புகழ்பெற்றிருக்குந் தன்மைக்கு இதுவோ ஏற்றது! என்றாலாயிற்று.

தைத்திரிய ஆரண்யகம் என்னும் வேத பாகத்தில் இரண்டாவது பர்வதத்தில் இரண்டாவது அநுவாகத்தில் ஓதப்பட்டுள்ள ஒரு வரலாறு இப்பாட்டின் மூன்றாமடியில் கொள்ளப்பட்டுள்ளது;—மந்தேஹாருண மென்னும் தீபத்தில் வரமும் மந்தேஹ ரென்னும் அசுரர்கள் உக்ரமான தவத்தைச் செய்து பிரமனிடத்து வரம்பெற்று அதனாற் செருக்கடைந்து எப்பொழுதும் ஸூர்யனைவளைந்து எதிர்த்துத் தடுத்துப் போர்செய்கின்றன ரென்றும், அந்தணர் முதலியோர் ஸத்திய காலங்களில் மந்தரபூர்வகமாகக் கையிலெடுத்துவிடும் அர்க்கிய தீர்த்தங்கள்

வஜ்ராயுதம் போலாகி அவர்கள்மேல் விழுந்து அவர்களை அப்பால் தள்ளி ஸூர்யனுடைய ஸஞ்சாரத்துக்குத் தடையில்லாதபடி செய்கின்றன வென்றும், அந்தணர் முதலியோர் செதுத் தம் அர்க்கியத்தின் ஆற்றலால் ஸூர்யமண்டலத்தினிடையே ஒரு செந்தி எழுந்து ஜ்வலிக்க, (விளக்கில் கிட்டில்போல்) அதீதத்தில் அசுரர்கள் விழுந்து மாண்டு போகின்றன வென்றும் ஓதப்பட்டுள்ளது.

இரண்டு ஸூர்யமண்டலம் ஏககாலத்திலே ஒருதயகிரியில் உதித்தெழுந்த விளங்கினாற் போன்ற எம்பெருமான் கண்கள், வல்லியலாரான அவ்வசுர்க்குப்போல, மெல்லியலாரான எமக்கும் தாபஞ் செய்கின்றனவே; வலியாகையழித்தி மெலியாகாக் காத்தலன்றோ முறைமை; எம்பெருமான் உலகமுழுவதையும் அன்போடு செழிப்படையும்படி காத்தருள் கின்றன எனென்பது இவ்வண்ணமேயோ? என்று பாரங்குச நாயகி வருந்திக் கூறுகின்றாள்.

‘ஏககாலத்திலே இரண்டு ஸூர்யமண்டலம் உதித்தாற் போல்’ என்றது இப்பொருளு வலம் (அபூதோபமை). அரக்கராகிய மந்தேஹரை அசுரரென்றது—கொடுமையில் ஒற்றமை யால். அசுரரை-உருபுமயக்கம்; அசுரர்க்கு எனப்பொருள்படுதலால். ‘உதயம்மலை’=மகா வொற்று தலைபற்றிய விரித்தல் விகாரம்.

மந்தேஹர்கள் எரிகொள் செந்தியில் வீழ்ந்து அழிதல் எப்பொழுதும் நிகழ்தலால் அத் தன்மையை ‘மீண்டு’ என்பதனாற் குறித்த தென்னலாம்; மீண்டுமீண்டும் என்றவாறு. அன் றியே, மீண்டு=(ஸூர்யனை வருத்துதலாகிய தம்மொழியில் நின்றும்) நீங்கி என்னவுமாம். ‘விரிவ’ என்பது விளைமுற்று. ‘விளரியது’ என்பதை ‘விளரி’ என்பதன் மேற்பிறந்த ஒன்றன் பார் குறிப்பு முற்றென்று கொண்டால் அகரம் சாரியையாய்; ‘விளர்’ என்பதன்மேற் பிறந்த தென்று கொண்டால் இகா அகரம் இரண்டும் சாரியையாய்; விளரியென்றசொல்—மிக்க விருப்பமென்னும் பொருளதாதலை “\$ விளரியே யிளமை யாழிலோர் நரம்பு யாழ் நீள் வேட்கை” என்றதனாலும், விளர் என்பது செழிப்பென்னும் பொருளதாதலை “+ விளரென்ப திளமைதானே வெளுப்பொடு கொழுப்பு மாகும்” என்றதனாலும் உணர்க.

இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாவது—எம்பெருமான் முதலில் அகக்கண்ணுக்கு இலக்கான பொழுது தம்பக்கல் வைத்த கடாஷந்தானே பின்பு பூர்ணாநுபவம் பெறுமையால் வருந்துமளவில் தமக்குப் பரிதாப ஹேதுவாகத் தோன்றும் விதத்தை ஆழ்வார் அன்போடு கூறுதலாம். எம்பெருமானது மைம்மலை போல விளங்குந்திருமேனியிற்சோதிவடிவமாய்க் காணப்படுகிற கண்களின் கோக்கம் அநுபவத்தைக் கொடாமையால் பிரதிகூலர்க்குத் துயர் விளைத்தல்போல அடியவரான எமக்கும் வருத்தம் விளைவிக்கின்றன! இப்படிப்பட்ட எம் பெருமான் லோகத்துக்கு ஈசுகளுகுந் தன்மை எங்ஙனே? என்கிறார். தம்மை விளைவிற் சேர்த்துக்கொள்ளாமையா லுண்டான ஆற்றுமை அவனுடைய ஈசுகத்வத்திலும் சங்கை செய்யும்படியாயிற்று என்க. ... (அஉ)

விளரிக்குரலன்றில் மென்பெடை மேகின்ற முன்றிற்பெண்ணை *

முளரிக்குரம்பை யிதுவிதுவாக * முகில்வண்ணன்பேர்

கிளரிக்கிளரிப் பிதற்று மேல்லாவியும் கைவமெல்லாம்

தளிற்கோலோவறியேன் * உய்யலாவதித் தையலுக்கே. (அங)

விளரி	{ விளரியென்னும் இசையை யுடைய	இத இத ஆக	{ இப்படி எக்கும் எதிரில் அரு கில் இருக்க,
குரல்	குரலையுடைய	(இவ்வன்றிலைக் காணுதலாலும்	
அன்றில்	அன்றிற்பறவை	இதன் குரலைக் கேட்டலாலும்	
மெல் பெடை	மெல்லிய (தனது)பேடையை	ஆற்றுமைத் துயரம் மிக்கு	
மேகின்ற	விரும்பித் தழுவுதற் கிடமான		{ காளமேக கிறத்தனன் தம்
முன்றில் பெண்ணை	{ முன்வாசலிலுள்ள பனைமரத் திலுள்ளதும் முட்களைமரிக்	முகில் வண்ணன்	{ தலைவனது திருநாமக்களை
முளரி குரம்பை	{ து செய்யப்பட்டதுமான கூடு	பேர் கிளரி கிளரி	{ (வலியின்மையால் வருந்தி
		பிதற்றும்	{ பெடுத்தெடுத்துக் கூறிவாய்
			{ பிதற்றும் படியான

மெல் ஆயியும்	{ (இவளது) மெலிவடைந்த உயிரும்	தளரின் கொலோ	{ முழுவதும் தளர்ந்தொழிந்தாளோ
கைவும்	(உடம்பின்) இளைப்பும்	இதையலுக்கு	இம்மகளுக்கு
எல்லாம்	என்னும் இவைபாவும்	உய்யல் ஆவது	{ (அவன் வந்துசேர) உஜ்ஜீவந முண்டாவது?
		அறிமேன்	அறிகிறேனில்லை.

***—பிரிவாற்றாத தலைவியின் தளர்ச்சி கண்டு தோழி இரங்கிக் கூறும் பாகரம் இது. காமவிராஹத்தா லுண்டாகும் வேதனைகளுள், சிந்தனை பசலை மேனிமெலிவு அழுங்கல் மொழி பல பிதற்றல் முதலிய பலவும் இவளுக்கு நிகழ்ந்தாய் விட்டன; இதவையிலும் இவளுடைய தலைவன் இவளை வந்துகூடி உய்யச் செய்யக்காண்கின்றலோம்; இனி மாணமொன்றே நிகழாது நிற்பது; அதவும் நிகழ்ந்த பின்புதான் இவளை வந்து கூடி உய்யச் செய்வதாக விருக்கிறானோ? என்ற தோழி இரங்குகின்றாள். இதனால், இனி இவளுக்கு ஜீவித்திருத்தல் அரிதாம் என்றவாறு.

வடநாலார் க்ரௌஞ்ச மென்று கூறுவதே அன்றிற்பறவையாவது; இது எப்பொழுதும் ஆனும் பெண்ணும் கூடியே நிற்கும்; கணநேரம் ஒன்றை ஒன்றுவிட்டுப் பிரிந்தாலும் அத்தயாத்நைப் பொருமல் ஒன்றையொன்று இரண்டு மூன்றதாம் கத்திக்கவி அதன்பின் பும்தன் அணையைக் கூடாவிட்டால் உடனே இறந்து படும். (பகல்முழுவதும் புணர்ந்திருந்து இரவிற்பிரிந்து வருந்துவதாகிய சக்கரவாகப் பறவையும் அன்றிலெனப்படுவது உண்டு.) அன்றிலும் அதன்கூடும் காமோத்திபகமாய்ப் பிரிந்தார்க்கு விராஹவேதனையை வளர்ச் செய்யுமென்க. இப்பறவையைப் பனைமாத்கில் வாழ்வதாகவே பலரும் பலகிடத்தல் கூறுவர்; “காவார்மடற் பெண்ணையன்றி விரிசூலும்” “பெண்ணைமேற் பின்னுமவன்றிற் பெடைவாய்ச் சிறுசூல்” என்பன திருமங்கையாழ்வார் பாகரங்கள்.

ஸம்ஸ்கிருதத்தில், ஷட்ஜம் ரிஷபம் காந்தாரம் மத்தியமம் பஞ்சமம் தைவதம் நிஷாதம் என்னும் ஸப்தஸ்வரங்கள் தமிழில் முறையே சூல் அத்தம் கைக்கிளை உழை இளி விளி தாரம் எனவும் ஏழிகையெனப்படுதலால் விளரிபென்றது தைவத மென்னும் ஸ்வாமென்னலாம்; அன்றி, வடமொழிகிணடில் “க்ரௌஞ்ச: க்வணதி மத்யமம்” என்றதனால் அன்றில் மத்யமமென்னும் ஸ்வாத்நை யொலிக்கிறதென்று தெரிதலால் விளி பென்பதற்கு மத்யம ஸ்வாமென்று பொருள் கொள்ளுதலும் ஒன்று. விளரிபென ஓர் பண்ணுமுண்டு.

மேன்பெடை—பிரிவுபொறுத ஸௌகுமார்யத்தையுடைய பேடை. ‘முளரிக்குரம்பை’ என்பதற்கு—தாமரையிலைகளையும் பூக்களையும் கொண்டுவந்து செய்த கூடு என்று உரைப்பாருமுளர். ‘இதுவிது’ என்றது—கட்புலனாகும் பலவற்றைச் சுட்டியது. *மாறன்பணித்த தமிழ் மறைக்கு ஆறங்கங்குற அவதரித்த வீறுடைய திருமங்கையாழ்வார், இங்கு, “அன்றில் மேன்பெடைமேகின்ற முன்றில் பெண்ணை முளரிக் குரம்பையிது” என்றதையடிபொற்றி 1. “முன்றிற் பெண்ணைமேல் முளரிக் கூட்டகத்து, அன்றிலின் சூல் அடருமென்னையே” என அருளிச்செய்திருத்தல் காண்க.

மேகின்ற—மேவுகின்ற. குரம்பை—குடம்பை. முன்றில்—இல்முன் என்பது முன்பின்னாகமாதிக் தொக்க மருஉமுடிபு; கொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் புள்ளிமயங்கியலில் [60] “முன்னென்னிளவி முன்னர்ததோன்றும், இல்லென்னிளவி மிகை நகர மொற்றல், தொல்லியன் மருங்கின் மரீ இய மரபே” என்றது காண்க; இதனை இலக்கணப் போலியில் அடக்குவர் இக்காலத்தார். தையல்—அழகு; அதனையுடையவளுக்கு ஆகுபெயர். ‘பிதற்றும்’ என்பதற்கு முதனிலைத் தொழிற்பெயராக, பிதற்றுதலும் என்றுரைக்கவுமாம். ‘ஆயியும் கைவும்,’ ‘ஆயியின் கைவும்’ என்பன பாடபேதங்கள்.

இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாவது—பகவதநுபவம் பெருமையால் ஆழ்வார் தளர்தலைக்கண்ட அன்பர் ‘பாதகமான லௌகிக பதார்த்தங்கள் அருகிலிருத்தலால் இவர் ஆயிரிடுப்பது அரிதாயிருத்தது’ என்று கூறுதலாம். இவர்தாம் இருக்கிற விடத்திலே அருகிலுள்ளார் இவர் எம்பெருமானைச் சேர்ந்து அநுபவிக்கப் பெறுதலைக்கண்டு தமக்கு அத்தன்மை

கிடைத்திடாமையாலே ஆற்றாமையிக்கு எம்பெருமான் திருநாமங்களை வாய்மாரும் எடுத்துக்கூறிப் புலம்பி, நெஞ்சந்தளர்ந்து நைகிற தன்மையைக் கண்டு 'இங்ஙனம் மெலிகிற இவர்க்கு தேஹவியோகம் ஆனபின்போ, எம்பெருமான் வந்து இவரைச் சேர்த்துக்கொள்வது!' என்று வெறுத்துக் கூறினரென்க. ... .. (அங்)

தையனல்லார்கள் குழாங்கள் குழிய குழுவினுள்ளும் *

ஐயநல்லார்கள் குழிய விழவினும் * அங்கங்கெல்லாம்

கையபொன்னுழி வெண் சங்கொடும் காண்பா னவாவுவனின்

மையவண்ணு ! மணியே * முத்தமே ! யென்றன் மாணிக்கமே ! (அசு)

மையவண்ணு	{ மையுடைய நிறம் போன்ற தரிய திருநிற முடைய வனே !,	குழிய விழவினும்	{ திரண்ட திருவிழாக்கள் லாயினும்
மணியே முத்தமே	{ லேமணியும் முத்தம் மாணிக்கமும் போல நிறத்தையும் அழகையும் ஒளியையும் உடைய எம்பெருமானே !	அங்கு அங்கு எல்லாம்	{ இன்னும் அப்படிப்பட்ட திரள்களெல்லாவற்றினும் மாயினும்
என்தன் மாணிக்கமே	{ அழகிய ஸ்திரீகள்	கைய பொன் ஆழி வெண் சங்கொடும்	{ கைகளிலுள்ள பொன்னிறமான சக்கரத்துடனும் வெண்ணிறமான சக்கரத்துடனும்
தையல் நல்லார்கள்	{ அழகிய ஸ்திரீகள்	நான் காண்பான்	{ நான் (உன்னைக்) காண அவாவுவன்
குழாங்கள் குழிய குழுவினுள்ளும்	{ கூட்டமாய்க் கூடின திரளினுள்ளே யாயினும்		
ஐய நல்லார்கள்	{ சிறந்தவர்களான கல்லபுருஷர்கள்		

***—நாயகி நாயகனைக் காண விரைந்து பேசும் பாசும் இது. நாயகனுடைய விரைந்தை ஆற்றாத நாயகி, அவனை என் காதலின்படி தனியே ஏகாந்தத்திற் கண்டு கூடிக் குலவி இன்புறக் கிடையாதாயினும் ஆண்களும் பெண்களும் பலர் கூடிய கூட்டத்தினிடையில் எங்கேனுங் காணக் கிடைக்குமாயினும் அது கொண்டு ஆறியிருப்பேனென்று கருதிச் சொல்லுகிறாளென்க. "மையவண்ணு மணியே முத்தமே என்றன் மாணிக்கமே !" என்று முன்னிலையாகக் கூறியிருப்பது எங்ஙனே எனின் ; நாயகனையே இடையறாது நினைத்துக் கொண்டிருந்து நினைப்புமிகுதியால் அவனை எதிரில் நிற்கிறுப் போலப் பாவித்து முன்னிலைப்படுத்திக் கூறினாபடி. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஆயர் மங்கைவர் கூடியாடுங் குழைவக் கூத்துப் போன்ற மகளிர்குழாத்திலும், தருமபுத்திரர் செய்த ராஜஸூய யாகம் போன்ற மஹாபுருஷர்களின் குழாத்திலும் எழுந்தருளி யிருப்பதற்குத் தகுதியுடைமைபற்றி "தையனல்லார்கள் குழாங்கள் குழிய குழுவினுள்ளும் ஐயநல்லார்கள் குழியவிழவினும் மங்கங்கெல்லாம்—காண்பானவாவுவன் நான்" என்றது. எம்பெருமான் பெண்களின் திரளிலும் மஹாபுருஷர்களின் கோஷ்டிகளிலும் ஸேவிக்கத் தகுந்தவனென்பதை "பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரொடு பௌவமெழி துவரை, எல்லாருஞ் சூழச் சிங்காசனத்தே யிருந்தாணைக் கண்டாருளர்" "காந்தள் முகிழ்சிரல் சிதைக்காகிக் கடுஞ்சிகை சென்றிறுக்க வேந்தர் தலைவன் சனகராசன்றன் வேள்வியிற் கண்டாருளர்" என்ற பெரியாழ்வார் பாசாங்களாலு முணர்க. தையல் நல்லார்கள்—ஸ்திரீகளுட் சிறந்தவர் என்றும், ஐயநல்லார்கள்—ஆர்ய ச்ரேஷ்டர் என்றுங் கொள்க. தையல் நல்லார்கள் நல்—தையலார்கள் என மாறுதலுமாம். 'குழிய' என்றது குழுவிய என்றவாறு. (குழுவிய என்பது தமிழ் என்றும், கெழுவிய என்பது கெழிய என்றும் வருதல்போல. 1. "தமிழ் தமிழ் சாயலவர்" 2. "தனது மாடே, தமிழ் காவலரை நோக்கி" 3. "கெழிய ராகுவுங் கேதவும்" என்ற இடங்களில் 'தமிழ்' 'கெழிய' என்ற பிரயோகங்கள் காண்க.)

'கைய' என்பதும் 'மைய' என்பதும் குறிப்புப் பெயரெச்சங்கள். மணியே முத்தமே மாணிக்கமே யென உபமானத்தை உபமேயமாகவே சென்னது உபசாரவழக்கு. "முத்தினை மணியை மணி மாணிக்க வித்தினைச், சென்று விண்ணகர்க் காண்டுமே" எனத் திருமங்கை யாழ்வார் பாசாத்திலும் இம்முன்று உவமைகள் ஒருங்கே கூறப்படுதல் காண்க.

1. சிவதரிந்தாமணி—கரமஞ்சாயாரிலம்பகம் 32.

2. கந்தபுராணம்—அசுரகாண்டம்.

3. இது.

நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணால் எம்பெருமானை ஸேவிக்கப்பெற்ற ஆழ்வார் அப்பெருமானை மீண்டும் எங்கேனும் காண ஆசைப்பட்டு அவனை நோக்கித் தன்னிலையுரைத்த வார்த்தை இதற்கு உன்னுறை பொருள். 'தையனல்லர்கள் குழாங்கள் குழிய குழு' என்பதற்கு ஸ்வாபதேசம்—பாதந்திராயிருக்கும் தன்மையையே பாதானமாகவுடைய ப்ரபந்தர்களின் கோஷ்டி எனவும் 'ஐயநல்லார்களுக்குழு' என்பதற்கு ஸ்வாபதேசம்—யாகம் முதலிய தொழில்களை நடத்து மியல்புடைய கைங்கர்ய ப்ரவ்ருத்தி 'சீவர்களின் கோஷ்டி எனவுங் கோள்வர். இப்பாட்டின் அழகிய மணவாள சீயருரையில்—நாயகி யானவள் நாயகனான ஸர்வேச்வரனைப் புறம்பே திராவிடையாகிலுங்காண ஆசைப்பட்டுப் புலம்பின பாகரம்' என்றதும் 'குழாங்கள் குழிய குழு' என்கையாலே 'அந்த ஸமுஹந்தான் பவவாய்ச்சேர்ந்த ஸமுதாயத்தைச் சொல்லுகிறது' என்றதும், 'இந்தக்கிளவி, "மள்ளர் குழீஇய விழவினனும், மகளிர் தழீஇய துணங்கையானும், யாண்டுங்காணேன் மாண்டக் கோனை" என்று அகத்தமிழிலுஞ் சொல்லப்பட்டது' என்றதும் இங்கு அறியத்தக்கன. [மேலெடுத்துக் காட்டிய மேற்கோள் குறுந்தொகை—நக. இது நச்சினூர்க் கிணியாரானும் "உயிரினுஞ் சிறந்தன்று" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின் உரையில் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. 'மள்ளர் குழீஇய விழவினனும், மகளிர் தழீஇய துணங்கையானும் யாண்டுங்காணேன் மாண்டக்கோனை, யானுமோராகுள மகளே யென்கைக், கோடரிலங்குவனை னெகிழ்த்த, பீடுகெழுதரிசிலு மாகுள மகளே' என்பது நொதுமலர்வரைவுழித் தோழிக்குத் தலைமகள் அறத்தொடு கின்றது; ஆதிமந்தி.]

(அச)

மாணிக்கங் கொண்டு குரங்கேறிவோத் திருளோடுமுட்டி *
ஆணிப்பொன்னன்ன சுடர்படு மாலை * உலகளந்த
மாணிக்கமே ! யென் மரதகமே ! மற்றொப்பாரை யில்லா
ஆணிப்பொன்னே ! * அடியேனடியாவி யடைக்கலமே.

(அரு)

உலகு அளந்த	{ உலகங் களை அளந்து கொண்ட	ஆணி பொன்ன	{ மாற்றுயர்ந்த பொன் பொன்ற ஒளியையுடைய
மாணிக்கமே	{ மாணிக்கம்போலச் சிறந்த வனை	அன்ன சுடர் இரு	{ ஸூர்ய மண்டலம் இரு ளோடு முட்டி படும்
என் மரதகமே	{ மரதகப்பச்சை போல் எனக்கு இனியனானவனை!	மேற்கோள்	{ மேற்கோள் சென்று கிட்டத் தான் மறைபட்டுமற்ற
மற்று ஒப்பாரை இல்லா	{ தன்னைமொப்பவர் வேறு எவரையும் உடையனாகாத	மாலை	மாலைப்பொழுதிலே
ஆணி பொன்னே	{ மாற்றுயர்ந்தபொன் போல மதிப்பையும் ஒளியையு முடையவனை!	அடியேன் அடி	{ இயல்பில் உனக்கு அடியவ ளான எனது சொந்தமான
மாணிக்கம்	{ மாணிக்கத்தால் கருங்குரங்கு வீசியெறியப்பட்டால் அம்	ஆவி அடைக்க கலமே	{ உயிர் உனக்கே அடைக்க லப் பொருளாக ஒப்பிக்கப் பட்டது.
கொண்டு குரங்கு எறிவு ஒத்து	{ மாணிக்கம் அக்குரங்கின் கையிலே அகப்பட்டு அழி தல் போன்று		

* * * —மாலைப்பொழுது கண்டு வருந்திய நாயகி இங்கி யுரைத்த பாகரம் இது.

1. 'காலையரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாது, மாலை மலருமிங்கோய்' என்கிறபடியே காமகோய் மிகவும் முதிர்வதற்கு உரிய காலமான மாலைப்பொழுதில் ஆற்றுமை மிகுதியால் தன் உயிரைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேறு கதியற்றவளாய்த் தலைமகள் தலைமகனைக் கருதி 'உனக்கே என் உயிர் தஞ்சம்; ஆதலால் நீயே என்னை வந்த காத்தருளவேண்டும்' என்று முறையிடுகிறாள். இப்பாட்டைத் தாய்வார்த்தை பெண்பார்க்கு, 'அடியேனடியாவி' என்பதற்கு, எனது அடி ஸம்பாண மகள் என்று பொருள் கொள்ள வேணும். ஆவி-உயிர்போல் அருமையான பெண் என்றபடி. ஆகுபெயர். 'அடியேனுடையாவி' என்பதும் பாடமாம்.

ஒருவரால் எறியப்பட்டுக்குங்கின்மீது சென்றவிழுந்த மாணிக்கமானது அதன்கையில் அகப்பட்டுத் திரும்பமாட்டாது அழிவது போல, இருளை அழித்தற் பொருட்டு அதன் மீது சென்ற விழுந்த ஸூரியன் அவ்விருளிற் பட்டு மீளாது மறைந்திட்டானெனக் கற்பனை கூறப் பட்டது. ஸூரிய மண்டலத்திற்கு மாணிக்கம் உவமை; இருளுக்குக் குங்கு உவமை; மாணிக்கம் மீளக்காணாமற் போதற்கு ஸூரியாஸ்தமநம் உவமை. மாணிக்கம் நவரத்தங்களுள் ஒன்று; இது செங்கிறமுடையது. தூங்களிற் கருமாணிக்க மென வருதல் அபூதோபமை யென்க. இங்கு உபமேயமாகிய இருளின் தன்மையைக் கருதி, குங்கு, கருங்குங்கு எனக் கொள்ளப்பட்டது.

இனி, மிகச் சிறந்த மாணிக்கத்தை அதன் சீர்மையை யறியாத குங்கு எடுத்து எங் கேனும் மங்கிப்போம்படி என்றது மாய்த்துப் போக்கிவிட்டாற்போல, ஸூரியனை இருளிலே யெறிந்து போக்கின மலைப்பொழுது என்றும் உரைக்கலாம்; இவ்வுரையில், மாலைக்குக் குங் கும், ஸூரியனுக்கு மாணிக்கமும், அவன் விழுந்தற்கு அது எறியப்படுதலும், இருளுக்கு எறி யப்படுமிடமும் உவமையாம்.

அழகியமணவாள சீயருரை காண்மின்; —“அன்றியே, மாணிக்கத்தைக் கொண்டு குங்கு எறிந்தாற்போலே யென்றமாம். குங்குதலாவது வளைதலாய், உதித்த ஆதித்யன் உயர் எழுந்து விழுந்து அந்தமித்த கடுமையைச் சொன்னபடி” என்று. இவ்வுரைக்கு, குங்கு’ என்னும் செயவெனெச்சம் ஈறு தொக்க தென்க.

ஆணிப்பொன்—மாற்றறிதற்குக் கொள்ளும் உயர்தரப்பொன்; இதுக்குமேலே மாற் றில்லை யென்னும்படியான சிறந்த பொன் என்றும் உரைப்பர். மற்ற ஒப்பாரையில்லா— தனக்குத் தானே உவமையாவதன்றி ஒரு படியாலும் வேறு நிகரில்லாத என்றபடி. “தனக் குவமை யில்லாதான்” என்ற திருக்குறளும் அறித. இதனால், தன்னை பொழிந்தார் யாவரினும் தான் மேம்பட்டவெனென்பது விளங்கும். “ஒத்தார் மிக்காரை யிலையாய் மாமாயா” என்றார் திருவாய்மொழியிலும்.

இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாவது—எம்பெருமானை யறுபுகிப்பதற்கு உரிய காலம் வந்திருக்க, அவ்வுறுபுகம் கிடையாமையாலாகிய ஆற்றாமையின் மிகுதியால் வருந்திய ஆழ்வார், அவ்வருத்தம் தீரும்பொருட்டு ஸ்வாமியான எம்பெருமான் பக்கலிலே ஸொத் தாகிய தன்உயிரை அடைக்கலமாக ஸமர்ப்பித்தலாம். மிக்க விளக்கமுடையவிவேகம் மோஹாத் தகாரத்திலே விழுந்து அகப்படும்படியான இந்நிலையில் உன்னைச் சரணமடைந்த இவ்வுயிருக்கு கீயேயன்றோ ரகங்கெனென்று உரைத்தனரென்க. (அடு)

அடைக்கலத்தோங்கு கமலத்தரையன் சென்னியென்னும் *
முடைக்கலத் தூண்முன் னரனுக்கு நீக்கியை * ஆழிசங்கம்
படைக்கல மேந்தியை வேண்ணெய்க்கன்றாய்ச்சி வந்தாம்புகளால்
புடைக்கலத்தானை யெம்மாளை * என்சொல்லிப் புலம்புவனே ? (அசு)

அடை	இலையாகிய	ஆழி சங்கம்புடைக்க	ஸூதர்சந பாஞ்சஜந்யங்களை
கலத்து	முடைத்திலே	கலம் ஏந்தியை	ஆயுதங்களாகத் திருக்கை
ஒங்கு	உயர்ந்ததோன்றின	வேண்ணெய்க்கு	களிற் கொண்டுள்ளவனும்
கமலத்து	{ (திருமாவின் நாமித்) தாமரை	அன்று	வேண்ணெய்க்காக
அலர்	மலரிலே	ஆய்ச்சி	{ களவுக்கையுமாக அகப்பட்ட
அயன்	வெளிப்பட்டுத் தோன்றின	வல் தாம்புகளால்	{ அந்நாளில்
சென்னி என்னும்	பாஹ்மாவின்னுடைய	புடைக்க	யசோதைப்பிராட்டி
முடை கலத்து	தலையாகிய	அலந்தானை	வலியகயிறுகளால்
வண்	{ முடைநாற்றமுடைய	எம்மாளை	அடிக்க
முன்	{ பாத்திரத்திலே	என் சொல்லி புலம்	{ வருந்தினாரோலத் தோற
அரனுக்கு	உணவு இரத்தலை	புலன்	{ நினவனும்
நீக்கியை	முன் ஒருகாலத்தில்		{ எமது தலைவனுமான திருமா
	வெணுக்கு		{ லைக் குறித்த
	போக்கியருளினவனும்		{ நான் என்னவென்று சொல்
			{ லிப் புலம்புவேன்?

நாயகனைப் பிரிந்த நாயகி இரங்கியுரைக்கும் பாசும் இது. ஆபத்துக்கு உதவுந் தன்மையும் அடியார்களுடைய விரோதிகளை நிகரஹித்தற்கு ஏற்ற கருவிகளையுடையது யிருக்குந் தன்மையும் அடியார்க்கு எளியனாயிருக்குந் தன்மையும் எம்பெருமானுக்கு இயற்கை யாகவுள்ளன; இத்தன்மைகள் தன் பக்கலில் உதவாமையைக் குறித்துப் பாரங்குச நாயகி இரங்குகிறுள்ளன. “அடைக்கலத்தோங்கு கமலத்தலாயன் சென்னியென்னும் முடைக் கலத்தான்முன்னாறுக்கு நீக்கியை” என்றதனால் ஆபத்துக்கு உதவுந் தன்மையும், “ஆழிசங் கம் படைக்கலமேந்தியை” என்றதனால் ஆச்சித விரோதிகளை நிகரஹிப்பதற்கு ஏற்ற கருவி யுடையதும், “வெண்ணெய்க்கண்ணாய்ச்சி வன்தாம்புகளால் புடைக்கலந்தானே” என்றதனால் அடியார்க்கெளிமையும் தெரிவிக்கப்பட்டனவாம். [என் சொல்லிப் புலம்புவனே.] சிவனுக்குத் தயர் நீக்கினவனை நோக்கி எனக்குத் துயர்நீக்கவேணு மென்று சொல்வேனோ? அடியார் துயர் நீர்க்க ஆயுதமேந்தியுள்ளவனை நோக்கி என் துயர்நீர்க்கக் கையில் கருவி கொள்ள வேணு மென்று சொல்வேனோ? ஆய்ச்சியர்க்குக் கட்டவு மடிக்கவும் எளியனானவனை நோக்கி எனக்கெளியனாக வேணுமென்று சொல்வேனோ? யாது சொல்லிக் கூப்பிடுவே னென்கிறான். அந்தோ! இத்தன்மைகள் பாசியேன் பக்கலில் உதவக் காணவில்லையே! என இரங்கியவாறு. ஒருகாலத்திலே பாமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து சிாமுடையனாயிருப் பது பலரும்பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்றதெனக் கருதி, அவனது சிாமொன்றைக் கொய்து விட, அக்கபாலம் அப்படியே அவன் கையில் ஒட்டிக்கொள்ள ‘இதற்கு என்ன செய்வது?’, என்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் ‘இப்பாவன்கொலையப் பிச்சை யெடுக்கவேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அக லும்’ என்று சொல்ல, சிவபிரான் பலகாலம் பல தலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சை யேற்றாக் கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, ஒருநாள் பதரிகாச்சமத்தை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி ஏற்றபோது அப்பெருமான் அக்ஷய மென்று பிசுக்கியிட, உடனே அது நிறைந்து கையை விட்டதன்றது என்பது, அயன் சென் னிக்கலத்து ஊண் அரனுக்கு நீக்கிய கதை.

தாமரைப்பூப் பசிய இலையின் மீது உயர்ந்து விகலிப்பது போலத் திருநாபித்தாமரை மலர் எம்பெருமானது பசிய திருமேனியின் மீது எழுந்து தோன்றினமை “அடைக்கலத் தோங்கு கமலம்” என்றதனால் விளங்கும். இனி, அடைக்கலமென்பதை அரனுக்கு விசேஷண மாக்கி, அடைக்கலமாகப் புகுந்த சிவனுக்கு, என்றும், நீக்கி என்பதற்கு விசேஷணமாக்கி, ரக்ஷகமாக இருந்து நீக்கினவனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அன்றி, ‘அடைக்கலத் தோங்கு அயன்’ என அந்நயித்து (தன் பக்கலிலே) அடைக்கலமாக வளர்கிற பிரமன் என்று உரைப்பாரு முளர். அடைக்கலமென்பது ரக்ஷிப்பதற்கு உரிய பொருளையும் ரக்ஷகனையும் குறிக் கும். ‘கமலத்து அலர்’ என்பதற்குத் தாமரைப்பூ எனப்பொருள் கொண்டால், ‘தோன்றின’ என்ற வருவித்துக் கொள்ளவேண்டும். முடை—கெட்டகாற்றம்

படைக்கலம்—போர்க்கருவி: எம்பெருமானுக்குச் சங்கு சக்கரங்கள் ஆபரண கோடி யிலும் ஆயுத கோடியிலும் அமையும். படைகலம் ஏக்தி—படையும் கலமுமாக [ஆயுத ஆப ரணங்களாக]த் தரித்தவன் என்றனும் பொருந்தும். திருவாழியாழ்வான் ஆயுத மாகலாம்; திருச்சங்காழ்வான் எங்ஙனே ஆயுதமாகும் வகையென்னில்; ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் தனது பெரு முழுக்கத்தால் பகைவரை அஞ்சவித்த அழித்தலால் ஆயுதவர்க்கத்தின் பாற்படும்.

அன்று ஆய்ச்சி வன்தாம்புகளால் புடைக்க அலந்தானே—வெண்ணெய் திருடின குற் றத்திற்காக யசோதைப்பிராட்டி உலோடு பிணைத்துத் தாம்பிணல் கட்டியடிக்க வருந்தியிருந்த வனை என்றபடி; வருந்தி சின்றது அடிப்பதனுண்டான தன்பம் பொறுக்கமாட்டாமைய லன்று; திருவாய்ப்பாடி யெங்கும் தருதுருக்கையாய்த் திரிந்து பெண்களையும் தயிர் பால் நெய் வெண்ணெய் முதலியவற்றையும் கொள்ளை கொள்ளப் பெறுதபடி இங்ஙனே கட்டிப்போட்டு வைத்திருக்கிறுளே யென வருந்தியவாறு. பெரிய திருவிழாக்களில் கள்ளப்பயல்களை அரசாங் கச் சேவகர்கள் சிறைப்படுத்திவைத்தால், ‘வேண்டினபடி திரிந்து களவு முதலியன செய்யப் பெருமே கம்மையிப்படி சிறைப்படுத்திவைப்பதே’ என்று அப்பயல்கள் வருந்துவது போல.

பட்டர் திருகோட்டியூரி லெழுந்தருளியிருக்கும்போது ஒரு ஸ்லாமி வந்து ‘அடியே னுக்கு ஒரு திருவிருத்தம் பொருளருளிச் செய்யவேண்டும்’ என்று பிரார்த்திக்க, ‘கம்பெரு மானைப் பிரிந்த துயரத்தினால் எனக்கொன்றும் சொல்லப் போகிறதில்லை; நஞ்சியர் பக்கலிலே

கேட்டுக்கொள்ளும் என்ற சொல்லி, நஞ்சீயர்க்கு நியமிக்க, சீயரும் பொருளருளிச் செய்த வருகையில் இப்பாட்டளவிலே வந்தவாறே "புடைக்க அலந்தானே" என்கிற பாடப்படியே நஞ்சீயர் பொருளுரைக்க, பட்டர் அதுகேட்டு 'ஜயா! "அலந்தானே" என்ற பாடத்திற்காட்டி லும் "அலந்தானே" என்ற பாடம் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திற்கு மிகப் பொருத்தம் போலே இன்று தோன்றுகின்றது' என்றருளிச் செய்தாராம். ஆய்ச்சி அடிக்க அடிக்க முகமலர்ந்தாலும் கண்ணபிரான். (இதனை விவரிப்போம்.) கண்ணபிரான், வெண்ணெய் களவு செய்திற தன்னை யசோதைப்போட்டி அடிக்கடி தாம்பினால் கட்டி வருத்துகின்றனென்று வீட்டிலுள்ள கயிறுகளைத் துண்டு துண்டாக அறுத்து வைத்திடுவான்; அவற்றை அவன் ஒன்றோடொன்று முடிபோட்டு ஒரு கயிறுவடிவமாக்கி அதனொண்டு கண்ணபிரானைக் கட்டுவன்; அப்படி கட்டும்போது தன் உடம்புக்கு எட்டம் போராதபடியான அக்கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்ட முடியாதபடி எளிகில் தன்னைத் தப்பிவிடக்கொள்ள வல்லவனாயினும், தனது ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் ஆச்ரித பாரதந்திரியம் முதலிய சிலங்களை வெளியிடுவதற்கென்றே பாதவசிலையைத் தவிர்ந்து மறுஷ்ய ஸஜாதீயனாக அவதரித்திருக்கிற தான் உலோடு கட்டுண்டு அடியுண்டிருக்கை முதலான இவ்வகைகளால்தான் அக் குணங்களை விளங்கச் செய்து கொள்ள வேணுமென்று கொண்டு, ஒரு சுற்றுக்கும் போராத தாம்பு இரண்டு மூன்று சுற்றுக்குப் போரும்படி உடம்பைச் சுருக்கி அமைத்துக் கொண்டு 'கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்' என்னும்படி ஆவன்; 'இங்ஙனே நம்முடைய ஸௌசீல்ய ஸௌலப்ய குணங்கள் விளங்கப் பெற்றோமே; அவதார ப்ரயோஜனம் நன்கு நிறைவேறப் பெற்றதன்றோ' என்று முகமலர்ச்சியடைந்திடுவன் என்க.

எம்பெருமான் பக்கல் ஈடுபட்டு ஆற்றுகை கொண்ட ஆழ்வார் அவனது திருக்கல்யாண குணங்களையும் திருநாமங்களையுஞ்சொல்லி முறையிடுதல் இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருள். [என்சொல்லிப் புலம்புவனே?] அவனது குணசேஷ்டிதங்களில் குறையொன்றுங் காணுமையால் எனது குறையையே நான் சொல்லக்கடவே' எனப்பதாம். ... . (அக)

புலம்புந் கனகுரற் போழ்வாயவன்றிலும் * பூங்கழிபாய்ந்
தலம்புந் கனகுரற் துழ்திரையாழியும் * ஆங்கவைநின்
வலம்புள்ளது நலம் பாடு மிதுகுற்றமாக வையம்
சிலம்பும்படி செய்வதே? * திருமால்! இத்திருவினையே.

(அஎ)

திருமால்	{ பிராட்டியினிடத்து மேரஹ முள்ளவனே!	ஆங்கு அவை	{ அவ்வவ்விடத்திலுள்ள அந் தந்த வந்துக்களானவை,
புலம்பும்	{ (விரஹவேதனையால்) கத்து கிற	நின் வலம் புள்ளது	{ உனது வலிமையையுடைய
கன குரல்	கனத்த குரலையுடைய	நலம் பாடும் இது	{ கருடப்பறவையினது நன் மையை (இவன்) எடுத்துப்
போழ் வாய அன்	{ விளந்த வாயையுடைய அன் றிலும் { நிற்பறவையும்	குற்றம் ஆக	{ பாடுகிற இதுவே குற்றமா கக்கொண்டு
பூ கழி பாய்ந்து	{ அழகிய கழிசினுள்ளே புரும் அலம்பும் { படி பாய்ந்து அலைகிற	வையம் சிலம்பும்படி	{ உலகத்தார் முறையிடும்படி
கன குரல்	{ கம்பிரமான தொனியையு டைய	இ திருவினை	{ திருமகள் போன்ற இப் பெண்ணை
குழ் திரை ஆழி	{ குழ்ந்த அலைகளையுடைய	செய்வதே	{ துன்பப்படுத்தவதே!
யும்	{ கடலுமாகிய		{ [இது கருதியோ?]

***—அன்றிற் குரலுக்கும் கடலொசைக்கும் ஆற்றாத தலைவியின் நிலைமை கண்டு தோழி இரங்கிக் கூறும் பாசரம் இது. அதாவது—நாயகியின் தளர்ச்சியைக்கண்ட தோழி தானும் தளர்ச்சியடைந்து, பாவநாப்கர்ஷத்தாலே நாயகனை எதிரிற் கொண்டு முன்னிகைப் படுத்தித் தன்னிலே யுரைத்த பாசரம். அன்ற, தோழி தலைமகனை எதிர்ப்பட்டுத் தலைமகளின் ஆற்றுகைமையை அவனுக்குக் கூறியுணர்ந்துவது என்னவுமாம். உன்னிடத்தின் அன்பு கொண்ட தலைவி, உன்னைப்பிரிந்த நிலையில் அத்துயரம் ஒரு வரத தணியும் பொருட்டு, உனக்கு வரஹனமாய் உனது நித்யஸம்பந்தம் பெற்றுள்ள பெரிய திருவடியின் சிறப்பைப் பாராட்டிக் கூறிநிற்க, அதனைக்கண்டு, அதனால், இவள் பிரிவாற்றாத மெல்லிய ளென்று உணர்ந்து அன்றிற் குரலும் கடலொலியும் அவ்வாற்றுகையின் மேலும் தாமும் ஹிம்னை

பண்ணக் கடவனவோ வென்கிறான். ஆனும் பெண்ணுமான அன்றில் இளைபிரியாமல் நெருங்கி ஒன்றோடொன்று வாயலகைக் கோத்துக்கொண்டு உறங்கும் பொழுது அவ்வுறக் கத்திலே வாயலகு தன்னில் நெகிழ்த்தவளவிலே தயிலுணர்ந்த அப்பிரியைப் பொருமல் மெலிந்து பெருந்தொனியாகக் கத்துகிற மிக இரங்கத்தக்க சிறஞால் விரைவேதனைபை வளரச் செய்வதால் "புலம்புங் கன தூற் போழ்வாயவன்றிலும்" எனப்பட்டது. "பெண்ணை மேல், பின்னும்மவ்வன்றிற் பெடைவாய்ச் சிறஞாலும், என்னுடைய நெஞ்சுக்கு ஓர் நர்வாள மென்செய்கேன்" என்று திருமங்கையாழ்வாரும் பெரிய திருமடலில் அருளிச்செய்தார்.

பூங்கழிபாய்ந்து அலம்புங் கனதூரல் சூழ்திரையாழியும்—கதிபதியாகிய கடல் அழகிய கழியினுள்ளே புகப்பாய்த்து அலைமறித்து பெருமுழுக்கஞ் செய்வதை கோக்குமிடத்து, அதி, தன் மனைவியைக் கைகளால் தழுவித் களிப்பினால் ஆவாஞ் செய்வது போன்றிருத்தலால் விரைவேதனை மிகுகிறபடி. அஃறிணைப் பொருள்களிலும் சேதமாகிய சிறப்பறவையோடு அசேதமாகிய பெருங்கடலோடு வாசியறப் பிரிவுக்கு வேதனைப் படுவதையும் கலவிக்கு மகிழ்ச்சிகொள்வதையும் கண்ணெதிரிற் காணுதல் கலக்கத்துக்குக் காரணமாம். [புள்ளது வலம்.] பக்தர்களை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டு எம்பெருமானை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு வந்து உதவுதல் கருடனுடைய நலமென்க. வையம் சிலம்புதலாவது—இவளுடைய தளர்ச் சிக்காகத் தாயர் தோழியர் உற்றார் உறவினர் ஊரார் அனைவரு முறையிடல். திருமால்! என விளித்தது, ஒருத்திக்கு நல்லவனாயிருக்கின்ற நீ இவள் இங்ஙனம் வருந்தப் பார்த்திருத்தல் பகடபாத மன்றோ? என்றவாறு. 'இத்திருவினை' என்று இவளையுந் திருமகளாகவே சொன்னது, இவள் அவளுக்கு நிழல் போலிருப்பவள் என்றாகிலும் இவளைப் பார்க்க வேண்டா வோ?' என வெறுத்துரைத்தவாறு. திரு-ஸ்தீர்களுட் சிறந்தவன்.

கனதூரல்—பண்புத்தொகை; கிலைமொழி வடமொழியாதலின் இயல்பாயிற்று. 'கனை தூரல்' என்ற பாடத்தில் 'கனைக்கிற தூரல்' எனப்பொருள் காண்க; வினைத்தொகை. போழ்வாய் அன்றிலும்—தன் தூரலால் விரைவே இது துண்டமாகப் பிளந்திடுகிற வாயையுடைய அன்றில் என்றும் உரைப்ப. 'போழ்' என்பது தன் வினை பிறவினை இரண்டுக்கும் பொது. பூங்கழி—பூக்களையுடைய கழி என்னவுமாம். வலம்—வெற்றியுமாம்.

"[ஆங்கவை] பிரிந்திருப்பார்க்கு மற்றும் பாதகமான சேக்கன் கழுத்திலே மணி யோசை யென்ன, சந்திரோதய மென்ன, தென்ற வென்ன இப்படிப்பட்ட பாதகங்களைச் சொல்லிற்றுதல்" என்ற நம்பிள்ளையீடு காண்க. [சின் வலம்புள்ளது நலம்பாடுமிது குற்றமாக வையம் சிலம்பும்படி செய்வதே!] கருடன் உனக்கு அடிமை செய்து தழும்பு சுமந்தாற் போலே ஸம்சுலேஷ அடையாளங்களைத் தரிக்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு அக்கருடனைப் பாடினவிது குற்றமாக அன்றில் கடலோசை முதலானவை இவளை நலிய அத்தாலே இவள் கோவுபடா சின்றுளென்று நாட்டார் பழி சொல்லும்படி நீர் விட்டு வைப்பதே!, உம்முடைய மலிவி கோவுபடப் பார்த்திருத்தல் உமக்குக் குறையன்றோ என்றபடி. திருமால்—அன்னமை விளி; "திருமால் நான்முகன்" (8-3-9) என்ற திருவாய் மொழிப் பாசுரத்தின்போல.

எம்பெருமானைச் சேராமையாலாகுந் துன்பத்தையும் சேர்வதனாலாகும் இன்பத்தையும் உலக நடத்தைகள் கிளைப்பூட்டுதலால் வருந்தாநின்ற ஆழ்வாரது தன்மையைக் கண்ட அன்பர்கள், எம்பெருமானை கோக்கி 'இப்படி உலகம் முறையிடும்படி இவரை இவை நலியக் கடவனவோ?' என்று வெறுத்துரைத்தல் இதற்கு உன்னுறை பொருள். அன்றிற்கூரல் பிரிவுத் துன்பத்துக்கு ஸ்மாரகம்; ஆழிமுழுக்கம் சேர்க்கையின்பத்துக்கு ஸ்மாரகம். [சின் வலம்புள்ளது நலம்பாடுமிது குற்றமாக] எம்பெருமான் கம்மிடத்து விரைந்து வந்து சேர்வதற் குறுப்பான வேக கதியையுடைய விரைனம் அவனுக்குச் சொந்தமாயிருக்கையில் நாம் இழக்கவேண்டுவதில்லையே பென்று மகிழ்ச்சி பாராட்டுதலே குற்றமாக என்க, அடிமைச் செல்வமுடைமை பற்றி ஆழ்வாரைத் திரு என்றது; எம்பெருமானோடு கித்யாநுபவஞ் செய்வத்தக்கவ ரென்க.

...

...

...

...

...

(அ)

திருமாலுருவோக்கும் மேரு * அம்மேருவிற் சேஞ்சுடரோன்
திருமால் திருக்கைத் திருச்சக்கரமோக்கும் * அன்னகண்டும்
திருமாலுருவோ டவன்சின்னமே பிதற்றுகிற்பதோர்
திருமால் தலைக்கொண்ட நங்கட்டு * எங்கேவருந் தீவினையே.

(அஅ)

மேரு	மஹாமேருமலையானது	அவனுருவத்தையும் அவ
திருமால் உரு	திருமகள் கேள்வனான தலை	னது அடையாளத்தையுமே
ஒக்கும்	வனது திருமேனியை	(நேரிற் கண்டாற்போல
	யொத்திருக்கும்	அன்பு மிகுதியாற்போல
அமேருவில் செம்	அந்த மஹாமேருவின் அரு	மடைந்து) பேரிட்டுக்
சுடரோன்	கிலே விளங்குகிற சிவந்த	கூவும்படியான
திருமால் திரு கை	ஒளியையுடைய ஸூர்யன்	ஒப்பற்ற செல்வமான வேட
திரு சக்கரம்	அத்தலைவனது அழகிய கை	கையை
ஒக்கும்	யிலுள்ள திருவாழியை	ஏற்றுக்கொண்டுள்ள
	யொத்திருப்பன்;	எமக்கு
	(அவனுருவத்தையும் சக்கரத்	(பிரிவுக்குக் காரணமான)
அன்ன கண்டும்	தையும் நேரில் காணாமல்)	பாவம்
	அவற்றிற்குப் போலியாயுள்	எப்படி வரக்கடவது?
	ளவற்றையே கண்டும்	[வரமாட்டாது.]

* * *—போலிகண்டு அழிகிற தலைவி ஆற்றாமைக்கு இரங்கி யுரைக்கும் பாசும். எம் பெருமானை நோக்க வேலிக்கப் பெறுமளவில் மாத்திரமேயல்லாமல் அவனது போலியைக் காணு மளவிலும் அவனாகவே பாவித்து இடைவிடாது நாமோச்சாரணம் பண்ணி வருகிற நல்லோ மான நமக்கு இங்ஙனே விரஹவேதனைக்குரிய தீவினை எங்கிருந்து வந்ததென்று தலைவி வெறுத் துரைக்கின்றாள்.

திருமாலுரு வொக்கும் மேரு—பூமஹாலக்ஷ்மியின் பொன்னிறமான திருமேனியினொளி வலப்பதனால் தானும் பொன்னிறம் பொலியப்பெற்ற எம்பெருமானது பெரிய திருமேனி பொன்மயமான பெரிய மேருபர்வதம் போன்றிருக்கு மென்க.

அம்மேருவில் சேஞ்சுடரோன் திருமால் திருக்கைத் திருச்சக்கர மொக்கும்—அந்த மஹா மேருபர்வதத்தின் ஸமீபத்திலே விளங்காநின்ற சிவந்த கொளியையுடைய ஸூர்யன் அவ் வெம்பெருமானுடைய அழகிய திருக்கையிலுள்ள திருவாழியாழ்வான் போன்றிருப்பான். [அன்ன கண்டும் இதயாதி.] அப்பெருமானுடைய திவ்யரூபத்தையும் திவ்யாபுதத்தையும் நேரில் காணப் பெருமல் அவற்றிற்குப் போலியாயுள்ளவற்றையே கண்டிருக்கச் செய்தேயும் அவ னுருவத்தையும் அவனது அடையாளத்தையுமே நேரிகண்டாற் போல அன்பு மிகுதியாற் ப வசமடைந்து இத்தனை பேரிட்டுக் கூவும்படியான வ்யாமோஹம் பெற்றிருக்கிற எமக்கு, பிரி வுக்கு அடியான பாவம் எங்ஙனே உண்டாயிற்றோ தெரியவில்லையே! என்கிறாள். மால் தலைக் கொண்ட—ஆசையின் மேலெல்லையிலே நிற்கிற என்னவுமாம். நாயகனைப் பிரிந்த நாயகி நாயகன் போலிகளை அவனாகவே பாவித்து வாய்பிதற்றுவதை 1. "கின்ற குன்றத்தினை நோக்கி நெடுமாலே வா வென்று கூவும்" 2. "செய்யதோர் நாயிற்றைக் காட்டிச் சிரீதான் மூர்த்தி யீதென்னும்" என்பவற்றிலும் காண்க.

ஜந்தார்தாஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி:—நானும் கஷணபாபநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ராபயதே."-பாபங்கழியப் பெற்றவர்களுக்கே பகவத பக்தி பிறக்குமென்றும், பகவத் பக்தியுடையாளைப் பாவம் அணுகாதென்றும் சாஸ்திரியிருக்க, அந்த பக்தியின் மேலெல்லை யிலே நிற்கிற நமக்குப் பேறபெறுமைக்குக் காரணமான பாவம் வருவதற்கு வழியுண்டோ? என்று ஆழ்வார் வருந்தியுரைத் தராயிற்று. எம்பெருமான் பக்கலில் மாத்திரமேயன்றி எம்பெ ருமான் வடிவத்தை யொத்திருக்கும் பொருளிலும் ஈடுபடுதலே பக்தியின் மேலெல்லையாம்.

மூன்றாமடியில், சிஹநம் என்னும் வடசொல் சின்ன மெனத்திரிந்தது. ... (அஅ)

தீவினைக் காருநஞ்சை நல்வினைக்கின்னமுதத்தனைப் *

பூவினைமேய தேவி மஹானைப் * புன்மையென்கா

தாவினை மேய்க்கும் வல்லாயனை * அன்றுலகீரடியால்

தாவின வேற்றை யெம்மானையெஞ்ஞான்று தலைப்பெய்வனே?

(அக)

1. திருவாய்மொழி 4—4—4

2. கை 4—4—2.

தி வினைக்கு அரு நஞ்சை	{ (அடியார்களுடைய பாவத் துக்குப் பரமமான விஷம் போன்றிருப்பவனும்	புன்மை என்காது ஆவினை மேய்க்கும்வல் ஆயனை	{ சிறுமைகருதி இகழாமல் பசுக்களை மேய்க்கும் வலி மையை புடைய இடைய னாவனும்
நல் வினைக்கு இன் அமுதத்தினை	{ (அவர்களுடைய கைக்கரிய மாகிய நல்ல தொழிலுக்கு இனிய அமிருதம் போல் இனிப்பாகவுள்ளவனும்	அன்று உலகு இர் அடியால்	{ முன்பொரு காலத்திலே உலகங்களை இரண்டு அடியாலே
பூவின் மேவிய தேவி மனனுளனை	{ தாமரைமலரைத் தனக்கு இடமாகக்கொண்டு பொருந் திய திருமகளுக்குக் கண வனும்	தாலின் ஏற்றை எம்மாலை எஞ்ஞான்று தலைப் பெய்வள்	{ அளந்துகொண்ட மேன்மை புடைமவனுமான எம்பெருமானை எப்பொழுது சேர்வேன்?

* * * —நாயகனுடைய ஸம்ச்லேஷத்துக்கு விவாகின்ற நாயகி இங்கியுரைக்கும் பாசரம் இது. கொடிய துன்பத்தை விளைக்கிற தீக்கருமங்களை எளிதில் ஒழிப்பவனும், தன் பக்கம் அடிமை செய்வார்க்கு நிகரற்ற இன்பமூர்த்தியாயிருப்பவனும், தாமதையைக் தனது சிறப்புக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் அழகுக்கும் தக்க இடமாகக் கருதி அதில் வீற்றிருப்பவளாய்ப் புருஷகாரபூதையான பிராட்டிக்கு நாயகனும், திருவுள்ளத்தில் சிறிதும் வெறுப்பின்றியே உகப்புடனே பசுக்களை மேய்க்கப்பிறந்து, வேஷம் கொண்டவன் போலன்றிச் சாதி குணம் தொழில்களில் உறைந்து கிலைகின்ற இடையனும், இரண்டடிகளாலே ஸகல லோகங் களையும் அளந்து கொண்ட மேம்பாடுடையனுமான எமது தலைவன் எப்பொழுது சேர்ப்பெறு வேன் என்கிறான். அடியார்கட்குப் பகை தீர்ப்பவனும் அடிமைக்கு இனியனும் புருஷகா ரமான திருமகளுக்குக் கணவனும் அன்பர்க்கு எளியனும் எல்லாவுலகையும் சீழ்ப்படுத்திய வனுமான எம்பெருமானை எப்பொழுது சேர்ந்து அதுபவிக்கப் பெறுவேனென்று ஆழ்வார் பேற்றுக்கு விவாந்து பேசுகிறபடி.

‘திவினைக்கு அரு நஞ்சு’ என்றது—கொடிய துன்பத்தை விளைக்கிற தீயகருமங்களை எம்பெருமான் எளிதில் ஒழிப்பவன் என்றவாறு. ‘நல்வினைக்கு இன்ன முதம்’ என்றது—தன் விஷயத்தில் கைக்கரியம் செய்பவர்கட்கு இன்பமயமாயிருப்பவன் எம்பெருமான் என்ற வாறு; அவர்கள் பக்தியை அழியாது வளரச் செய்பவன் என்க. முக்திக்கு வ்யாஜகாரண மான ப்ரபத்தியை இங்கு நல்லினை என்றது.

புன்மை யென்காது ஆவினை மேய்க்கும்—மிகவும் சீச ஜாநியாகிய பசுக்களையோ நாம் மேய்ப்பது’ என்ற ஜாருப்பனை கொள்ளாமல் “1 திவத்திலும் பசுவிரை மேய்ப்புவத்தி செங் கனிரை யெங்களாயர் தேவே!” என்கிறபடியே ‘பசுமேய்க்கும் பாக்கயம் பெற்றோமே!’ என உவந்து மேய்ப்பவ னென்றவாறு.

‘தாலின் வேற்றை’ என்றவிடத்து ‘ஏறு’ என்றது மேம்பாடு விளக்கவந்த உபசா ரவழக்கு; ஏறு காளை சிங்கம் இச்சொற்கள் ஆண்பாற்கு வருகையில் சிறப்புப் பொருளு ணர்த்தவனவாம்; இது வடமொழி மர்யாதை ... (அக)

தலைப்பெய்தி யானுன் திருவடிதுந் தகைமையினுல் *
நிலைப்பெய்தவாக்கைக்கு நேற்றனம் மாயமும் * மாயஞ்செவ்வே
நிலைப்பெய்திலாத நிலமையுங் காண்டோறசுரர்குழாம்
தோலைப்பெய்த நேமியெந்தாய்! * தோல்லைபூழி சுருங்குகதே.

(கூ0)

அசுரர் குழாம்	அசுரர் கூட்டத்துக்கு	உன் திரு அக.	{ உனது திருவடித் தாமரை மலர்களை
தோலை பெய்த	அழிவைப் பண்ணின	குடும்	{ (எனது) தலைமேற் கொள் ளும்படியான
நேமி	சக்கராயுதத்தை புடைய	கைகமையினுல்	{ அடிமைக்குணமாகிய தகுதி சினுல்
எந்தாய்	எம்பெருமானே!		
யான்	நான்		

1. திருவாய்மொழி 10-3-10.

தி—17

தலைப் பெய்து	(யான் உன்னைச்) சேர்ந்த	மாயம் செவ்வே	இந்த ஆச்சரியம் ஒருபடி
நிலைப்பு எய்த	நிலைபெற்றிருக்கும்படியாக	நிலைப்பு எய்திலாத	யாக நிலை நின்று முடிவு
ஆக்கைக்கு	இவ்வுடம்பைப்பெறுதற்கு	நிலைமையும்	பெறமாட்டாத நிலைமையையும்
நோற்ற	தவஞ்செய்த	காண்தோறு	நோக்கும்போதெல்லாம்
இ மாயமும்	இந்த ஆச்சரியத்தையும்	தொல்லை ஊழி	{ மழமையான [அரதியான]
		சுருக்கலது	{ காலம் சுருங்குகிறதில்லை.

* * * —நாயகனைப் பிரிந்த நாயகி பிரிவுக்கு ஆற்றாது உரைக்கும் பாசும் இது. நான் உன்னை யணுகி உனது திருவடிகளைத் தலைமேற்கொண்டு வழிபடும்படியான இவ்வுடம்பைப் பெறுதற்கு நல்ல தவஞ் செய்து வைத்திருந்தும் அப்பேறு முட்ட முடியக்கூடாமல் இனிட யில் நீங்குதலை ஆலோசிக்குமிடத்து ஆற்றாமையாற் காலம் மிக நெடுகித் தோன்றுகிறது என்பது இப்பாட்டின் தேர்ந்த கருத்து. 'சுருங்கலது' என்பதற்கு, சுருங்குகிறதில்லை என்ற எதிர்மறையாகப் பொருள் கொள்வதன்றியே 'சுருங்குதலையுடையது' என உடன்பாடாகப் பொருள்கொள்வதாயின், இப்படியே என் காலம் கழித்து விடுகிறதேயென்று இரங்கியபடியாம். பூர்வஜன்மங்களில் மிக்க பெருந்தவஞ் செய்திருந்தாலன்றி, இப்படிப்பட்ட அரிய பெரிய நாயகனைப் பெறுதல் இயலாததலால் 'நோற்ற இம்மாயம்' என்றது. "உன் திருவடிகளில் அடிமையாலல்லது செல்லாதபடியான சரீரத்தைப் பெற்றபடியையும், அப்படியிருக்கச் செய்தே அவ்வடிமையை இழந்திருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்திக்கக் காலம் போருகிறதில்லை யென்கிறார்" என்பது அப்பிள்ளையுரை.

ஸர்வேச்வரனைச் சரணமடைந்து அவன் திருவடிகளையே வணங்கி அத்திருவடிகளே பேற்றுக்கு உபாய மென்று அத்யவஸாயம் கொள்வதற் குறுப்பான இவ்வினகூடண சரீரத்தைப் பெற்றிருப்பதையும் அப்படி பெற்றிருந்தும் பூர்ணாநுபவம் கிடைத்திடாமலிருப்பதையும் நோக்குமிடத்துக் காலதாமதம் பொறுக்க முடியவில்லை பென்று ஆழ்வார் கலங்கியுரைத் தாராயிற்று.

'மாயம் செவ்வே நிலைப்பெய்திலாத நிலைமை' என்பதற்கு—இவ்வுடம்பு நிலையில்லாத தாயிருக்குந் தன்மை யென்றும், பாக்குதி மைபந்தத்தோடியிருக்கையில் உண்டான அடிமைக் குணம் ஜோகூண தமோகூண ஸப்பந்தத்தால் நிலைப்படாது சலிக்கக்கூடியதன்மை என்றும் உரைப்பர்.

'திருவடி' என்றதற்கு 'திருவடித் தாமரை மலர்' எனப்பொருளுரைத்தது 'சூடும்' என்ற தற்கேற்ப. "கோலமாமென் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரைகழலே" என்ற திருவாய் மொழி காண்க. ஆயிரம் ஜன்மங்களிற் செய்த நோன்பின் பயனாகவே ஒரு பூ வையுண்ணவ ஜன்மம் கிடைப்பதாக நூற்கொள்கை யாதலால் 'ஆக்கைக்கு நோற்ற இம்மாயம்' எனப்பட்டது. என்னுடைய பார்ப்பிப்பிரதிபந்தகங்களைப் பாற்றுதல் உனக்கொரு பெருங்கார்யமோ? என்பதற்காக 'அசுரர்குழார் தொலைப்பெய்தநேமி யெந்தாய்!' என விளிக்கப்பட்டது.

தலைப்பெய்து+யான், தலைப்பெய்தியான்; "யவ்வரினிய்யாம்" என்பது நன்னூல். தலைப்பெய்தவென்பது ஒரு முழுச்சொல். (கூ0)

சுருங்குறி வேண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வனை * வையமுற்றும்
ஒருங்குற வுண்ட பெருவயிற்றுளனை * மாவலிமாட்
பெருங்குறளாகி யிசையவோர் மூவடி வேண்டிச்சேன்ற
பெருங்கிற் யானையல்லால் * அடியேனெஞ்சம் பேணலதே. (கூக)

சுருங்கு உறி	சுருங்கக் கட்டப்பட்டுள்ள	ஒருங்கு உற உண்ட	{ ஒருகே விடாமல் உட்
வேண்ணெய்	உறியிலே சேமித்து வைக்கப்பட்ட வேண்ணெய்யை		{ கொண்ட
தொடு உண்ட	{ வஞ்சனையால் எடுத்த	பெருவயிற்றுளனை	{ பெரியதிருவயிற்றை யுடைய
கள்வனை	{ அழுது செய்த		{ வனும்
வையம் முற்றும்	களளத்தனமுடைமவனும்	மாவலி மாட்டு	{ மறாவலி சகரார்த்தியினி
	உடைமுழுவதையும்		{ டத்தில்

இரு குறள் துணை	{ மிக்க வாழ்வையுடைய முடை	சென்ற	எருந்தருளின்
இசைய	{ மனது,	பெரு கிறியாளை	{ மிக்க தந்திரமுடையவனு
ஒர் மூ அடி வேண்டி	{ (அவன்தானே தானம் பண்ணுவதற்கு) இசையும்கடி	அல்லால்	{ மான திருமாளையல்லாமல்
	{ ஒரு மூன்றடி நிலத்தை	அடியேன் நெஞ்சம்	{ (வேறொருத்தனை)
	{ யாசித்துக் கொண்டு	பேணலது	{ (அவனுக்கே) அடிமைமயான
			{ எனது மனம் விரும்பாது

* * *—தோழிக்குத் தலை தன் கற்பு உணர்த்தி அறத்தொடு நின்றல் இது. பரங்குச நாயகியாகிய தலைமகள் களவொழுக்கத்தால் ஸர்வேச்வரானாகிய தலைமகனைக் கூடி நிற்க, அக்கிலையை யறிவாத பெற்றோர் அவளைப் பிறர்க்கு விவாஹஞ் செய்விக்க முயற்சி கொள்ள, அதனை யறிந்த நாயகி தனது களவைத் தோழிமூலமாகச் செவிலிக்கும் அவள் மூலமாகத் தந்தைக்கும் மற்றும் பெரியோர்க்குத் தெரிவித்தத் தன்னை அத்திருமாலுக்கே விவாஹஞ் செய்து வைக்கும்படி செய்துகொள்ள விரும்பி அத்தலைமகள் தன் கருத்தைத் தோழிக்கு வெளிப்படுத்தியது இது. இங்ஙனம் களவை வெளிப்படுத்தல் 'அறத்தொடு நின்றல்' எனப்படும்.

'சுருங்குறி வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வன்' என்பதனால் ஸௌலப்ய குணமும் 'வையம் முற்றம் ஒருங்குறவுண்ட பெருவயிற்றான' என்றதனால் பரதவகுணமும், மாவலி மாட்டிருங்குறளாகிய விசையவேர் மூவடி வேண்டிச் சென்ற பெருங்கிறியான்' என்றதனால் பரதவ ஸௌலப்யங்களிரண்டுங் கூடின கூட்டரவும் குறிப்பிடப்பட்டன.

சுருங்குறி—கள்ளக்கயிற்றை உருவி ஹிவ் துழைக்கவொண்ணாதபடி நெருக்கப் பட்ட உறி. இருங்குறள்—மிகக் குறுகிய வடிவம். பெரிய வடிவத்தை யுட்கொண்ட சிறு வடிவ முமாம்; மஹிசையுடைய வடிவமுமாம்; கரிய குறள் வடிவமுமாம். வடிவழகாலும் பேச்சின் இனிமையாலும் ஹவலியை மயக்கி, சுக்கிரன் போல்வார் தடைசெய்தாலும் உடன்படாதே மூவடி நிலம் கொடுக்க அவன் இசைந்தது வாமநனுடைய ஸாமர்த்தியத்தினாலாதலால், 'இசைய வேர் மூவடி வேண்டிச் சென்ற பெருங்கிறியான்' எனப்பட்டது.

'சுருங்குறி வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வன்' என்றதனால் இவ்வுடம்பாகிய சிக்கத் திலை கட்டுப்பட்டுள்ள வெண்ணெயின் தன்மையதான முழுசுஷுவாகிய ஆத்மாவை எவரும் அறியாதபடி விரும்பிக் கைக்கொண்டு அறுபவிப்பவன் எம்பெருமான் என்பது தோன்றுமென்ப.

மாவலிமாடு = "மாடு பொன் பக்கம் செல்வம்" என்பது நிகண்டு. .... (சுக)

பேணலில்லா வரக்கர் முக்கீர பெரும்பதி வாய் *

நீணகர் நீளேரிவைத் தருளாயென்று * நின்னைவிண்ணோர்

தானிலந் தோய்த்து தோழுவர் நின்மூர்த்தி பல்கூற்றிலொன்று

கானலுமங்கோவேன்றே * வைகல் மாலையும் காலையுமே.

(கஉ)

பேண் கலம் இல்லா	{ (உன்னை)விரும்பிப் பக்திசெய்	மாலையும் காலையும்	இரண்டு சந்திகளிலும்
அரக்கர்	{ தலாகிய நற்குணமில்லாத	தான் நிலம்	{ தங்கள் கால்கள் தலையிலே
முக்கீர பெரு பதி	{ கடலாகிய பெரு நீரான	தோய்த்து	{ படும்கடி வந்து வணங்
வாய்	{ யுடைய பெரிய மலையிடத்	தொழுவர்	{ குவர்;
நீள் ககர்	{ திணுள்ள		{ (அவர்கள் அங்ஙனம் வணங்
நீள் எரி வைத்	{ பெரிய லக்காபுரிகில்		{ குதல் தங்கள் பகையைப்
தருளாய்	{ பெரிய நெருப்பை வைத்து		{ போக்குவிக்கும்பொருட்டே
என்று	{ அழித்தருளவேணும்	நின் மூர்த்தி	{ யன்றி)
விண்ண	{ என்று சொல்லிப் பிரார்த்	பல் கூற்றில்	{ உனது வடிவத்தின்
விண்ணோர்	{ தித்து	ஒன்று	{ பல் அம்சங்களுள்
வைகல்	{ உன்னை	காணலும் ஆம்	{ ஒன்றையேனும்
	{ தேவர்கள்	கொல் என்றே	{ பார்க்கவேண்டு மென்றே
	{ கான்தோறும்		{ [அன்று என்றபடி.]

* * *—வேந்தற்குற்றழிப் பிரிவில் நாயகனைக் குறித்த நாயகி பிரங்கல். வேந்தற்குற்றழிப் பிரிவாவது—ஒரு வேந்தனுக்கு ஒரு வேந்தன் தோற்றுவந்து சரணமடைந்தால் அவனுக்கு உதவி செய்வதற்காகப் பிரித்து போதல். பரங்குச நாயகியாகிய தலை ஸர்வேச்வர

ஐகிய தலைவன் தன்னைப்பிரிந்து போனகற்குக் காணம், ராசுநர்கட்குத் தோற்றுவந்து சா
ணமடைந்து வேண்டிய தேவர்களின் பிரார்த்தனையாம் என்று கருதி அவர்களைப் பழிக்கிறான்.
1. "தோள் கண்டார் தோளே கண்டார் தொடுகழற் கமலமன்ன தாள் கண்டார் தாளே
கண்டார் தடக்கை கண்டாரு மஃகே" என்றபடி உனது அழகிய திருவடிவத்தில் ஓர் அம்சத்
தைக் கண்குளிக்கண்டு அநுபவிப்பதும் அதிக ஆந்தகரமாயிருக்க, தேவர்கள் அதனை
ஆசைப்பட்டு வேண்டாமல் உன்காலில் விழுந்து எப்பொழுதும் தங்கள் பகையை அழித்துத்
தாவேண்டு மென்று வேண்டுவதே! என்று அவர்களைப் பழித்த இரங்கினான். அந்நயப் பா
யோஜனா எமக்கு ஒரு பிரயாஸமும் படவேண்டாமல் னேகை சாதிப்பது மாத்திரமே
அருள் செய்யப் போதுமாயிருக்க, எம்மை உபேஷித்து, பிரயோஜனந்தா பார்க்காக உடம்பு
நோவக் காரியஞ்செய்வதே! என்று எம்பெருமானது தன்மைக்கு நொந்துரைத்தபடியுமாக.
'நினை விண்ணோர் காணலுமாம் கொலென்றே தாள் நிலந்தோய்ந்து தொழுவர்?' என்றத
னால், தான் நாயகனது மூர்த்தியின் பல கூறுகளையுங்காண ஆசைப்பட்டிருக்கின்றமை வெளி
யிடப்பட்டதாம்.

பேண்ணலமில்லாவரக்கர்—தன்னுயிரைப்போலவே பிறவுயிரையுங் கருதி எல்லாப்
பிராணிகளும் உய்ந்து வாழவேண்டுமென்ற எண்ணமில்லாத ராசுநர். [பிறரை ஹிம்ஸிப்பதே
தொழிலாயிருப்பவர்] என்னவுமாம். பதி என்றது இலங்காபுரிக்கு இடமான தீபத்தை. பெரும்
பதி என்றும், நீணகர் என்றும் கூறியவற்றால், வரபலத்தால் எவராலும் அழித்திட வெண்ண
ணுமை தோன்றும். நீளேரி வைத்தருளாய்—இராவணனுக்கு அஞ்சி அகலச் செல்லுந் தன்மை
யான அக்கியை அவ்வச்சம் தணிந்து அங்கே அழியாது வளரச் செய்தருளாய் என்று
'பிரார்த்திக்கிறார்களாம் தேவர்கள்; இலங்கையை நீறுபடுத்த வேணுமென்றை. இலங்கையி
லுள்ள ராசுநர்களை வேரோடு அறுத் தொழிக்க வேணுமென்று பிரார்த்தித்தவாறு.

தாள் நிலந் தோய்ந்து தொழுவர்—பூலோகத்தில் வந்து திருப்பாற்கடலைச் சார்ந்து பா
மனைப் பணிந்து வேண்டுவர். பூமியில் மறுஷய நாற்றம் காறுகிறதென்று மூக்கைப் புதைத்
துக் கொண்டு மேலே செஞ்ஞாத்தில் சிந்துகொண்டு ஹசிர்ப்பாகங்களைப் பெற்றுப் போரு
மியங்கினான தேவர்கள் தங்களுக்கத்தில் இருப்புக் குறைந்ததனால் தெய்வத்தன்மை குலைந்து
பூமியிலே கால் தோய்வந்து சிந்து தொழுவர் என்கிறது. 'நிலந்தோய்ந்து தாள் தொழுவர்'
என மாற்றி, தரையிலே ஸாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து உன் திருவடிகளைச் சேவிப்பா என்னவு
மாம்.

இப்படி அவர்கள் வைகல் மாலையும் காலையும் தொழுவது சின் மூர்த்தி பல் கூற்றி
லொன்று காணலுமாய்கொலென்றே? —உன்னுடைய திருமேனியை நோவுபடுத்திக் காரியங்
கொண்டு ஒழிந்த போகப் பார்க்கிறார்களே யன்றி "இலங்கை பாழாளாகப் படைபொரு
தானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுகமே" "சென்றங்குத் தென்னிலங்கை செற்றாய் திறல் போற்றி"
என்று வாயினால் தானும் சொல்லுவார்களோ அப்பாவிகள். அழக மெடுத்துக் கொடுக்கக்
கடல் கடைந்தருளின காலதது 'அழகம்கிளர்வது எப்போதோ' என்று கீழ்ப்புறமே நோக்கிக்
கொண்டிருந்தார்களே யன்றி 2. "மந்தாம் காட்டியன்று மதரக் கொழுஞ்சாறு கொண்ட
கந்தரத் தோளுடையான்" என்னப்பட்ட அப்பெருமானுடைய தோளுந் தோள்மாலையுமான
அழகை ஒரு கொடிப்பொழுதாகிலுங் கண்ணெடுத்துப் பார்த்திலே பாவிகள்; அன்னவர்க்
கேயோ நீ காரியஞ் செய்தருள்வது? "சின் பல் மூர்த்தியில் ஒரு கூறும்" என மாற்றியு
முரைக்கலாம்.

முந்ரே—குறிப்புப் பெயரெச்சம். 'என்றே' என்றவிடத்து ஏகாம் வினாப்பொருள்
தாய் எதிர்மறை குறிக்கும். 'என்று அல்ல' என்றபடி. (கஉ)

காலவெய்யோற்குமுன் னோட்டுக்கொடுத்த கங்குற்குறும்பர் *
மாலவெய்யோன்பட வையகம் பாவுவர் * அன்னகண்டும்
காலன் ஞானத்துறைபடிந்தாடிக் கண்போதுசெய்து
மாலன்னுவிற் கொள்ளார் * நினையாவன் மைப்படியே. (கங)

காலை	உதயகாலத்தில்	மாலை	(பலர்)
வெய்யோற்கு முன்	{ ஸூரியனுடைய சக்கரவர்த் திக்கு எதிரிலே	காலை	காலத்துக்கு ஏற்றபடி
ஒட்டு கொடுத்த	{ (சிங்கமாட்டாமல் புறங்கொ டுத்தோடுதலைச் செய்த	நல்ல ஞானம் துறை	{ நல்ல ஞானமாகிய துறை படிந்த ஆடி
கங்குல் குறும்பர்	இருளாகிய சிற்றரசர்கள்		{ மிலே இறங்கி முழுகி [பகவத் பக்தியாகிய வெண் ளத்தில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டு]
மாலை	ஸாயங்காலத்திலே	கண்போது செய்து	{ (பக்தி பாவச்யத்தாலே கண்களை முடிக்கொண்டு எம்பெருமானை
வெய்யோன்	{ அந்த ஸூரியனுடைய ரே ரசன்	மாலை	
பட	அழிய		
வைகம் பாவவர்	{ (தாங்கள்) உலகமுழுவதும் பரவுவார்கள்;	நல்ல நாயில் கொள்	{ (தங்களுடைய) நல்ல நா யார்
அன்ன கண்டும்	{ அப்படிப்பட்ட தன்மையைப் பார்த்திருந்தும்	அவன் மை படி கிணையார்	{ வினில் பெயர்கூறித் துதி யார்; அவனது கரிய திருமேனியை கிணைப்பதஞ் செய்யார்.

* * *—உலகத்தில் அனேகர் 1. “வைகலும் கவகல் வாக்கண்டு மஃதுணரார்” என்ற படி. காலைப்பொழுதும் மாலைப்பொழுதும் மாறிமாறி வந்துகொண்டு காலங்கழித்துக்கொண்டே செல்லுகிறபடியை பாத்யகூடமாகவே பார்த்துக்கொண்டிருக்கச் செய்தேயும் தங்களுடைய இளமைப் பிராயம் விரைவாகக் கழிந்துபோவதில் கருத்துண்டுதலினின்று எம்பெருமான் பக்கல் ஈடுபாடு கொள்ளாமல் வீணையிழந்த பழுதே பலபதனும் போக்குகிறார்களேயென்று ஆழ்வார் வெறுத்து அருளிச் செய்கிறார். உலகர்கள் தினப்படி ஸூரியன் உதிக்கும்போது, வேண்டியபடி பொருள்களைத் திட்டலாமென்று களிக்கிறார்கள்; பின்னை ஸூரியன் அஸ்தமிக்கும்போது வேண்டியபடி விஷய போகங்களைச் செய்யலாமென்று குதூஹலிக்கிறார்கள்; இப்படி ஸூரியனுடைய உதயத்தோடு அஸ்தமனத்தோடு வாசியற ஸம்ஸாரிகள் களிப்பதே கருமமாயிருக்கிறார்களே யன்றி, “இங்ஙனம் வாஸ்களாகி நாங்கள் செல்லுகின்றனவே, பழுதே பலபதனும் போகின்றனவே, ஊமனார் கண்ட கனவிலும் பழுதா பொழிகின்றனவே நாங்கள்” என்று கவலைப்படுவாராருமில்லையே, ஒரு கணப்பொழுதையும் பகவதனுஸந்தாத திற் செலுத்துவாரில்லையே! என்று ஸம்ஸாரிகளுக்காக ஆழ்வார் தாம் கவலைப்படுகிறார்.

இவ்வாழ்வார் உலகத்தாரைச் சீர்திருத்தி உஜ்ஜீவிக்கச் செய்யும் பொருட்டுத் திருவவதரித்தவராதலாலும் மிக்க ஜீவகாருண்ய முடையவராதலாலும் பிறரிழவுக்குப் பரிவு கொள்ளக் கடவராவர். முதலிரண்டடிகளால் பதனும் இரவுமாக மாறிமாறி வந்து ஆயுள்களைக் கழிப்பச் செய்தலை எடுத்துக்காட்டியபடி. இது செல்வ நிலையாமைக்கும் ஒரு திருஷ்டாந்தமாம்.

பின்னடிகளிரண்டும் நாட்டாரைப் பழிப்பன; காலை—ஸதவகுண பாதாமான விடியற்காலத்தில், நல்லாநத் துறைபடிந்து—சிறந்த ஆத்மஜ்ஞாநத்தக்கு இறங்கு துறையாகிய ஆசாரியனை வணங்கி, ஆடி—அவ்வாசாரியோபதேசத்திலே ஆழ்ந்து கண்போதுசெய்து—விஷயாந்தரங்களில் அறிவு செல்லாதபடி அதனை உள்ளடக்கி, மாலை நல்லாயில் கொள்ளார்—தங்கள் பக்கல் அன்புடைய ஸர்வேச்வரனை நல்ல நாயினால் துதியார்; அவன் மைப்படி கிணையார்—அவனுடைய கரிய திருமேனியை தயாரிப்பதஞ் செய்யார் என்று லௌகிகரைப் பழித்தபடி. நல்லாநம்—எம்பெருமானை இலக்காகக்கொண்ட ஞானமே நல்ல ஞானம்; மற்றை விஷயமான ஞானமெல்லாம் அஜ்ஞானமும் விபரீதஜ்ஞானமுமா மென்க 2. “ஒண் தாமரையாள் கேள்வனொருவரையே நோக்கு முணர்வு” என்ற பொய்கையார் பாசாமறிக.

ஸநாதத்துக்கு உரிய காலம் வைகறையாதலால் ‘துறைபடிந்தாடி’ என்பதற்கு ஏற்ப “காலை” எனப்பட்டது. “கண்போதுசெய்து” என்பதற்கு—இரட்டுற மொழிதல் என்னும் உத்தியாக் ‘எம்பெருமான் பக்கலிலே ஞானமென்னும் உட்கண் மலர்ந்து’ என்ற பொருளும் கொள்ளத்தகும். இங்கே நம்பின்னை யீடு காண்க:—“போதுசெய்து என்று மொட்டிக்கைக்கும் பேர், அலருகைக்கும் பேர்; புறம்புற்ற விஷயங்களில் கண்செம்பிளித்து என்னுதல்; பகவத் விஷயத்திலே கிழித்து என்னுதல்.” என்று. 2. “பெயரினையே புந்தியாற் சிங்கியாது ஒதியுரு வெண்ணு மந்தியாலாம் பயனங்கென்” என்றபடி மனப்பூர்வமாக தயாரித்தலின்றிச் சொல்மாத்திரத்தால் ஒதி யுருகிடுதல் சிறப்பன்றாதலால் “மாலை நல்லாயிற் கொள்ளார்” என்ற மாத்திரத்தோடு நில்லாமல் “கிணையாவன் மைப்படியே” என்றும் அருளிச்செய்தது.

கிக்குப் போக்குவீடாகக் களைத்தல் செய்ய, கண்ணில்லாத குருட்டுப் பசுவும் அதனேட்டுத் தான் இன்னதென்றறியாமலே ஒக்கக் களைக்குமென்று உலகம் சொல்லுகிற விதமாகவே, வேதவைதிகபுருஷர்கள் சொன்ன பாசாததைக் கேட்டுவைத்து நானுஞ்சொன்னேனத்தனை; சொல்லுதற்கு அடியான ஸம்பந்தமுடையவனும் பக்திபாவசப்பட்டவனுமான நான் அப் படியல்லாமல் என்னுனத்தாலே கண்டு என் சக்தியாலே சொன்னேனென்னவல்லேனே? என்றாராமிற்று. இப்பாசாததை ஒருபுடை திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீகுணாதலகோசத்தில் பட்டர் அருளிச்செய்த 'இத்புக்திகைதவசநே விடம்பயாமி தாநம்ப! ஸத்யவசன: புருஷாந் புராணம்—பத்வா நமே புஜபலம்தவ பாதபத்மவாபே' என்ற ச்லோகம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும். இப்பாட்டுக்கும் கிளவித்துறை வகையில்பொருள் சொல்ல வேண்டில், 'தலைவியைக் கண்ட பாங்கன் மீண்டு தலைவனைபடுத்து வியந்து கூறல் இது' என்று கொள்க. அதாவது— இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து பிரிந்த தலைமகன் தான் அத்தலைமகனை மீண்டுஞ் சோவிரும்பி அவளது அழகு முதலியவற்றைத் தன் உயிர்த் தோழனிடம் பாராட்டிக் கூற, அது கேட்டு 'ஒரு மங்கைகாரணமாக நீ இங்ஙனம் மெலிதல் தகாது' என்று அவளை இடித்துரைத்த தோழன் அவனும் மீண்டும் அவ்வழவின் சிறப்பை மிக எடுத்துக் கூறிக் கழற்றெதிர் மறுக்கப்பட்ட பின் அவனைச் சமாதானப்படுத்தி, அவன் சொன்ன குறிப்பின்படியே தான் சென்று பூஞ்சோலை யில் அவளைக் கண்டு அவளது ரூபலாவண்ய ஸௌந்தர்யாதிகளை நேரில் நோக்கி வியந்து 'இத் தன்மையுடையவளைக் கண்ட பின் காமவேதனையால் மிக வருந்தாது சிறிதும் ஆறியிருந்தல் எத்துனைப் பெரியோர்க்கும் ஆகாதே; இப்படிப்பட்டவளைக் கண்டு பிரிந்தும் ஒருவாறு ஆறியிருக்கிறவனை நான் முன்பு ஆராய்ச்சி யின்றி இடித்துரைத்தேனே!' என்று கொந்து இகழ்ந்த தற்கு இரங்கி, விரைந்து மீண்டு வந்து தலைவனை நோக்கிக் கூறியது இது. "மைப்படி மெனியும் செந்தாமரைக்கண்ணும்" என்ற அடைமொழிகளால், அவ்வழவியானைச் சேர்தற்கு ஏற்ற வடிவழகுடையாய் நீ பென்றும், 'வைதிகரே மெய்ப்படியாலுன் திருவடிசூடுந் தகைமையினார்' என்றதனால், அவ்வழவியானைக் கண்டும் ஒருவாறு ஆறியிருந்த நீ ஞானனுட்டான முடைய வைதிகர்களாலுந் தலைமேற்கொண்டு நன்குமதித்துக் கொண்டாடத் தக்கவனென்றும், 'எப்படி யூராமிகைக்கக் குருட்டாமிகைக்குமென்னும் அப்படி யானுஞ் சொன்னேன்' என்றதனால், அவ்வழவத்தின் சிறப்பையும் உனது மனத்தின்மையையும் நோக்காது உலகத்திற் சாதாரணமாக ஒரு தீயொழுக்கத்திலிழிவாரை அவர் நண்பர் கட்டுரைத்து மறுக்கிற வழக்கின் படியே நான் உன்னைமுன்பு இடித்துரைத்தது கண்டெறிநிற பசுக்கள் களைத்தவாறே குருட்டுப் பசுவும் களைத்தல்போல அறியா மாபாற் செய்த தென்றும், 'அடியேன்' என்றதனால், அப்பிழையை நீ கூயிப்பதற்கேற்ற கிலையுடையேன் யானென்றும், 'மற்று யாதென்பனே?' என்றதனால், அவ்வழவழகைக் கண்டும் முழுக்கலக்கமடையாது சிறிது துணிவுற்றிருந்த உனது தின்மையை இங்ஙனம் பாராட்டிக் கூறும் விதத்தாலன்றி அவ்வழவத்தின் சிறப்பை யான் எங்ஙனம் வருணித்துக் கூறவல்லேனென்றன் கூறினாயிற்று. ... (கூச)

யாதானு மோராக்கையிற்புக்கு * அங்காப்புண்டு மாப்பவிழ்தும்

முதாவியிற் றடுமாறு முயிர்முன்னமே * அதனால்

யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்விடுசெய்யும்

மாதாவினைப் பிழுவை * திருமாலை வணங்குவனே.

(கூரு)

உயிர்	உயிரானது,	தலைமாரும்	{ தலைமாறி அலையுந் தன்மை
முன்னமே	நெடுகாளாகவே,	அதனால்	{ யுடையது;
முது ஆயிசில்	{ பழமையான (பலவகைப்)	யாது ஆனும் பற்றி	{ ஆதலால்
யாது ஆனும் ஓர்	{ யிறப்புக்களான்		{ எந்த விதத்தினாலாவது
ஆக்கையில்	{ யாதாவினும் ஒரு சரீரத்தில்	நீங்கும் விரதத்தை	{ (எம்பெருமானை விட்டு)
புக்கு	யாவேசித்து	நல் விடு செய்யும்	{ விலகும் படியான கோட்
அங்கு	அவ்வுடம்பில்		{ பாட்டை நன்றாக விடுவிக
ஆப்புண்டும்	கட்டுப்பட்டு நின்றும்	மாதாவினை	{ கக் கடவனான
ஆப்பு அவிழ்ந்தும்	{ (அங்கு நின்று) தொடர்ச்சி	திருமலை	{ தாய் போன்றவனும்
	{ நீங்கியும்	வணங்குவேன்	{ தந்தை போன்றவனுமான
			{ ஸ்ரீமந்நாராயணனை
			{ சரணடைந் திருப்பேன்.

***—ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அநாதியாய் வருகிற சரீர ஸம்பந்தங்கள் காரணமாகக் கழித்திடாமல் என்னை அங்கீகரித்தருளவேணுமென்று அடியேன் ஸகலவித பந்தமும் ஆபத் பந்தமும் ஆப்தபந்தமாவன எம்பெருமானைச் சரணமடைந்திருப்பேனென்று தமது பரபத்தி மார்க்கா நுஷ்டாந வறுதிலிலையை ஆழ்வார் இப்பாட்டால் வெளியிடுகிறார்.

ஆத்மாவானது அநாதிகாலமாகவே ஊழ்வினைக்கு ஏற்ப யாதாயினும் ஒருடம்பினுட் புகுந்த அதில் வினைவிலங்காற் கட்டுப்பட்டிருந்தும் அவ்வுடம்பின் தொடர்ச்சி நீங்கியும் ஸலக்ஷ்ம சரீரத்தில் நின்று ஸ்வர்க்க நாகங்களிற் புகுந்து மீண்டு தடுமாறு நிற்கும்; இப்படி ஆத்மாவுக்குச் சரீர ஸம்பந்தம் அநாதியாயிருத்தலால் பராசர கர்மவாஸநா வசத்தால் ஏதேனும் மொரு பொருளினிடத்துப் பற்றச் செய்து எம்பெருமானை விட்டு விலகும்படியான கோட்பாட்டை முற்றும் வேரோடு அற நன்றாக விடுவித்துத் தன்னையே பற்றியிருக்குமாறு செய்கிக்கவல்லவனாய், ப்ரியங்களை நடத்துவதில் தாய்போன்றவனாய், ஹிதங்களை நடத்துவதில் தந்தை போன்றவனாய்த் திருமகள்கணவனான ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சரணமடைந்திருப்பேனென்கிறார். அநாதியாய் வருகிற ஸம்ஸாரத்திலே பற்றில்லையாம்படி சரணமடைந்தாருடைய வினைகளைப் போக்குகிக்கவல்ல எம்பிரானை யான் வணங்குவேனென்றாயிற்று.

ஆத்மாவுக்கு தேஹஸம்பந்தமானது கரும வசத்தினாலாகிய செயற்கையேயன்றி இயற்கையன்று என்பது தோன்ற 'யாதாஹு மோராக்கையில் புத்தி' எனப்பட்டது. அங்கு ஆப புண்ணுத லாவது—ஒவ்வொரு பிறப்பிலும் அஹங்கார மமகாரங்களாகிற அபிமானங்களை விடாமலிருப்பதாம். [முதலியில் தமோறுமுயிர் முன்னமே.] ஆத்மாவுக்கு ஸம்ஸார ஸம்பந்தமும் அநாதி, எம்பெருமானோடு உண்டான ஸம்பந்தமும் அநாதி என்பது உரிகொள்கை; 'இருந்தாலும் ஆத்மாவுக்கு அசித்ஸம்பந்தத்தைவிட நாராயண ஸம்பந்தமே மிகப் பழைய தென்னுமீடம் ஆழ்வாருனிச் செயலில் தெளியக்கிடக்கிறது; இங்கு 'முதலில் தாடுமாறு முயிர் முன்னமே' என்றருளிச் செய்த ஆழ்வார்தாமே. திருவாய்மொழியில் 'சோர்ந்தே புகல் கொடாச் சுடரை யாக்கியை மூக்கீர்ந்தாயை, அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே' என்றருளிச் செய்கிறார்; அசித் ஸம்பந்தத்தின் அநாதித்வத்தைச் சொல்லுகிற இப்பாசரத்தில் 'முன்னமே' என்றதையும், பகவத் ஸம்பந்தத்தின் அநாதித்வத்தைத் தெரிவிக்கிற அப்பாசரத்தில் 'முதல் முன்னமே' என்றதையும் குறிக்கொள்க. "எதற்கிமித்தம் முன்னமே முதலமுன்னமே யான அசிதயநாநாதி ஸம்பந்தங்கள்" என்ற ஆசார்யருந்நய கைத்தியும் ஸ்மரிப்பது.

'யாக்கை' 'யாப்பு' என்னுஞ் சொற்கள் 'ஆக்கை' 'ஆப்பு' என மருவி வந்துள்ளன. யாக்கை யென்பதற்கு—(உயிரைக்) கட்டுப்படுத்துவதென்று காரணப்பொருள். முதமை+ஆவி, முதாவி. ஆவியென்பது தானியாகு பெயரால் உடம்பை யுணர்த்திற்று. உயிர் ஒரு ஸ்தூல சரீரத்தை விட்டு மற்றொரு ஸ்தூல சரீரத்திற் சாரும் பொழுதும் ஸ்வர்க்க நாகங்களுக்குச் செல்லும் பொழுதும் ஸலக்ஷ்ம சரீரத்தைப்பற்றியே செல்லுமென்கிற நூற்கொள்கை குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இந்த ஸலக்ஷ்ம சரீரம் முகநி நீங்கிலே உயிரை விட்டதலும். ஆத்மாவின் ஸ்தானத்தில் அரிசியையும், ஸ்தூல சரீரத்தின் ஸ்தானத்தில் உமியையும் ஸலக்ஷ்ம சரீரத்தின் ஸ்தானத்தில் தவிட்டையும் கொள்க. அரிசியை விட்டு உமி நீங்குவது இரண்டு உலக்கைகளினால் குத்தப் பட்டாதலால், அதுபோல ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களால் ஸ்தூல சரீரம் நீங்கும்; தவிடு நீங்குவது தண்ணீரில் கழுவப்பட்டாதலால், அதுபோல விரஜாதீஸ்தாநத் தால் ஸலக்ஷ்மவொட்டு நீங்குமென்று விவேகித்துக்கொள்க.

இப்பாட்டுக்கும் இளவித்துறைவகையில் பொருள் சொல்ல வேண்டில், தலை அறத் தொடு நிற்கத்துணிதல் இது. திருமாவாகிய தலைமகனைக் களவொழுக்கத்தாற் புணர்ந்து பிரிந்து வருந்துகிற [பராங்குச நாயகியாகிய] தலைமகள் 'இனி என்னுயிர் தரித்து நில்லாததலால் யான் விரைவில் இறந்து படுவேன்; அங்ஙனம் இறந்தொழிந்தேனாயினும் மறுபிறப்பில் இது தலைவனையே கூடக் கருதுகிறேன்; என்றாலும், ஒவ்வொருயிர்க்கும் கருமகதிக்கு ஏற்ப நோக் கூடிய நாவகைத் தோற்றத்தது எழுவகைப் பிறப்பின் என்பததுநான்கு நூறுயிரம் போனி பேதங்கள் உள்ளனவாதலால் அவற்றில் யான் மானிடமகளாகவே மீண்டும் பிறக்கிறேனென்பது என்ன நிச்சயம்? ஆதலின் இப்பிறப்பிலேயே இத்தலைவனைப் பிரியாத கூடுமாறு என்னுயிர் இவ்வுடம்பை விட்டு நீங்கு முன்னமே யான் விரைந்து முயல்வேனானேன்; அதாவது நான் நாணத்தை விட்டு உடனே என் கருத்தைத் தேயுதிக்கு வெளிப்படையாகச் சொல்லி

அவள் மூலமாக நற்றாய்க்கும் அவள் மூலமாகத் தந்தைக்கும் அதனை வெளிப்படுத்தி அவர்கள் எவ்வாறாயினும் இவ்வினையே எனக்கு விவாஹஞ் செய்து வைக்கும்படி செய்து கொள்ளுவேன்: அன்றியும், தோழிமூலமாகத் தலைமகனுக்கு எனது வருத்த மிகுதியைக்கூறி அவன் விரைவில் என்னை வரைந்து கொள்ளுமாறுஞ் செய்வேன் என்று பலவாறு ஆய்ந்து தோழிக்குத் தான் அறத்தொடு நிற்கத் துணிந்தது இது எனக்கொள்க.

உயிரானது பழமையான பலவகைப் பிறப்புக்களுள் யாதாயினும் ஒரு சரீரத்தில் பிரவேசித்து மவ்வுடம்பில் கட்டுப்பட்டு நின்றும் அங்கு நின்று தொடர்ச்சி நீங்கியும் நிலைமாறி ஆகியுந்தன்மையுடையது; ஆதலால் எனது உயிர் இவ்வுட்கை விட்டு நீங்குதற்கு முன்பாகவே எந்த விதத்தினாலாவது தலைமகன் என்னைப் பிரிதலாகிய தவறு வொழுக்கத்தை நன்கு விடுவித்தற்கு [நாயகனை என்னோடு கூட்டுதற்கு] ஏற்ற தாயையும் தந்தையையும் திருமாவாகிய எனது அத்தலைவனையும் வணங்கி வேண்டிக் கொள்வேன் என்று பதப்பொருள் காண்க.

நீங்கும் விரதத்தை நல்விடு செய்தலாவது—பிரிவு இல்லாமல் வெளிப்படையாகக் கூடியிருக்கும்படி மணஞ்செய்ததல். களவுவழியான புணர்ச்சியில் இயற்கைப் புணர்ச்சி, பாங்கற் கூட்டம், இடந்தலைப்பாடு, பாங்கியிற் கூட்டம், பதற்குறி, இரவுக்குறி, ஒருவழித் தணத்தல், வரைபொருட் பிரிதல் என்ற ஒவ்வொரு வகையிலும் தவறுமற் பிரிவு நேர்தலால் அதனை 'விரதம்' என்றது. 'விரதம்' என்னும் வடசொல் விரதமென்று கிடக்கிறது. தவறுமல் ஏற்றுக்கொண்டு ஒழுகும் ஒழுக்கம் விரதமெனப்படும்.

'யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்விடு செய்யும்' என்றதில் 'யாதானும் பற்றி' என்பது 'விடு செய்யும்' என்பதில் அந்வயிக்கும்; ஏதாவதொரு காரணத்தைக்கொண்டு என்னை நாயகனோடு மணம்புரிவிக்கவல்ல மாதாவினைப்பிதுவை என்றவாறு. ஒருவனைத் தம் மகளுக்கு மணஞ்செய்திப்பதற்கு அவனது கல்வி, செல்வம், குலம், ஒழுக்கம், அன்பு, வேண்டுகோள், ஆபாணங்கொடுத்தல் முதலாகப் பல காரணங்களுள்ளனவாதலால் அவற்றுள் பொருத்தமான ஏதேனுமொரு காரணத்தைக் கொண்டு விவாஹஞ் செய்துவைக்க வேண்டுமென விரும்பியவாறு.

இனி 'யாதானும்பற்றி' என்பதை 'நீங்கும்' என்பதிலும் அந்வயிக்கலாம். தலைவன் தலைவியை விட்டு நீங்குவதற்குப் பல காரணங்களுண்டு; பிறர் அறிந்துவிடுவார்களே யென்கிற பயம், ஊவர் பழி தூற்றல், விவாஹத்துக்கு வேண்டிய பொருளிட்டி வருதல் முதலிய விச்வேஷகாரணங்கள் பலவற்றுள் ஏதேனுமொரு காரணம்பற்றி நீங்குகிற என்றவாறு.

'பிதரு' என்னும் வடசொல் 'பிது' எனத்திரிந்தது.

(கூடு)

வணங்குந் துறைகள் பலபலவாக்கி * மதிவிகற்பால்

பிணங்குஞ்சமயம் பலபலவாக்கி * அவையவைதோ

றணங்கும் பலபலவாக்கி நின்மூர்த்தி பாப்பிவைத்தாய்

இணங்கு நின்னோரையில்லாய் * நின்கண்வேட்கை யெழுவிப்பனே.

(கூசு)

வணங்கும்	(தெய்வத்தை) வணங்குகிற	ஆக்கி	உண்டாக்கி
துறைகள் பல பல	வகைகள் பற்பலவற்றை	நின் மூர்த்தி	{ (இவ்வனம்) உனது வடிவத்
ஆக்கி	உண்டாக்கி	பாப்பி வைத்தாய்	தைப் பரவச்செய்து வைத்
மதி விகற்பால்	அறிவின் வேறுபாட்டால்		துள்ளாய்;
பிணங்கும்	{ (ஒன்றோடு ஒன்று) மாறு	இணங்கும் நின்	{ உன்னோடு இணைத்துச்
	படுகிற	னோரை நில்லாய்	சொல்லத்தக்க உன்போல்
சமயம் பல பல	மதங்கள் பலவற்றையும்		{ வார் எவையு மில்லாத
ஆக்கி	உண்டாக்கி		வனே!
அவை அவைதோறு	அந்தந்த மதங்கள் தோறும்	நின்கண்	உன்னிடத்திலேயே
அணங்கும் பல பல	{ தெய்வங்கள் பற்பலவற்றை	வேட்கை	பத்தியை
	யும்	எழுவிப்பன்	வளரச்செய்வேன்.

***—ஆழ்வார் எம்பெருமானை நோக்கி 'ஒப்பற்ற பெருமானே! ஸர்வேச்வரான நீ ரஜோகுண தமோகுணங்களால் மிக்கவர் கருமகதியால் உன்பக்கல் வாராதொழியும்படி பல பல தெய்வங்களையும் பலபல மதக்கோட்பாடுகளையும் பலபல உபாஸனை விதங்களையும் ஏற்

படுத்தி அமைத்து வைத்தாய்; உன்னை நோக்கி அடைந்து உஜ்ஜீவிப்பதற்கு இடையூறு அனல்வெளி வழிகளிலே யான் இறங்கி விலகாதபடி, அவற்றிற்கெல்லாம் மூலமான உன்னை வைத்துப் படுத்தி யறிந்து உன்னிடத்திலே அன்பை மிகுதியாகச் செய்வதோடு பிறரும் அங்கனஞ் செய்பதற்குத் தூண்டுவேன்' என்று இப்பாட்டால் விண்ணப்பஞ் செய்கிறார், ஆழ்வார் எம்பெருமானது திருவுள்ளத்தின்படி உலகத்தைச் சீர்திருத்தி நல்வழிப்படுத்த அவதரித்தவராதலால் இங்ஙனம் தமது செய்கையைக் கூறுதல் தரும்.

வணங்குந் துறைகள் பல பல வாக்கி—கர்மயோக மென்றும் ஜ்ஞாநயோகமென்றும் பக்தியோகமென்றும் இப்படி பலவகைப்பட்ட உபாயங்களைக் காட்டிவைத்த என்றபடி. மதிவிகற்பால் பிணங்குந் சமயம் பல பல வாக்கி=1. “ஒன்றே பொருளெனின் வேறென்ப வேறெனின் அன்றென்ப ஆறுசமயத்தார்” என்றாற்போல, ஆம் என்பதை அல்ல என்பதற்கு, அல்ல என்பதை ஆம் என்பதுமான சமயச் சண்டைகள் மதிவிகற்பால் பிணங்குதலாம்; இப்படி பிணங்குகின்ற மதங்கள் பலவற்றையும் உண்டாக்கி வைத்தவன் எம்பெருமானேயிறே. அவையவைதோறு அணங்கும் பல பலவாக்கி = ஒவ்வொரு மதத்திலும் அம்மென்றும் பிடாரி என்றும் சாத்தனென்றும் கூற்றென்றும் பலவகைப்பட்ட தெய்வங்களை ஆராதனைக்கு உரியனவாக காட்டி என்றபடி. நின்மூர்த்தி பாப்பி வைத்தாய்—அனைத்தக்கும் எம்பெருமானே அந்தாரத்மாவாய் அவையெல்லாம் எம்பெருமானுடைய சீரங்களாயுள்ளனவாதலால் இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்டது.

இணங்கு நின்னோரையில்லாய் = இங்ஙனே ஜகத்துக்களை நிர்வஹிக்க உன்னாலல்லது வேறொருவரால் முடியுமோ? சக்தியில் ஒப்பற்றவனன்றோ நீ என்றவாறு. [நினைக்கவேட்டை யெழுவிப்பனே.] வணங்குந் துறைகள் பலபல ஆக்கியிருந்தாலும் பாபத்தி மார்க்கமொன்றையே பாவச் செய்வேன்; மதிவிகற்பாற் பிணங்குந் சமயம் பலபல ஆக்கியிருந்தாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமய மொன்றையே பாவச் செய்வேன்; அணங்கும் பலபல ஆக்கியிருந்தாலும் ஸ்ரீமந்நாராயண ரூபியான நின் வடிவத்திலேயே பக்தியை நிகழ்த்துவேன் என்பதாகக் கொள்க.

இப்பாட்டுக்கும் கிளவித்தறை வகையில் பொருள் கொள்ள வேண்டில், தலை வெறி விவக்குவிக்க நினைத்தல் இதற்குத் துறையாம். எம்பெருமானாகிற நாயகனைக் களவொழுக்கத் தாற் கூடி அவனது விரஹத்தில் வருந்தி மெலிகிற (பாங்குசு) நாயகி, தன் மெலிவைக்கண்டு கவலைப்பட்ட செவிலித்தாய் கட்டுவிச்சிக்குக் கூறி அவளைக் கொண்டு அவள் மாபின்படி கட்டு வைப்பித்த நோக்குகையில் முருகத்துவள் தோன்றக்கண்டு அதற்குப் பரிஹாரமாக வேலனை யழைத்து வெறியாடுவிக்கத் தொடங்குகலை யறிந்து, பெருந்தெய்வமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியின் நிமித்தமாகக் கொண்ட தன்னோய் சிறுதெய்வம் பாராட்டலாகிய இவ் வெறி யாட்டினால் தீருமாயின் தனது சுற்றுக்குக் குறைவாதலையும் தீராதாயின் ஊரலர் மிகுதலையும் கருதி, கான் நாணந்தறந்தாயினும் ஹஸ்யத்தை வெளியிட்டு வெறிலிக்குவிக்கத் துணிந்து பாவநாபரகர்ஷத்தாலே தலைவனை மூண்ணியாகக் கொண்டு தன்னிலே தான் உரைத்தது இது. 2. “குலமகட்டுத் தெய்வம் கொழுநனே” என்றபடி கற்புச்சிறந்த இத்தலைவி தன் தலைவனையே சிறந்த தெய்வமாகவுடையவளாதலால் மற்றைய தெய்வங்களை யெல்லாம் அத் தெய்வத்தின் வடிவங்களாகவே கருதிக் கூறுகின்றாள். வணங்குந் துறைகள் பலபல—கட்டு வைத்தல், வெறியாடுதல், ஆடுபலி கொடுத்தல், கள்ளும் இறைச்சியும் தூவுதல் முதலியன. அயலார்க்கு இக்கள வொழுக்கம் தெரிய வொண்ணாதபடி கட்டுவிச்சியின் நெற் குறியில் முருகக் கடவுளைக் காட்டியவனும், வேலன் வழிபாட்டுக்கு வழிமுறையால் உரியனாகுகிறவனும் முதற்பெருந் தெய்வமாகிய கீயேயாயினும் அத்தெய்வத்தினால் என் நோய் சிகைக்கப்படுதல் முழுமுதற் கடவுளாகிய ஒப்பற்ற உன்னை நேரில் தலைவனாகக் கொண்ட எனது கற்பிற்குக் குறைவாதலின், யான் அதனை உடன்பட்டேன் என்றவாறு. .... (கூக)

எழுவதும் மீண்டே படுவதும்பட்டு * எனை யூழிகள்போய்க்
கழிவதுங் கண்டுகண் டெள்கல்லலால் * இமையோர்கள் குழாம்
தொழுவதுங் தழுவதுஞ்செய் தொல்லைமாலைக் கண்ணுர்க்கண்டு
கழிவதோர் தாதலுற்றார்க்கும் * உண்டோகண்கள் துஞ்சுதலே? (கூக)

ஈழவதம்	ஸூர்யன் உதிப்பதையும்	செய்	செய்யப்பெற்ற
மீண்டே படுவதும்	மறுபடி அஸ்தமிப்பதையும்	தொல்லை மாலை	{ ஆதியந்த மில்லாதவனான
பட்டு	இங்ஙனம் நிகழ்ந்த		{ திருமலை
எனை ஊழிகள்	எத்தனையோ காலங்கள்	கண் ஆர கண்டு	{ கண் கண் த்ருப்தியடைய
போய் கழிவதும்	சென்று கழிவதையும்		{ ஸைந்தது
கண்டி கண்டு	பார்த்துப் பார்த்து	கழிவது ஓர் காதல்	{ (அவன்பக்கல்) மிக்க தொரு
என்கல் அல்லால்	வருந்ததலே யல்லாமல்	உற்றார்க்கும்	{ வேட்கையைப் பொருநதின்
இமையோர்க்குழாம் தேவர்கள் கூட்டம்		கண்கள் துஞ்சதல்	{ வர்க்கும்
தொழுவதும்	வணங்குவதையும்	உண்டோ	{ உன்னதோ? [இல்லை என்ற
குழுவதும்	{ (பரிவா ரமாகச், குழந்து		{ ரடி.]
	கொள்வதையும்		

* * * —பகவத் ஸ்வரூபத்தை முழுவதும் ஸாக்ஷாத்கரிக்க விரும்பித் தொடங்கினார்க்குக் காலம் முடிந்துபோவதேயன்றி அவ்வநுபவம் முடிந்து கண்வாங்குந் தன்மையிலே யென்று ஆழ்வார் அன்பர்க்கு அருளிச்செய்கருர். ஸூர்யன் உதிப்பதும் மீண்டு அஸ்தமிப்பதும் மாய் இப்படியே நான் திங்கள் ஆண்டு ஊழிகளாய் மிகப் பலகாலம் கழிந்து போவதைக் கண்டு காலம் போதாமையை கோக்கி இரங்குதலே யன்றி, நித்யஸூரிகள் எப்பொழுதும் கை கூப்பிக்கொண்டு, கைங்கர்யம் பண்ணும் பொருட்டுச் சூழப்பெற்ற அநாதியான எம்பெருமானைக் கண்களிப்பக்கண்டு முடிக்கவேண்டுமென்பதோர் ஒப்பற்ற அன்பைக்கொண்டு நிற்பவர்களுக்கு, அவன் பக்கல் வைத்தகண் வாங்கி இமைக்க இடமுண்டோ வென்கிறார்.

இப்பாட்டுக்கு மற்றொருபடியாகவும் பொருளுரைப்பா;—ஈழவதம்—பிறப்பதம், மீண்டேபடுவதம்—பிறந்தவளவிலே இறப்பதம், பட்டு—பிறந்து, எனை ஊழிகள் போய்க்கழிவதம்—பலகாலங் கழித்து இறப்பதுமான உலகத்துப் பொருள்களை, கண்டு கண்டு—பார்த்துப் பார்த்து, என்கல் அல்லால்—அவற்றை இகழ்வதல்லாமல்...எம்பெருமானைச் சேவித்துக் காலங்கழியும்படியானதோர் ஆசையில் நின்றார்க்கு அவனை உபேக்ஷிக்கக் காரணமில்லை—என்று. எம்பெருமானைப் பூர்ணநுபவஞ் செய்யக் கருதி ஆழ்ந்தவர்கட்கு ஞானம் குவியாது என்பதும் தோன்றும்.

வாங்களாகி நான்கள் செல்லும்படியைக் கண்டு 'ஐயோ! காலமெல்லாம் வீணாய்க் கழிந்து போகிறதே, பகவதஸாக்ஷாத்காரம் நமக்குக் கிடைக்கவில்லையே!' என்று மனம் கொந்துகொண்டிருக்கலாமெய்யொழிய, 'எம்பெருமானைக் கண்ணாக் கண்டாயிற்று, நமது காதல் தீர்ந்துவிட்டது' என்று க்ருதக்ருத்யாகப் பெறும் நாள் உண்டாவதறிது என்றதாயிற்று.

கண் ஆர—கண்படைத்த பயன்பெற. 1. 'கரியவனைக்காணாத கண்ணென்ன கண்ணென கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தங் கண் ணென்னகண்ணே' என்றார் பிறரும். 'காதலுற்றார்க்கு எள்கலல்லால் கண்டுஞ்சுதலுண்டோ' என்று அந்வயிப்பத. பகவத் விஷயத்தில் ஆசைவைத்திட்டால் உள்ளதனையும் உருகிக் கிடக்கவேண்டுமத்தனையன்றி நிர்வ்ருதியாய்க் கண்ணுறங்கப் பெறுவதில்லை காணும். இங்கே நம்பிள்ளை யிடுகாண்மின்;—“ஸ்வதந்தாரான பெருமாள் உறங்கினவென்று கேட்டுமித்தனை போக்கி அவனை அநுவர்த்தித்துப்போன இளையபெருமாளுக்குக் கண்ணுறங்கிற்றோ? பகவத்விஷயத்திலே கைவைத்தாரில் இதுக்கு முன் கண்ணுறங்கினாருண்டென்று கேட்டறிவாருண்டோ?”

கிளவித்துறைவகையில் இப்பாசுரத்தை, நாயகனைப் பிரிந்து தயில் கொள்ளாத நாயகி இரங்கியுரைக்கும் பாசுரமாகக் கொள்க. திருமாலாகிய நாயகனைக் கண்டு கூடிப்பிரிந்து அந்த விரஹகாலத்தில் “கங்குலும் பகலும் கண்டயிலிறியாள்” என்றபடி அல்லும் பகலும் சிறிதும் துக்கங்கொள்ளாது வருந்துகிற (பாங்குச) நாயகி தன்னைத்தேற்ற முயல்கிற தோழிக்குக் கூறியது இது என்று கொள்ளலாம். தோழி தேற்றுகிற விதம் யாதெனில், ‘நாயகனைப்பிரிந்த கிளைமையில் இப்படியும் அலற்றுவாருண்டோ? பலவகைப்பட்ட உலகப் பொருள்களைக் கண்டுகொண்டு பொழுதுபோக்கி ஒருவாறு ஆறித் தயில்கொள்ளும் நாயகிகள் உலகத்திலில்லையோ? அவர்களைப்போலே தயில் கொண்டிருக்கலாமே’ என உலகியல் கூறி ஆற்றலுற்றான் தோழி; அன்னவளை கோக்கி இத் தேவாதிகேவனான புருஷோத்தமன்பக்கல் அன்புவைத்தவர்களும் தயில்கொள்ளக்கூடுமோ வென்றகூறி மறுத்தவாறு. இன்பநுகர்ச்சிக்கு

உரிபகாலம் வினேகழிதலைச் செய்தித்துச் செய்தித்து மனந்தளர்வதல்லாமல் கண்தயில் கொள்ள அவகாசமுண்டோ வென்றவாறு. 'இமையோர்கள் குழாம் தொழுவதுஞ் குழுவதுஞ்செய்' என்ற விசேஷணத்தினால்—தன்னால் காதலிக்கப்பட்ட நாயகனுடைய செறப்பு விளக்கப்பட்டதாம். 'தொல்லேமால்' என்றதனால் தனக்கும் அந்த நாயகனுக்கும் நேர்ந்த புழக்கம் நெடுநாளையது என்று குறிப்பிடப்பட்டதாம். 'தொல்லேமால்' என்றதற்கு—ஜீவாத் மாக்களிடத்தில் அநாதியாகவுள்ள வ்யாமோஹ முடையானென்றும், எல்லாவற்றிற்குப் பழமையான பெரியோனென்றும் பொருள் கொள்வர். ... (கௌ)

துஞ்சாமுனிவரு மல்லாதவருக் தொடரின்ற *

எஞ்சாப்பிறவி யிடர்கடிவான் * இமையோர் தமக்கும்

தன்சார்விஸாத தனிப்பெருமூர்த்தி தன்மாயம் செவ்வே

நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் * வெண்ணெயுணென்னு மீனச்சொல்லே. (கௌ)

துஞ்சா முனிவரும்	{ கண்ணுறங்குத வி ஸ லா த ரிஷிகளும்	தனி பெரு மூர்த்தி தன்	{ ஒப்பற்ற சிறக்க ஸ்வரூபத் தையுடையவனுமான எம் பெருமானது
அல்லாதவரும்	{ தேவர்கள் முதலிய மற்றையோரும்	வெண்ணெய் ஊண் என்னும் ஈனம் சொல்	{ வெண்ணெய் உணவாயிற் றென்று சொல்லப்படுகிற இழிசொல்லுக்கு இடமான ஆச்சரியம்
தொடரின்ற	{ மீன்பற்றி வழிபடகிற்பவனும்,	மாயம்	
எஞ்சா பிறவி இடர்கடிவான்	{ (அடியார்களுடைய) குறைவற்றபிறப்புத்தன்பக்களைப் போக்கியருளுபவனும், தன்னோடு இணைத்துச் சொல்லலாம் படி ஓர் உவமை பெருத	இமையோர் தமக்கும் மேலுலகத்தாருக்கும் செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பு அரிது	{ நன்றாய் மனத்தால் நினைப்பதற்கும் அருமையானதாம்.

* * *—ஸர்வேச்வரனுடைய பாத்வத்திலும் ஸௌலப்யத்திலுமுண்டான போக்யதை எவர்க்கும் அளவிட்டு நினைப்பதற்கு முடியாதென் றருளிச்செய்கிறார். 'வெண்ணெயுணென்னு மீனச் சொல்லே' என்றதனால் ஸௌலப்யகுணமும், மற்றவற்றால் பாத்வ குணமும் குறிக்கப்பட்டனவென்க. 'பாத்வத்தை ஒருவாறு எல்லைகண்டாலும் காணலாகும், ஸௌலப்யம் மார்க்கும் எல்லைகாண்பதரிது' என்பது தோன்ற 'நெஞ்சால் நினைப்பதரிதால் வெண்ணெயுணென்னு மீனச்சொல்லே' என்று நவநீத செளர்யவ்ருத்தாந்தம் பாதாந விசேஷ்யமாகத் தலைக்கட்டப்பட்டுள்ளதென்க.

'வெண்ணெயுணென்னு மீனச்சொல்—நெஞ்சால் நினைப்பரிதால்' என்றவிடத்திற்கு நம்பிள்ளையிடு காண்மின்:—'ஸர்வேச்வரனாய் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குங் கூட ஆச்சரியனாய் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாயிருக்கிறவன், ஆச்ரிதஸ்பர்சமுள்ள தாவ்யமே தனக்கு தராகமாய் அதுதான் நேர்கொடுநேர் கிட்டப்பெருதே இப்படி களவு கண்டாகிலும் புழிக்கவேண்டி அதுதான் தலைக்கட்டப் பெருதே வாயது கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு ப்ரதிக்ரிஸைய யற்று உடம்பு வெளுத்துப் பேகணித்து நின்றகிலை சிலர்க்கு கிலமோ?' என்று.

'இமையோர்தமக்கும் செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால்' என்றதனால், எப்போதும் அவனுடன் ஒக்க இருப்பவரும் வாய்பிலா ஞானமுடையவரும் கிரந்தா பகவதறுபவ சைநு மான நித்ய ஸூரிகளுக்கே இக்குணம் வரையறுத்து நினைக்கமுடியாமை கூப்பின முகத்தான், மற்றையோர்க்கு எட்டாத தன்மையைக் கைமுதிக ந்யாய ஸித்தமாக்கினபடி.

"துஞ்சா முனிவருமல்லாதாரும் எஞ்சாப்பிறவி யிடர்கடிவான் தொடரின்ற தன் சார்விஸாத தனிப்பெருமூர்த்திதன்" என்று இங்ஙனே அந்வயகரமமாக்கி யுரைக்கவுமாய்; துஞ்சா முனிவரும்—ஆதமவிஷயத்திலும் ஈச்வர விஷயத்திலும் உணர்ச்சி நீங்காத ஸநகாதி யோகிகளும், அல்லாதவரும்—அவர்கள் போலன்றி ப்ரஹ்ம பாவநையோடு கர்மபாவநையையு முடைய ப்ரஹ்மாபூதலிய தேவர்களும், எஞ்சாப் பிறவி இடர்கடிவான்—தம்தம் மாளாத பிறப்புத் துன்பத்தை ஒழிக்கும் பொருட்டு, தொடர்—வழிபடும்படி, நின்ற—தலைவனாய் நின்றவனும், தன்சார்வு இலாத—எல்லார்க்கும் தான் சார்பாக [சரண்யனாக] இருப்பது

பேரலத் தான் ஒரு சார்பைத்தேடுதெவில்லாதவனுமாகிய, முழுமுதற்கடவுள் என்று பொருளை யம் செறிது வேறுபட வுரைத்துக்கொள்ளலாம்.

இப்பாட்டைக்கிளவித்துறை வகையில், நாயகனுடைய அருமையை நோக்கிக் கவலைப் படுகிற நாயகிக்குத் தோழிகுறலாகக் கொள்ளலாம். நாயகனது பெருமேன்மையையே பாராட்டி 'சல்லவென் தோழி? நாகணைமிசை நம்பார், செல்வர் பெரியர் சிறுமானிடவர் நாம் செய்வோம்?' என்றுற்போலே 'அத்தனை பெருமேன்மை வாய்ந்தவன் எளியளான என்னைக் கைபற்றிக்கொண்டருள்வனோ?' என்று மிகக் கவலைப்பட்ட தலைமகளை நோக்கித் தோழி 'அங்ஙனம் பெருமை படைத்தவனுள்ளவனுக்கு அன்பர் திறத்தில் எளியனாந்தன்மையும் ஒன்று இயல்பில் உள்ளதாதலால் அவன் உன்னை உரிமையாக்கிக் கொள்ளாதொழியான்' என்று கூறி ஆற்றுவிக்கிறபடிபோலும். 'வெண்ணெயுணென்னு மீனச்சொல்' என்றது—தோழி தான் பற்றுசாகச் சொன்ன ஸௌலப்ய குணத்திற்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்த மெடுத்துக்காட்டியபடி. 'அஞ்சாமுனிவருமல்லாதவருந் தொடரின்ற அஞ்சாப் பிறையிடர்கடிவான் தன் சார்விலாத தனிப்பெருமூர்த்தி' என்றவளவும் தலைவி தன்னுடைய அச்சத்திற்கு உறுப்பாக அநுஸந்தித்த பரதவகுணத்தைத் தோழி அநுவாதம் செய்தபடி யென்க.

ஊண்—இது முதலிலை திரிந்த தொழிற்பெயர் அன்று; 'உண்ணப்படும் பொருள்' என்கிற அர்த்தத்தில் செயப்படுபொருள் விருதி புணர்ந்து கெட்ட பெயர்ச்சொல் என்க. ஹீநமென்னும் வடசொல் ஈனமெனத்திரிந்தது. ... (கூஅ)

ஈனச்சொல்லாயினுமாக * ஏறிதிரை வையமுற்றும்
ஏனத்துருவா யிடந்தபிரான் * இருங்கற்பகஞ்சேர்
வானத்தவர்க்கு மல்லாதவர்க்கும் மற்றெல்லாயவர்க்கும்
ஞானப்பிரானை யல்லாலில்லை * நான்கண்ட நல்லதுவே.

(கூக)

ஈனம் சொல் ஆயினும் ஆக	{ (என்னுடைய ஸித்தாந்தம் சிலர்க்கு) இழி சொல்லாயினும் ஆக;	அல்லாதவர்க்கும்	{ அவர்களல்லாத மனிதர்கட்கும்
ஏறி திரை வையம் முற்றும்	{ வீசுகிற அலைகளையுடைய பிரளய வெள்ளத்திலாழ்ந்த பூமி முழுவதையும்	மற்று எல்லாயவர்க்கும்	{ மற்றுமுள்ள நாகர் முதலியோ ரெல்லோர்க்கும்
ஏனத்து உரு ஆய் இடந்த பிரான்	{ வராஹமூர்த்தியாய்க் கோட்டாற் குத்தி யெடுத்துவந்த தலைவனும்	ஞானம்	அறிவைக்கொடுக்கிற
இரு கற்பகம் சேர் வானத்தவர்க்கும்	{ பெரிய கல்பவ்ருகூந்தகள் பொருந்திய ஸ்வர்க்க லோகத்திலுள்ள தேவர்கட்கும்	பிரானை அல்லால்	{ தலைவனுமாகிய எம்பெருமானை யன்றி
		நான்கண்ட நல்லது இல்லை	{ நான் அறிந்த நற்பொருள் வேறு இல்லை.

***—முன்பு பிரளய வெள்ளத்தில் மூழ்கிப்போன பூமியை உத்தாணஞ் செய்து நிலைதிருத்திய மஹோபகாராகையே நான் ஸம்ஸாரப் பெருங்கடலினின்றும் என்னை யீடேற்றுவதற் குத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பேனென்று ஆழ்வார் தம்முடைய திருவுள்ளவுறுதியை அன்பர்க்கு வெளியிடுகிறார்.

'இப்போது நான் வெளியிடுகிற என்னுடைய ஸித்தாந்தம் அறம்பொருளினின்பங் களையே தஞ்சமாக நினைத்து தேஹாத்மாபிமாநக்கொண்டு பகவத் விஷயத்தில் விமுகாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இகழும்படியான இழிந்த சொல்லாயினும் ஆகுக; என்னுடைய உறுதியை வெளியிட்டே தீருவேனென்கிறார். முந்தற முன்னம் ஈனச்சொல்லா யினுமாக என்றதனால். குழந்தை கிணற்றில் விழுந்தவாறே உடன குதித்து அதனை யெடுக்குந் தாய்போலப் பூமியைப் பிரளயங்கொண்டவாறே முழுநெயெடுத்த மஹோபகாரணையன்றி மற்றொருவனையும் அடைக்கலம் புகமாட்டேனென்றாயிற்று.

ஒருகாலத்தில் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிப் போன ஹிரண்யாக்ஷனை எம்பெருமான் மஹாவுராஹ ரூபியாகத் திருவவதரித்துக் கொண்டு பூமியைக் கோட்டாற் குத்தி யெடுத்துக்கொண்டு வந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்பது ஏனத்துருவான கதை. இப்பொழுது நடக்கிற ச்வேதவராஹ கல்பத்துக்கு முந்தின பாதம்

கல்பத்தைப்பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் பிரளயப் பெருங்கடலின் முழுவியிருந்த பூமியைத் திருமால் மேலேயெடுக்க நினைத்த ஸ்ரீவாரஹ ரூபங்கொண்டருளிக் கோட்டு னுனியாலே பூமியை எடுத்து வந்தனனென்றும், அதுபற்றி இக்கல்பத்துக்கு வாரஹகல்பமென்ற பெயராயிற்றென்றும் புராணவரலாறு உண்டு.

‘எல்லாயவர்க்கு’ என்றதில் விலங்கு பறவை முதலிய பனவகைப் பிறப்புக்களையும் அடக்குவர். அன்றியே, ‘அவ்வாதவர்க்கும்’ என்பதற்கு—எம்பெருமானை விட்டுப் பிரிந்த தரியாதப்படியாகவுள்ள நித்யஸூரிகளுக்கும் என்றும், ‘மற்று எல்லாயவர்க்கும்’ என்பதற்கு—நிஷீடர்களான மறவியர்களுள்ளோர்க்கும் என்றும் உரைத்தலு முண்டு.

கிளவித்துறை வகையில் இப்பாட்டைத் தலைவன் பக்கலில் தனக்குள்ள அன்புறுதியைத் தலைவி தோழிக்குக் கூறுதலாகக் கொள்ளலாம். ஸர்வேச்வரானுபாய நாயகனைக் கலந்து பிரிந்த (பாங்குசு) நாயகி, தான் அவன் விஷயத்திற்கொண்ட காதலின் துணியை காணாதறந்து தோழிக்கு எடுத்துக்கூறிய தென்க. இதுவும் தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடுகின்ற வின்பாற்படும். தனது களவொழுக்கத்தைப் புலப்படுத்துதலால் உண்டாகும் பழிதாற்றாக்குத் தான் பயப்படாமை தோன்ற ‘நனச்சொல்லாயினுமாக’ என்றாள் என்று கொள்க.

‘எல்லாயவர்’ என்பதில், ‘எல்லாம்’—பகுதி; மகாம் செட்டி; ய்—எழுத்தப் பேறு; அ—சாரியை; வ்—சந்தி; அர்—விருதி.

எம்பிரதாயத்தில் ஸ்ரீவாரஹப்பெருமானுக்கு ஞானப்பிரானென்று திருநாமம் வழங்கும். ... (கக)

நல்லார் நலிகுருகூர்நகரான் * திருமால் திருப்பேர்
வல்லா ரடிக்கண்ணி தூய * மாறன் விண்ணப்பஞ்சேய்த
சொல்லார் தோடைய லிந்நூறும்வல்லார் அழுந்தார்பிறப்பாம்
போல்லாவருவினை * மாய வன்சேற்றள்ளற் போய்நிலத்தே. (க௦௦)

நல்லார்	{ நல்ல குணங்களையும் நல்ல காரியங்களையும் முடைய ரான மஹான்கள்	சொல் ஆர் தொடையல்	{ சொற்களைக் கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட மாலை வடிவமான
நலில்	{ புகழ்ந்து கூறப் பெற்ற திருக்குருகூரென்னும் திருப் பதியில் திருவவதரித்த வரும்,	இதூறும் வல்லார்	{ இந்த நூறுபாசங்களையும் கற்றுவல்லவர்கள்,
குருகூர் நகரான்	{ எக்தமீபதியான எம்பெரு மானது	பிறப்பு ஆம் பொல்லா அரு வினை	{ மைஸ்ரத்திற்குக் காரண மும் காரியமுமாயே கொடியவைமாய்ப் போக்க முடியாதவை யான ஊழ் வினைகளாகிற
திரு மால்	{ திருநாமங்களை	மாயம் வல் சேறு	{ ஆச்சரியகரமான கொடிய சேற்றின் அடர்த் தியையுடைய
திரு பேர்	{ பவின்றவரான அடியார் களுடைய	அள்ளல்	{ பொய்மாதிய அரகிருதி மண் டலத்தில்
வல்லார்	{ திருவடிகளாகிற பூமாலையை	பொய் நிலத்து	{ அழுந்தமாட்டார்கள். [முக்த ராகப் பெறுவர்கள் என்ற வாறு.]
அடி கண்ணி	{ தமது முடிக்கு அணியாகக் கொண்டவருமான நம்மாழ்வார்	அழுந்தார்	
குடிய	{ (பகவதஸந்நிதாநத்திலே) விஜ்ஞாபகஞ்செய்த		
மாறன்			
விண்ணப்பம்			
செய்த			

***—இப்பிரபந்தம் கற்றார் பெறும் பயனை யுரைத்தத் தலைக்கட்டுகிறது இப்பாசாம்; ஆகவே இது நூற்பயன். ஞான மனுட்டானமிவை நன்றாகவேயுடையரான ஆசார்யரைச் சரணமாக வடைந்து அவாது எம்பந்தமுலமாக எம்பெருமானை யறுபவிக்கிற மதரகவிகள் போல்வாரான நல்லவர்களால் புகழ்ந்து கூறப்பெற்ற திருக்குருகூரென்று பாஸித்தமான திருக்கரியில் திருவவதரித்தலரும் பகவத்பாகவத விஷயத்தில் பக்தி மிகுந்தவருமான ஆழ்வா ராலே விண்ணப்பஞ் செய்ப்பட்டதாய், எம்பெருமானும் பிறரும் தலைமேற்கொண்டு ஆதரிக்கத் தக்க இனியபாமாலையாகிய இத்திவ்யப்ரபந்தத்தைக் கற்று வல்லவர்கள் கரும மொழியப் பிறப்பற்ற முத்திபெறுவென்று பயனுரைக்கப்பட்டதாயிற்று.

குருகர்க்கு 'நல்லார்நவில்' என்ற விசேஷணமிட்டதனால், அப்படிப்பட்ட திவ்ய தேசத்தில் பிறந்ததனால்தான் தமக்கு இப்படிப்பட்ட பக்திப் பெருங்காதல் உண்டாயிற்று என்பதாகத் தொனிக்கும். இப்படி லோக விவக்ஷணரான ஆழ்வார் திருவலதரிக்கப்பெற்ற திருநகரியை நல்லார் நவில்ச் சொல்லவேணுமோ?

திருவாய் மொழியில் * பயிலுஞ்சுடரோளி, * நெடுமூற்கடிமை முதலிய திருப்பதிகங் களில் ஆழ்வாருடைய பாகவத பக்தி விஷ்டை மிக விளங்குதலால் 'திருமால் திருப்பேர் வல்லா ரடிக்கண்ணி சூடிய' என்று தமக்கு இட்டுக்கொண்ட விசேஷணம் மிகப்பொருந்தும். முதற் பாகத்தில் 'அடியேன் செய்யுமி விண்ணப்பமே' என்று உபக்ரமித்ததற்கு ஏற்ப இங்கு 'மாறன் விண்ணப்பஞ்செய்த' என்று உபஸம்ஹரிக்கப்பட்டமை காண்க.

இந்நூறும் என்ற விடத்து நம்பிள்ளையிடு காண்மின்;—“மஹாபாரதம்போலே பங் திருத்தல், பாணவம்போலே சுருங்கியிருத்தல் செய்யாதே நூறுபாட்டாய் ந்ருதவ்யாம்ச மடைய உண்டாயிருக்கை.” மஹாவிவேகிகளும் ஆழந்தால் கால்வாங்கவொண்ணாதபடி முழுதுவிக்குந் தன்மையுடையதான ஸம்ஸாரத்தை 'மாய வன்சேற்றள்ளற் பொய்நிலம்' என்றது மிகப்பொருந்தும். பாரத்பரான எம்பெருமானும் இதிலே வந்து பிறந்தால் அவனை யும் மயக்கி யிழுக்கும் வன்சேற்றிறே.

'பொய்நிலிற் றானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்புமிந்நின்ற நீர்மை இனியா முறாமை அடியேன் செய்யும்விண்ணப்பம்' என்று தொடங்கி 'விண்ணப்பஞ்செய்த இந்நூறும் வல்லார் அழுந்தார் பொய்நிலத்து' என்று முடித்ததனால் இப்பிரபந்தம் முழுவதும், விரோதி யைப் போக்கித்தாவேணுமென்று ஆழ்வார் தமது வ்ருத்தத்தை [ஸம்ஸாரநிலவ்ருத்தி, யபேகைகூடிய] விண்ணப்பஞ்செய்தவாரும்.

நம்பிள்ளையும் பெரிய வாச்சான் பிள்ளையும் இட்டருளின வியாக்கியானங்களில் 'நல் லார் நவில்' என்றதற்கு—'லோகத்தில் ஸத்துக்களடைய ஆழ்வாராழ்வார் என்னுமத்தனை' என்றருளிச்செய்திருக்கக் காண்கையாலே 'நல்லார் நவில்' என்பது குருகர்க்கு விசேஷண மன்றியே குருகர் நகரான ஆழ்வார்க்கு விசேஷணமாய்க்கொள்ளப் பட்டதாகத் தெரிகின் றது; நல்லவர்களாலே புகழப்பட்ட நம்மாழ்வார் என்கை. 'திருமால் திருப்பேர்வல்லா ரடிக்க ண்ணி சூடிய மாறன்' என்று நைச்சியந்தோற்றப் பேசிக்கொள்ளுகிற ஆழ்வார் தம்மைப் பற்றி 'நல்லார் நவில்' என்று சிறப்பாக விசேஷணமிட்டுக் கொள்வாரவென்று சங்கிக்க இட முண்டெனினும் ஆழ்வாருடைய ஒப்புயர்வற்ற பிரபவத்தை [ஸத்துக்களால் அவோதம் புகழ்ந்து கூறப்படுந்தன்மையை]க் கண்டறியும் ஆசார்யர்கள் இங்ஙனே வியாக்கியானித்தல் பொருந்தத் தட்டில்லை. “ஏற்கும பெரும்புகழ் வண் குருகர்ச்சடகோபன்” என்று ஆழ்வார் தாமும் மெய்மறந்து அருளிச்செய்யும்படியாகவிறே ப்ரபாவத்தானிருப்பது.

மாறன்—உண்டியே உடையே உகந்தோடு மூலகத்தாருடைய இயற்கைக்கு மாறப்பட்டு “உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர்த் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாந் தண்ணன்” என்றிருந்ததனால் ஆழ்வார் மாறனென்று திருநாமம்பெற்றன றென்க. ... (க00)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தவுரையில்

திருவிருத்தவுரை

முற்றிற்று.

ஆயர் திருவடிகளே சரணம்.

